
GENEZA
UITATĂ
Radu Cinamar

CUPRINS

NOTA AUTORULUI

<u>Am scris aceast</u>ă carte cu avânt, în dorința de a oferi cititorilor baza reală a istoriei omenirii, în punctele ei esențiale. Era un proiect mai vechi, o năzuință pe care o aveam încă din anul 2004, după ce am urmărit stupefiat în Sala Proiecțiilor unele imagini din trecutul „interzis” al umanității.

Două au fost motivele principale pentru care nu am împlinit mai repede acest proiect: pe de o parte, nu aveam suficientă informație ca să creionez o viziune pertinentă asupra destinului omenirii, de la începuturile sale și până în prezent; pe de altă parte, în perioada respectivă nu am avut permisiunea să revelez decât o foarte mică parte din ceea ce știam deja. Chiar și în prezent mi s-a recomandat să nu fac dezvăluiri despre unele momente „delicate” din istoria umanității – care ar putea zdruncina din temelii concepțiile de natură religioasă ale unor categorii de oameni – ori despre alte evenimente sensibile de natură politică și geostrategică, din cauza unor probleme sau „jene” guvernamentale ce ar putea să apară.

După ce am încheiat de scris textul acestei cărți, recitindu-l pentru corectură mi-am dat seama că el ar putea fi destul de complicat și chiar „stufos” pentru o înțelegere facilă. Câteva zile am rămas în dubii, neștiind prea bine ce să fac. În cele din urmă am realizat că o simplificare a sa ar putea naște mai târziu alte întrebări, astfel că am decis să „risc” și să trimit spre publicare versiunea integrală.

Îndrăznesc totuși să fac o sugestie cititorului: cel puțin capitolele 4, 5, 6 și 7 trebuiesc parcurse cu atenție, pentru a înțelege bine rădăcinile „proiectului uman”. Recitirea unor fragmente din cuprinsul lor ar fi de asemenea de folos și ar contribui la o cunoaștere mai bună a ceea ce s-a petrecut în acele timpuri foarte îndepărtate.

Chiar dacă noțiunile prezentate în această carte par a fi dificile, totuși am considerat că este necesar să fac un pas înainte și să expun în acest fel unele aspecte mai profunde. Consider de asemenea că elementele prezentate în celelalte volume au pregătit terenul pentru o justă înțelegere a semnificațiilor ezoterice și de altă natură pentru cititorul interesat, astfel încât lectura prezentului volum și a celor care vor urma să aibă sens și coerență.

Voi continua cu acest gen de abordare mai elaborată, care a devenit o necesitate în contextul actual al vremurilor. Am speranța că cititorii acestei serii de volume vor înțelege în mod corect demersul meu și dorința sinceră de a expune lumii unele aspecte necunoscute ale realității în care trăim.

<u>Radu Cinamar 1 martie, 2019</u>

Cap. 1 – PĂMÂNTUL ÎN SECȚIUNE

După ce am revenit din Utklaha, orașul vechilor mayași din centrul Pământului – situat foarte aproape de După ce am revenit din Utklaha, orașul vechilor mayași din centrul Pământului – situat foarte aproape de citadela sublimă a Shambalei – am fost nevoit să iau contact cu realitatea destul de dură de la suprafața planetei noastre. Diferența de percepție și de nivel de vibrație era uriașă, în primele zile mă simțeam aproape sufocat și totul mi se părea primitiv: obiceiurile oamenilor, ideile și ambițiile lor, modul de concepere a vieții și, de asemenea, nivelul de trai.

Spre deosebire de mine, Cezar părea să fie în elementul său atât în „interiorul” Pământului, cât și la suprafața lui. Aproape imediat după ce am ajuns la Bază, el a cerut o informare sintetică locotenentului Nicoară, care îl înlocuise la conducere. În următoarele ore, Cezar deja distribuia sarcini, făcea planificări, avea convorbiri telefonice în țară și străinătate și lua decizii importante. Îi admiram extraordinara putere de focalizare și stăpânire de sine, forța și energia ce radiau din plin din ființa sa, determinarea și bunele sale intenții, exprimate întotdeauna cu o simplitate și modestie minunate. În ceea ce mă privește, a trebuit să plec pentru două zile la București, pentru a rezolva unele chestiuni cu caracter personal. Agitația din capitală și treburile pentru care mă aflam acolo nu erau chiar ceea ce aveam nevoie atunci, mai ales că impresiile din călătorie erau foarte vii. Mi-am revenit totuși destul de repede și după ce m-am întors la Bază am reintrat în fluxul normal al activităților, deoarece eram presați de apropiata plecare în expediția prin cel de-al treilea tunel – ramificația spre Irak – care era programată la începutul lunii februarie 2015.

Probleme cu alcătuirea echipei

Câteva dintre elementele de bază ale acestei expediții fuseseră deja stabilite în discuțiile cu maiorul Cross, cu puțin timp înainte. Echipa urma să fie alcătuită din cinci membri, fiind vorba despre o deplasare de scurtă durată, ce avea un scop precis. Pentru mine era prima călătorie prin cel de-al treilea tunel, dar deja aveam o anumită experiență, acumulată în expedițiile prin celelalte două tuneluri, astfel încât mă simțeam pregătit pentru o astfel de încercare.

Sarcina organizării acestei expediții mi-a revenit mie și locotenentului Nicoară. De partea administrativă a protocolului, care includea planul general al deplasării și componenta echipei, inclusiv toate actele și legăturile cu partea americană, mă ocupam eu; logistica, partea științifică și elementele de securitate intrau în atribuțiile locotenentului Nicoară.

Deoarece această expediție urma să fie una „fulger”, pregătirea ei a fost relativ simplă. Într-o primă etapă a organizării, echipa era alcătuită din Cezar, locotenentul Nicoară, eu și – în conformitate cu ceea ce au cerut americanii – doi ofițeri din Serviciul de Operațiuni Secrete al Marinei Americane. Noi nu am înțeles motivul implicării Marinei și am cerut anumite explicații. Am primit un răspuns confuz, ceea ce ne-a făcut să reconsiderăm componența echipei, solicitând membri din structura internă secretă a Pentagonului, așa cum s-a procedat în celelalte expediții. La acea vreme, situația a fost puțin tensionată, mai ales datorită venirii unui Venerabil, cu care noi am avut o discuție la care a participat și maiorul Samuel Cross. Totuși, discuția respectivă nu a influențat colaborarea cu partea americană pentru deplasarea mea și a lui Cezar în Yosemite (*Vezi volumul 5, În interiorul Pământului – Al doilea tunel, 2017, cap. 6 – n. ed.*). S-a dovedit, în plus, că Venerabilul a avut alte intenții și nu a făcut presiuni în ceea ce privește componența echipei ce urma să facă deplasarea, dar a cerut drepturi asupra studierii unui anumit artefact. De fapt, el voia dreptul de a studia plăcuțele de cristal, despre care știa că au fost descoperite în cel de-al treilea tunel, din rapoartele expedițiilor anterioare prin acesta.

În urma cererii noastre de a schimba componența echipei, americanii au revenit asupra deciziei lor și au inclus pe listă doi ofițeri tineri din serviciul pe care noi l-am solicitat. După

această schimbare, a apărut un element surpriză, pe care Cezar și cu mine l-am aflat abia după ce am venit din Argentina. La început a fost doar o informare scurtă, verbală, din partea locotenentului Nicoară, dar mai apoi el a prezentat situația în raportul solicitat de Cezar.

„Scaunul” special

Din „briefing-ul” prezentat de Nicoară am aflat că echipa de savanți a reușit să pună la punct o tehnologie care permitea descărcarea informațiilor de pe tăblițele de platină găsite în Camera Ocultă din Egipt, la care se ajungea prin primul tunel (*Vezi volumul 3, Misterul din Egipt – Primul tunel, 2007, cap. 4 – n. ed.).* La aceasta se lucra într-adevăr de ani de zile.

Sistemul de codare a înregistrărilor și materialul necunoscut care permitea aceasta au rămas un mister pentru savanți, dar în cele din urmă ei au reușit cumva să ușureze accesarea informațiilor stocate. Imediat după descoperirea plăcuțelor în Camera Ocultă din Egipt, cea mai mare problemă a fost aceea că datele pe care le conțineau nu puteau fi accesate în mod aleator, adică nu puteau fi „derulate”. În primii ani după descoperirea lor s-au realizat studii intense și s-a reușit cu foarte mare dificultate să se descarce informația de pe o singură tăbliță în aproximativ un an, dar în Camera Ocultă din Egipt existau mii de astfel de tăblițe. Locotenentul Nicoară ne-a informat însă că a fost realizat un pas important în această direcție și, chiar dacă acum extragerea informației de pe o tăbliță durează ceva mai puțin de o lună, tehnologia de realizare este accesibilă și ea poate fi multiplicată fără probleme, astfel încât se poate merge în paralel cu mai multe tăblițe. Faptul că s-a reușit descărcarea acestor date extrem de importante în format digital face posibilă inventarierea și clasificarea lor, dar bineînțeles că aceasta se va petrece într-un regim foarte securizat. În raportul pe care l-a întocmit, locotenentul Nicoară preciza că americanii au întrebat despre acest protocol, dorind să știe dacă decodarea și descărcarea informației se va face la ei sau la noi. Cezar a fost însă foarte clar în această privință: „Dacă operațiunea se realizează în

Statele Unite, asta înseamnă transportul tăblițelor acolo. Nu ne putem permite așa ceva. Un tezaur, să zicem, îl mai poți trece cu vederea (*Probabil este o aluzie fină a lui Cezar despre tezaurul românesc transportat în Rusia, în timpul Primului Război Mondial, tocmai pentru a fi în siguranță. Între timp, tezaurul pare să se fi „volatilizat”, cea mai mare parte a lui fiind nerestituită până în prezent – n. ed.),* dar nu această inestimabilă comoară, care privește întreaga omenire. Operațiunile de decodare și clasificare se vor face aici”.

Acest pas înainte realizat de cercetători m-a bucurat foarte mult, deoarece îmi permitea să am acces foarte ușor la toate acele înregistrări, pentru a le studia. Protocolul s-a dovedit însă a fi puțin mai complicat. În discuțiile bilaterale care au urmat, americanii „au încercat puțin marea cu degetul”, vehiculând ideea „șantajului”, dar au renunțat repede pentru că argumentele noastre au fost evidente. Ei au încercat să ne facă dependenți de această nouă tehnologie de descărcare a datelor, pe care au descoperit-o, însă au recunoscut imensele probleme care puteau să apară în cazul în care tăblițele ar fi fost luate de aici.

Mult mai ușor era să fie asamblat în România un laborator destinat exclusiv pentru această sarcină, iar pentru o siguranță desăvârșită s-a decis ca, după inventarierea și decodarea informației, plăcuțele să fie duse înapoi în Camera Ocultă din Egipt. De asemenea, s-a pus la punct protocolul securizării informației și locul în care aceasta va fi stocată, modalitățile de protecție a ei, precum și căile de acces la informația respectivă, care erau foarte stricte.

Acuratețea extragerii datelor de pe tăblițe era de aproape 80%, ceea ce însemna foarte mult. Sinteza rapoartelor științifice justifica pierderile de informație printr-o stranie interacțiune ce apărea la un moment dat între tehnologia folosită și materialul necunoscut, care asigura suportul informației holografice. Acesta avea unele proprietăți magnetice foarte speciale și „funcționa” după un algoritm care nu a putut fi descifrat în totalitate până în prezent. Existau deci unele pierderi de informație, dar procentul era acceptabil, mai ales că puteam spera în timp la o rezolvare completă a problemei.

Locotenentul Nicoară menționa în raport, în mod repetat, existenta unui element pe care trebuia neapărat să-l luăm în considerare. Având deja la dispoziție informația în format digital care a fost extrasă cu tehnologia americană, am vizionat mare parte din acele înregistrări extraordinare și am observat că în multe dintre ele, chiar la începutul fluxului de imagini, apărea un „scaun” având o formă specială, care cel mai probabil făcea posibilă deplasarea conștiinței individuale la mari distanțe, atât pentru realizarea unor „întâlniri” cu alte ființe sau entități, cât și pentru a „vedea” locuri, planete, stele sau alte elemente cosmice de negândit pentru mintea umană obișnuită. Acel „scaun” era ca o „marcă” a imaginilor și cred că indica modalitatea prin care au fost accesate informațiile.

Știam deja de la Cezar că în complexul subteran din Irak – la care se ajunge plecând prin cel de-al treilea tunel – exista o „cameră” asemănătoare cu cea din Egipt, dar mai mică. După vizionarea materialelor video extrase de pe tăblițele de platină, Cezar mi-a spus că în Camera Ocultă din Irak se afla un „scaun” asemănător cu ceea ce noi am văzut în imaginile respective. Prin urmare, motivul pentru care locotenentul Nicoară menționase „elementul comun” între cele două Camere Oculte era că în imaginile de pe unele tăblițe de platină din Egipt apărea un „scaun” special, asemănător cu cel care exista în complexul din Irak.

Veriga lipsă

Totuși, chiar dacă Cezar fusese în Camera Ocultă din Irak de mai multe ori, el nu a putut înțelege în mod clar ce efect avea acel „scaun” asupra ființei umane, deoarece el nu funcționa. Toate modalitățile încercate au fost sortite eșecului, inclusiv tentativa de racordare la o sursă exterioară de energie. „Scaunul” nu se „amorsa” și, prin urmare, nu a putut fi folosit și adus la condiția de funcționare după ce a fost descoperit.

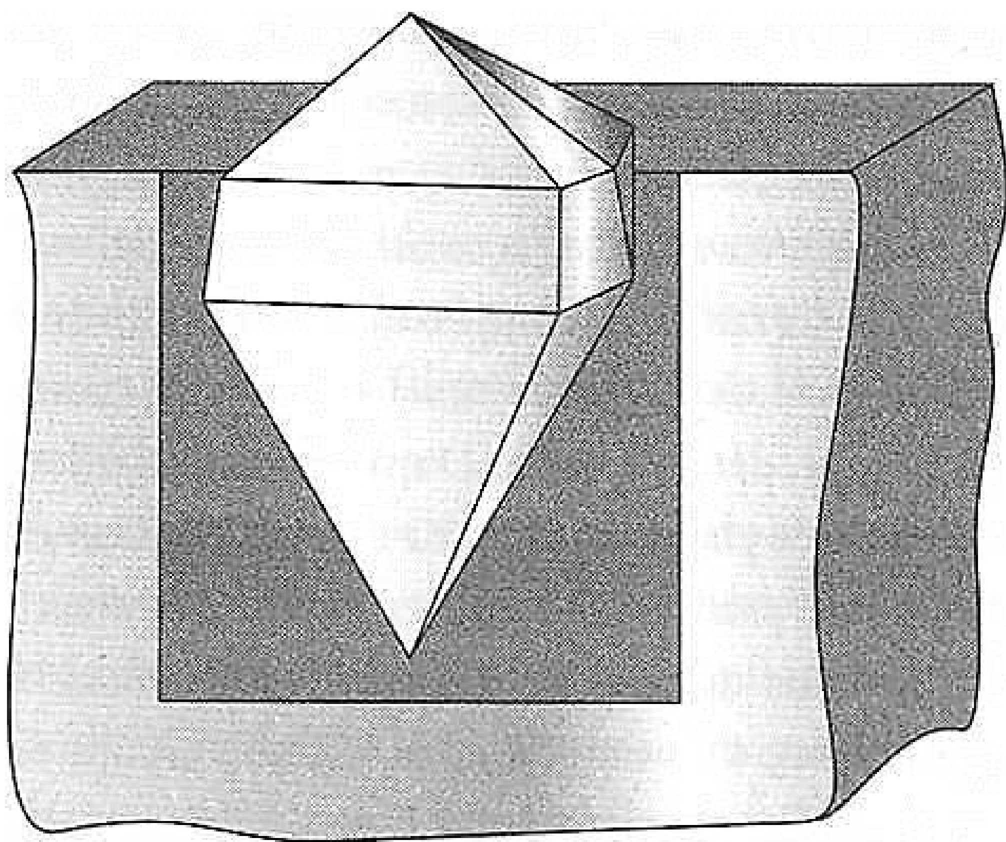
Enigma a persistat până când, vizionând împreună cu Cezar înregistrările de pe câteva tăblițe de platină din marea bibliotecă din Egipt, a devenit clar că funcționarea „scaunului” depindea de un cristal destul de mare, care era plasat într-un

lăcaș situat în dreapta lui. Cristalul era luminos, iar radiația lui varia în intensitate, în funcție de elementele informației care era prezentată. Din câte ne-am putut da seama, cristalul avea forma unui tetraedru și era încastrat cu vârful în jos.

Problema era că un astfel de cristal nu exista în Camera Ocultă din Irak; locașul în care el ar fi trebuit să fie acolo, în dreapta „scaunului”, era gol.

Acest fapt era destul de ciudat, deoarece nu avea sens să existe doar „scaunul”, fără prezenta cristalului de care depindea funcționarea lui, așa după cum noi am văzut în înregistrările de pe tăblițe.

Tocmai de aceea, după ce Raportul Informativ a fost trimis Pentagonului, unele voci din staff-ul de conducere al acestuia au solicitat prezența unui expert în IT, pentru a face parte din echipa ce urma să se deplaseze prin al treilea tunel. Argumentul lor era că informaticianul ar fi putut eventual rezolva problema funcționării „scaunului” special.

Reprezentare simplă a cristalului eteric incastrat

Personal, mi-ar fi plăcut să-l reîntâlnesc pe Aiden (*Vezi volumul 3, Misterul din Egipt – Primul tunel, 2007, cap. 2, pag.72 - n. ed.*), însă știam că acesta nu mai figura în serviciul Armatei S.U.A. de mai bine de șase ani. În ședințele noastre consultative din cadrul Bazei Alpha, am decis totuși să nu suplimentăm numărul de membri ai echipei. Astfel, după mai multe deliberări cu Pentagonul, s-a renunțat la această variantă, care după părerea mea nu ar fi dat niciun rezultat. În schimb, erau posibile unele scurgeri ulterioare de informații, deoarece experții în IT erau civili. Excepție a făcut Aiden, care a fost un caz special.

Un ajutor important

Misterul lipsei cristalului din Camera Ocultă din Irak nu a putut fi descifrat și atunci – într-una din ședințele de planificare a expediției prin cel de-al treilea tunel – Cezar a decis să-l contactăm pe Dryn, înțeleptul din Tomassis, pentru a-i cere părerea și chiar ajutorul (*Vezi volumul 5, În interiorul Pământului – Al doilea tunel, 2017, cap. 3, pag.156 – n. ed.).* Pe la sfârșitul lui ianuarie, Cezar a realizat aceasta după metoda cunoscută de contactare, în Sala Proiecțiilor. După ce a revenit la Bază, mi-a spus că Dryn a fost de acord să ne ajute și că va cere la rândul lui sprijin Consiliului din Apellos. Dryn a justificat asta prin faptul că cei din Apellos ar putea ști mai multe, deoarece sunt hibridizați cu o rasă de ființe din spațiul cosmic, iar tehnologia complexului secret din Munții Bucegi era în mod evident de origine extraterestră. Prin urmare, era logic ca locuitorii din Apellos să înțeleagă mai bine această tehnologie și să ne poată ajuta.

Ideea lui Cezar nu a fost primită însă cu prea mult entuziasm la anumite niveluri ale Pentagonului. Într-adevăr, unii generali de acolo nu doreau să creeze un precedent pentru a ne „îndatora” altor civilizații, fie ele și din interiorul planetei. Altfel spus, nu se dorea împărtășirea tehnologiei din Sala Proiecțiilor și din Camerele Oculte din Egipt și Irak, chiar dacă

populația din Apellos era mai avansată decât a noastră. Informația ne-a parvenit pe cale neoficială, de la maiorul Samuel Cross, bun prieten cu Cezar. Faptul că de voalez acest lucru aici se datorează permisiunii directe a maiorului Cross, care este un om integru și onest. Astfel de tensiuni între partea română și cea americană apar uneori la nivel decizional, însă ele sunt de obicei repede depășite, cu sau fără diplomație. Așa după cum am spus, cele mai dificile momente sunt acelea în care trebuie să facem față intervenției unui Venerabil, pentru că atunci lucrurile sunt mult mai complicate.

Răspunsul lui Dryn nu a întârziat, iar intervenția lui în Apellos, unde este foarte respectat, a deschis de fapt o cale extraordinară pentru justa cunoaștere a trecutului omenirii, pe care, în punctele sale principale îl voi prezenta în acest volum. Dryn ne-a transmis că cei din Apellos au fost de acord să ne ajute și, mai mult decât atât, la rândul lor au propus ca de atunci înainte să existe un om de legătură între ei și lumea de la suprafață. Mirarea mea a atins cote maxime atunci când Cezar m-a înștiințat că, la cererea Consiliului din Apellos, acel om de legătură aveam să fiu eu. Nu au oferit prea multe detalii asupra acestei decizii, însă au spus că întâlnirea cu mine în Apellos le-a făcut o bună impresie. Zâmbind mulțumit, Cezar mi-a spus de asemenea că ei doreau o persoană cu o relativ bună pregătire în domeniul ezoteric, pentru a putea înțelege corect dezvăluirile pe care doreau să le facă.

Așa după cum au prezentat situația, decizia lor părea că face parte dintr-un plan foarte amplu de devenire a societății umane de la suprafața Pământului și că putea reprezenta o verigă importantă în transformarea nivelului de conștiință măcar a unei părți a omenirii, prin răspândirea informației.

Dryn a precizat că, la nivelul planetei noastre, acest plan este coordonat de înțelepții Shambalei.

Deși îmi doream foarte mult să ajung în Shamballa, eram conștient că aceasta presupunea să am un anumit nivel de conștiință și de înțelegere, care să permită prezența mea acolo. Vizita în Utklaha, în centrul Pământului, mi-a arătat aceasta în mod clar, dar a sădit totodată în inima mea nostalgia acelui

tărâm de vis, la care nu am avut acces decât privindu-l din depărtare. Acum, o dată cu această șansă minunată oferită de cei din Apellos, mă gândeam că poate momentul pătrunderii mele în Shamballa nu era chiar așa îndepărtat.

Apellos reactivat

Lucrurile au evoluat repede: Dryn a intermediat legătura cu cei din Apellos și ne-a oferit de la aceștia un set de coordonate precise, care indicau un loc de întâlnire. O cercetare rapidă ne-a arătat că acel loc se afla pe un deal pustiu de lângă un oraș mic din Transilvania, lângă poalele Munților Apuseni. A fost stabilită o dată și o oră precisă pentru a ajunge acolo, neînsoțit. Semăna puțin cu ceea ce văzusem în filme, dar era perfect de înțeles. De altfel, locul indicat făcea practic imposibilă orice diversiune: dealul de mică înălțime era golaș, acoperit doar cu un strat subțire de zăpadă, iar împrejurul lui, pe o arie destul de extinsă, vedeam același peisaj, aproape lipsit de copaci, arbuști sau pădure. Orașul se vedea în depărtare, cam la cinci kilometri distanta. Printre celelalte dealuri și movilele de pământ din jur nu exista niciun drum de acces; la nivelul solului, nu puteai ajunge acolo decât mergând pe jos.

Era evident că locul fusese ideal ales pentru a bloca eventuale tentative de a fi urmărit. Totuși, nu cred că cei din Apellos au procedat în acest mod pentru că ne-ar fi suspectat în vreun fel, ci mai curând a fost probabil o măsură minimă și chiar necesară de protecție, în condițiile în care nu de puține ori anumite forțe și facțiuni, naționale sau străine, au dovedit că interesele lor oculte și ambițiile au fost oneroase și lipsite de transparență.

Tendința de a controla, de a profita, de a cuceri și chiar de a suprima, a produs de-a lungul timpului multă suferință și situația nu este mai bună nici în ziua de astăzi, chiar dacă lucrurile par să fie poleite în intenții benefice.

Când am ajuns la locul de întâlnire, acolo mă aștepta deja un bărbat. M-am gândit atunci că situația părea o reeditare a

întâlnirii din Argentina, când Cezar și cu mine am fost așteptați de asemenea într-un loc pustiu de către un șaman straniu (*Vezi volumul 5, În interiorul Pământului – Al doilea tunel, 2017, cap. 7, pag.285 – n. ed.).* Acum, cel puțin, bărbatul părea a fi mai „normal”: între două vârste, el arăta ca un om obișnuit, îmbrăcat într-un echipament de iarnă sportiv și fiind foarte degajat. În plus, am răsuflat ușurat că – spre deosebire de șamanul din Argentina – acesta vorbea, dar în limba germană, cu un ușor accent bavarez.

Mi-a indicat dezinvolt direcția în care trebuia să mergem și mare mi-a fost mirarea văzând că, de fapt, ne îndreptam spre oraș, de unde eu venisem. Mi-am exprimat nedumerirea în legătură cu aceasta și bărbatul mi-a explicat, așa după cum am bănuit, că locul de întâlnire nu a reprezentat decât o măsură minimă de protecție.

— Am fost instruit să vă conduc doar pe dumneavoastră la locul de aprovizionare, mi-a spus el.

Am ridicat mirat din sprâncene.

— Detecția mea se poate realiza foarte ușor, chiar dacă suntem numai noi doi. Spun asta în cazul în care s-ar dori așa ceva, am precizat mai apoi, pentru a nu fi înțeles greșit.

Bărbatul a zâmbit fin și mi-a spus:

— Din momentul în care ne-am întâlnit, orice dispozitiv pe care îl aveți asupra dumneavoastră nu mai funcționează. Ați „dispărut” pentru un anumit timp din lumea exterioară.

L-am privit întrebător. El a făcut o scurtă pauză, apoi a adăugat criptic:

— Tehnologia din Apellos.

Intuisem că putea fi vorba despre așa ceva; totuși, bărbatul nu mi-a arătat niciun dispozitiv, ci continua să pășească destul de susținut și concentrat. Curios, mi-am scos telefonul din buzunar și GPS-ul special de la Bază. Într-adevăr, amândouă dispozitivele erau „moarte”. Nu am mai spus nimic, dar admiram în sinea mea nivelul acelei tehnologii.

Restul drumului, pe care l-am parcurs în câteva minute, a decurs agreabil, discutând doar generalități. Am remarcat însă că bărbatul nu se prezentase. Ne aflam deja aproape de

periferia micului oraș, o zonă destinată mai ales depozitelor de firme. Eram destul de mirat, pentru că mă așteptam să ajung într-un loc mult mai izolat și misterios, eventual din nou în Apellos, dar de fapt bărbatul m-a condus în fața unui hangar obișnuit, bine întreținut, într-o curte străjuită de un gard modern. Am parcurs amândoi drumul până la intrare și, spre uluirea mea, am intrat pur și simplu prin ușa de acces în acel hangar, exact ca într-un depozit obișnuit al unui retailer.

Trebuie să spun că mă așteptam la ceva inedit și misterios vizavi de acea întâlnire, dar ea s-a dovedit a fi cât se poate de obișnuită, chiar banală. Dacă nu ar fi fost elementul cu tehnologia de protecție, demonstrată de acel bărbat de origine germană, aș fi zis că totul era produsul unei farse de prost gust sau, cel puțin, că sosisem acolo pentru a face cumpărături. În realitate, așa după cum aveam să înțeleg foarte repede, lucrurile stăteau complet diferit.

Hangarul nu era decât una dintre bazele de alimentare ale civilizației din Apellos, despre care ei îmi spuseseră la vizita pe care o făcusem de curând în orașul lor. Într-adevăr, privind repede în jur, am remarcat că acel loc era plin de mărfuri și în special de alimente. Vedeam peste tot baloturi, saci, cutii mari și containere, stivuitoare – într-un cuvânt, activitatea obișnuită în astfel de cazuri, într-un depozit de mărfuri.

Casca interdimensională – O tehnologie uimitoare

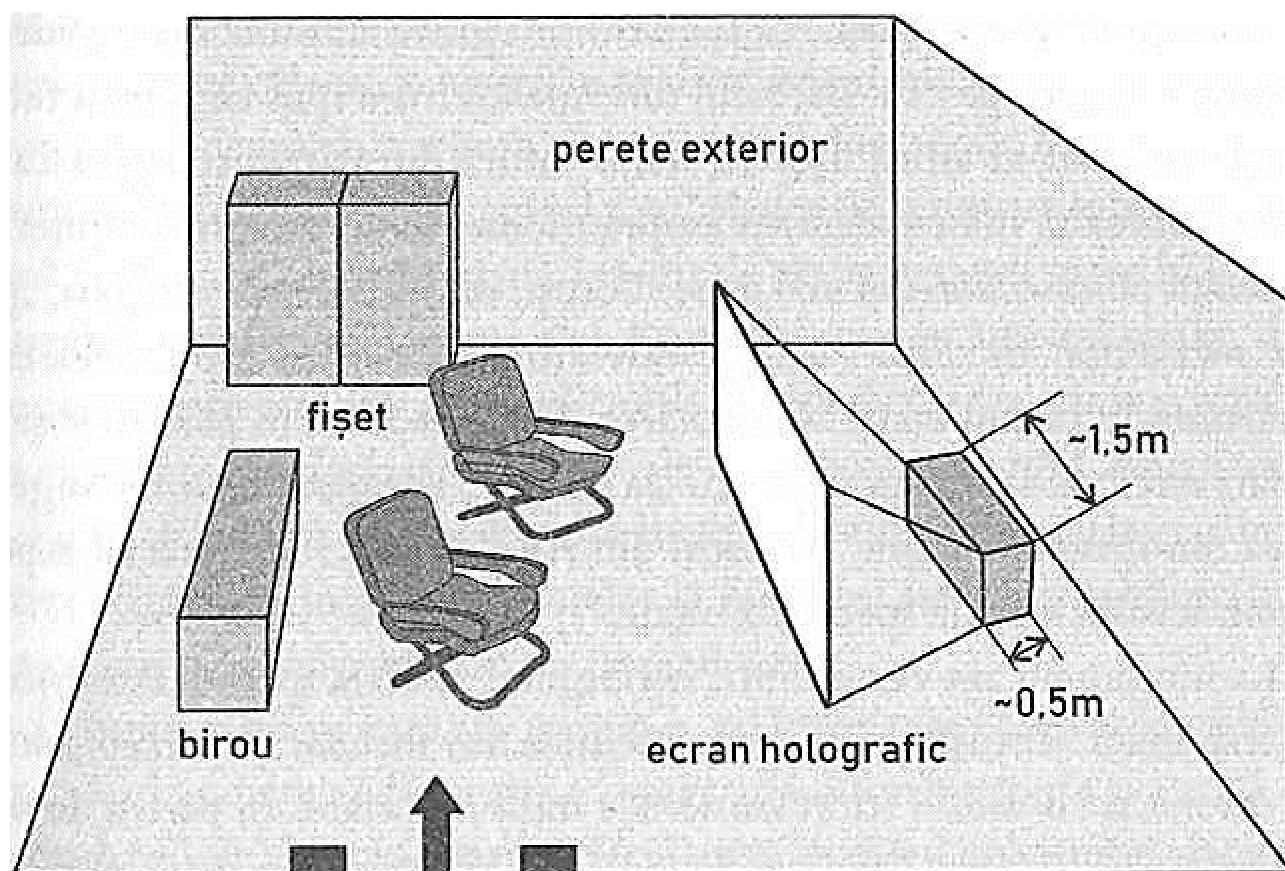
Bărbatul care mă condusese a închis ușa hangarului în spatele meu, rămânând afară. În hangarul luminat am văzut cinci persoane care veneau către mine și am recunoscut la ele „stilul” specific din Apellos. Deși arătau ca și noi, totuși chipul lor avea o lumină aparte, fruntea era mai înaltă, mersul foarte armonios, chiar nobil, iar părul brunet lucea ca și cum ar fi fost uns cu ulei. Au ajuns în dreptul meu și m-au salutat, vorbind de această dată în limba română. Erau îmbrăcați în salopete

simple, dar elegante, de culoare brun-roșiatică. Pielea feței era albă, făcând un contrast destul de puternic cu părul lor foarte negru, iar ochii erau mai alungiți decât ai noștri și ușor migdalați. Unul dintre cei cinci părea a fi conducătorul lor, cu care am schimbat câteva amabilități. Vorbea româna foarte bine, deși în pronunție se putea simți ceva straniu. Era spontan, degajat, liber și m-a făcut să mă simt excelent prin amabilitatea și chiar bunătatea cu care m-a primit.

Apoi trei dintre bărbați au plecat într-o altă zonă a hangarului, în timp ce eu am rămas cu conducătorul lor și încă o persoană, ce pășea în urma noastră plină de respect. Cei doi mi-au arătat o zonă mai retrasă din hangar, unde pe sol am văzut un cerc cu un diametru de aproape a metri, delimitat de niște lumini a căror sursă nu o vedeam, dar pe care le-am asemănat cu niște leduri. Lumina era albă, foarte „fină”, pulsând abia perceptibil, continuu. Suprafața cercului era acoperită cu mici pătrățele și linii, de asemenea luminând discret, dar într-o culoare alb-albastră. Am recunoscut acolo „liftul” cu tehnologia specifică de teleportare, pe care l-am remarcat și în timpul explicațiilor ce mi-au fost date în Apellos.

La câțiva metri mai departe am văzut un spațiu separat de rest prin trei pereți înalți, al patrulea fiind chiar peretele depozitului. O cameră destul de largă, cu o suprafață pe care am apreciat-o la aproximativ treizeci de metri pătrați, având pe jos un covor gros dintr-un material ce semăna cu cauciucul, fără a fi totuși acesta; era mai poros și avea culoarea albastru închis. Am fost surprins de curățenia și ordinea perfectă din interior, unde am văzut doar un birou, două fotolii și un fișet. În fața unuia dintre pereții laterali am remarcat pe sol o suprafață metalică, argintie, de forma unui dreptunghi cu latura mare de aproximativ un metru și jumătate, iar cea mică de jumătate de metru. Mi s-a explicat că acela este un dispozitiv care permite proiecția clișeelor akashice, pe care cei din Apellos îl foloseau mai ales pentru a investiga anumite situații prezente, în legătură cu propria lor securitate. În timp ce primeam acele explicații, dreptunghiul metalic a început să se ridice, dar n-am văzut pe nimeni să fi acționat vreo comandă specială pentru

aceasta. Cam la un metru înălțime s-a oprit; era, practic, o cutie metalică argintie, dreptunghiulară, perfect netedă, aproape strălucitoare. După câteva secunde, pe latura dinspre noi au apărut holografic anumite semne de culoare albastru deschis, aproape de linia de suprafață, care se schimbau repede; unele dintre ele aveau culoarea roșie. Brusc, în fața cutiei metalice și cam la un metru depărtare de ea, a apărut o proiecție holografică, practic un veritabil ecran holografic de mari dimensiuni, de asemenea dreptunghiular, dar rotunjit la colțuri, cu o profunzime de aproximativ jumătate de metru. Deși vedeam prin el, holograma de culoare albastru-petrol deschis se „ondula” lent, ca niște valuri, dar cumva în interiorul ei, căci suprafața efectivă rămânea netedă. Apoi, gradat, au apărut imagini ale orașului apropiat, cu instantanee ale unor străzi, clădiri, persoane, interioare, într-o succesiune egală, accesibilă pentru asimilare. Mi-am dat seama imediat că mi se oferea un exemplu al modului în care acel ecran holografic funcționa.

Camera izolata din hangar cu dispozitivul de proiecție a ecranului holografic

Bărbatul din Apellos, care era conducătorul grupului ce m-a întâmpinat, mi-a arătat atunci un mic dispozitiv, ca un fel de cască, dar foarte fină și de mici dimensiuni, în care a introdus ceva asemănător cu un card. Mi-a spus că, pentru a înțelege mai bine anumite elemente ce urmau să-mi fie prezentate era necesar să fiu într-un anume fel „cuplat” la dispozitivul dreptunghiular de pe sol, iar pentru aceasta trebuia să pun pe cap acea cască miniaturală.

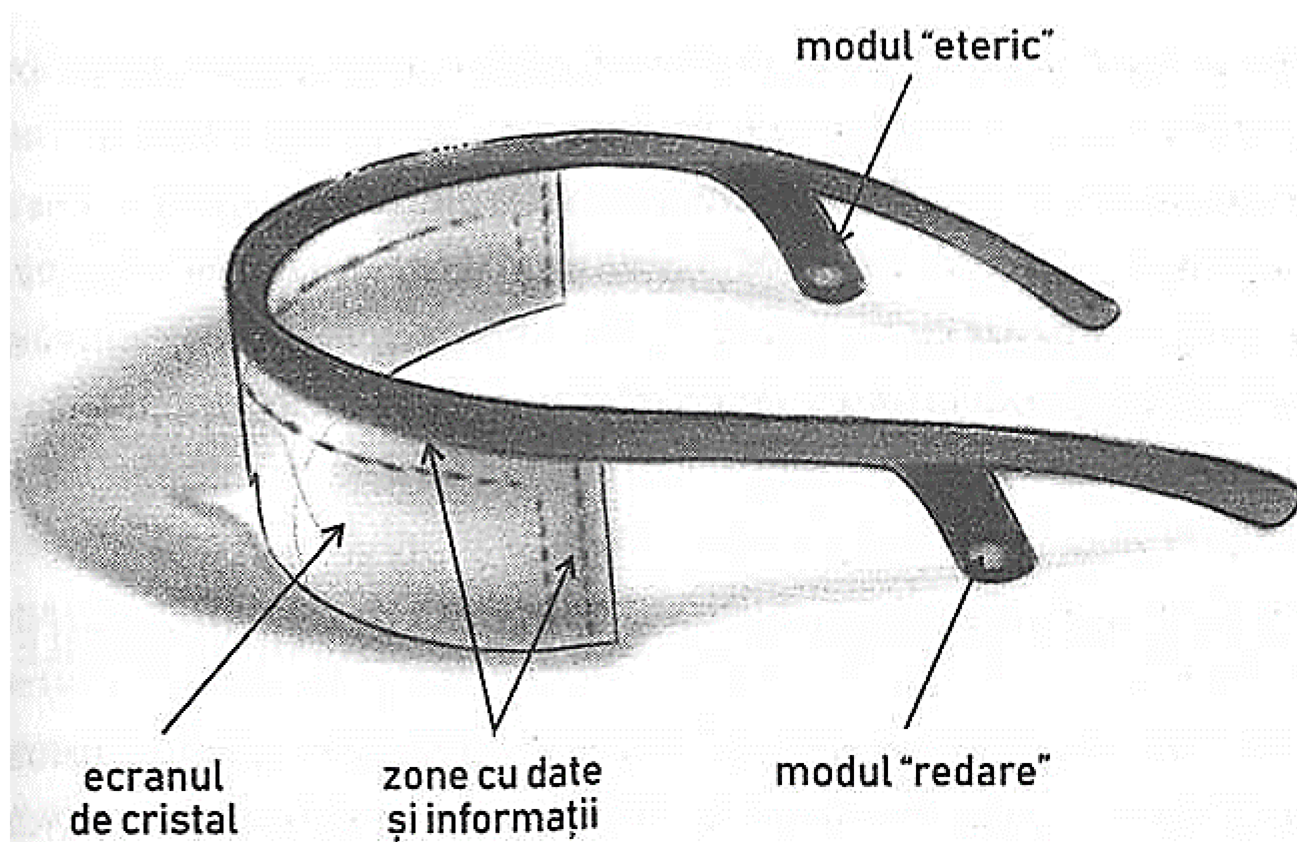
Casca avea ca element principal un inel ce se asemăna cu o bandă îngustă, luminoasă, ce trecea prin dreptul frunții și înconjura capul. În partea din față, inelul avea un fel de ecran foarte fin, transparent, de cristal. Dacă nu ar fi fost două mici ramificații ale căștii în jos, spre urechi, aș fi spus că era vorba despre un nou tip de ochelari moderni. Era un dispozitiv foarte avansat tehnologic, fiind totodată „inteligent”. Bărbatul mi-a spus că aparatul se va „cupla” într-un anumit mod subtil la frecvența mea personală de vibrație și va deveni un fel de accesoriu suplimentar al ființei, aliniat la specificul proceselor mele mentale. Cu alte cuvinte, am înțeles că el devenea precum un „accesoriu personalizat”.

Mi-a spus, de asemenea, că aparatul înregistra automat orice vedeam, imediat ce era pus pe cap. Bărbatul din Apellos mi-a spus că pentru redare era necesar doar să ating ușor cu mâna latura din partea stângă a căștii, iar după aceea să mă concentrez asupra momentului, imaginii, ființei sau obiectului pe care doream să-l evoc. Totuși, din cele ce mi s-a spus, „piesa de rezistență” în cazul căștii pe care am primit-o era capacitatea ei de vizualizare în planul eteric. Comutarea dintre vederea în plan fizic și cea în plan eteric se făcea automat sau „la cerere”, atingând ușor cu degetele partea din dreapta a căștii. Bărbatul din Apellos m-a îndemnat să experimentez această funcție specială a căștii.

La început nu am văzut nimic neobișnuit, în afara spațiului exterior în care mă aflam. Totuși, după câteva secunde am început să percep „altfel”, mai colorat și cu detalii tridimensionale mult mai clare. În partea de sus a „lentilei” apăreau cifre și alte semne specifice, dar într-o vedere

holografică și la o anumită distanță în față. Informațiile se derulau destul de repede, aproape la fel cum am văzut pe cutia metalică dreptunghiulară din cameră.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre ecranul holografic și am văzut imagini cu o piață destul de aglomerată. Parcă urmăream un documentar, însă partea interesantă era că nu vedeam doar imaginile simplu proiectate pe ecran, ci mai degrabă ca și cum eu însumi aș fi fost acolo, în mijlocul acelor evenimente și imagini, percepând totul aievea prin simțurile mele. „Preluasem” cumva, cu ajutorul căștii, imaginile de pe ecranul mare holografic, adăugând însă aspectul emoțional. Faptul în sine nu îmi era străin, deoarece cunoșteam asta atât din explicațiile oferite de Cezar, cât și din propria mea experiență în deplasarea temporală cu dispozitivul din Camera Ocultă din Egipt. Am atins ușor partea din dreapta a căștii, iar imaginea a devenit cumva „lăptoasă” în jurul obiectelor și ființelor, având o slabă strălucire, ceea ce îmi arăta că trecusem pe „modul eteric”.

Casca inter-dimensională

În cazul căștii pe care am primit-o, nu înțelegeam cum era posibil acel lucru, dar bănuiam că făcea parte integrantă din tehnologia avansată a celor din Apellos. Vedeam totul în derulare pe ecranul holografic, dar aveam o înțelegere și o simțire mai profundă a imaginilor. În mod evident, între acea cască și ecranul holografic exista o legătură, pe care eu nu o înțelegeam.

Într-un anume fel, eram parte efectivă din acel „documentar", participam la el ca și cum aș fi fost chiar acolo, deși în același timp știam prea bine și simțeam că mă aflam în hangar, împreună cu ființele din Apellos. Nu am avut senzația că „sunt dus undeva" sau că pierd contactul cu realitatea fizică în care mă aflam, dar cu toate acestea mă simțeam atât în acea cameră din depozit, cât și în „interiorul" imaginilor pe care le vizionam pe ecranul holografic.

Pământul în secțiune: zone de trecere Și conexiuni subtile

Tocmai când mă întrebam la modul serios de ce văd acele imagini ale unui oraș aglomerat, am simțit cum mă „ridicam" la o anumită înălțime, ca și cum aș fi levitat deasupra lui. Ascensiunea a fost așa rapidă, la mare înălțime, încât foarte repede am putut să văd planeta în ansamblu, iar atunci când Pământul s-a rotit în jurul axei sale suficient de mult, în partea stângă am văzut o *secțiune* a sa.

Am rămas uluit, deoarece părea că cei din Apellos voiau să mă confrunte cu propria mea idee, de a vedea Pământul „secționat", așa după cum adusesem subiectul în discuție cu ceva timp înainte la întâlnirile mele cu doctorul Xien. Mi-am explicat aceasta prin tehnologia căștii, care aparent avea acces, cel puțin parțial, la activitatea mea neuronală. Totuși, eram satisfăcut de faptul că puteam să văd „pe viu" ceea ce nu cu mult timp înainte îmi imaginasem doar mental. Ar fi fost foarte interesant să știu ce tehnologie foloseau pentru a reda așa

ceva, dar firește că nu era atunci cazul pentru o astfel de întrebare.

Inițial am crezut că va fi o redare grafică, dar imediat mi-am dat seama că tot ceea ce vedeam era foarte real. Într-un mod pe care nu-l pot explica prea bine, vedeam cu claritate planeta noastră secționată până la jumătate și puteam chiar modifica acea viziune în ceea ce privește distanta. Mi-a trecut prin minte că cei din Apellos vor să-mi arate o hartă, pentru a-mi indica pe unde se ajunge în Apellos, pornind *de la suprafață*.

Vedeam foarte multe peșteri, grote, tuneluri, inclusiv tunelurile mari prin care cei din Apellos călătoreau cu navetele în interiorul planetei. Acea „vedere”, oriunde m-aș fi uitat în secțiune, era perfectă, adică oriunde îmi îndreptam privirea în acea secțiune a Pământului, vedeam totul ca fiind clar, chiar cu detalii.

De asemenea, vedeam tunelurile prin care cei din Apellos trimiteau informația materială prin tehnologia lor specifică de așa-zisă „teleportare a ființelor și mărfurilor”. Eu am numărat patru astfel de tuneluri de transport în zona ce corespundea României, dar cred că de fapt ele erau mai multe. Nimeni nu-mi vorbea sau nu-mi explica acele lucruri, dar cu toate acestea eu înțelegeam ceea ce vedeam și la ce anume se refereau acele imagini. Eram deja ferm convins că acea tehnologie implica un soft foarte evoluat, dar pe lângă aceasta cred că era și altceva, care ținea de interacțiunea directă cu planul eteric.

Apoi secțiunea s-a mărit și s-a „apropiat” de mine, astfel încât am distins în mod clar zona Transilvaniei și cea de nord-vest a României. În partea secțiunii dinspre orașul Oradea am văzut la un moment dat o sferă argintie, opacă, în care nu puteam să pătrund cu vederea. Am întrebat atunci ce reprezenta ea. Unul dintre cei doi bărbați care mă însoțeau – cel care până atunci rămăsese plin de respect în spatele meu și al conducătorului grupului din Apellos – mi-a spus că astfel de sfere opace erau zone în care nu mi se permitea să văd deocamdată, adică erau zone ocultate. El mi-a specificat faptul că sunt cinci astfel de zone majore ocultate sub scoarța terestră, care sunt localizate sub teritoriul României.

În aceste zone există intrări către „interiorul” Pământului, ce trebuie să rămână ascunse: una este în Dobrogea, alta în zona întorsurii Buzăului, două sunt în Transilvania, iar a cincea se află în partea de nord-est a țării. Ele reprezintă zone de pătrundere de la suprafață către rețelele de tuneluri din interiorul Pământului, care fac legătura cu orașele și populațiile de sub pământ. Acestea sunt sasuri interdimensionale, adică sunt intrări prin care poți trece din planul fizic în planul eteric și poți pătrunde în anumite locații precise de sub pământ. Este posibil să existe mai multe astfel de zone cu filtrări, dar ei mi-au arătat, chiar dacă ocultat, doar cinci dintre ele.

În timp ce mă „ridicam tot mai sus, la mare înălțime, observând scoarța planetei în secțiune, deveneam tot mai uimit la vederea unei puzderii de rețele subtil eterice de legătură în interiorul Pământului, precum și focare locuite: grote, orașe, cavități mari, tuneluri. În acea „secțiune” extraordinară a Pământului vedeam puncte mai luminoase, unele dintre ele strălucind chiar cu putere. Am întrebat ce sunt acele lumini și mi s-a explicat că acolo există distorsiuni magnetice puternice, portaluri care fac de asemenea posibilă trecerea din planul fizic în cel eteric, chiar din „interiorul” Pământului, ele sunt, practic, legături între suprafața și interiorul planetei.

Astfel de conexiuni eterice nu se limitează doar la Pământ, deoarece ele sunt interdimensionale, mi-a explicat bărbatul din Apellos. Aceste sasuri fac legătura între exteriorul și interiorul Pământului, dar și între Pământ și alte planete. Cei care au avut sau au tehnologia suficient de dezvoltată folosesc aceste legături cu multă înțelepciune.

Mărturisesc că în acel moment nu prea am înțeles cum anume se realiza aceasta, deoarece mie mi se arăta doar ceea ce era legat de Pământ. Legăturile eterice colosale îmi apăreau ca niște arcade argintii, a căror localizare precisă rămânea însă ocultată. Priveam și îmi dădeam seama că ele sunt eterice atât din înțelegerea directă ce îmi era transmisă în creier, cât și datorită faptului că erau mai luminoase, fiind „învelite” de un halou discret, strălucitor. De pildă, puteam să fac diferența între peșterile sau golurile naturale din scoarța terestră în planul fizic și cele de la nivel eteric, ce radiau în acel mod aparte.

La fel cum meridianele energetice subtile din corpul uman susțin circulația energiei și „hrănesc” ființa pe diferitele ei niveluri, tot astfel și Pământul are propriile lui „meridiane” și „canale subtile”, care sunt foarte active și totodată „hrănitoare”. Am înțeles atunci că populațiile care trăiesc în interiorul Pământului se „hrănesc” în mare parte cu aceste energii subtile telurice și tocmai de aceea lor le este destul de ușor să intre în contact cu planul eteric. Ele nu se folosesc de planeta noastră, ci mai curând se poate spune că trăiesc împreună cu aceasta, într-un fel de simbioză armonioasă și eficientă. Este o diferență fundamentală față de paradigma înțelegerii și gândirii oamenilor de la suprafața planetei, care practic o nimicesc prin poluare, deșeuri sau exploatare irațională.

Singularități „acoperite”

Unele dintre punctele în care meridianele subtile „intersectau” suprafața erau foarte luminoase, atrăgând atenția asupra importanței lor. Începând să înțeleg modul de funcționare a căștii, care din câte mi-am dat seama era un convertor foarte avansat din punct de vedere tehnologic al trăirilor psihomentale umane, am întrebat în gând dacă acele puncte se află în zone locuite sau mai retrase. Această piesă tehnologică uimitoare făcea cumva legătura între mintea umană și anumite informații stocate în dimensiuni subtile ale Creației; altfel, nu-mi puteam explica „dialogul” ce era posibil în anumite limite. După ce am formulat întrebarea, aproape imediat imaginea a fost direcționată cu un zoom puternic către unele dintre acele puncte luminoase de la suprafața planetei. Am fost oarecum surprins, văzând că unele dintre acestea indicau anumite case, castele sau clădiri vechi, altele erau plasate în păduri, pe coasta munților sau chiar pe suprafața plană a unor podișuri.

Eram îndeosebi interesat de acele clădiri construite exact în punctele de intersecție a meridianelor eterice. Am întors mirat capul spre bărbatul din Apellos care mă asista și am întrebat ce reprezintă acele construcții în chiar zonele indicate.

Știam deja că cei din Apellos aveau capacitatea telepatică de a urmări periplul meu printre imaginile din casca specială, fiind interesați ca eu să înțeleg corect ceea ce mi se revela.

— Voi le-ați numi „case conspirative”, dar aceste clădiri acoperă de fapt puncte esențiale de trecere între planul fizic și cel eteric. Ele sunt ca niște portaluri, mi-a explicat el.

— Bine, dar atunci cine locuiește în ele? am întrebat cu nedumerire.

— Unii dintre noi, cei din Apellos, dar sunt și alte civilizații avansate din interiorul planetei, cu care conlucrăm în acest sens, al folosirii „trecerilor” dintr-un plan în altul. Nu ne putem permite să lăsăm descoperite aceste treceri esențiale în planul eteric și în interiorul Pământului, cel puțin deocamdată, pentru că ar bulversa prea mult populația, iar conducătorii voștri ar avea intenția să le folosească în scopuri militare.

— Unele dintre ele sunt foarte vechi, după câte văd...

— Da, castelele au sute de ani, dar înaintea lor au existat alte așezăminte pe același loc, vechi chiar de mii de ani. Totuși, zonele sensibile de convergență care se află în orașe sunt cele mai importante, deoarece sunt expuse și trebuie să fie foarte bine păzite. Există titluri de proprietate pentru toate acestea, însă uneori nu este suficient.

De-a lungul timpului au fost incidente, unele chiar în aceste vremuri. Odată cu dezvoltarea capacităților tehnologice pe care le aveți, monitorizările voastre au devenit mai fine. Serviciile Secrete ale unor țări dezvoltate au început să fie bănuitoare și să strângă informații cu privire la aceste puncte, dar ele încă nu înțeleg ce se petrece cu adevărat acolo. Când situația devine critică au loc „rupturi” și atunci suntem nevoiți să intervenim și să anulăm încărcarea eterică a locului, modificând structura ei și mutând „punctul de convergență” a meridianelor eterice într-o altă zonă mai sigură.

— Atunci, de ce nu procedați la fel cu toate aceste zone sensibile, pentru a le proiecta în locuri foarte sigure? am întrebat candid.

— Natura trebuie să fie lăsată să-și facă propriul joc. Există o rațiune pentru orice și o semnificație care de multe ori este ascunsă. Este ca și cum am vrea să deviem niște tendoane în ființa umană de la poziția lor firească. Crezi că ai mai putea

umbla la fel de bine? La fel și aici, doar în cazuri de forță majoră apelăm la astfel de metode în *extremis*. Dar chiar și așa, mutarea are loc într-un anumit timp și într-o succesiune de pași bine calculați, pentru a ajuta un fenomen care, de altfel, este natural.

— Ați avut astfel de situații?

— Da, una dintre ele în urmă cu ceva ani, mi-a răspuns bărbatul din Apellos.

S-a concentrat cu ochii închiși câteva clipe, după care a atins un dispozitiv mic pe care îl avea lipit de tâmplă și pe care nu-l observasem până atunci, fiind aproape acoperit de părul negru de pe cap.

Imediat în casca mea au început să apară imagini diferite de ceea ce văzusem până atunci. Mi s-a arătat o casă destul de veche într-un oraș din Germania. Apoi imaginea s-a schimbat brusc, înfățișând o altă casă, de această dată în SUA, deoarece am putut să disting modul specific de notare a străzilor și denumirea lor. Apoi, din nou, imaginea s-a schimbat brusc și am putut vedea Pământul de la mare înălțime, ce evidenția conturul clar al Europei și al Americii de Nord. Între două puncte de pe cele două continente – care scoteau în evidentă cele două localizări ce mi-au fost arătate – a apărut un „arc” precum un tunel, blurat și însoțit de multe simboluri.

Aveam, prin urmare, un caz de distorsiune spațială, o discontinuitate în țesătura continuum-ului spațio-temporal, ce era cunoscută de foarte mult timp și păzită prin această metodă inedită a proprietăților vechi, construite exact peste astfel de portaluri. Practic, era aceeași metodă din 1776, utilizată și de indienii din Yosemite, cu baraca construită peste portalul spre „interiorul” Pământului. Bărbatul din Apellos îmi spusese că unele din acele cazuri erau deja „vânate” de Serviciile de Informații ale unor țări, dar pentru că la un anumit eșalon știam că astfel de informații sunt oferite la schimb, mi-am propus să verific aceasta după ce voi reveni la Bază. Eram curios să aflu ce s-a petrecut de fapt acolo și cum au rezolvat situația. Fiind vorba despre două țări cu care noi aveam relații destul de bune la nivel informativ, speram să găsesc măcar o notă despre acel caz.

Câmpuri și realități subtile

Bărbatul din Apellos a readus apoi pe ecranul holografic cursul imaginilor cu Pământul în secțiune. Cea mai bună comparație pe care o pot face în legătură cu ceea ce trăiam atunci, este că priveam și chiar „participam” senzorial și emoțional la un documentar foarte bine realizat. Eram uluit de numărul foarte mare al zonelor populate de sub suprafața terestră și al Numeroaselor variații ale „reliefului” din interiorul planetei noastre. Zonele respective arătau exact ca rețelele nervoase din corpul nostru, luminoase, extinse, ramificate, pline de viață. Nu mi-am imaginat niciodată că activitatea din interiorul Pământului poate fi așa de complexă. Fiind acum la o înălțime mare și având o perspectivă mai largă asupra secțiunii planetei prin scoarța ei, către manta, am putut vedea multe astfel de sfere argintii în alte zone de pe glob, care ocultau cunoașterea a ceea ce se afla acolo. Unele dintre acele sfere argintii erau mai mici, altele mai mari, însă unele erau chiar uriașe, astfel încât mi-am manifestat curiozitatea și am întrebat ce se afla acolo.

În cazul sferelor argintii de dimensiuni mari, mi s-a spus că ele reprezintă mai mult decât unele treceri importante de la suprafața Pământului spre „interiorul” lui. Ele ocultează anumite baze extraterestre, care au fost plasate în acele regiuni. Am văzut astfel de sfere, de exemplu, în interiorul scoarței ce corespunde unor zone de pe fundul Oceanelor Atlantic și Pacific, la diferite adâncimi ale acestora. De la acele baze se vedeau de asemenea rețele subtile eterice, care făceau legătura cu felurite alte structuri sau așezări din interiorul Pământului. Mi-am pus atunci întrebarea dacă bazele respective au fost construite în cavități deja existente sau dacă a fost necesar să se taie rocă pentru a forma cavitățile respective. Înțelegerea pe care am primit-o a fost că nu era nevoie să se taie rocă pentru a se obține spațiul necesar construcției, deoarece scoarța terestră este plină de goluri și există deja foarte multe cavități subterane, fiecare având caracteristicile ei.

Am început să văd din ce în ce mai clar în secțiunea planetei. Observam că Pământul nu se formează haotic, ci într-un mod precis, după anumite linii de câmp magnetic generate de gaura neagră din centrul lui, care erau la rândul lor extrem de complexe, asemănându-se cumva cu mușchii striați de la mâini și picioare. Vedeam o suprapunere complexă a lor, ce mergea în profunzimea planetei. În imaginile holografice ele erau redate în plan eteric precum niște arcuri strălucitoare, variind în culori de diferite intensități.

În mintea mea s-a format atunci înțelegerea faptului că scoarța planetei se formează după niște linii de câmp magnetic, iar din loc în loc apar un fel de turbioane, unde este gol. Am înțeles atunci că în acele zone materia nu s-a putut forma din cauza unui cumul de câmpuri magnetice, electrice și gravitaționale intense, iar spațiile respective sunt chiar cavitățile, grotele și golurile mari din interiorul Pământului. Mai apoi am văzut că liniile de câmp au diferite caracteristici și, în funcție de modul în care se combină, în unele zone ale planetei ele împing materia în sus, formând munții, iar în altele o atrag în jos, formând marile văi.

Ipoteza oamenilor de știință referitoare la modul în care s-au format munții – prin „ciocnirea sau interacțiunea” plăcilor tectonice care sunt împinse una spre cealaltă – nu este greșită, dar este incompletă. De pildă, am văzut în mod clar cum scoarța nu plutește pe magmă, așa cum ne spune știința contemporană. Este adevărat că există zone întinse de magmă în interiorul planetei, dar există de asemenea și zone în care scoarța Pământului este de-sine-stătătoare și se prezintă ca niște arcade, așa după cum am văzut în secțiunea planetei ce îmi era prezentată.

Prin urmare, magma este un fel de „produs secundar”, iar munții nu se formează neapărat pentru că plăci tectonice diferite, care „plutesc” pe suprafața ei, se ciocnesc și se împing reciproc, ci ei iau naștere datorită unui cumul de factori care țin de magnetism, electricitate, presiune, temperatură, inclusiv de anumite mișcări ale Lunii, care totuși provoacă asupra scoarței terestre tensiuni fluctuante și influențează caracteristicile liniilor de câmp ce se manifestă în acele zone. Puteam vedea că există un cumul de câmpuri complexe, dar

unora dintre ele nici măcar nu le-am putut identifica natura. Orice fluctuație a liniilor de câmp determină o rearanjare a scoarței. Acolo rocile nu mai sunt solide, ci sunt oarecum moi, ca o plastilină.

Am văzut de asemenea că aceste linii de câmp generate de gaura neagră centrală a planetei nu sunt statice, ci dinamice; ele se mișcă în mod continuu, iar acolo unde structura lor se schimbă, materia solidă se tensionează. La un moment dat apar goluri și tensiuni, iar aceste rearanjări și reorientări provoacă cutremure. Activitatea vulcanică are o explicație asemănătoare, căci în funcție de cum se orientează liniile de câmp, punga de magmă se poate retrage sau se poate împinge, caz în care vulcanul erupe. Am înțeles atunci ce greu este pentru oamenii de știință contemporani să înțeleagă aceste realități, care pornesc de la ceva invizibil, eteric și se încheie cu ceva fizic, la o scară mare, cum ar fi erupțiile vulcanice, cutremurele sau formarea munților.

Este extrem de dificil de prezentat ceva ce aparține domeniului subtil al manifestării, în parametrii fizici actuali. Aceasta se datorează faptului că legile și fenomenele lumilor subtile sunt mult mai complexe decât cele fizice.

Nu poți să aplici *ad-literam* fizica clasică a lui Newton și nici măcar relativitatea generalizată a lui Einstein unei realități eterice sau astrale. Chiar dacă înțelegerea principială a unor astfel de fenomene există și o parte din lumea academică o recunoaște, ea este totuși limitată de concepțiile și prejudecățile pe care majoritatea oamenilor de știință încă le mențin.

Conștiința planetei pământ

Mai apoi, în secțiunea planetei am văzut cum se termină zona cu magmă, iar mai jos imaginea era deja mai întunecată, mai ocultată. După câteva secunde am început să văd mai clar structura în acea parte a interiorului planetei; ea se baza pe distorsiunile gravitaționale provocate de gaura neagră centrală, însă acum „țesătura” lor era altfel.

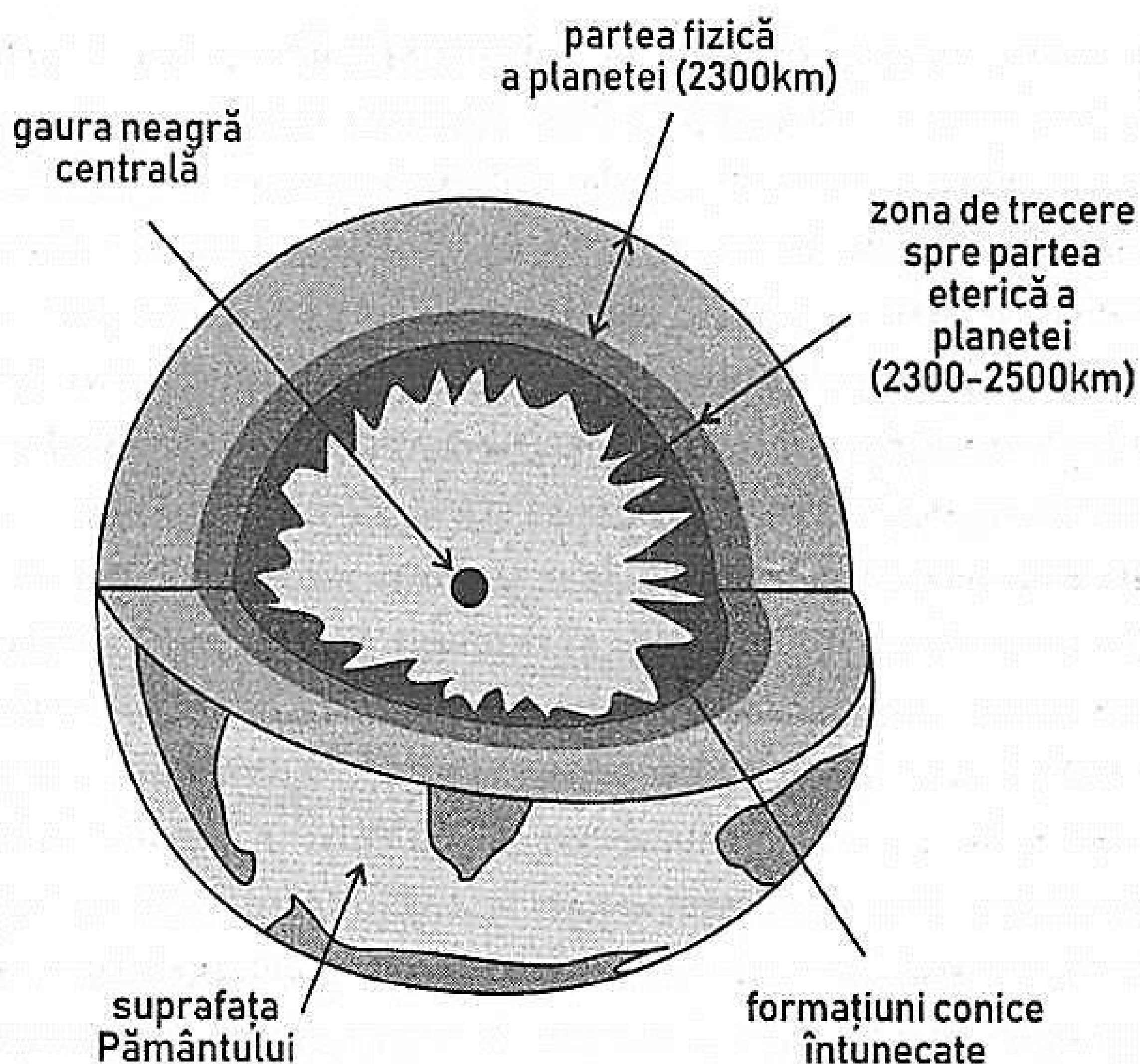
Mi s-a arătat că trecerea între planul fizic și cel eteric se face cam între 2.300 și 2.500 de kilometri, iar dincolo de această „adâncime”, începând cam de pe la 2.800 kilometri este deja dimensiunea eterică. Faptul în sine m-a mirat, deoarece știam de la doctorul Xien că trecerea spre planul eteric se face începând cu 1.800-2.000 km. Când am ridicat această problemă, bărbatul din Apellos mi-a explicat că ceea ce doctorul Xien a spus nu este greșit; diferențele apar datorită dinamicității forțelor manifestate de singularitatea centrală, care pot varia la momente sau perioade diferite de timp, în funcție de ceea ce conștiința spiritului planetar vrea să realizeze. Pe de altă parte, am explicat deja în volumul precedent (*Vezi volumul 5, În interiorul Pământului – Al doilea tunel, 2017, pag.71 – n. ed.)* că „departajarea” dimensiunilor de existență – planul fizic, planul eteric, planul astral și planul cauzal – nu implică o „feliere” a planurilor dimensionale, adică nu este vorba despre o stratificare a lor, ca un „sandwich”, deoarece unii cititori ar putea crede acest lucru în mod eronat. Planurile Creației se diferențiază prin frecvența lor specifică de vibrație, fiecare dintre acestea încadrându-se într-o anumită marjă, dar ele coexistă cu planul fizic. Această realitate este întocmai ca cea a undelor radio, care coexistă în același spațiu, dar cu toate acestea nu se „amestecă”, ci pot fi accesate imediat ce radioul se comută pe frecvența lor specifică. Desigur, în unele cazuri pot exista și „interferențe”, generate de anomalii energetice.

În cazul planetei noastre, de la o anumită „adâncime” frecvența de vibrație a materiei crește și începe să rezoneze cu frecvența de vibrație a planului eteric, aspect dictat mai ales de apropierea de singularitatea sau gaura neagră centrală. În același fel se trece de la o dimensiune subtilă la alta, până la cea a planului cauzal care se află chiar în „centru”, înconjurând singularitatea. Totuși, prin aceasta nu trebuie să se înțeleagă faptul că doar acolo ar exista planurile subtile, ci că datorită prezentei găurii negre, acele planuri subtile sunt mai aproape de natura enigmatică a centrului Pământului.

În golul pe care îl vedeam în interiorul secțiunii existau niște formațiuni aproximativ de formă conică, ce erau îndreptate cu vârful către gaura neagră din centru. Aceasta m-a

mirat, deoarece atunci când am pătruns în interiorul planetei eu văzusem mări, pământ, vegetație, însă în secțiunea ce mi se arăta prin intermediul căștii speciale părea să fie un gol întunecat și marcat de acele formațiuni conice.

Îndată ce mi-am pus aceste întrebări, imaginea s-a schimbat puțin, m-am rotit cu un unghi mic și am ajuns exact deasupra centrului planetei, al găurii negre planetare. Am realizat imediat că de la o anumită zonă, reprezentată de frecvente superioare, ceea ce vezi este diferit în funcție de modul în care privești. Am fost „plasat” chiar deasupra centrului găurii negre, unde am observat un fel de licărire, o strălucire cum nu mi-a fost dat să văd niciodată.

Pământul în secțiune – distante și caracteristici

Am înțeles că era foarte important să observ realitatea exact din acea poziție, prin „tunelul” corect de pătrundere în gaura neagră, iar în străfundul lui să văd acea *licărire*, pe care aproape nu pot să o descriu. În chiar momentul în care este privită ea „imprimă” o stare ca de transă în ființă, un fior nostalgic, o nuanță chiar mistică. Acea viziune este aproape hipnotică, imposibil de redat cu acuratețe și fără îndoială de negăsit în lumea noastră de la suprafață. Așa după cum mi s-a dat de înțeles, acea manifestare reprezintă chiar entitatea celestă, chiar spiritul celest ce a dat naștere planetei noastre, pe care el o reprezintă. Strălucirea ei mistică determină o stare de reală fascinație, dar chiar dacă admiram uluit acea realitate, rămâneam totuși pe deplin conștient de ceea ce se petrecea cu mine și de locul în care mă aflam.

Prima impresie pe care am simțit-o după acea stare de fascinație și uluire a fost senzația de blândețe minunată ce venea de la acel spirit ancestral. Și, contrar a ceea ce se vehiculează în mitologia umanității și a credinței generale actuale, acest spirit al planetei sau entitatea subtilă care o reprezintă este *masculin*, nu feminin. Am înțeles aceasta instantaneu, atunci când acea licărire copleșitoare mi-a transmis de asemenea starea de forță și de dinamicitate, care sunt proprii naturii masculine.

Ceea ce oamenii și tradiția ezoterică numesc Gaia, ca fiind „spiritul planetei”, se referă de fapt la componenta bioenergetică a acesteia, la viața care există și se manifestă la suprafața ei și, de asemenea, în interior. Tocmai de aceea, Gaia este mai curând asimilată *sufletului* planetei, care implică viața și dinamicitatea ei. Pe de altă parte, *spiritul* planetei este chiar conștiința care a creat toate acestea și care reprezintă planeta însăși, fiind de natură masculină. Observația este importantă în contextul înțelegerii legilor manifestării, unde totul este polar opus. Așadar, spiritului de natură masculină al unei planete, ce creează liniile de forță pe baza cărora aceasta se formează, îi corespunde o natură feminină, care este sufletul planetei ce susține și dezvoltă viața.

Eram aproape copleșit de profunzimea stării și a impresiei pe care o aveam. Am fost lăsat să „diger” în liniște, netulburat, acea viziune chiar transcendentală, aș spune, fără să fiu

deranjat. Am apreciat mult respectul și înțelegerea celor doi bărbați din Apellos. În același timp, observarea acelor imagini, care s-a transformat destul de repede într-o contemplare, nu era totuși pasivă sau doar într-un singur sens. Aproape imediat am simțit că „luarea de contact” foarte profundă era de fapt bivalentă, pentru că atunci am perceput o stare asemănătoare cu cea în care ți se permite să intri într-o casă și ești bine primit.

Corespondența planurilor subtile în „interiorul” pământului

Am ieșit gradat din starea ca de transă și am revenit la observarea cu atenție a secțiunii planetei.

Am înțeles că, chiar dacă din punctul nostru de vedere – metric vorbind și corespunzând planului fizic – planul eteric din interiorul Pământuri începe cam de la 2.500 de kilometri sub suprafața solidă a planetei, totuși în interiorul ei cavitatea este mai mare, deoarece metrica spațiului acolo, în altă dimensiune, este diferită de cea a planului fizic.

Informația pe care am primit-o atunci în mod telepatic a fost că *diametrul interior* al planetei noastre, cu metrica dimensiunii subtile, este aproximativ egal cu diametrul planetei Venus, care este foarte apropiat de diametrul Pământului fizic.

Mi s-a explicat de către bărbatul din Apellos că tocmai din această cauză există foarte multă confuzie, pentru că mulți oameni de știință spun că intrarea în „cavitatea din centrul Pământului nu este susținută de o serie întreagă de factori, legi și chiar măsurători, care ar fi trebuit să apară. Dar legile, factorii și măsurătorile care sunt folosite în acest caz aparțin planului fizic, pe când în interiorul planetei, dincolo de o anumită adâncime, se trece în dimensiunea subtilă eterică și apoi în alte dimensiuni chiar mai subtile, unde tipul de măsurători de la suprafața Pământului nu se mai poate aplica. Una dintre nelămuriri este că cei care au fost acolo – iar apoi povestesc și reprezintă Pământul gol la interior – au tendința să facă această cavitate centrală foarte mare, ceea ce duce la

reprezentarea unei scoarțe foarte subțiri a planetei. În timp ce vedeam toate acestea, mi s-a arătat că criticile oamenilor de știință în această direcție ar fi valabile dacă s-ar folosi metrica de la suprafața planetei, adică metrica planului fizic, dar în interiorul Pământului se manifestă alte energii și alte realități, ce sunt specifice planului eteric, care au o altă metrică, un alt spațiu și un alt timp de manifestare. Nu putem să luăm pur și simplu o realitate cu care ne-am obișnuit – de pildă, cea de la suprafață, unde noi trăim – și să o „aplicăm” oriunde, indiferent de condițiile respective.

Intrarea în planul eteric necesită, prin urmare, capacitatea noastră de a ne adapta la realitatea de acolo, la metrica respectivă. În legătură cu asta, mi s-a arătat mai apoi calendarul mayașilor, în care anul avea 260 de zile. Chiar dacă numărul este destul de apropiat de durata unui an pe planeta Venus (*Anul planetei Venus durează aproape 225 de zile – n. ed.)*, totuși el nu are legătură cu acesta, ci reprezintă de fapt durata unui an *în interiorul Pământului*, a cărui cavitate interioară are „diametrul eteric” apropiat de valoarea diametrului fizic al planetei Venus. Deoarece fusesem deja în Utklaha și cunoscusem acea familie ce descindea din vechea și foarte speciala civilizație a mayașilor, nu m-am mirat că ei calculau calendarul propriu și îl corelau cu cel din interiorul Pământului, așa cum în zilele noastre marile firme, burse și hoteluri țin cont de fusul orar în diferite regiuni ale planetei.

Cavitatea din interiorul Pământului are două anotimpuri importante. Mi s-a arătat că, chiar dacă pe la polii planetei noastre, la suprafață, nu există efectiv un gol fizic real, totuși felul în care se mișcă Pământul – iar razele Soarelui ajung în zona de nord sau de sud a planetei – are totuși o influență importantă, deoarece lumina și căldura aduc un aport de energie și determină anumite schimbări în ecosistemul din interiorul planetei. Chiar dacă luminozitatea Soarelui central din interiorul planetei noastre – care, de fapt, reprezintă *un efect* al găurii negre din centrul ei – e aproape constantă, totuși influența Soarelui din spațiul cosmic determină anumite modificări și în interiorul planetei noastre, aducând perioade mai ploioase sau mai secetoase, mai ales în zonele de Nord și

Sud. Zonele centrale din interiorul Pământului au însă o anumită stabilitate a temperaturilor.

Unul dintre aspectele extraordinare, care m-au impresionat mult, a fost atunci când mi s-a arătat că, în anumite momente planul fizic și planul eteric se „aliniază”, astfel încât ființele din interior chiar pot vedea din anumite zone stelele de pe cer, noaptea, tocmai prin această corelare, care face posibilă vederea lor.

Mai apoi, detaliile secțiunii spre centrul planetei mi s-au clarificat și mai mult. Am remarcat în special foarte multă vegetație luxuriantă, bogată și munți foarte înalți, care corespund – la verticală – în special Oceanului Pacific. Soarele central avea o *lumină lăptoasă* și, fiind vorba despre o observare în planul eteric – care îmi era facilitată de tehnologia căștii speciale pe care o aveam – mă puteam uita direct la el. Intensitatea luminii lui, comparativ cu lumina de la suprafața planetei, ce vine de la Soarele din spațiul cosmic, este cam 55-60% din aceasta. Mi s-a transmis de asemenea că diametrul Soarelui din interior este de câteva sute de kilometri; telepatic, am înțeles că el are cam 700-800 de kilometri.

Din loc în loc mi se arăta printr-un efect de apropiere a imaginii, câte un amănunt, în special în ceea ce privește fauna, atât pe solul din interior, cât și în ape. Am zâmbit, observând pterodactili în zbor și dinozauri, gândindu-mă că poate cei care au scris sau au realizat filme în legătură cu acest subiect, al interiorului Pământului, nu sunt chiar în necunoștință de cauză sau poate doar au preluat niște informații demult uitate. De fapt, astfel de informații sunt chiar *foarte reale*. Dinozaurii, de pildă, sunt exact așa după cum îi cunoaștem ca formă din muzee sau din cărțile de paleontologie, dar am apreciat totuși că ei au o mărime ceva mai mică decât cea pe care au avut-o dinozaurii de la suprafața planetei, în vremurile de demult.

Nu am văzut însă distrugeri sau intervenții în jocul Naturii, generate de mâna omului; nu existau, de pildă, hidrocentrale și nici alte asemenea exploatări sau industrii poluante. Am văzut în schimb comuniunea aproape perfectă dintre ființele umane și natura excepțională care exista acolo. Mi s-a arătat de asemenea că absolut nicio caracteristică a planetei noastre, atât la exterior, cât și la interior, nu este întâmplătoare, ci

reprezintă o decizie directă și foarte clară a spiritului ei, a conștiinței masculine care i-a dat naștere. Atât poziția specifică a Pământului în spațiu, cât și cantitatea de lumină sau căldură pe care el o primește de la Soare – la care se adaugă și celelalte caracteristici pe care le are, ale densității, masei, volumului etc, toate sunt manifestarea voinței spiritului său, care le determină din centrul găurii negre.

De pildă, în timp ce priveam acele imagini am primit telepatic cunoașterea faptului că, încă de la începutul formării planetei, entitatea subtilă care o reprezintă a decis ca pe suprafața ei să fie un anumit gen de viață, astfel încât anumite suflete să se poată încarna aici, pentru a avea experiența necesară planului fizic. Din când în când, entitatea sau conștiința ce reprezintă în esență Pământul modifică parametrii de integrare ai planetei, pentru a da astfel posibilitatea ADN-ului să se modifice, în conformitate cu schimbarea care se dorește. Toate acestea, așa după cum mi s-a transmis printr-o înțelegere profundă, telepatică, se află într-o perfectă corelație cu ansamblul zonei de Univers în care ne aflăm, cu ciclurile și energiile cosmice care ne înconjoară.

În continuare mi s-a arătat – la nivelul secțiunii Pământului – trecerea de la planul eteric la cel astral. Tranziția se face cam la nivelul diametrului pe care îl are planeta Marte (*Diametrul planetei Pământ este de aproximativ 12.700 km, iar diametrul planetei Marte este de aproximativ 6.800 km, practic jumătate din cel al planetei noastre – n. ed.)*.

Desigur, acestea sunt niște analogii, pentru a avea o imagine mentală mai clară a dimensiunilor din interior, însă nu trebuie să uităm deloc că în fiecare dintre aceste cazuri este vorba despre *o metrică diferită*. De exemplu, în cazul diametrului planetei Venus, analogia era corelată cu mărimea cavității interioare a Pământului în planul eteric; pe de altă parte, analogia cu diametrul planetei Marte este făcută pentru a oferi o idee despre mărimea dimensiunii zonei astrale din „interiorul” Pământului. Cu alte cuvinte, *în metrica noastră*, specifică planului fizic în care ne aflăm, dimensiunea eterică din interiorul Pământului ar avea mărimea aproximativă a planetei Venus, iar dimensiunea astrală ar fi cam de mărimea planetei Marte.

Foarte interesant este că, observând în continuare secțiunea, planul cauzal ce corespunde interiorului planetei noastre ar avea aproximativ dimensiunea Lunii, dacă ne vom raporta la metrica noastră din planul fizic. Mi s-a sugerat totodată că dimensiunea Lunii nu este deloc întâmplătoare. Acum știu foarte bine elementele reale în legătură cu Luna, cu proveniența ei, ce reprezintă ea și care au fost motivele prezenței ei pe cer lângă planeta noastră, însă la acea dată nu aveam încă această cunoaștere. Voi detalia Aceste aspecte în volumul următor. Ceea ce mi s-a explicat însă, a fost că spiritul planetei noastre a dorit să aibă de asemenea o „reflectare” ca într-o oglindă, iar acea „oglindă”, din momentul în care a apărut pe cer, a fost Luna, mai ales că ea are o natură puternic feminină.

Astfel, informația care vine spre Pământ este controlată, cumva, chiar prin intermediul suprafeței Lunii. Este o experiență extraordinară la nivel macrocosmic și celest, iar faptul că toate aceste elemente – atât de la exteriorul planetei, cât și de la interiorul ei – se combină în cazul Pământului, m-a determinat să înțeleg intuitiv că implicațiile în legătură cu planeta noastră sunt de fapt mult mai adânci și mai complexe și că ele nu țin doar de o simplă formare a unui corp ceresc, ori de apariția vieții pe suprafața lui.

După această ultimă prezentare imaginile s-au întrerupt și cei doi bărbați din Apellos, care mă asistaseră cu atenție în „călătoria” mea, mi-au spus că acela a fost mandatul lor pentru a-mi transmite informațiile respective. Eram însă ușor nedumerit, având în vedere motivul pentru care venisem acolo, adică pentru a primi unele informații despre cristalul ce lipsea din Camera Ocultă din Irak. Tocmai când mă pregăteam să-i întreb despre aceasta și despre felul în care experiența mea de observare a Pământului în secțiune va rezolva acest aspect, bărbatul din Apellos, care era conducătorul grupului de acolo, mi-a spus, arătându-mi casca specială: Acesta este cadoul nostru pentru tine. El vă va ajuta să rezolvați misterul ce învăluie „scaunul” din Irak și cristalul său. Trebuie doar să înțelegeți corect natura acelui cristal.

Am simțit o adâncă emoție și recunoștință, căci nu-mi imaginam că o asemenea piesă de tehnologie foarte avansată ar

putea fi lăsată pentru folosința noastră. Acela a fost un gest minunat, care a cimentat și mai mult prietenia dintre noi și ei.

M-am despărțit de bărbatul din Apellos, nu înainte ca el să-mi spună că vor mai fi două vizite pe care le voi face acolo, în conformitate cu indicațiile pe care le-a primit de la eșalonul superior, cel al înțelepților din Apellos. Mi-a dezvăluit că acele vizite erau menite să-mi prezinte informații importante despre trecutul necunoscut al omenirii, pentru ca ele să poată fi aduse la cunoașterea publică într-un mod coerent și clar. De asemenea, mi-a indicat cu exactitate zilele și orele în care acele întâlniri urmau să aibă loc, spunându-mi că la prima dintre ele voi avea parte de o surpriză plăcută.

Cu aceasta, am fost condus în afara hangarului și apoi am fost însoțit până în oraș. Seara eram deja înapoi la Bază și îi prezentam lui Cezar raportul scris. El a apreciat în mod deosebit cadoul pe care cei din Apellos ni l-au făcut și m-a înștiințat că echipa americană va sosi peste două zile. Cu alte cuvinte, aveam la dispoziție maxim o săptămână până la plecarea în expediție, timp în care doream să „consum" cele două întâlniri fixate cu cei din Apellos și, de asemenea, să îmi notez sinteza lor. Totuși, estimarea mea a fost cu mult depășită, întrucât timpul necesar sintetizării și redactării informațiilor pe care le-am primit acolo s-a dovedit a fi cu mult mai lung.

Chiar dacă cei doi ofițeri americani urmau să sosească peste puțin timp, iar eu trebuia să rămân la Bază pentru a rezolva etapele integrării lor atât la nivel practic, cât și informațional, speram totuși să rezolv aceste sarcini cât mai repede, pentru a onora invitația celor din Apellos până la plecarea în expediție. Simțeam că cele două întâlniri programate erau importante și, în plus, speram ca ele să-mi ofere răspunsuri la multe dintre necunoscutele istoriei omenirii, la care nu avusesem încă acces.

Nerăbdarea îmi crea o stare de febrilitate lăuntrică, iar emoția posibilelor revelații o alimenta și mai mult.

În cele din urmă am adormit, având în suflet o stare de adâncă recunoștință pentru ceea ce viața îmi oferea cu dărnicie și de multe ori în mod neașteptat.

Cap. 2 – ABERAȚIA „PĂMÂNTULUI PLAT”

Următoarele două zile le-am petrecut punând ordine în hârtii, acte, dosare, dar mai ales rezolvând aspectele de comunicare și cele organizatorice pentru apropiata expediție. În plus, investigam baza de date și alte note informative din trecut, pentru a găsi eventuale referințe în legătură cu portalurile din „casele conspirative”, despre care menționase bărbatul din Apellos, deoarece cele câteva imagini holografice în legătură cu acest subiect m-au impresionat. Voiam să știu cum s-au petrecut lucrurile, atât din perspectiva experienței la nivelul Serviciilor Secrete, cât și pentru a vedea tipul de reacție a celor implicați în astfel de cazuri deosebite. Am insistat în special pe informările și documentația germană și cea americană, deoarece bănuiam că nu a fost o simplă întâmplare faptul că mi s-a indicat acel exemplu. Sigur trebuia să existe o informare în legătură cu aceasta și tot ceea ce trebuia să fac, era să caut cu atenție sau să întreb unde trebuie, în special la colegii noștri de peste ocean.

Cu toate că am lucrat aproape continuu, luând doar scurte pauze pentru odihnă, mi-am dat seama că era totuși posibil să nu am timpul necesar pentru a mă întâlni din nou cu cei din Apellos până la plecarea prin cel de-al treilea tunel. Simțeam o oarecare insatisfacție în această privință deoarece eram foarte nerăbdător să cercetez trecutul omenirii, chiar dacă anumite evenimente și situații mi s-au arătat cu ani în urmă, în imaginile holografice ale Domului din Sala Proiecțiilor.

Totuși, după calculele mele și dacă gestionam foarte eficient timpul avut la dispoziție, delegând unele sarcini locotenentului Nicoară, păstram șansa de a primi acele informații extraordinare, răspunzând invitației celor din Apellos. Nu înțelegeam prea bine motivul pentru care cele două întâlniri trebuiau să se desfășoare neapărat până la plecarea în expediție – ceea ce în mod evident punea presiune asupra lucrurilor – dar bănuiam că era vorba despre o anumită

necesitate, dictată probabil de o „fereastră de timp” bine stabilită pentru acea acțiune.

O teorie stranie

„Săpând” după referințe în legătură cu „casele conspirative” ce ascund portaluri interdimensionale, am dat peste o notă informativă pe care nu o observasem până atunci, rătăcită printre alte câteva zeci pe birou. În general vorbind, prefer să lucrez în format electronic sau să aștept procesarea în format digital a notelor sau dosarelor scrise, însă dat fiind interesul deosebit pe care îl aveam pentru subiectul sasurilor dimensionale, am hotărât să verific tot ce aveam atunci pe birou, ceea ce însemna în plus o actualizare a evenimentelor.

Era vorba despre o informație pe care – nu știu de ce și cum – am scăpat-o până atunci din vedere. Verificând notele și sintezele informative, la un moment dat am găsit o sub-notă cu titlul „PĂMÂNTUL PLAT – Referințe”. Auzisem de mulți ani despre o astfel de „mișcare” ce făcea anumite valuri printre oameni, dar nu mi-am imaginat vreodată că ar fi demnă de a ajunge subiect de informare pentru Departamentul nostru. Aberația unei astfel de idei este evidentă, mai ales pentru cei care au bun simț și experiențe personale în ceea ce privește planeta noastră în spațiul cosmic. Eram chiar puțin derutat și nehotărât dacă să citesc sinteza pe cele câteva pagini și l-am căutat pe locotenentul Nicoară pentru a-l întreba despre acel material. El mi-a spus că nota informativă provenea de la serviciul operativ al altei secțiuni a SRI și avea statutul unei circulare secundare. Locotenentul a specificat că singurul motiv pentru care informarea a ajuns în Departamentul nostru era cel al caracterului său mai puțin obișnuit și al „fenomenului” pe care l-a declanșat la nivel mondial, dar mai puțin în țara noastră, unde numărul „adepților” se situează încă la cote rezonabile.

Teoria „Pământului plat” pare să fie „goana după aur” din zilele noastre, o aberație care, după părerea mea, are singurul merit că te poate lăsa mut de uimire și, aș spune, chiar într-o stare de „șoc”, dacă luăm în considerare progresul științei

contemporane și tehnologia de care omenirea dispune în prezent. Puteam să înțeleg deficitul de cunoaștere, amplificat de bigotism și alte interese obscure de acum câteva sute de ani, dar nu prezența unei asemenea idei – chiar până la a lua amploare sub forma unei mișcări la nivel internațional – în secolul XXI. Siderat, m-am întrebat dacă prostia umană poate să depășească acest nivel, dar nu eram prea convins de asta.

Totuși, pentru că una din sarcinile Serviciilor Secrete este aceea de a lua în considerare chiar și cele mai năstrușnice fenomene – dacă ele au legătură cu masele de oameni și opiniile acestora – am citit și eu acea sinteză, care expunea foarte bine principalele puncte ale problemei, fără să avanseze însă concluzii.

„Pământul plat”: Semnificația unei regresii

În aceeași seară, profitând de faptul că Cezar avea un program mai liber, i-am expus și lui problema „Pământului plat” din nota informativă, mai mult ca un caz social și nu ca o direcție de studiu. Cezar a râs copios, șicanându-mă puțin în legătură cu acest subiect, dar mai apoi discuția a surprins niște aspecte foarte interesante. El mi-a spus că în urmă cu trei-patru ani i s-a prezentat acest subiect și a discutat cu alți colegi din Servicii despre el, deoarece existau semne că tinde să devină un curent important de opinie.

În mod normal nu aș fi inclus aceste elemente în cuprinsul seriei mele de cărți, din respect pentru cititor. Este nevoie de puțină inteligență și o minimă pregătire științifică, pentru a înțelege că „argumentele” unei astfel de teorii frizează ignoranța și fanatismul. Dincolo de asta, însă, există și niște implicații de natură psihologică, ce au fost scoase la iveală de Cezar și ele par să aibă o anumită importanță, măcar pentru cunoașterea generală și experiența socială.

Primul punct pe care l-am atins în discuția cu Cezar, referitor la teoria „Pământului plat”, a fost acela al numărului mare de adepți ai ei.

— Mecanismul prin care se produce creșterea numărului de adepți ai acestei teorii bizare are legătură cu segregarea ființelor umane, a spus Cezar. E ca și cum populația s-ar „divide” în două categorii distincte, dar această separare are de fapt la bază nivelul de conștiință al fiecărei ființe umane, care este în directă legătură cu frecvența ei de vibrație.

— Totuși, nu-mi dau seama ce a determinat această izbucnire, prin care tot mai mulți aderă la aceste „argumente” fără sens. Seamănă mai curând cu un virus al prostiei.

— O astfel de schimbare majoră în paradigma de gândire nu vine oricum, ci pentru asta trebuie în primul rând să nu mai fii pe aceeași lungime de undă cu ceea ce se cunoaște în prezent, adică trebuie ca noile „idei” să nu mai aibă legătură cu cele din zilele noastre. Aceasta este cea mai bună metodă, căci „ideea” Pământului plat este puternic susținută de factori oculți, de cei care au interes ca lucrurile să nu progreseze, ci să stagneze și chiar să involueze. Asta e cea mai bună metodă pentru a controla. Rupi oamenii de realitate, îi faci să viseze prostii, le susții fantasmele și îi încurajezi să le propage. De aici rezultă controlul maselor populare, deoarece le impui ceea ce dorești. Adepții ideii „Pământului plat”, crezând cu tărie în ea, vor urmări să se întâlnească, să se adune și chiar să se separe de ceilalți, căci ei îi vor considera proști pe aceștia, pentru că se lasă păcăliți de minciuni. Cu alte cuvinte, vor fi convinși că de fapt ei sunt cei care „au descoperit” adevărul.

Era trist ce auzeam, dar din nefericire situația era reală. Am spus:

— Deși am raportul sub ochii mei, îmi este greu să cred că s-a ajuns până aici. Am senzația unui vis urât, ca și cum o parte din populația globului a regresat în mod voit cu câteva sute de ani. Asta e senzația pe care o am, e incredibil că mintea oamenilor de astăzi poate totuși să fie influențată în asemenea măsură de niște aberații care sfidează nu doar bunul simț intelectual, ci și pe cel științific, ducând totul chiar până la fanatism.

— Uite, privește rezultatele!

I-am arătat lui Cezar cifrele estimative și graficele.

— Știu, am vorbit și cu alți colegi de-ai noștri despre asta, a spus el. Uimirea ta este justificată tocmai de diferența mare de

concepție și frecvență de vibrație, care deja începe să se facă simțită între oameni. Este o realitate care se accentuează pe zi ce trece și care nu mai poate fi ignorată. E parte din segregarea despre care îți spuneam. Principial vorbind, oamenii se „împart” în cei care evoluează și cei care preferă să rămână la stadiul pur material, grosier sau chiar să involueze. Cei care fac parte din prima categorie se rafinează, își dau seama de modificările ce intervin pe Pământ, trăiesc anumite stări și au anumite senzații specifice. De aceea, pentru ei este incredibil să gândească în sensul medieval, așa cum susțin adepții „Pământului plat”.

Cezar a văzut mirarea de pe fața mea și s-a grăbit să îmi confirme încă o dată:

— Da, nu exagerez. Este vorba despre o reîntoarcere la Evul Mediu, pentru că acești oameni nu pot evolua și atunci se reîntorc la o stare de conștiință mai veche, care este mai apropiată de nivelul lor real de conștiință.

— De ce nu pot și ei să evolueze? am întrebat mirat.

Bineînțeles, cunoșteam răspunsul, dar era întotdeauna o plăcere să ascult explicațiile lui Cezar. În plus, mereu putea să apară câte un element nou, care să-mi îmbogățească cunoașterea.

— Pentru că nu au afinitate cu starea actuală a lucrurilor, cu frecventa de vibrație superioară a Pământului, care crește din ce în ce mai mult. Pentru adepții ideii de „Pământ plat”, confortul stă în fanatismul cu care sunt susținute aceste idei primitive, deoarece spiritul și gândirea liberă sunt blocate. La fel era și pe timpul Inchiziției: un set de concepții stupide și false erau ridicate la rang de lege și orice încălcare a lor era înfierată.

Și eu mă gândisem la toate acestea, dar speram totuși că mă înșel.

— Suntem din nou în Evul Mediu? Istoria naște valuri de concepții, care baleiază între extreme. Cei din antichitate știau deja că Pământul e rotund (*Autorul se referă, fără îndoială, la cunoașterea împărtășită de Pitagora și Aristotel, care au afirmat că Pământul este rotund, precum și la demonstrația realizată de Eratostene în Alexandria antică – n. ed.)*, dar până în Evul Mediu situația s-a degradat. Apoi a fost revirimentul

științific modern, pentru ca acum să recădem din nou în plasa obscurantismului medieval?

Cezar mi-a răspuns calm:

— Noi, nu. Însă acel segment al populației care a involuat, da. Sunt mai multe elemente care concură la aceasta: îndârjirea cu care adepții teoriei „Pământului plat” se agață de „ideea” lor, refuzul de a gândi logic, rațional, pe bază de argumente și dovezi reale, negarea oricăror dovezi – justificând aceasta prin „contrafacerea” lor – și, în general vorbind, un fel de prozelitism ce maschează în realitate fanatismul.

Psihologia „pământului plat”

Am remarcat atunci că ori de câte ori fanatismul a precumpănit, societatea s-a confruntat cu lipsa discernământului și limitarea libertății individuale. Cezar m-a aprobat, oferind și un exemplu pentru a explica mai bine cum este posibil să se ajungă la așa ceva chiar în contextul unei civilizații relativ dezvoltate:

— Fenomenul este la fel ca cel din fizica cuantică: dacă există suficientă energie, un electron poate să realizeze un salt pe o orbită „superioară”; dacă nu e suficientă energie, atunci el poate să rămână un timp pe un nivel ceva mai ridicat și relativ stabil, dar la un moment dat surplusul de energie se emite sub formă de foton și electronul revine de unde a pornit, la orbita pe care s-a aflat inițial. În cuantică, asta este orbita fundamentală a electrodul. Cu alte cuvinte, electronii cu aceste caracteristici se întorc înapoi la nivelul la care ei au o traiectorie sigură.

Eram în temă și am spus:

— Știu că ideea cu Pământul plat a existat destul de mult timp în câteva religii în istoria umanității. Astronomia modernă s-a dezvoltat greu; abia după vreo două sute și ceva de ani Uranus, Neptun și Pluto sunt cunoscute. Așadar, „Pământul plat” nu ar fi ceva foarte „vechi” și „memoria” lui e încă proaspătă. Poate tocmai de aceea o parte din omenire se reîntoarce la ce știa ea mai demult.

— Este și acesta un factor, a admis Cezar. În orice caz, societatea umană se schimbă de la „a avea” la „a simți”. Adică simțul posesiunii, egoismul, competiția și violența tind să fie înlocuite gradat cu emoții și sentimente pure, pozitive, dintre care iubirea, altruismul și compasiunea sunt fundamentale.

Eram oarecum sceptic.

— Cam greu de crezut, din moment ce aproape peste tot vedem proliferarea acestor manifestări negative.

— La o primă vedere probabil că așa pare. Nu uita, însă, că majoritatea populației de pe Pământ este needucată și „resorbită” în această iluzie a competiției, banului, afacerilor și lipsei de spiritualitate. Numărul mare al ființelor umane ce se complac în acest vis face ca balanța să pară înclinată, prin raport cu cele care caută o viață pură, având un sens bine definit și fiind ghidată numai spre valori spirituale. Aici apare segregarea despre care vorbim.

De fapt, Cezar dorea să spună că fiecare om este invitat să ia parte la marea transformare spirituală a omenirii și a planetei noastre, să ceară cu aspirație și demnitate ca viața lui să reprezinte un germene de lumină, de spiritualitate, de speranță pentru viitorul luminos la care putem avea acces, un ideal superb, dar urmat de prea putini până în prezent.

Spațiul și timpul în planul fizic
Și în planurile subtile

De pildă, să considerăm conceptul de „Pământ plat”. Mă gândeam că, prin chiar progresul științific și tehnologic de până acum, o astfel de idee stranie – atât din punct de vedere conceptual, cât și al realității existențiale ar fi trebuit să fie considerată cel mult o glumă. Se pare însă că problema nu era chiar așa de simplă, datorită nuanțelor ei multiple. Cezar mi-a oferit o perspectivă mult mai profundă asupra acestui aspect:

— Adepții acestei teorii confundă un anumit tip de percepție subtilă cu realitatea fizică, mi-a explicat el.

Există într-adevăr relatări în mitologia orientală despre „Pământul plat” sprijinit pe spatele a patru elefanți, ori broaște

țestoase, ori chiar diamante. Însă viziunea asta o ai atunci când timpul și spațiul au aceeași „valoare”.

Lumea fizică, adică lumea noastră, e caracterizată de trei dimensiuni spațiale și, aparent separat, de timp. Putem vorbi despre asta ca fiind: 3D (spațiul) + 1 (timpul). Este deci o lume „tridimensională”, dacă ne referim la dimensiunile spațiale. Situația este așa pentru că noi ne deplasăm prin spațiu folosind timpul, dar tu știi deja că, în realitate și conform legilor relativității, spațiul și timpul „lucrează” împreună. Dacă tu le percepi ca fiind inseparabile, atunci pentru tine nu mai contează *curbura spațială*, așa cum e, de exemplu, curbura Pământului ca o sferă. Este ceea ce au perceput înțelepții orientali atunci când, prin tradiție, Pământul a fost prezentat ca fiind „plat”. Întins ca o placă sau rotund ca o sferă, pentru ei era același lucru, doar că varianta „plată” era probabil mai ușor de reprezentat.

M-am gândit că asta e greu de înțeles pentru cei care nu au experiența subtilă necesară. O astfel de realitate nu o poți integra corect în planul fizic, deoarece ea este superioară acestuia. Felul în care era pusă problema era ceva nou și pentru mine. Anticipând puțin, explicațiile ulterioare ale lui Cezar aveau să fie confirmate de ceea ce am văzut pe ecranul holografic la următoarele două întâlniri cu bărbatul din Apellos.

Cezar a continuat să-mi explice:

— De exemplu, presupunând că te-ai dedublat conștient în planul astral sau că ai un vis lucid și vrei să mergi de pe Pământ pe Lună; asta nu se întâmplă traversând spațiul cosmic dintre ele, ca în planul fizic, ci pur și simplu poți trece ca și cum ai păși dintr-un loc în altul, dintr-o grădină în altă grădină. La fel, de pe Pământ pe Soare, de pe Soare pe Saturn și tot așa, între corpuri cerești diferite, dar totuși într-o anumită limită, de obicei cea a galaxiei în care ne aflăm. Practic vorbind, nu prea ai „spațiu gol” între aceste corpuri cerești. Dacă apoi te întorci din astral în planul eteric, atunci sesizezi diferența, deoarece nu mai poți face chiar la fel, iar în planul fizic cu atât mai puțin.

— Ce vrei să spui cu „nu mai există spațiu gol între aceste corpuri cerești”? Atunci, cum sunt ele?

— Legile îmbracă alte forme în planurile superioare. Nu poți să ai pretenția că înțelegi fenomenele care există acolo,

aplicând pur și simplu legile fizice care guvernează planul material. Diferențele sunt mult prea mari. În astral contează foarte mult *frecvența de vibrație* a unui lucru, ființă sau fenomen. Nu este ca aici, când ceva mizerabil poate să stea lângă ceva curat, ori când un mincinos poate să înșele o mulțime de oameni onești. Acolo nu poți fi decât doar în „spațiul" și compania care „se potrivesc" cu frecvența ta personală de vibrație. Nu poți să înșeli, ca în planul fizic, adică nu poți să fii acolo unde nu meriți.

— Și dacă vreau totuși să merg într-un loc superior frecvenței mele de vibrație, ce se întâmplă?

— Ai acces la frecvențele inferioare ție, dar nu la cele care îți sunt superioare. Chiar presupunând că ai încerca asta, nu obții decât cel mult o blurare a spațiului pe care îl vezi sau acesta devine chiar opac. Asta dă senzația că lucrurile sunt „legate" într-un fel între ele, adică „nu există spațiu" care să le despartă.

— Bine, dar atunci care este legătura cu spațiul și timpul, fie ele unicate sau nu?

— Legătura este că, dacă te uiți de la nivelurile superioare către cele inferioare, nu există spațiu între corpuri, deoarece spațiul și timpul sunt unicate, dar atunci când te întorci în planul fizic și iei lucrurile din perspectiva sistemului actual de gândire, adică 3D + timp, atunci chiar și calculele matematice arată că cea mai eficientă formă pentru ca materia să se structureze este cea sferică, pentru că nu există o altă „metodă" la fel de bună, adică ea nu ar avea eficiență în economia universului fizic. De aceea, un disc sau o placă dreptunghiulară pentru imaginea Pământului pur și simplu nu se potrivesc în acest plan, nu sunt comune legilor lui de formare la nivel macrocosmic. Cei care încearcă să acrediteze ideea „Pământului plat" preiau fără să știe niște observații de natură subtilă și se chinuie apoi să le „introducă" cu orice preț în planul fizic, recurgând la tot felul de „explicații" și „observații" care îi pot dezaxa pe cei slabi și neștiutori, iar apoi aceștia devin confuzi și plini de „îndoieli".

Mi-am adus atunci aminte de una dintre experiențele din zilele noastre ale materiei în vid: chiar și apa are tendința să ia

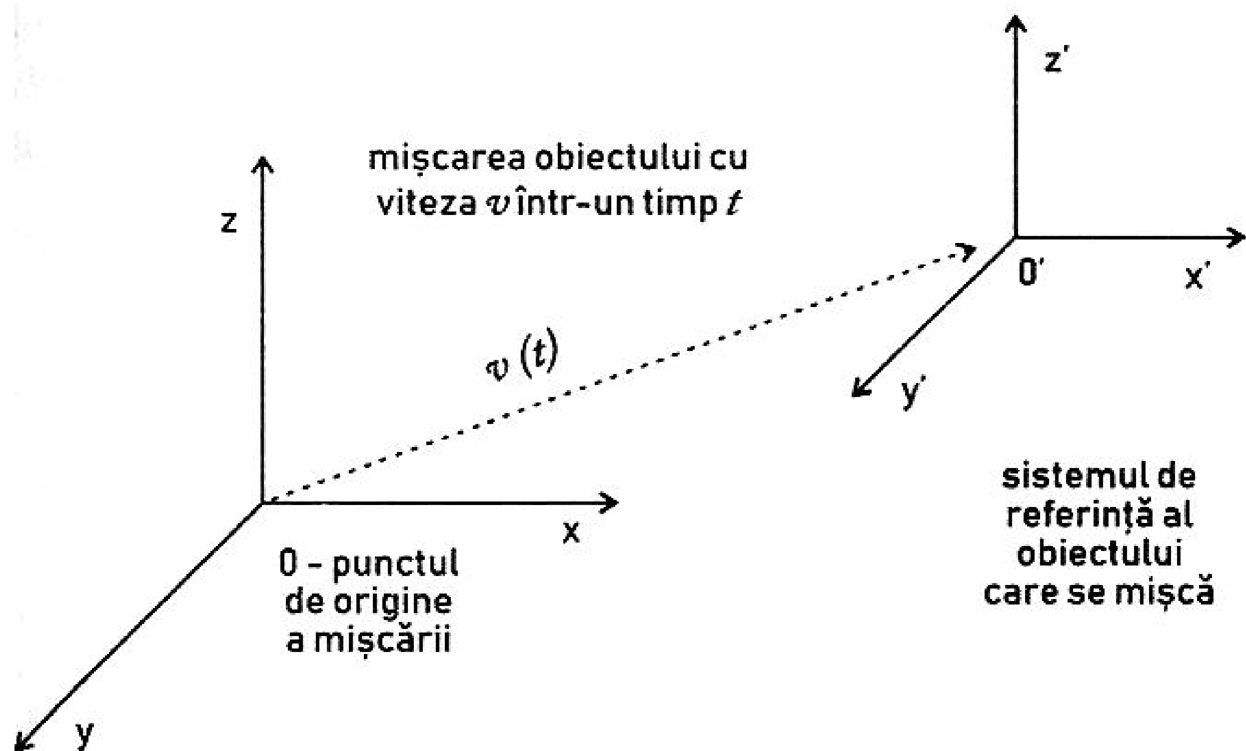
forma sferică atunci când se află în vid, fără nicio intervenție din exterior.

— Da, a spus Cezar, la fel e și cu corpurile telurice de dimensiuni relativ mari din vidul cosmic. Limita de la care ele tind să devină sferice, de exemplu sub forma planetoizilor, este de aproximativ 500 de kilometri în diametru, pentru că începând de aici gravitația și alte tipuri de forțe acționează suficient de puternic pentru a structura materia în formă sferică.

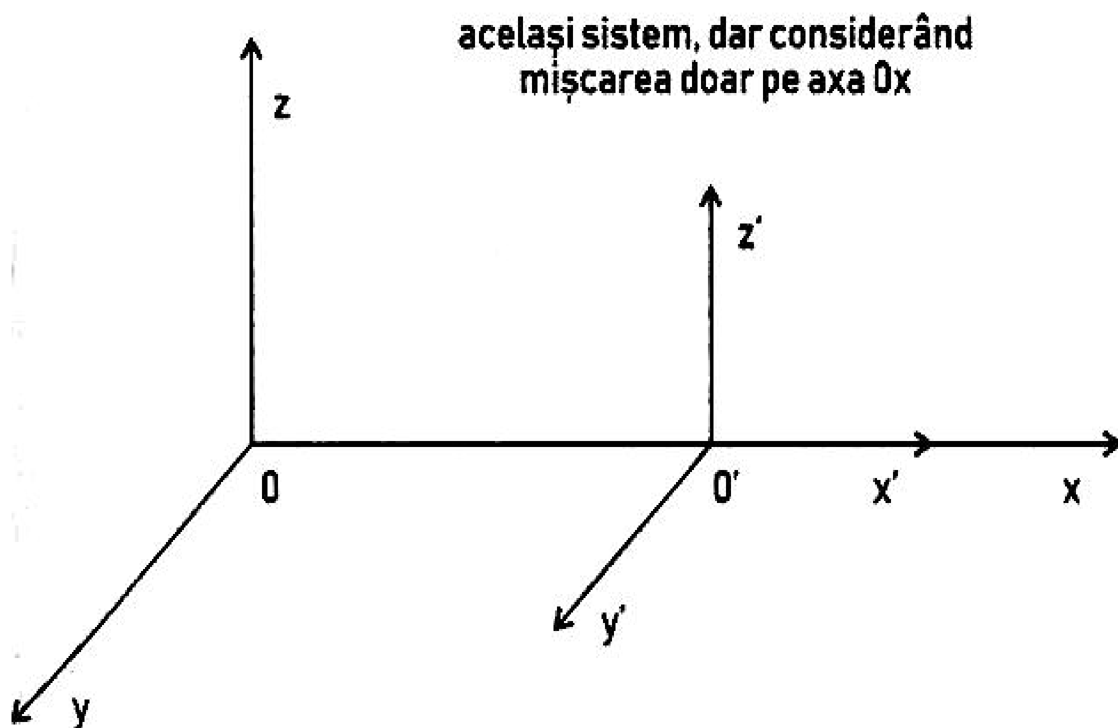
Cezar mi-a mai spus că adepții acestei mișcări bizare de opinie pe suprafața planetei noastre, care susțin că Pământul ar fi de fapt „plat”, au adoptat această variantă pentru că ei nu pot face „saltul” de la planul fizic (3D) la planul eteric (4D), care implică o viziune unitară a spațiului și timpului (*Teoria relativității speciale a lui Einstein tocmai asta face chiar aici, în planul fizic: înlocuiește spațiul separat de timp cu continuum-ul spațio-temporal, care este 4D (spațiul Minkowski) – n. ed.)*. Atunci când nu poți face acest salt, te „coagulezi” la trei dimensiuni și chiar mai jos decât atât.

El mi-a explicat acest lucru în felul următor: planul fizic este caracterizat de trei dimensiuni spațiale, care sunt redate grafic, în general vorbind, prin sistemul tridimensional de axe: x, y, z. Însă atunci când la acest sistem de axe adăugăm timpul ca variabilă, cele trei axe nu se mai regăsesc în sistemul tridimensional clasic x, y, z.

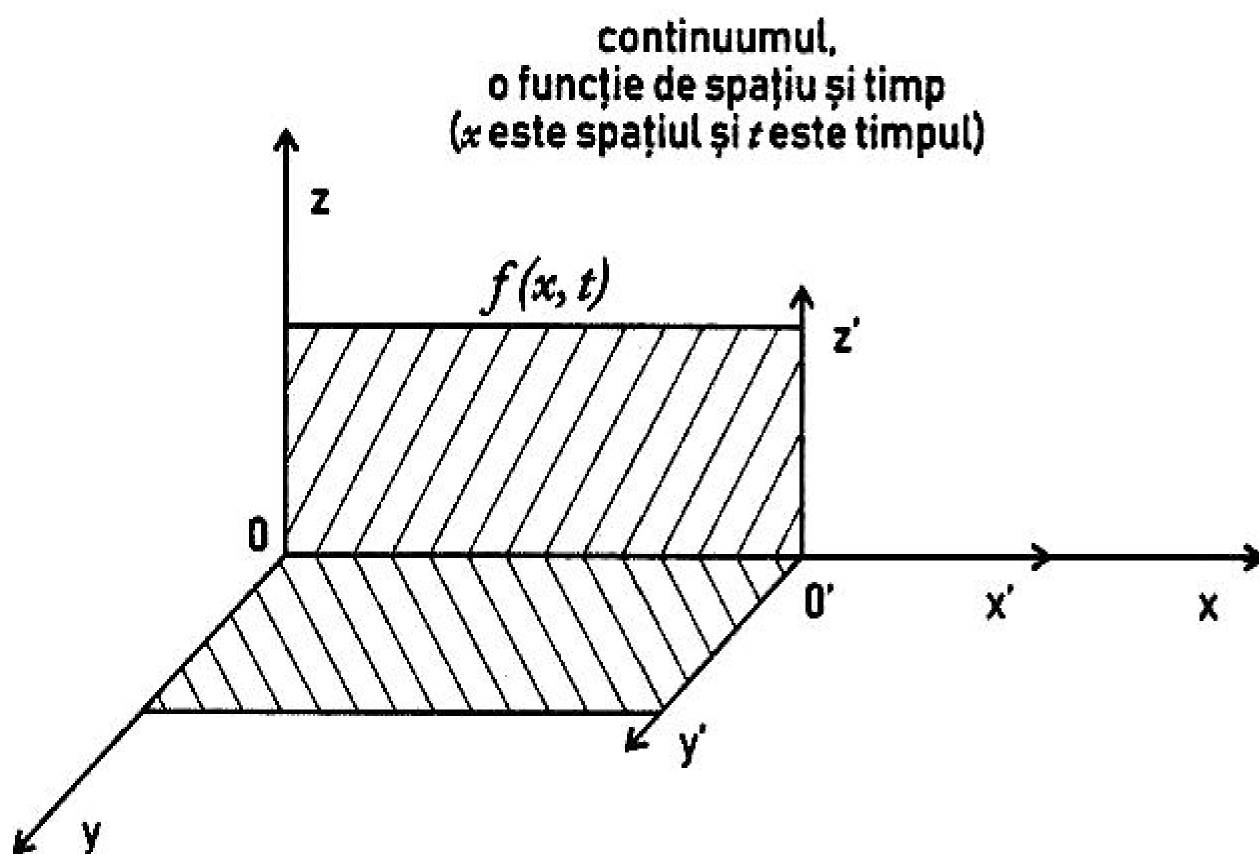
Pentru a reprezenta grafic mai ușor aceste explicații voi arăta mișcarea doar pe axa o-x, deoarece e mai simplu de urmărit.

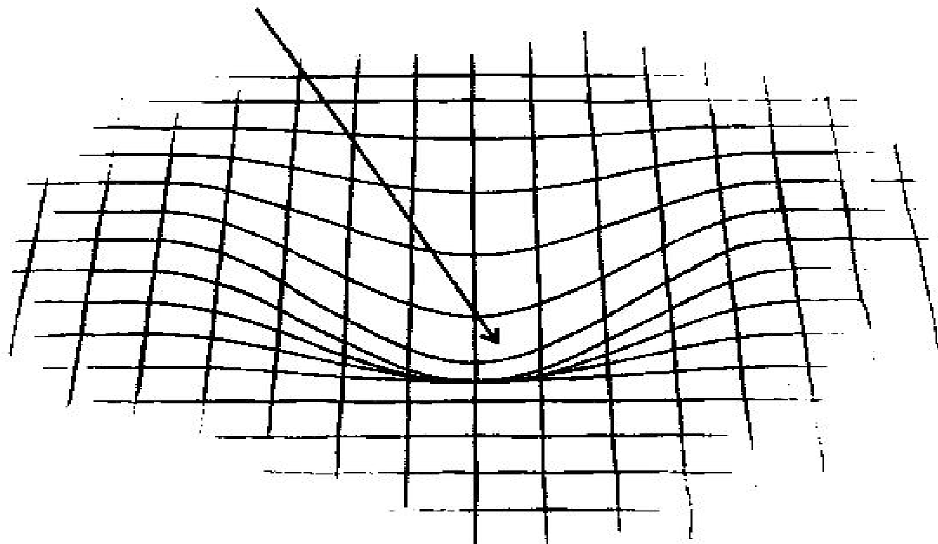
Sistemul de referință O-x-y-z

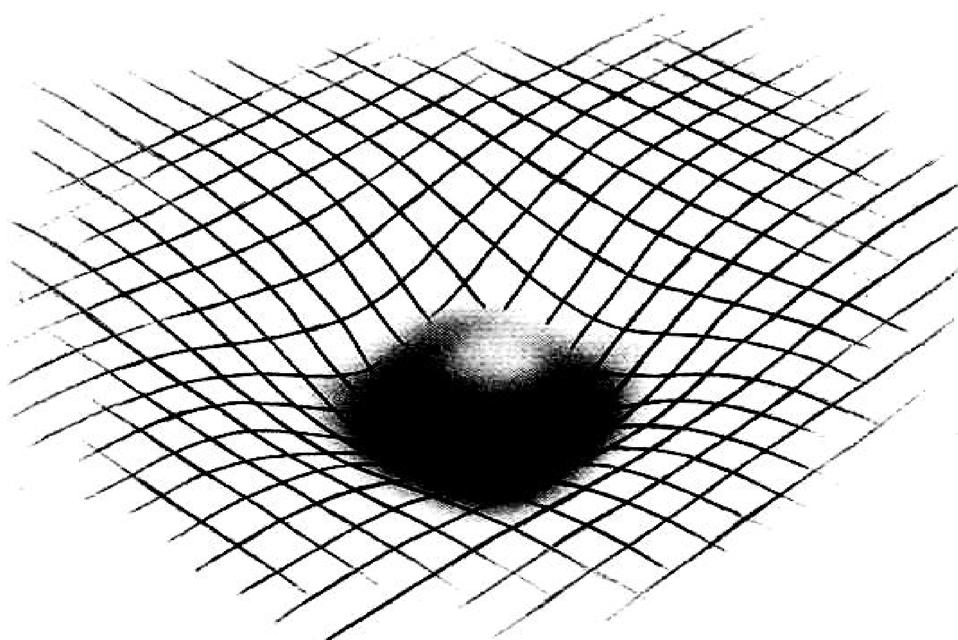
— Atunci când vorbim despre *continuumul spațio-temporal*, într-adevăr ai senzația că lucrurile sunt oarecum plate, fiind vorba despre un „continuum”, a continuat Cezar să-mi explice. Aici nu mai e vorba de *volum*; e ca o *fâșie lată de hârtie*, iar reprezentările în astrofizică arată de asemenea acest continuum ca fiind de fapt bidimensional, ca o „plasă”. Însă aceasta este doar pentru ușurința noastră de a înțelege lucrurile, pentru că de fapt ele nu se prezintă în acest fel, ci este doar o notație sau o convenție din fizică. Ideea este că dacă nu poți cuprinde acest concept și nu îl poți „digera” intuitiv în mintea ta, atunci te întorci la ceea ce tu știi că ai cu siguranță, adică la ceva ce este mai ușor de înțeles și care aparține trecutului.

Reprezentarea continuumului spațiu-timp
(în cazul particular al axei o-x)

Reprezentarea bidimensională, ca o „plasă”, a continuumului spațiu-timp

Distorsiunea continuumului cauzată de un corp cu masă mare (de exemplu o planetă)

— Foarte bine, am spus eu, atunci ei se vor întoarce la 3D, adică la planul fizic.

— Nicidecum, mi-a replicat Cezar. Pentru noi, 3D reprezintă în mod clar trei dimensiuni spațiale; noi trecem de la 3D la 4D considerând variabila „timp” *în mod unitar* cu „spațiul”, adică 3D + 1D. Pe de altă parte, adepții teoriei „Pământului plat” spun că și ei fac la fel, numai că dacă analizăm ideea lor cu Pământul plat, „ca o foaie”, 3D nu reprezintă de fapt trei dimensiuni spațiale, ci doar două, la care ei adaugă timpul, adică 2D + 1D. Impresia lor este că tot trei dimensiuni există, dar de fapt ei se referă doar la două dimensiuni spațiale, pentru că a treia, adică înălțimea, este neglijabilă prin raport la celelalte două. Este un regres semnificativ.

— De aceea ai spus că nu putem aplica aici situații din planurile superioare. Totuși, chiar dacă ideea de „Pământ plat” reprezintă mai degrabă o realitate 2D sau ceva situat între 2D și 3D, cei care o exprimă și cred în ea cu atâta convingere trăiesc totuși în realitatea fizică 3D. Asta nu se poate nega.

— Fără îndoială, însă tu aici tinzi să împărți lucrurile în albe și negre. În realitate există, ca peste tot, zone de tranziență. În cazul celor care tranzitează către continuumul spațio-temporal din 4D, adică cei despre care se poate spune într-un fel că *ascensionează*, procesul nu este încă definitiv și îl putem asocia, mental, cu un fel de 3,5D. Asta, desigur, e o explicație simplistă în acest moment, dar măcar ea are meritul de a fi intuitivă și oferă totuși o bază de înțelegere incipientă a ceea ce înseamnă cu adevărat diferența între 3D și 4D. Numerele „intermediare” despre care ți-am vorbit și care nu sunt naturale – adică între 2D și 3D sau între 3D și 4D – doar exprimă o condiție, un nivel de conștiință la care unii oameni pot să ajungă la un moment dat. Pe de altă parte, în cazul celor cu „Pământul plat” putem vorbi despre un fel de 2,5D; la ei, tranziența este spre inferior și bineînțeles că faptul în sine e cumva dramatic, deoarece decăderea unora, mai ales din punct de vedere moral și psiho-mental, este foarte mare, așa după cum lesne se poate observa dintr-o analiză sumară a situației globale.

Segregarea populației

Ascultându-l pe Cezar, aproape că alunecam în „reflecții filosofice”, căci nu îmi venea să cred realitatea timpurilor pe care le trăim: cum era posibil ca atitudini atât de diferite, precum răul atroce și binele sublim, să coexiste una lângă alta, în același plan? Am ridicat această problemă în discuția mea cu Cezar.

— În planul fizic este posibil. Totuși, în ultimii ani ne aflăm într-o perioadă de tranziție către planul superior eteric, 4D și, chiar dacă în continuare astfel de acțiuni și atitudini pot să existe aici, în lumea fizică, consecințele sunt și ele pe măsură, căci apar mai repede și sunt mai ferme. În prezent, mulți oameni sunt capabili de acte reprobabile, grosiere și chiar lipsite de logică, ca urmare a scăderii frecvenței personale de vibrație. Este ca un fel de „tasare” a conștiinței individuale, pentru că ea nu rezistă la ascensiunea energiei, la amplificarea frecvenței generale de vibrație pe care o preia planeta noastră. De aceea, adepții acestei teorii bizare în planul fizic, care spun că Pământul ar fi de fapt plat, doresc în mod subconștient să se despartă de frecvențele înalte, tocmai pentru a-și păstra o frecvență de vibrație care le convine și cu care sunt obișnuiți. Astfel apare segregarea populației (*în volumul 3, Misterul din Egipt – Primul tunel, 2007, pag. 248 este redat un pasaj în care Cezar face un comentariu asemănător, în legătură cu legea afinității și cu segregarea valorilor în societate: „(...) mare parte din destinul imediat următor al omenirii este determinat de lipsa de unitate a oamenilor și de o incredibilă opacitate a lor în percepția a ceea ce este bun, pozitiv, autentic și valoros. „De multe ori, această atitudine generează într-o prostie fără margini”, mi-a explicat el atunci. Cei care sunt în eroare, dogmatici și aberanți în părerile pe care le au, luând în derâdere multe aspecte de bun simț sau care au o latură profund spirituală ce ar putea transforma multe lucruri în bine, aceia nici măcar nu admit dialogul, într-un fel, ei își imaginează că sunt singurii, că ei sunt unicii, că doar ei pot să facă ceva. În realitate, nu pot face nimic din punct de vedere practic, dar cu toate acestea au pretenția că sunt singurii deținători ai adevărului. Contrariat de această situație ingrată, l-am întrebat pe Cezar:*

„— Bine, dar atunci de ce nu se unesc toate forțele pentru a modifica balanța din rău spre bine?”

— Nu uita că în niciun caz nu se poate uni răul cu bunul. Așa a fost dintotdeauna. Cel care este rău va fugi de ceea ce este bun și din această cauză nu se poate realiza unirea de care spuneai. Poți să realizezi doar unirea dintre bun și bun, deoarece oamenii care sunt orientați benefic «vorbesc aceeași limbă». Unirea nu poate fi realizată cu adevărat decât între acele persoane care au afinități, care sunt apropiate ca nivel mental, emoțional și spiritual. Nu se poate, de exemplu, să ai un prieten foarte rău dacă tu ești bun, pentru că acea prietenie nu poate să reziste. Acolo unde nu există afinități, este imposibil să se înfiripe unitate, frăție ori simpatie". – n. ed.). Este o „contracție" a conștiinței, o separare; de aceea este o decădere, pentru că ei au evoluat până acum pe niște „orbite" ale existenței, care erau instabile și nu s-au putut menține la acel nivel.

Așa că ei revin acolo unde se simt „în siguranță", la nivelul care permite conștiinței lor individuale să se manifeste, iar acest nivel este foarte grosier.

Am reflectat puțin înainte de a formula propriile mele observații.

— Într-adevăr, oamenii se grupează pe afinități. Vedem și organizații bune, altruiste și active în mod superior, dar și multe care sunt rele și chiar distructive. Oamenii se „distribuie" astfel în funcție de tendințele pe care le manifestă fiecare dintre ei. Ceea ce mă miră foarte mult este cum reușesc toți aceștia să ființeze împreună în același spațiu. E clar că planul fizic este ofertant din această perspectivă, dar în același timp el reprezintă și un mare „risc" pentru evoluție.

— Dar poate fi, de asemenea, și o mare șansă pentru aceasta, dacă faci ceea ce trebuie și îți înțelegi corect experiențele pe care le ai, a spus Cezar. E adevărat însă cu „conglomeratele" care respectă același tip de vibrație: oamenii se adună în funcție de afinități, pentru că aceasta este o lege naturală și în același timp universală. Să-i considerăm, de exemplu, pe cei care au ajuns cumva la nivelul 4D sau aproape de acesta, pentru că există astfel de persoane care au o înțelegere destul de vastă și corectă asupra lumii. Ei atrag în jurul lor pe cei care nutresc aceleași aspirații, iar aceștia la rândul lor se elevează gradat, ascultând și chiar practicând anumite metode și tehnici spirituale care le sunt arătate, până când ei înșiși vor ajunge la nivelul 4D. Ceilalți, care au

„coborât”, au ajuns la nivelul fanatismului, ce reprezintă foarte bine „zona medievală”, cu reprezentările lor specifice: concepțiile religioase și concepțiile asupra lumii și existenței ei. Hilar este faptul că ei ne consideră pe noi ca fiind „cei pierduți”, pentru că „nu vedem adevărul”. Dar acest „adevăr” este adevărul lor, adică o relicvă medievală, încastrată în neputința de a înțelege corect lucrurile. Este, de asemenea, și o problemă de bun simț interior.

— E genul de reacție întâlnită la cei care nu pot nici măcar să asculte explicații deoarece diferența de frecvență este mare, am spus eu. Orice ai spune, orice ai arăta sau demonstra, este respins *de facto* și *a priori*. Da, este uimitor până unde poate merge prostia omenească.

— Nu doar prostia, m-a completat Cezar, ci și ignoranța, căci de multe ori ele se completează reciproc. De exemplu, în cazul celor care aderă la astfel de idei și mentalități ce corespund mai degrabă Evului Mediu, poți să observi faptul că ei nu cunosc principiile de bază ale fizicii cuantice, care ne conduc la înțelegerea modului în care „se transmite” energia la acel nivel. În schimb, ei invocă uneori acele principii și le aduc în discuție de pe o poziție sigură și autoritară, însă frecvența de vibrație a conștiinței lor nu le permite să înțeleagă realitățile cuantice. În continuare ei își imaginează electronii ca pe niște bile de materie, în continuare ei își manifestă scepticismul referitor la câmpuri și la realitatea lor inductivă. Cu alte cuvinte, ei vor să „rezolve” lumea cuantică prin intermediul cunoștințelor și noțiunilor din planul fizic, dar asta este ca și cum ai vrea să bagi ața în ac cu ajutorul unei chei franceze. Lipsa cunoașterii a ceea ce înseamnă *energie* îi forțează astfel să se întoarcă la mecanicism, la principiile mecanicii clasice newtoniene, vechi de aproximativ patru sute de ani (*Adepții teoriei „Pământului plat” neagă aproape oricare din realitățile fizice actuale, inclusiv teoria relativității. „Argumentele” lor sunt de obicei un monument de ignoranță și chiar de lipsă de bun simț. De exemplu, în cazul teoriei relativității, care a fost menționată aici, ei nici măcar nu au studiat această bijuterie a fizicii contemporane, justificând că nu au de ce să facă asta, din moment ce sunt convinși că acea teorie este falsă etc. – n. ed.)*.

Am remarcat gânditor:

— Asta ar putea fi periculos în viitor. Dacă tot mai mulți vor căuta această „siguranță” a gândirii, asta ar putea duce la un

fel de schismă socială. Nu neapărat conflict între țări, ci mai degrabă segregare socială, așa după cum ai spus.

— Da, ar putea. Să sperăm însă că nu va fi așa, mi-a răspuns Cezar cu un zâmbet trist pe față.

Fanatism și ignoranță

Am tăcut amândoi un timp, apoi am spus:

— Din raport am remarcat lipsa lor de rațiune, de cunoaștere științifică, dar mai ales fanatismul lor. Se pare că orice discuție e sortită eșecului tocmai datorită fanatismului pe care îl manifestă și totdeauna întâlnit ia cei cu o slabă pregătire intelectuală și de cultură generală. Ei sunt în stare să găsească „explicații pentru orice dovadă sau răspuns care le contrazice teoria, dar acestea sunt de multe ori hilare sau pur și simplu fanteziste. Practic, nu se poate discuta nimic, pentru că ei consideră încă de la început că toate ideile și argumentele referitoare la Pământ, altele decât cele susținute de ei, sunt eronate. Pentru ei, faptul că Pământul este plat pare a fi o axiomă, care nu poate fi combătută și nici discutată.

Cezar era prins de subiect și mi-a răspuns vădit interesat:

— Acum ceva timp discutam cu cineva din eșalonul nostru despre acest subiect, dar ne interesa mai mult factorul psihologic al problemei.

Maiorul îmi spunea că adepții ideii de „Pământ plat” merg până acolo încât afirmă cu nonșalanță că ei nu cunosc mai nimic din științe precum astronomia, fizica sau biologia, dar cu toate acestea spun lumii întregi cu maximă certitudine că ideea Pământului rotund este complet falsă și că toată omenirea trebuie să-i creadă pe cuvânt. E ca și cum ai spune: „Eu nu cunosc limba chineză, dar cu toate acestea vă spun cu siguranță că ea nu există. Între timp, totuși, un miliard și jumătate de oameni vorbesc chineza. Ei se folosesc de tot felul de „experimente” și „demonstrații”, care pentru cei ce sunt mai puțin pregătiți sau chiar slabi de înger îi pot deturna de la valorile bunului simț mental. Iar atunci când sunt puși în fața dovezilor indubitabile, afirmă că de fapt acestea sunt falsuri. Nu poți să te înțelegi cu astfel de oameni, pentru că ei sunt o expresie a fanatismului. Într-un fel, e dramatic să vezi un astfel

de comportament de gândire. Ei nu cunosc, nu se documentează, nu citesc și nu caută să înțeleagă; singurul lucru pe care îl fac este să postuleze de la bun început că *totul este o mare înșelătorie*.

— A cui înșelătorie?

— Ei spun că aceasta e pusă la cale de toți factorii de decizie și de toate instituțiile importante ale lumii, care „conspiră” pentru ca oamenii să știe ca pământul este rotund, a spus Cezar ironic. Conform cu adepții teoriei „pământului plat”, NASA, ESA, institutele de cercetări, toți par să se fi vorbit între ei ca să prezinte lumii dovezi false precum că Pământul este rotund. Nu e prea clar de ce NASA ar proceda în acest fel, dar adepții teoriei „Pământului plat” știu ei mai bine și ne spun cu certitudine că așa este.

Acum, privind problema la modul serios, o mare parte din acest fanatism provine în cazul lor din modul inter-dinamic de dezvoltare a științelor. Multe din rezultatele științei moderne au apărut din aceasta „mișcare continuă” a ei, din felul activ în care a evoluat, chiar dacă are multe hibe, în special din punct de vedere conceptual. Uite un exemplu, ca să înțelegi mai bine: dacă o roată cu spițe se rotește foarte repede, tu nu mai vezi spițele ei, ba chiar la un moment dat apare o alterare a imaginii, care îți dă impresia că spițele sunt doar trei sau patru. Mai mult, atunci ai impresia că roata se învârtește în sens invers, ca și cum ar merge înapoi. Este un aspect ce tine de dinamică; evident că nu este real, dar *apare ca și cum ar fi real.* Prin urmare, este o iluzie, dar pentru adepții teoriei „Pământului plat”, pentru mentalitatea lor, aceasta devine o mare problemă. Ei nu iau iluzia respectivă ca pe o recunoaștere a faptului că ochiul nu poate discerne corect mișcarea din cauza vitezei mari de rotație, ci spun că „această mișcare nu se poate observa *pentru că de fapt ea nu există*”.

Cumva, eram năucit de cele ce auzeam. Am spus, pierdut:

— Dacă ideea asta nefericită a „Pământului plat” va continua să facă adepți, nu m-aș mira ca modul lor de gândire, care în esență este aberant și fanatic, să fie extins și la alte multe lucruri și fenomene fizice care sunt absolut normale. Din câte înțeleg, ei merg pe teoria generală a „conspirației globale”; totul este o conspirație care e menita să ne îndobitocească, însă doar ei știu adevărul și ni-l spun nouă.

— Fenomenul e regretabil și chiar îngrijorător, dar e posibil ca în următorii ani el să crească mult în dimensiuni, a spus Cezar. Este într-adevăr uluitor ce aberații pot să spună și să creadă cei care aderă la această falsă concepție. Dacă iei câțiva dintre ei și îi duci pe Stația Spațială Internațională sau cu o navetă cosmică pe o orbită în jurul planetei, vor zice exact ce spun și despre zecile de mii de fotografii care au fost făcute în spațiul cosmic: că s-a făcut un „aranjament” astfel încât ei să fie prostiți, că totul este de fapt un fals și că nimic din ceea ce ei văd în legătură cu planeta noastră, care e sferică, nu este adevărat; sau că este doar o iluzie optică, datorată lentilelor aparatului de filmat sau de fotografiat.

— Chiar și așa, cum este totuși posibil ca restul populației să „înghită” astfel de bazaconii? am întrebat, contrariat, invocând indirect măsura bunului simț și a discernământului individual, pe care fiecare ființă umană din societatea prezentă ar trebui să-l aibă.

— Asta e posibil datorită lipsei de educație și de pregătire individuală. Oamenii pur și simplu nu cunosc, nu studiază, nu au cultură generală. Lor le lipsește ghidarea, bunul simț în interpretarea unor astfel de lucruri și atunci ei se află la mâna oricui le spune că un lucru e așa sau altfel. Aici contribuie foarte mult și sistemul de învățământ, care mai peste tot în lume tinde să devină oarecum „unidirecțional”, adică ființa este învățată doar un anumit lucru, spre care ea tinde să aibă aptitudini. Se neglijează aproape complet alte științe sau aspecte care întregesc viața și care ar putea să confere o viziune mult mai largă și mai pertinentă asupra ei. Din această cauză, majoritatea populației umane de pe planetă este neajutorată și, într-un fel, ea este o „pradă” ușoară pentru influențe dintre cele mai ciudate. Ce discernământ să aibă cei care nu au cunoștințe sau nu au auzit niciodată despre o lege fizică, despre materie, energie, cosmos sau multitudinea de fenomene care se petrec? Ei trăiesc doar în cadrul extrem de restrâns al micilor nevoi și satisfacții de zi cu zi.

— Asta înseamnă un mare declin al societății noastre, am spus eu cu tristețe.

— Este adevărat, însă trebuie să vedem acest declin și din perspectiva transformărilor ce vin. O parte din omenire evoluează, asta e indiscutabil. Sunt ființe care au rafinament în gândire, care sunt inteligente și au bun simț, care manifestă

aspirație către aspecte superioare și care tind să depășească frecvența specifică de vibrație, de la 3D la 4D. Cei care nu pot să realizeze aceasta, automat vor coborî pe un nivel inferior, adică spre 2D, căci a te menține în 3D este dificil, datorită forțelor puternice perturbatoare.

Involuția dramatică de la 3D la 2D

În acest punct al discuției am vrut să-mi lămuresc mai bine un aspect, deoarece nu eram sigur că am înțeles bine problema pe care o ridicasem puțin mai înainte. Cezar mi-a explicat în mod clar că această reprezentare „în dimensiuni”, adică 2D, 3D, 4D și așa mai departe, este una dintre metodele folosite pentru a desemna percepția sau gradul de cuprindere la nivel de conștiință asupra realității înconjurătoare.

— Cu alte cuvinte, să înțeleg că în sistemul 3D timpul este luat în calcul, dar ca o variabilă separată, am spus eu.

— Exact. Pe de altă parte, în sistemul 4D el face parte integrantă din sistemul de coordonate ce reprezintă această realitate. Înțelegerea timpului „comasat” cu spațiul – așa cum este situația în 4D – necesită un grad de conștiință mai elevat.

— Și atunci cum se reprezintă timpul în 4D? am întrebat, puțin confuz.

— În 4D spațiul și timpul vor forma o realitate de sine stătătoare. Atunci nu mai avem tot, y+t, z+t, care reprezintă sistemul cu trei axe, plus mișcarea în timp, ci avem o permanentă colaborare între x și t, y și t, z și t; ele par a se corela permanent, ca și cum am spune: xt, yt, zt, ca fiind unite permanent. Înțelegi?

— Să nu se confunde x+t, y+t și z+t cu adunarea, căci avem unități de măsură diferite; nici xt, yt și zt, cu înmulțirea..., am spus eu grijuliu.

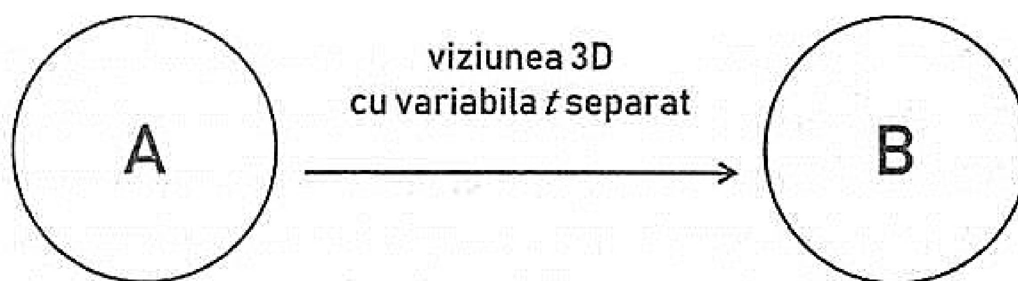
— Evident. Sunt doar forme de redare a unor caracteristici, în lipsa altor notații mai bune. Dar dacă vrei, putem considera mai bine o-x-y-z + t în cazul 3D și o-z-y-z-t în cazul 4D.

Apoi Cezar a căutat câteva clipe cu privirea prin cameră, pentru a-mi oferi un exemplu potrivit. A văzut o bilă mică de metal pe birou și a spus:

— Uite această bilă. Recunoști că face parte din spațiul tridimensional? Ea poate fi reprezentată cu ajutorul unui sistem de trei axe.

Am încuviințat din cap.

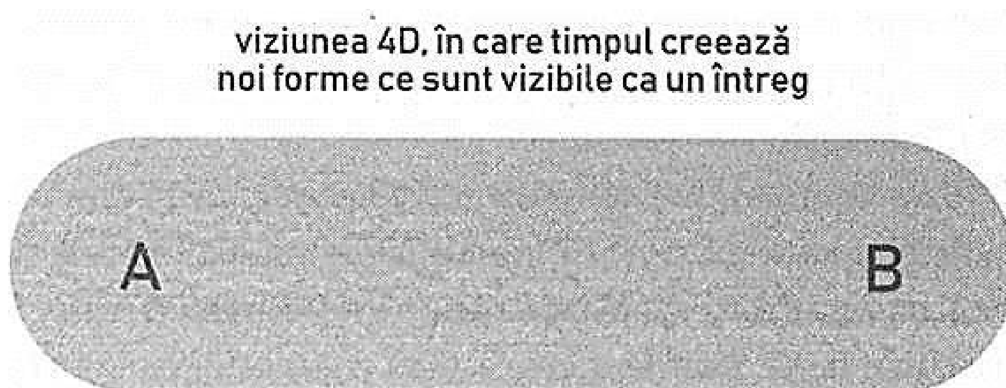
— Acum privește cum adăugăm timpul, ca fiind a patra dimensiune, atunci când deplasăm bila dintr-un punct în altul. Mișc bila de aici până aici și tu vezi asta ca o mișcare liniară, ca un „fir”.

Mișcarea unei sfere în timp (t) din punctul A în punctul B

— Bun, am înțeles. Si cum ar fi această mișcare în 4D?

— Atunci, în loc să vezi o sferă care se mișcă, tu vezi de fapt un „baston”. Acesta este de fapt planul cu patru dimensiuni, adică o *unificare* între spațiu și timp. La cei care au decăzut chiar și din 3D, cum sunt adepții ideii Pământului plat, timpul nici măcar nu este luat în considerare, deoarece el e interpretat ca fiind o simplă „cantitate” ce măsoară un eveniment. Pentru ei, timpul este doar o cantitate măsurabilă, care nu este percepută ca o energie foarte subtilă, în legătură cu aspectele superioare ale Creației.

Mișcarea sferei în timp, în cea de-a patra dimensiune (4D), creează un fel de tub, ca un „ baston”

— Dacă e așa, atunci cei care adera la această teorie a „Pământului plat” se întorc practic la teoriile mecaniciste ale fizicii clasice, adică la fizica lui Newton, am tras eu concluzia firească. Newton a revoluționat fizica, a explicat atracția gravitațională și multe altele, însă adepții teoriei „Pământului plat” nu acceptă nici măcar existența gravitației, deci de fapt ei coboară chiar mai mult în timp, la nivelul concepțiilor „plate” din Evul Mediu.

Era aproape de necrezut ce auzeam, dar din nefericire perfect adevărat, iar nota informativă stătea mărturie pentru asta.

— E totuși interesant că această dramă a umanității – pentru că totuși este o dramă să decazi în acest fel, după ce ai progresat destul de mult – își are necesitatea ei, a continuat Cezar. Altfel, segregarea ființelor umane nu s-ar produce. Pământul ar fi practic „bolnav”, deoarece nu s-ar petrece nimic care să-l scoată din „amorțeala” unei perpetue „mocirle”, în care diferite categorii de oameni sunt combinate la frecvențe relativ apropiate. Cei care vor să afle și să învețe nu ar avea condiții și nici suficient impuls pentru a evolua, din cauza „apăsărilor” de tot felul care provin de la ceilalți.

Ar fi ca o „sufocare” colectivă.

Ceea ce el îmi spunea se suprapunea foarte bine peste ceea ce se cunoaște în prezent, referitor la ridicarea frecvenței de vibrație a planetei. Pământul se pregătește să-și activeze dimensiunile superioare, iar asta înseamnă în primul rând ascensiunea la câmpul subtil caracteristic dimensiunii eterice 4D. Vechiul Pământ în dimensiunea 3D rămâne totuși în continuare, cu limitările și vicisitudinile lui. Această segregare a frecvențelor de vibrație atrage inexorabil și segregarea ființelor umane, căci unele dintre ele vor căuta pline de aspirație evoluția spirituală, în timp ce altele – cele mai multe – vor prefera să rămână la ceea ce știau deja, adică să trăiască pe Pământul din planul fizic 3D.

Acesta este un proces deja în desfășurare și se va amplifica din ce în ce mai mult spre anii 2020 – 2025, când de altfel vor avea loc anumite „pulsuri” energetice galactice, cu efecte profunde la nivelul conștiinței umane.

Totuși, fiind în primul rând o problemă de *alegere*, care la rândul ei se bazează pe tendințele interioare individuale, pentru foarte multe ființe umane nu va fi ușor să aleagă alt drum în

viață, luminos și pur; ele vor prefera să rămână în sfera preocupărilor și senzațiilor de joasă rezonanță, pentru că acelea corespund mai bine structurii lor interioare.

Cezar a punctat apoi foarte bine:

— Prin această segregare severă se va produce însă un decalaj masiv între frecvențe, astfel încât cei care vor să se „durifice", se vor durifica și mai mult, iar ceilalți care tind spre în sus vor găsi prilejul de a se distanța cu ușurință, pentru că „diferența de nivel" între cele două categorii va crește semnificativ.

— Da, din acest punct de vedere are sens...

— Cei care vor ascensiona în 4D vor fi suficient de bine pregătiți la un moment dat și vor fi destul de stabili pentru a coborî mai apoi și a încerca să-i ajute pe cei din 3D sau de mai jos. Aceasta va depinde însă de alegerea și deciziile celor de acolo.

— Din cele ce spui văd două tendințe clare: durificarea și chiar încrâncenarea în această durificare a unei mari părți a populației, pentru care adepții teoriei „Pământului plat" sunt un bun exemplu; și libertatea celorlalți oameni de a evolua și a se desprinde mai ușor de restul omenirii involuate.

Cezar a înclinat capul, aprobând. Apoi, după câteva clipe, a spus:

— Să sperăm că vor fi suficient de mulți din cei care fac parte din a doua categorie...

N-am mai insistat asupra acestei ultime replici a lui, pentru că se făcuse deja foarte târziu. În general vorbind, aveam acum o idee clară asupra acestui „fenomen al Pământului plat", pentru a înțelege corect situațiile cu care probabil ne vom confrunta în anii ce vor veni.

Am plecat în camera mea pentru a mă odihni, căci a doua zi soseau cei doi membri ai echipei americane, iar aceasta implica unele pregătiri ce trebuiau făcute înaintea expediției. Erau necesare mai multe „briefing"- uri și de asemenea, acomodarea celor doi ofițeri americani cu Sala Proiecțiilor – s-a dovedit însă că ei aveau deja „temele făcute", astfel încât discuțiile au fost foarte productive, expeditive și eficiente. Ca schimb de informații, ei au adus mai multe documente pentru „verificare", iar discuțiile derivate de aici au fost interesante, astfel încât – cu aprobarea lui Cezar – am hotărât prezint în această carte, în

sinteză, unele fragmente de interes larg din cuprinsul celor discutate.

Cap. 3 – CORECȚII IMPORTANTE

Cei doi ofițeri trimiși de Pentagon erau tineri, bine pregătiți profesional și agreabili. Nu toți cei cu care am avut de-a face în pregătirea expedițiilor de până atunci au întrunit aceste calități, iar uneori au existat chiar animozități. Intențiile sau gândurile ascunse sunt prezente mai mereu în astfel de situații, însă depinde mult și de persoanele implicate. Ordinele secrete ale Pentagonului nu lipsesc niciodată, căci într-un fel e ca și cum ai merge la pescuit: „Dacă prinde, atunci este bine; dacă nu, mai încercăm”. Este însă important cum sunt ele preluate și manifestate mai departe de către cei trimiși, căci natura ființelor umane este diferită.

Ofițerii americani s-au dovedit a fi o prezență plăcută și de aceea conversația cu ei a mers foarte bine. Au fost două runde de convorbiri: prima s-a axat pe elemente tehnice, iar cea de-a doua a avut legătură cu niște informații pe care oficialii de la Pentagon le doreau de la noi, împreună cu o anumită documentație.

Era o procedură care funcționa pe bază de sinceritate și corectitudine, un fel de „barter” reciproc avantajos pentru fiecare dintre părțile implicate, cea română și cea americană. Noi foloseam tehnologia foarte avansată din complexul secret din Bucegi, ei ne ofereau alte tipuri de avantaje imediate pentru studiul artefactelor și a elementelor de acolo. Politicul era și el implicat, deși doar ca formă exterioară a lucrurilor. Acest „comerț” își avea totuși limitele lui, fiind structurat de către generalul Obadea pe niște principii etice și morale, care au rămas valabile și în prezent.

Regula de bază era ca natura informațiilor pe care ei le cereau să fie neutră, pentru a nu fi folosită în scopuri oneroase,

în detrimentul altor state sau în scop de exploatare. Lucrurile au funcționat bine din anul 2010, adică de când protocolul a început să fie pus în aplicare.

S-a ajuns astfel la o stare de încredere reciprocă, ce a determinat o foarte bună și strânsă colaborare în această direcție. Asta nu înseamnă că totul a fost numai „lapte și miere”, dar considerăm că faza actuală a lucrurilor reprezintă o dovadă a modului în care se poate conlucra în mod echilibrat și onest, chiar dacă „obiectul” interesului comun – complexul secret din Munții Bucegi – este extrem de important și totodată delicat pentru întreaga omenire.

Diluviile în istorie

De obicei, la discuțiile de „briefing” ce aveau loc înaintea expedițiilor sau a altor tipuri de colaborări participam eu și locotenentul Nicoară, din partea română, dar de această dată a venit și Cezar, pentru că a fost implicat un schimb de informații la nivel înalt de securitate. Ofer aceste explicații la modul general, pentru a arăta contextul în care discuția s-a îndreptat spre unele zone din trecutul îndepărtat al istoriei omenirii, pe marginea unor detalii solicitate de partea americană. Firește, nu este necesar să insist asupra lor, ci doar să menționez că ele au determinat o excelentă prezentare asupra unor realități istorice, pe care Cezar a făcut-o într-un mod sintetic.

Pe atunci nu cunoșteam nici eu acele aspecte, căci nu avusesem ocazia să-l întreb despre ele. Tocmai de aceea am fost cu atât mai interesat să ascult și să înțeleg adevărata natură a unor evenimente importante din trecutul omenirii, a căror descriere ni s-a transmis trunchiat sau doar prin prisma înțelegerii pe care o aveau oamenii de atunci. În realitate, așa după cum aveam să aflu, evenimentele istorice la care mă voi referi au îmbrăcat o altă formă și au avut alte conotații decât cele care au ajuns până la noi în prezent, transmise din negura timpurilor.

O parte consistentă din acea discuție, mai bine de jumătate, nu am permisiunea să o relatez aici. Din ceea ce a rămas, am sintetizat anumite elemente pe care le consider importante, mai ales că ele se corelează cu ceea ce eu însumi aveam să aflu nu peste mult timp, vizionând în sinteză mare parte din istoria necunoscută a omenirii.

Discuția la care mă refer a avut loc în cea de-a doua rundă de convorbiri cu cei doi ofițeri americani. A fost o discuție liberă, degajată și lipsită de formalități. Pe scurt, s-a pus problema unor artefacte descoperite de militarii americani în Afganistan și apoi într-o altă zonă din Orientul îndepărtat. Cei doi ofițeri au prezentat un raport scris și mai multe fotografii, care înfățișau un obiect destul de straniu. Ni s-a spus că el este uimitor prin caracteristicile sale, care ne-au fost descrise. Americanii doreau anumite informații din trecut cu privire la locul în care a fost găsit artefactul și o topografie în profunzime a solului, ceea ce nu putea fi făcut decât accesând Domul din Sala Proiecțiilor sau „mașina timpului” din Camera Ocultă din Egipt.

Ei doreau de asemenea informații despre populația din trecut, ce a trăit în acele locuri. Deoarece nu îmi este permis să prezint detalii despre toate acestea, mă voi limita la a spune că discuția a alunecat destul de repede asupra unor momente din trecutul îndepărtat al omenirii, pe care Cezar le-a prezentat și explicat într-un mod inedit. La două dintre problemele ridicate, Cezar nu a putut răspunde pe loc, pentru că era necesară o instigare specială, dar celelalte și-au primit în mare parte explicațiile. Cei doi ofițeri americani au ridicat la un moment dat problema potopului în zona Orientului Mijlociu, în directă legătură cu unele investigații pe care ei înșiși le-au făcut în acea regiune. Se dorea o clarificare a problemelor reliefului și populației care trăise în acele timpuri acolo. Cezar a răspuns imediat, deoarece studiase acea secțiune temporală:

— Dacă avem în vedere Biblia și cum este prezentat Potopul în textul ei, rezultă că tot Pământul a fost acoperit de ape. De fapt, trebuie să luăm în considerare modul în care locuitorii de atunci înțelegeau cum este Pământul. Pentru ei nu

existau alte continente. Zona în care locuiau și ce era în jurul ei constituia „întreaga lume”.

Unul dintre maiorii americani, cel care era mai tânăr, a făcut atunci o remarcă pertinentă:

— Potopul biblic nu pare deloc să fie singurul din istoria umanității. Există și alte tradiții și populații, care vorbesc despre câte un „potop” devastator, însă în zone diferite ale lumii, inclusiv pe continentul nostru.

— Așa este. Diverse populații s-au confruntat cu un astfel de fenomen în perioade diferite ale istoriei și în zone diferite de pe glob. A spune însă că toată suprafața planetei a fost acoperită de ape la momentul potopului biblic, este o greșeală. Lucrurile nu s-au întâmplat așa. De-a lungul timpului au fost însă largi teritorii și chiar continente întregi care au căzut sub ape, îngropând civilizații. De exemplu Mu, o mare parte din Lemuria și mai ales Atlantida.

Eu văzusem cu mulți ani înainte – în imaginile holografice din Sala Proiecțiilor – câteva elemente despre Potop, dar acestea au fost totuși puține, o foarte scurtă sinteză printre alte evenimente din istoria Pământului. De pildă, am văzut suprafețe întinse de pământ acoperite de apă, începând cam din vechea Cappadocia, de la jumătatea Turciei de azi în jos, spre Siria și Israel, dar am văzut și învolburarea apelor care distrugeau totul în calea lor, ceva asemănător cu un efect de tsunami sau cu cel al unei viituri imense. Nu mai distingeam țărmul Mediteranei de uscat; totuși, stratul de apă care a inundat solul nu era foarte adânc. Peisajul părea dezolant, în sensul unei nesfârșite întinderi de apă, rareori cu câțiva arbori deasupra apelor, sau câte un templu izolat, care a rezistat forțelor diluviene. În mare parte asta se datora faptului că nu existau clădiri înalte, pentru că pe atunci cele mai multe construcții erau mici, precare, realizate din lut și pietre.

Cu toate acestea, nu am văzut sursa Potopului sau alte implicații legate de ceasta, care nu mă îndoiam că au existat.

Precizări despre potopul biblic

Văzând că discuția a alunecat spre acest subiect, momentul mi s-a părut potrivit pentru a lămuri câteva necunoscute în această privință, așa că am intervenit cu o întrebare:

— La urma urmelor, ce Potop descrie Biblia?

— Potopul din Biblie preia descrierea sumeriană asupra evoluției societății în ultimele mii de ani, a răspuns Cezar. Când cataclismul a avut loc, s-a dorit prezervarea faunei și florei din zona respectivă, care a fost acoperită de ape. Arca lui Noe nu a fost așa mare și în ea nu au fost luate toate speciile de viețuitoare. Ambarcațiunea a fost într-adevăr construită, iar Noe și familia lui chiar au luat la bord câteva perechi de animale, însă relativ puține prin raport la ceea ce s-a scris. Arca lui a jucat rolul unei „dubluri" necesare jos, pe pământ. Adevărata acțiune de prezervare și apoi de relansare a faunei a provenit însă din spațiu.

Văzând fețele uimite ale celor doi ofițeri americani, Cezar a continuat:

— La acel nivel, problema s-a pus în alt mod. A existat o „bibliotecă" destul de mare, plină cu containere în care se aflau prelevate eșantioane de ADN ale viețuitoarelor din zona Asiei și a Africii. Cei care au scris Biblia nu au știut să explice aceasta la nivel științific, astfel încât au spus că Noe a luat pe vasul lui perechi din toate speciile de animale. În realitate, prelevarea mostrelor de ADN a fost făcută de ființe dintr-un alt sistem stelar, care pe Pământ erau considerate „zei".

— Au realizat practic o bancă biologică de date, am spus eu. Dar ce rost a mai avut episodul cu Noe?

— Până la urmă era vorba de evoluția umanității, de propriul ei destin, a răspuns Cezar. Ajutorul a fost dat, dar oamenii trebuiau să-și construiască ei înșiși viitorul. Era deci necesară și contribuția lor, era parte din destinul lor. Chiar dacă totul era bine pus la punct și conservat în mostrele de ADN ale viețuitoarelor, totuși procesul *„renașterii"* faunei trebuia să fie inițiat, ca o „dublură, și pe Pământ, de către oameni. Refacerea speciilor de animale a durat câteva zeci de ani după Potop.

Desigur că omenirea a fost ajutată de acea civilizație extraterestră, dar asta a luat mult timp.

Cei doi ofițeri americani nu păreau prea convinși. Unul dintre ei a întrebat:

— Dar de ce au procedat în acest fel? Fauna și flora se refăceau singure după Potop. Ar fi durat mai mult, dar s-ar fi refăcut.

— La un cataclism de asemenea proporții, nu mai ai de unde să refaci, a răspuns Cezar. Totul e distrus. Flora ar mai avea ceva șanse, dar nu și fauna.

— Pare a fi totuși o nebuloasă aici, a insistat maiorul cel tânăr.

— Într-adevăr, perioada aceea a fost foarte încordată, a recunoscut Cezar. Sunt aproximativ 5.000 de ani de atunci. Au existat multe interese divergente chiar între „zei". Ceea ce s-a întâmplat, a fost însă o necesitate a evoluției pe Pământ. Era necesară o diversitate cât mai mare a faunei, pentru că în felul acesta evoluția era impulsionată. Cu cât diversitatea e mai mare, cu atât sufletele încarnate evoluează mai repede.

— Și ce garanție este pentru așa ceva? a întrebat celălalt maior.

— Niciuna. Dar șansele sunt mari ca evoluția să aibă acest ritm. Dacă nu ar exista diversitate, ar fi necesar un foarte mare efort din partea unei singure specii pentru a evolua suficient de mult, astfel încât să poată urca la nivelul speciei superioare sau chiar regnului superior. Însă diversitatea, prin numeroasele experiențe pe care le propagă, permite o „învățare" în mod accelerat, adică o evoluție accelerată. Cel mai ușor pentru ființele care evoluează repede este ca ele să aibă pași mici de evoluție, dar care sunt „accelerați". Se evită astfel schimbările bruște, care tensionează structura și pot face ca anumite evenimente să devină impredictibile.

— Bine, dar asta înseamnă că era neapărat nevoie de un Potop, ca evoluția să fie stimulată? am întrebat eu cu mirare.

— Întotdeauna lucrurile sunt corelate în Univers. Ceea ce crezi că servește unui scop la un moment dat, este de asemenea o rezolvare și pentru alte necesități. Ceva poate să pară a fi rău

sau teribil într-un anumit timp și spațiu, dar atunci când analizezi dintr-o perspectivă mai amplă se dovedește a fi necesar, conducând chiar la o stare superioară. Cataclismul care a aplicat Potopul – mai ales atunci când el cuprinde o arie mai largă, cum ar fi Potopul biblic, adică mare parte din Orientul Mijlociu și din sud-estul Europei – a însemnat fără îndoială o epurare masivă a zonei de practici și tendințe neadecvate unei dezvoltări corecte a ființei umane, dar el a însemnat totodată și posibilitatea unei renașteri, în sensul unui salt semnificativ pe scara evoluției.

Două ramuri principale
De evoluție ale umanității

În cameră s-a lăsat tăcerea. Fiecare ne gândeam cum e posibil ca un Potop, care înseamnă fără îndoială multă suferință și pierderi masive de vieți omenești, să fie totuși o trambulină pentru evoluția umană. Cezar a tăcut și el, lăsându-ne să „macerăm” ideea așa cum trebuie. În cele din urmă mi-am luat inima în dinți și am spus că poate niște explicații suplimentare ar fi totuși necesare.

— Ideea este că atunci când vorbim despre un salt evolutiv, trebuie să luăm în considerare o modificare a structurii ADN-ului, a răspuns Cezar cu bunăvoință. Aceasta se poate petrece nu doar prin inginerie genetică, ci și ca urmare a unor modificări de mediu, conjuncturale. Ce credeți că au însemnat marile migrații ale popoarelor, atunci când au avut loc? Chiar și cele mai stabile seminții, în cele din urmă migrează. Este un „impuls” al vieții, care determină evoluția. O schimbare de mediu pentru o populație înseamnă totdeauna mai mult decât niște necesități imediate ale traiului, reflectate în viața de zi cu zi; ea înseamnă, de asemenea, o schimbare profundă la nivel de ADN.

— Locul, relieful, zona... toate acestea influențează ADN-ul? a întrebat cu nedisimulată mirare celălalt ofițer american. Asta ar răspunde parțial chiar și întrebărilor noastre.

— Fără îndoială. Hrana, clima și zona influențează în timp ADN-ul ființei care se modulează după informația lui de bază. Totul se schimbă atunci, chiar și limba vorbită, cel puțin ca accent sau ca structură morfologică, dacă nu complet. Migrațiile de comunități, grupuri sau chiar populații întregi au dus în timp la combinarea raselor și la diversificarea ADN-ului uman. Este ca o „altoire”, o transformare lentă de ADN.

— Totuși, pe Pământ erau și populații mai evoluate, chiar dintre oameni, a comentat ofițerul. În afara „zeilor”, cu tehnologia lor, au existat și comunități sau chiar civilizații umane care s-au dezvoltat uimitor. Avem artefacte și dovezi, pe care le-am descoperit.

Cezar l-a aprobat cu o mișcare scurtă din cap. În istoria umanității putem vorbi, *grosso modo*, despre două categorii mari de ființe umane, care s-au dezvoltat în mod diferit: una dintre ele a ajuns la un grad înalt de evoluție, cealaltă a fost oarecum lăsată în voia naturii, astfel încât a progresat mult mai greu. Așa ne putem explica de ce unele zone ale Pământului s-au dezvoltat și au evoluat foarte mult, în timp ce altele erau locuite de oameni care trăiau în peșteri, fiind organizați în triburi. Vedem asta chiar și astăzi, la nivelul liniilor monarhice, ori la unele spițe genealogice, ori chiar în tradiția culturală a unor popoare. De exemplu, castele la hinduși; ele reprezintă o „clasificare” dură a ceea ce a fost și a dominat în vremuri de demult viața pe această planetă. Apoi problema purității, a neamestecului prin combinare a ADN-ului între rasele „pure” și cele „impure”. Este, ca să mă exprim așa, un fel de luptă pentru păstrarea superiorității celor care vin „de sus”, adică a celor care au în arborele lor genealogic o structură specială a ADN-ului. Problema e complexă, dar în sinteză putem spune că civilizația umană actuală este o reflexie a celei de a doua categorii de ființe umane, a celei care a evoluat foarte greu.

Migrație prin sasuri interdimensionale

Nu știam nimic despre aceste aspecte, dar speram să aflu mai multe în cele două întâlniri viitoare cu cei din Apellos. Totuși, am întrebat:

— De ce s-a ajuns la această situație?

— Nu a fost doar o singură cauză, dar mai recent, în ultimele câteva ani, aceasta a luat forma unei „blocade" din partea anumitor civilizații extraterestre, care doreau să exploateze această categorie de ființe umane în folos propriu. Cu alte cuvinte, nu erau interesate de evoluția umanității. Asta a dat naștere la multe divergențe între „zei", așa după cum am spus, căci unii doreau să lase liberă capacitatea extraordinară a ființei umane de evolua.

— Iar alții doreau să-i exploateze? am întrebat uluit. Păi ce nevoie avea o civilizație extraterestră avansată să folosească niște ființe înapoiate?

— Uite că totuși aveau. Planeta e străină pentru ei, are resurse, iar unele dintre acestea trebuiau exploatate. În plus, unii dintre „zei" țineau să fie slujiți și mai ales să controleze totul. Doreau să păstreze umanitatea foarte aproape de un nivel animalic, adică să nu-i permită să evolueze, pentru a se folosi de ea. Mai apoi, au avansat în planurile lor, căci au planificat preluarea controlului total al planetei, folosind pentru aceasta ca intermediar chiar o „elită" a ființelor umane, care a fost cumva hibridizată cu ADN-ul acelor ființe extraterestre.

Trimiterile indirecte ale lui Cezar erau evidente pentru noi toți.

— Se pare, totuși, că planurile lor nu au mers chiar cum au dorit, am zis eu. Am înțeles că migrarea popoarelor a avut ca urmare tocmai o astfel de modificare în timp, lentă dar sigură, a ADN-ului, pentru că altfel controlul ar fi fost total.

— Da, pentru că astfel de „zei" orientați negativ au totuși un mandat limitat; ei nu pot să facă absolut ce vor. Există un fel de „control galactic" impus de unele civilizații foarte avansate, căruia i se supun. Chiar și așa, Pentru că au experiența răbdării, „zeii" orientați negativ au reușit să facă mult rău, mai ales prin intermediul oamenilor desemnați de ei.

Maiorul tânăr a intervenit, dorind să readucă discuția spre informațiile pe care cei doi le doreau în mod special:

— În legătură cu artefactul descoperit de noi... datele pe care le avem ne conduc spre huni. Dar ceva nu se leagă, pentru că ei par să fi venit din altă parte.

— Chiar așa este, a răspuns Cezar. Hunii au fost un popor migrator dar ei nu au venit numai din stepele mongole, așa după cum se presupune ci din trei direcții distincte. Ei au apărut din zona arctică, pe direcția țărilor nordice; din zona Siberiei; și din est, din zona Mongoliei. Totuși, hunii nu au venit efectiv din aceste *regiuni fizice*, ci au „intrat" în zonele respective prin zonele secrete de „trecere", care încă mai permiteau o legătură între planul fizic și cel eteric. De acolo au început să se răspândească spre Europa, *dând senzația* că vin dinspre stepele Mongoliei.

Am văzut cum cei doi ofițeri americani s-au privit cu subînțeles, semn că informația se corobora cu ceea ce ei știau și descoperiseră. Cezar a continuat nestânjenit:

— Au venit din unele zone ale planului eteric apropiate de Shamballa. Așa se explică de ce hunii au împânzit brusc o regiune întinsă, teritorii vaste: nu pentru că le-ar fi cucerit, ci pentru că au sosit din mai multe zone, *părând* doar că le-ar fi cucerit. E adevărat, au fost și lupte, dar imperiul lor, atâta cât a fost, s-a datorat mai curând rapidității cu care au împânzit zona; desigur că la aceasta au contribuit mult și calitățile lor de războinici. Nu au fost mulți, dar celelalte popoare au simțit energia specifică a dreptății, pe care hunii o manifestau, iar o parte s-au coalizat cu ei împotriva Imperiului Roman.

— Da, au luptat cu trupele romane, deci nu au fost puțini, a spus unul dintre ofițeri.

Cezar l-a aprobat din cap, dar apoi a explicat:

— Aici trebuie să clarificăm cine sunt hunii, de fapt. Numele de „hun" vine de la *han*, care înseamnă „conducător". Erau un trib de „conducători" – adică de ființe speciale, cu evidente calități, atât fizice cât și intelectuale. Într-adevăr, aceștia erau puțini, dar restul – adică marea masă a tribului – era alcătuit din oameni obișnuiți, destul de primitivi, de cele

mai multe ori făcând parte din triburile deja cucerite, care au îngroșat rândurile armate ale hunilor în năvala lor spre Europa. Doar conducătorii erau huni, pentru că făceau parte dintr-o rasă specială de ființe umane. Asta explică și faptul că ei au venit, la începuturi, din planul eteric, prin sasuri interdimensionale.

Cei doi maiori s-au foit puțin pe scaune și în cele din urmă cel mai tânăr a îndrăznit și a întrebat:

— Am putea ști cu precizie pe unde au trecut din planul eteric în planul fizic?

„Eterna problemă…”, mi-am zis eu în gând. Dar, pe de altă parte îi înțelegeam, căci cererea lor era oarecum legitimă: se aflau în posesia unui artefact foarte valoros, găsit în acele zone și doreau să cunoască mai mult de atât, să afle și să exploreze.

Cezar a zâmbit discret și a negat în mod elegant:

— Chiar dacă aș cunoaște cu precizie acele locuri, tot nu aș divulga poziția lor. Știți bine cum stau lucrurile în astfel de cazuri… sunt teritorii ale altor state, nu avem jurisdicție acolo și nu ne dorim suspiciuni.

— Am putea să acționăm punctual și eficient, fără să destabilizăm nimic, a insistat celălalt maior.

Îl cunoșteam bine pe Cezar și știam că de la acest punct încolo nu exista nicio cale de a fi convins în vreun fel. După puțin timp ne-am ridicat cu toții, ora fiind destul de înaintată, pentru a merge să ne odihnim. Mai erau cinci zile până la plecarea în expediție, dar cu toate acestea programul era încărcat: cei doi ofițeri americani trebuiau să parcurgă anumite etape prestabilite de antrenament în legătură cu complexul secret din Munții Bucegi, eu eram cel care trebuia să mă ocup de antrenamentul lor practic și teoretic, iar Cezar trebuia să plece la București pentru unele discuții importante. Ca să am șansa celor două întâlniri cu cei din Apellos, trebuia să deleg sarcinile mele locotenentului Nicoară, care a acceptat asta cu multă bunăvoință.

Interpolarea realităților fizică și eterică: uimitorul caz al serviciilor secrete germano-americane

Dimineață m-am trezit devreme și am hotărât să rezerv acea zi odihnei și relaxării, ca o necesară pregătire, căci ziua următoare era fixată pentru prima vizionare cu cei din Apellos. Mi-am pus ordine în idei și m-am pregătit psihic și mental pentru expediția ce urma. Cu toate acestea, spre ora prânzului „ceva” nu-mi dădea pace, căci nu puteam uita ceea ce îmi spusese bărbatul din Apellos despre așa-numitele „case conspirative”. Am venit birou și am început să cercetez, sperând să găsesc unele informații în baza noastră de date, în legătură cu o posibilă operațiune secretă între SUA și Germania, desfășurată în ultimii ani. Nu am avut succes, astfel încât am fost nevoit să apelez la unele relații pe care le aveam în BND. Știam deja că Serviciul Secret german nu a fost niciodată prea generos cu schimbul de informații, dar mă bazam colaborarea care există uneori între Agenții, pentru a obține unele date de interes reciproc.

Relațiile și-au spus cuvântul și în cursul aceleiași zile am primit pe un canal securizat o copie a raportului preliminar pentru acel eveniment. Mi-am dat seama imediat că era doar un rezumat de două pagini al raportului complet, din care lipseau multe detalii. Operațiunea avusese loc în anul 2005 și fusese imediat clasificată la categoria cea mai înaltă. Eu doream să citesc tot raportul, dar sursa mea din BND mi-a spus că nu are acces la acel nivel. I-am mulțumit și m-am hotărât să-mi încerc șansa la americani, căci în conformitate cu datele raportului rezumativ, precum și cu ceea ce văzusem pe ecranul holografic, ambele țări fuseseră implicate în acea acțiune.

L-am căutat pe Cezar – care era în sala de antrenament – și i-am expus pe scurt problema. El auzise tangențial de o divizie secretă a Armatei SUA, care se ocupa doar de studiul distorsiunilor spațio-temporale și a sasurilor pe teritoriul SUA și pe cel al Antarcticii. Știa aceasta din unele discuții cu maiorul

Samuel Cross, care la rândul lui s-a „intersectat” cu unele informații de această natură, cu mai mulți ani în urmă.

— Divizia era condusă de un colonel, un anume Finnegan, mi-a spus Cezar. Cross s-a întâlnit de câteva ori cu el, dar nu mi-a dat alte amănunte. Nu știu dacă acel colonel se mai află la conducerea diviziei. O să verific.

Spre seară, Cezar m-a căutat, dându-mi vești bune. Mi-a spus că a vorbit cu maiorul Cross, care i-a confirmat că Finnegan este în continuare șeful acelei secții secrete; de-a lungul timpului, aceasta devenise foarte importantă. Cross știa despre incidentul din 2005, cu germanii, astfel încât fost ușor să-l întrebe despre asta, mai ales că avea nivelul de securitate necesar. Deoarece între partea română și cea americană exista deja un acord de colaborare bazat pe schimburi reciproce de informații sensibile, legate de fenomene neobișnuite, colonelul a acceptat în cele din urmă să dezvăluie detaliile operațiunii, chiar dacă divizia lui nu fusese menționată în acordul din 2007. A contat însă mult relația de prietenie pe care o avea cu maiorul Cross și faptul că știa despre complexul din Bucegi. De mirare, însă, este că Finnegan nu a cerut nimic „la schimb”. Am observat astfel cu surprindere că uneori Serviciile Secrete pot avea chiar și ele o „față umană”.

Am primit dosarul cu câteva zeci de pagini în aceeași seară, pe care l-am citit imediat cu mare interes. În el se făcea o analiză coroborată a raportului BND cu cel al FBI. Într-adevăr, pot spune că a fost una dintre cele mai neobișnuite operațiuni, care a bulversat suficient de mult ambele părți, încât să determine mai apoi înființarea acelei divizii speciale sub conducerea lui Finnegan.

Lucrurile s-au „potrivit” de așa natură, încât atât germanii, cât și americanii să fie cumva „pe aceeași lungime de undă”, fără să știe însă unii de alții. Cumva, lucrurile au mers în paralel, atât în orașul din landul Bavariei, cât și în Detroit. În Germania, trupele speciale au fost alertate doar atunci când simpla curiozitate și rutina s-au transformat în nedumerire și suspiciuni reale.

În acel oraș din Germania exista o casă foarte veche, construită în urmă cu aproape 300 de ani. Fusese consolidată de mai multe ori, dar și-a păstrat oarecum aspectul medieval târziu. Problema era că ea se afla într-o zonă de demolare, în care se plănuia amenajarea unui mare parc. Clădirile din jur, și ele destul de vechi, începuseră deja să fie demolate, însă acea casă era foarte bine apărată juridic prin actele de proprietate. Pe lângă aceasta, ea avea și un statut de protejare istorică. Discuțiile, propunerile și, la un moment dat, chiar procesul juridic trenau de mai mulți ani, însă nimeni nu văzuse până atunci proprietarul, despre care avocații afirmau că se afla mereu în străinătate, fiind un om de afaceri important, care nu dorea să vândă sau să renunțe la acea clădire veche. În acte, ea apărea într-adevăr ca moștenire pe numele său, cu toate celelalte hârtii ale „descendenței”. Problema părea că nu are rezolvare. La un moment dat, Primăria orașului sesizat Politia, pentru a face unele cercetări discrete, pentru că în ciuda sistemelor, oficialii statului nu au putut să ia legătura cu proprietarul casei pentru a purta discuții și negocieri directe. Acestea se făceau, din ordinul proprietarului, doar prin intermediul firmei de avocatură.

De la un timp, însă, lucrurile au început să devină nefirești. Profitând de camerele de luat vederi montate deja pentru amenajarea viitorului parc s-a început ținerea sub observație discretă a acelei case. Rapoartele indicau faptul că în primele 4 luni din anul 2005, ea nu a fost locuită. Apoi, la sfârșitul lunii aprilie a fost înregistrată prima persoană – posibil proprietarul – care a intrat în interior și a ieșit abia după patru zile. În nota rezumativă pe care o primisem de la colegul meu din BND, în raportul Poliției se specifica faptul că, la intrare, bărbatul nu avea niciun bagaj, ci purta doar un trenci lejer peste haine. În mod evident, în casă nu existau provizii, deoarece casa a rămas nelocuită timp de mai multe luni; cu toate acestea, bărbatul nu a ieșit afară decât peste patru zile.

Politia a devenit bănuitoare și a informat BND-ul, considerând că situația prezenta un anumit risc de terorism sau de alte acțiuni periculoase. Observarea casei a fost reluată, de

data asta cu o tehnică superioară și cu personal dedicat acelei operațiuni, operațiunea fiind preluată de Servicii. Casa a rămas din nou pustie. Abia peste două luni, o altă persoană, un bărbat înalt, brunet, având un mic rucsac, a fost văzut intrând în ea.

Echipa a monitorizat cu atenție casa în următoarele șapte zile, fără să vadă lumini aprinse, mișcare sau alte persoane intrând sau ieșind. Intrigi de acea situație neobișnuită, șeful echipei a luat decizia să se pătrundă cu forța în interior. Au fost chemate ajutoare; cu cei postați afară, pentru observare, echipa germană număra zece membri.

De cealaltă parte a oceanului, situația a fost puțin diferită. Dacă germanii au pornit de la observarea unui imobil, FBI-ul a urmărit o persoană „suspectă”. Era un bărbat înalt, brunet, cu pielea nefiresc de albă, care nu figura în evidențele populației și nici în cele ale vizelor de intrare pe teritoriul SUA dar fusese implicat într-un anumit accident. El fusese observat sporadic din 2003 până în 2005, în diverse orașe de pe coasta de est a Americii, dar de fiecare dată i s-a pierdut urma. Cazul întrunea datele de alertă, astfel încât s-a dispus arestarea acelei persoane, atunci când ea a fost brusc semnalată în Detroit, în iunie 2005.

Totuși, echipa FBI a dorit să urmărească îndeaproape subiectul, pentru a vedea dacă acesta are „complici”. Au fost mobilizate forțe suplimentare pentru urmărire, astfel încât personajul să nu mai „dispară”, așa cum s-a întâmplat de fiecare dată până atunci. Bărbatul a fost urmărit până la o casa dintr-un cartier situat aproape de marginea orașului, în care el a intrat singur. Atunci a sosit o echipă de intervenție specială a FBI, formată din șapte membri, care s-au plasat strategic în jurul imobilului.

De aici înainte, lucrurile s-au precipitat și chiar au devenit confuze. Citind dosarul și raportul principal al americanilor, am avut viziunea globală a ceea ce s-a întâmplat acolo, dar nici una dintre părțile implicate, cea germană și cea americană, nu știa de cealaltă. Atunci când șase membri din echipa germană au intrat în casa veche din centrul orașului bavarez, ei nu au găsit

pe nimeni acolo. Camerele erau destul de mari, măsurând cam trei metri înălțime, dar mobilate modest.

Patru dintre cei șase agenți au ajuns în mijlocul casei, pe un hol care i-a condus într-o cameră mai mare decât celelalte, dispusă perpendicular pe direcția din care ei au intrat. Pe peretele opus au văzut o ușă obișnuită, situată exact în centrul acestuia. Singurul aspect ciudat era că de o parte și de alta a acelei uși, în perete erau încrustate pietre mari, ca cele de râu sau ca cele de la baza unei case. Agenții germani erau încordați, deoarece auzeau mai multe voci de partea cealaltă a ușii, care se adresau în limba engleză și pe un ton de comandă.

Raportul american menționează „partea fierbinte" a operațiunii în felul următor: *„Echipa germană a spart violent ușa de lemn dintre cele două camere, fiind pregătită de ripostă cu armele automate. Echipa noastră, mai precis trei din cei patru agenți care am intrat în casă (sergenții #1, #2, #3) aveam de asemenea armele ațintite spre ușă, deoarece am auzit voci dând comenzi în limba germană. Ei erau patru agenți, iar noi, trei. La început urlam unii la alții pentru a lăsa jos armele, dar în tensiunea și agitația respectivă nu se mai putea înțelege nimic. Apoi am tăcut brusc, deoarece toți am rămas stupefiați"*.

Agenții operativi germani și americani se uitau uluiți unii la alții, după ce s-au găsit reciproc într-o cameră mare, dar complet goală. Redau aici un fragment din rezumatul raportului german, conform cu ceea ce a declarat comandantul echipei: *„Am privit năucit în camera din spatele meu, pe unul dintre geamuri: era seară și afară ploua destul de tare, iar hainele și echipamentul nostru era ud. Am întors apoi capul spre geamul din camera goală, în care se aflau agenții americani și am văzut că era ziua la amiază, cu Soarele strălucind pe cerul albastru. Niciunul dintre noi nu putea să mai articuleze vreun cuvânt. Știam că imaginile erau transmise în timp real, dar toată lumea a tăcut în acele momente. Surpriza a fost colosală"*.

În raport era menționat că atunci când agenții se aflau în dreptul ușii sparte, adică atunci când interacționau cu sasul spațial, imaginea era cuprinsă de paraziți, dar totuși se putea

distinge ce se petrecea înjur. După ce zona sasului era depășită, imaginea revenea la normal.

Evident, acea casă adăpostea de fapt o distorsiune, adică un sas spațial, iar ușa dintre cele două camere era chiar „pelicula” de discontinuitate a acelui sas. Atunci când au spart ușa, agenții germani au pătruns instantaneu în „partea cealaltă”, întâlnindu-se cu echipa americană, care deja intrase în camera respectivă, dar prin ușa opusă. Pentru americani, acea ușă se afla în Detroit; pentru germani, ușa cu sasul spațial – pe care au spart-o – se afla în orașul din Bavaria centrală.

Chiar dacă rezumatul raportului german se întindea doar pe două pagini, el surprindea totuși aspecte importante. Mi-a plăcut în special atitudinea șefului echipei germane, care se pare că a dat dovadă de o mare stăpânire de sine și s-a orientat cel mai repede în noua situație. El a redat foarte bine, în raport, starea pe care a avut-o atunci când a pătruns prin ușa sparta în camera goală: *„Am simțit furnicături atunci când am trecut prin sas”*. Tot el a dat dovadă de spirit de observație și de prezență de spirit, făcând anumite observații despre armamentul din dotare, după ce au trecut prin sas: *„Armele se electrizau și făceau scântei atunci când erau atinse cu mâna”*.

Dintre cei patru agenți germani care au intrat în cameră, unul – chiar comandantul echipei – a manifestat curiozitate față de acel fenomen de discontinuitate a realității, fără a se pierde cu firea; dintre americani, doi agenți au dat dovadă de prezență de spirit și de interes față de situația creată, iar unul dintre ei – se menționează în raport – chiar a transmis comandamentului, prin microfonul atașat costumului de luptă și protecție: *„Ar trebui să vedeți asta!”*.

Ceilalți agenți au luat parte la câteva ședințe de terapie psihologică în perioada ce a urmat, pentru a atenua șocul emoțional și mental pe care l-au avut datorită lipsei de înțelegere a ceea ce s-a petrecut acolo. La unii oameni structura minții este așa de rigidă, încât ea nu poate suporta schimbări bruște ale realității, fără a da naștere la efecte secundare neplăcute.

În dosarul american al incidentului, aproape jumătate din volumul lui se referea la analiza operațiunii, la concluzii și propuneri. Au fost demarate imediat cercetări și în arhive s-a descoperit că, de fapt, acea casă din Detroit a fost construită în urmă cu mai mult de 200 de ani, peste un loc în care se știa că există un astfel de sas spațial, „care te aruncă nu se știe unde, pentru că nimeni nu se mai întoarce de acolo”.

Despre cel sau cei care au construit casa peste distorsiunea spațială, nu există însă nicio referință. Într-adevăr, oamenii erau „aruncați” undeva, pe un deal din Bavaria, fiind complet dezorientați sau chiar pierzându-și de tot mințile. Pentru cei care totuși reușeau să treacă de acel șoc, probabil că era foarte dificil să mai revină în America de atunci, și astfel s-a creat legenda.

O inițiativă bună din partea americanilor a fost că, după acel incident în 2005, ei au înființat divizia secretă de cercetare a unor astfel de fenomene, al cărei șef până în ziua de azi este colonelul Finnegan. Se pare că a condus cu mână de fier acest departament și a reușit să-l impună în fața superiorilor de la Pentagon prin rezultatele – unele remarcabile, după cum ne-a destăinuit maiorul Cross – pe care le-a obținut. El a fost cel care a prezentat, de pildă, o clasificare a sasurilor spațiale, bazată pe munca și activitatea diviziei în toți acești ani de la înființarea ei.

Sintetizând radical materialul lui Finnegan, se poate spune că sasurile spațiale pot fi împărțite în trei mari categorii:

– Sasuri fixe – acestea sunt foarte rare și destul de puțin cunoscute această categorie intră, de pildă, distorsiunea din Germania);

– Sasuri multidirecționale – trecând prin astfel de distorsiuni spațiale se poate ajunge în locuri diferite, aceasta depinzând de caracteristicile individuale, de momentul de timp ales pentru trecere, de starea vremii sau de alte elemente;

– Sasuri dinamice – numite și „găuri de vierme pământene”; acestea sunt distorsiuni spațio-temporale în continuă mișcare, în sensul că apar și dispar foarte repede,

schimbându-și poziția, mărimea și chiar caracteristicile energetice subtile.

Maiorul Cross ne-a spus că divizia lui Finnegan și-a dobândit o notorietate și mai mare în urmă cu un an, atunci când a reușit să implementeze un program special – după o lungă colaborare cu mai multe genii în IT – care permite să se „prevadă” într-un anume fel locul și momentul în care sasurile din categoria a treia se vor deschide.

Studiul lui Finnegan se bazează pe o serie întreagă de evocări ale unor întâmplări misterioase care s-au petrecut de-a lungul timpului, începând chiar din Evul Mediu târziu și până în perioada contemporană. Una dintre specificații, indicată cu referința incertă a unui anticar obscur din Paris, prezintă cazul marelui fizician Isaac Newton, care se pare că a trăit el însuși experiența trecerii printr-un sas spațial, ce se afla la marginea unei păduri. Newton a fost proiectat aproximativ 30 de kilometri mai departe de acel loc; el a revenit acolo, dar sasul dispăruse, fiind deci vorba despre o „gaură de vierme pământeană”.

Divizia condusă de Finnegan oferă apoi harta distribuției sasurilor descoperite, clasificate în conformitate cu împărțirea de mai sus. Multe dintre ele se găsesc în Islanda și Irlanda de Nord; apoi, în Canada; în zona de trecere spre Alaska și, de asemenea, pe o parte însemnată din suprafața Alaska-i, chiar printre ghețuri și în peninsula Kamceatka.

Am terminat de citit dosarul târziu în noapte, dar eram mulțumit ca am reușit sa mă documentez și am înțeles cum funcționează „casele conspirative “. Noțiunile nu erau noi pentru mine, deoarece experimentasem deja astfel de „treceri” până în acel moment. De altfel, ele erau ceva obișnuit în cadrul complexului secret din Bucegi și a tunelurilor sale. Dar impactul unei astfel de situații pentru ființele umane care nu sunt obișnuite cu acest gen de situații este de multe ori bulversant.

Citind cele două rapoarte, am constatat că se poate vorbi de două categorii principale de persoane: cele care sunt deschise către astfel de experiențe, iar nivelul de conștiință le

permite să se adapteze repede la ele; cele care nu suportă „saltul de vibrație” sau modificarea paradigmei de gândire. Pentru ele, „pragul” este prea sus. Mi-am adus aminte atunci despre fenomenul segregării populației, pe care Cezar l-a scos în evidență cu puțin timp înainte, care se va accentua dramatic în anii ce vor urma. A fost un motiv în plus pentru a înțelege și mai bine faptul că transformarea radicală a omenirii nu poate veni decât în urma elevării nivelului de conștiință individual.

Cap. 4 – ORIGINEA OMULUI PE PĂMÂNT: DIN COSMOS SPRE NIVELUL CUANTIC

Eram bucuros că reușisem să aranjez totul, astfel încât să fiu prezent la cele două întâlniri cu cei din Apellos. Locotenentul Nicoară s-a ocupat de instruirea și antrenamentul celor doi ofițeri americani, iar eu am avut timpul necesar să mă pregătesc așa cum trebuie pentru vizionarea de a doua zi și, de asemenea, să rezolv alte sarcini stringente în cadrul Bazei. Totul a decurs foarte bine, căci ofițerii de la Pentagon s-au dovedit a fi cooperanți, iar integrarea lor a decurs perfect.

În ceea ce mă privește, lucrurile s-au derulat repede, iar în ziua urcătoare am fost punctual la întâlnire. Deși ora ce mi-a fost indicată era destul de matinală, totul s-a derulat așa cum trebuie, ajungând la timp în hangarul folosit de cei din Apellos pentru activitățile de la suprafață.

Méntia

Bărbatul din Apellos m-a primit cu multă amabilitate și chiar prietenie, conducându-mă în camera cu ecranul holografic. În fața acestuia erau deja aranjate cele două fotolii confortabile. Venisem cu casca specială, pentru a beneficia astfel de maximul de informații.

— Cineva din lumea noastră dorește să-ți transmită câteva lucruri importante, mi-a spus el zâmbind.

L-am privit mirat și totodată întrebător, însă bărbatul din Apellos mi-a indicat ecranul holografic care era proiectat în fața mea, mare, profund și de culoare albastru-petrol. Imediat în cadrul lui a apărut imaginea unei femei foarte frumoase, care se uita la mine cu atenție, aproape scrutător. Avea cam 1,72 metri înălțime și era brunetă, cu părul tăiat drept în spate, coborând puțin mai jos de umeri. Purta un costum dintr-o singură piesă, dintr-un material asemănător cu pielea, lucios și de culoare albă, pe care se reliefau discret modele foarte frumoase. Ochii ei erau migdalați și lungi, iar privirea părea plină de o văpaie ascunsă. Pielea albă, caracteristică celor din Apellos, contrasta puternic cu negrul părului și cu ochii de culoare închisă. Corpul ei, armonios și suplu, dădea impresia că este foarte bine antrenat, având totodată un magnetism aparte. Era prima dată când vedeam de aproape o femeie din civilizația Apellos și efectul pe care l-a produs asupra mea era cel al unei admirații sincere, aproape chiar o fascinație pentru carisma deosebită pe care o manifesta într-un mod natural și pentru energia pe care o radia cu dezinvoltură.

Mi s-a adresat în limba română, pe care o stăpânea foarte bine; același accent ușor, dar „dulce”, pe care l-am remarcat și la bărbatul care îmi era ghid în hangarul de la suprafață. Auzeam sunetul venind din direcția dispozitivului dreptunghiular ce ieșise din podea, dar nu-mi dădeam seama cum se realiza aceasta. Nu vedeam difuzoare sau altceva asemănător în cameră.

Femeia mi-a spus că numele ei este Méntia și că face parte din corpul de oameni de știință ai civilizației din Apellos.

Domeniul ei de activitate era cel care în lumea noastră corespunde termenului de „medicină”, deși după câte mi-a explicat, la ei această noțiune este mult îmbogățită și nuanțată. Mai bine spus, Méntia se ocupa de sănătatea locuitorilor din Apellos, fiind un fel de „ministru” în acest sens. Ei consideră sănătatea ca fiind inseparabilă de spiritualitate. Una fără cealaltă nu se poate, pentru că ele alcătuiesc un tot unitar, nedespărțit.

— A fi sănătos este o necesitate a omului, mi-a spus ea. Dar nu poți să sănătos la trup fără să ai, de asemenea, un suflet sănătos. Boala corpului înseamnă boala sufletului și invers. Medicina voastră s-a dezvoltat doar pe o direcție orizontală, care nu prea este de folos. Ea nu prevede în mod eficient și nici nu oferă tratamente cu adevărat puternice pentru vindecare.

Chiar dacă știam prea bine că ceea ce îmi spunea era adevărat, totuși nu înțelegeam rostul acelei „întâlniri”. Parcă citindu-mi gândurile, ea mi-a răspuns imediat:

— Ceea ce vreau să-ți transmit este legat de condiția fizică a oamenilor și de starea lor spirituală, care se degradează tot mai mult. Din punctul nostru de vedere este chiar îngrijorător, pentru că analizele și observațiile noastre arată chiar o degradare a ADN-ului „de bază” la mulți oameni de la suprafața planetei, ceea ce este foarte periculos. Asta se datorează în primul rând neglijării sănătății. La rândul ei, sănătatea se leagă de o înțelegere mult mai adâncă a naturii umane și a alcătuirii corpului. Partea fizică trebuie neapărat corelată cu partea subtilă a ființei. Asta înseamnă că ceea ce este material, adică trupul, trebuie corelat cu ceea ce este spiritual, adică cu energia subtilă și conștiința. Semenii tăi nu doar separă trupul de energie și de conștiință, dar mulți dintre ei chiar ignoră cu desăvârșire partea spirituală. Aceasta este o „rețetă” sigură pentru decădere, suferință și involuție. Speranța mea este că vei putea împărtăși acest lucru cât mai multor oameni.

Méntia vorbea cu multă pasiune, forță și patos, atrăgându-mi atenția că situația sănătății oamenilor la nivel mondial a devenit alarmantă. Soluția, îmi spunea ea, nu constă în asociațiile și organismele naționale și internaționale de

sănătate, care sunt doar forme administrative ce manifestă interese politice, personale, ori de grup; aceste corporații nu îmbunătățesc situația, ci în cel mai bun caz o perpetuează la același nivel. Am observat supărarea ei, pe care o traduceam de asemenea și ca o sinceră îngrijorare, expresie a compasiunii pentru ființele umane.

— Nu pot fi făcute multe în această direcție, este o caracatiță îngrozitoare la acest nivel... al medicamentelor, spitalelor, al medicinei în general..., am spus eu cu o anumită tristețe. Schimbarea trebuie să vină de la un nivel profund.

— Desigur, în primul rând de la schimbarea viziunii și a mentalității mi-a răspuns ea repede. Asta va duce la noi descoperiri, de astă dată cu adevărat valoroase, de substanță, care integrează corpul uman în structura holografică universală.

— Problema este că nu se dorește asta, am spus cu amărăciune.

Discutasem cu Cezar pe marginea acestei teme în urmă cu vreo doi ani și cunoșteam destul de bine subiectul. Am avut chiar acces și la anumite dosare sensibile în acest domeniu. Din nefericire, mereu și mereu ne lovim ca de un colos, care pare să strivească totul și să nu lase să răsară nici o floare. Metaforele mele au fost înțelese imediat de Méntia, care nu era deloc străină de subiect.

— Cunoaștem această situație gravă de la suprafață. La voi, o serie de factori nocivi determină combinații dezastruoase. Guvernele sunt avide după bani, putere și influență politică; pentru a le obține, au permis folosirea în alimentație și în tratamente a unor produse foarte dăunătoare. Multe dintre legi sunt insidioase, iar nodul intereselor financiare și de putere este imens. Totuși, vă spunem în mod hotărât că schimbarea vine tot de la populație, dar nu prin revolte, ci printr-o schimbare de mentalitate. Oamenii trebuie să înțeleagă faptul că trebuie să producă o transformare în concepțiile lor și apoi să fie fermi pentru a menține acele idei superioare, care implică într-un anume fel ascensiunea ființei.

S-a oprit câteva clipe, apoi mi-a spus cu multă hotărâre:

— Transmite asta mai departe, pentru că orice sămânță își are rodul ei mai târziu. Am zâmbit în sinea mea, văzând cum Méntia preluase stilul exprimării ocazionale prin metafore. Dar, în definitiv, avea perfectă dreptate, pentru ea o lume superioară este în primul rând o lume a oamenilor perfect sănătoși, plini de energie radiantă și de vitalitate.

Ar fi greu să ne închipuim o societate bolnavă și suferindă, care totodată este avansată din punct de vedere tehnologic și spiritual. Sănătatea și evoluția omului sunt două aspecte care corelează și merg mână în mână, precum sunt verigile unui lanț, adică nedespărțite. Un om bolnav sau aflat în suferință, ori tracasat de tot felul probleme fizice sau psihomentale, nu poate să se concentreze, nu este eficient, dar mai ales el nu este fericit. Ce evoluție poate să derive de aici?

Știam prea bine toate acestea și chiar le-am exprimat atunci, dar Méntia mi-a transmis că cei din Apellos au găsit soluții și sunt dispuși să ne ajute dacă există deschidere și dorință în acest sens. Mi-a spus că, la un moment dat, relațiile dintre Apellos și populația României vor trebui să devină publice, dar chiar și până atunci ei sunt dispuși să ajute în mod indirect.

— Oamenii trebuie să înțeleagă faptul că sănătatea depinde de anumiți factori care nu pot fi ignorați și nici excluși. În primul rând este evoluția lor la toate nivelurile; asta înseamnă rafinarea și apoi transformarea ADN-ului lor, dar într-un sens benefic, pe multe frecvențe de vibrație.

— Și cum își vor da seama de asta? am întrebat curios.

— Sunt trei factori principali. În primul rând, simțurile vor deveni mai sensibile, mai dezvoltate, iar *oamenii își vor folosi mai mult și mai eficient creierul*. Unii dintre ei vor căpăta puteri paranormale, pentru că structura ADN-ului lor s-a rafinat suficient de mult pe anumite frecvențe; ea va avea afinități cu unele realități materiale sau subtile din Univers și asta va conduce la capacitatea de a influența materia sau anumite câmpuri energetice subtile la dorință. Asta se îmbină cu al doilea factor esențial de care trebuie să se țină seama, care este *echilibrul psihomental* al ființei. Al treilea factor este

corpul fizic. El „resimte” problemele care există la cele două niveluri superioare și le „traduce” prin diverse boli. După cum se vede, nu putem „rupe‘‘ unul dintre aceste domenii de celelalte două.

— Este ceea ce faceți voi în Apellos?

— La noi, spiritualitatea, psihologia și medicina alcătuiesc un corp comun. Ele nu sunt tratate separat, așa cum faceți voi. Dar noi considerăm că este timpul pentru o revigorare a acestor idei, care de altfel nu au fost deloc străine vechilor locuitori de pe teritoriul țării voastre. Dacii aplicau această „medicină holistică”, iar de la ei, grecii au preluat anumite noțiuni, suficient cât să îi propulseze pe o treaptă superioară a evoluției.

M-am gândit că, dacă asta s-a petrecut cu grecii din antichitate atunci ce nivel trebuie să fi avut vechii daci în această privință?... Într-o străfulgerare, mi-am dat seama de adevărul celor spuse de Méntia, căci locuitorii din Tomassis, descendenți direcți ai vechilor daci, chiar aplicau acea medicină unitară. Acum îmi explicam mai bine motivul pentru care am remarcat la ei armonia, starea de bine, echilibrul și, în general vorbind, sănătatea perfectă pe care o radiau mereu.

Practic vorbind, Méntia mi-a transmis că transformarea spirituală a ființei umane, care se referă la ridicarea frecvenței de vibrație a conștiinței, este în directă legătură cu sănătatea trupului și că una fără cealaltă nu se poate. Femeia din Apellos mi-a surprins din nou gândurile telepatic și mi-a răspuns imediat:

— Într-adevăr, un corp perfect sănătos are toate șansele să evolueze, căci atunci el este capabil să parcurgă etapele necesare evoluției lui spirituale. Strămoșii voștri au știut și au acceptat asta, aplicând principiile despre care îți spuneam. Această informație este „imprimată” în ADN-ul vostru, iar voi trebuie doar să o reactivați. Sunt multe alte populații pe planetă care au aceleași caracteristici, în special cele cu rădăcini vechi pe teritoriul lor.

Am ridicat atunci o problemă care mi s-a părut logică și care tinde să fie destul de extinsă în zilele noastre:

— Dacă sănătatea și spiritualitatea ființei merg mână în mână, atunci cum se pune problema în cazul ateilor sau chiar al gnosticilor? Ei sunt de asemenea sănătoși și pot trăi destul de mult, fără să sufere neapărat pentru că nu evoluează spiritual. Au propriul lor sistem de interpretare a lumii și a vieții, care se pare că nu le afectează corpul.

Méntia mi-a răspuns imediat, cu un zâmbet fermecător pe fața ei fină:

— Ateul doar „trăiește”; asta este ca o simplă participare mecanică la un proces mult mai complex, angrenat de multe forțe și energii. El participă la viață într-un mod oarecum sec, pe care totuși îl consideră a fi plin. Asta nu înseamnă „sănătate” și nici „armonie”, deoarece lipsește „seva” vieții. Un ateu este precum un copac uscat, care, deși continuă să existe mulți ani. După ce a murit, are totuși trunchiul uscat și fără cea mai mică urmă de sevă, care să îi dea viață. Totuși, într-un fel el „trăiește”, pentru că este încă „în picioare”.

— Atunci care este deosebirea între el și o ființă spiritualizată?

— O ființă sănătoasă spiritual și fizic „există”, nu doar „trăiește”, a răspuns Méntia. Percepi diferența? Ea este conștientă mai mult sau mai puțin de ceea ce reprezintă cu adevărat, pe când ateul rămâne blocat într-un sistem individual de gândire, izolat și aparent autosuficient. În realitate, el se consumă fără măcar să realizeze acest lucru. Asta se întâmplă pentru că nu se conectează la adevărata lui sursă de existență, gândire și simțire. În cele din urmă, o astfel de atitudine epuizează energia individuală, seacă celulele de vitalitate și exclude adevărata bucurie de a trăi.

M-am gândit că, totuși, o atitudine superioară nu poate veni din neant.

Aveam o idee, așa că am întrebat:

— Probabil sunt necesare anumite modificări interioare pentru ca ființa să aibă acces la o condiție superioară de gândire și existență?

— Acestea au loc la nivelul ADN-ului, mi-a răspuns Méntia. Ceea ce trăiește civilizația voastră acum este o perioadă foarte

specială pentru omenire. Astfel de etape și salturi evolutive în istoria omenirii au mai avut loc și reprezintă piloni esențiali în înțelegerea și dezvoltarea civilizației umane. Dar, dacă la acele momente omenirea a fost susținută pentru a realiza acele salturi semnificative în frecvențele de vibrație la nivelul ADN-ului, de data aceasta ființele umane trebuie să demonstreze că ele chiar doresc aceasta. Se cere astfel *un plus de conștientizare a ceea ce sunteți și reprezentați pe Pământ*.

Am fost foarte atras de posibilitatea de a cunoaște mai multe despre acele momente esențiale în evoluția omenirii și am rugat-o pe Méntia să-mi vorbească despre ele, însă ea mi-a răspuns că acela era chiar motivul principal pentru care fusesem invitat acolo și că imediat voi începe să urmăresc pe ecranul holografic elementele principale despre originea și istoria ființei umane, în punctele ei principale.

Apoi, după ce m-a asigurat că ne vom reîntâlni într-un viitor apropiat Méntia m-a salutat atât pe mine cât și pe bărbatul din Apellos printr-o înclinare scurtă a capului, după care a dispărut de pe ecranul holografic lăsându-mă într-o stare foarte plăcută și confortabilă. Eram impresionat de prezența ei agreabilă, de tonul vocii ei, de „focul” ce răzbătea din privirea și ființa ei. Nu mă așteptasem la acel „intermezzo”, dar el s-a dovedit foarte binevenit, pregătindu-mă pentru vizionarea foarte specială care a urmat.

După închiderea imaginii pe ecranul holografic, bărbatul din Apellos mi-a spus că vor fi multe ore de vizionare și discuții și tocmai de aceea mi-a sugerat să mă concentrez cât mai bine. Puțin emoționat, mi-am pregătit casca interdimensională și m-am așezat mai bine în fotoliul comod, nerăbdător să aflu misterele istoriei civilizației noastre, care nu au fost revelate până acum.

O configurație stelară specială

M-am felicitat în gând pentru faptul că deja aveam o anumită experiență cu modul de prezentare holografică și de

interpretare a imaginilor pe care le vedeam, precum și a felului în care trebuia să „interacționez” cu ecranul prin intermediul căștii mele. Mi s-a explicat că inițierea imaginilor akashice poate fi făcută foarte ușor, însă pentru a obține aceasta am fost rugat să mă „racordez” mental cât mai bine și mai repede la fluxul de imagini care apărea pe ecran. În felul acesta puteam să am control deplin și personal asupra emisiei fluxului vizual, care urma să se moduleze după caracteristicile mele psihomentale.

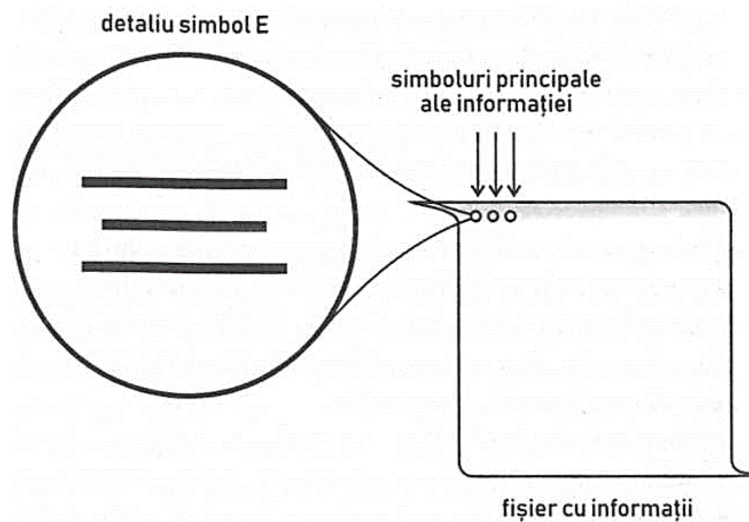
M-am așezat confortabil în fotoliu și mi-am pus casca. Bărbatul din Apellos s-a așezat și el în dreapta mea și s-a uitat întrebător la mine, pentru a vedea dacă sunt pregătit pentru a începe. Am dat afirmativ din cap atunci, fără nicio comandă vizibilă, primele holograme au început să apară în fața mea, cu o claritate și naturalețe extraordinare. Începeam atunci ceea ce pentru mine avea să fie cea mai bulversantă, completă și corelată epopee a omenirii și a devenirii ei, chiar de la primele sale momente până aproape de zilele noastre. Voi încerca sa redau cât mai fidel ceea ce am văzut în cele două zile de vizite, dar volumul informațiilor fiind prea mare și ramificațiile explicative fiind prea multe, voi face mai întâi o prezentare generală a subiectului, iar mai apoi o sinteză a lui. În aceasta voi include și alte informații adiacente, pentru a permite o asimilare mentală cât mai bună a elementelor prezentate. Am deprins această metodă chiar în timp ce vizionam și mi-am dat seama că este cea mai potrivită pentru a-mi întipări informațiile în memorie, cel puțin într-o anumită măsură. În plus, pentru că bogăția informației a fost imensă, nu de puține ori m-am oprit pentru a-mi nota unele aspecte sau a schiță repede ceea ce mi se părea important.

Prima întâlnire a durat nouă ore, iar cea de a doua opt ore. Ambele au marcat o profundă transformare în ființa mea, prin incredibila acuratețe a prezentării, a sintezei și a imaginilor uluitoare pe care am putut să le văd. A fost un „curs de istorie adevărată a omenirii”, o cunoaștere care distruge orice mit și orice prejudecată, tocmai prin realismul și adevărul clar pe care îl prezintă.

Chiar cunoscând unele dintre acele aspecte, pe care acum am voie să le prezint, am fost răpit de perfecțiunea modului în care mi-a fost arătat totul. Pe drept cuvânt, am considerat acesta ca fiind un „regal al adevărului istoric”, așa cum el nu a fost cunoscut decât, cel mult, în mod parțial, fiind în schimb adeseori denaturat și manipulat.

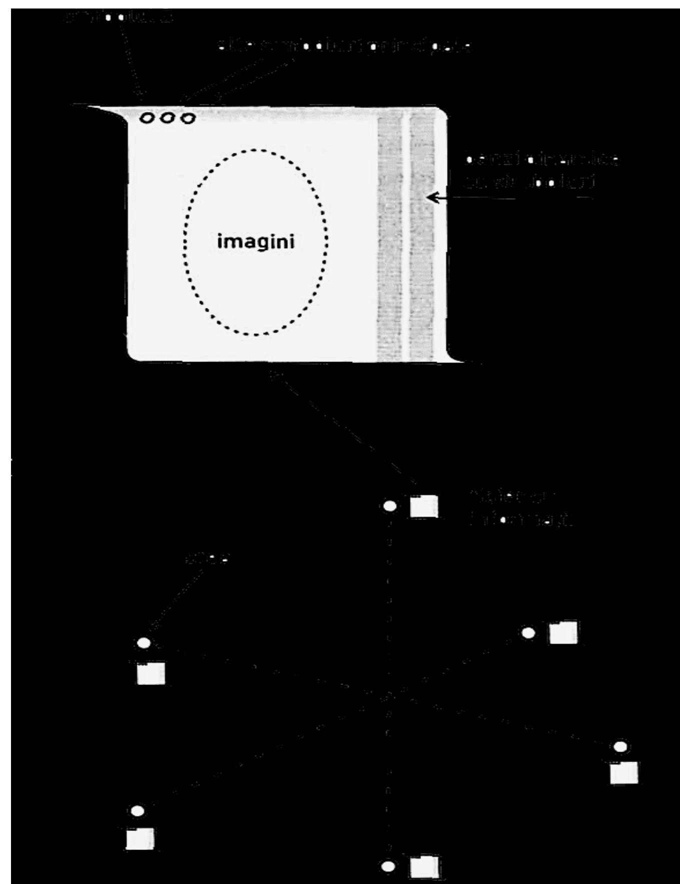
Ca o pregătire necesară, bărbatul din Apellos mi-a dezvăluit faptul că evoluția și dezvoltarea ființei umane s-a datorat, printre altele, unui cumul de influențe provenite de la mai multe stele, configurații planetare sisteme solare. Fiecare stea, planetă, satelit sau alt corp ceresc, cum ar fi cometele, acționează mai mult sau mai puțin pentru dezvoltarea sistemelor biologice, fenomen care se petrece permanent.

Chiar dacă încă nu suntem perfect conștienți de aceasta, evoluția primatelor pe Pământ a fost presărată atât de influențe naturale, cât și de intervenții așa-zis artificiale. Mai întâi, pe ecranul holografic am văzut cerul înstelat, dar pe un fond azuriu, stelele fiind ca niște cerculețe ce aveau o nălucire mai slabă. Nu era negrul spațiului cosmic, ci vedeam un cer destul de luminos, de culoare albastră, foarte plăcută. Unele dintre acele stele erau cumva evidențiate, având în dreptul lor un fel de „fișier” de formă dreptunghiulară, dar cu marginile superioară și inferioară rotunjite, întocmai precum directoarele cu fișiere de care ne servim atunci când lucrăm la un computer personal. În partea din stânga-sus a fiecărui fișier apăreau mereu trei cerculețe cu anumite însemne. Am remarcat că primul simbol, cel din stânga, era la toate stelele același, fiind asemănător cu litera E.

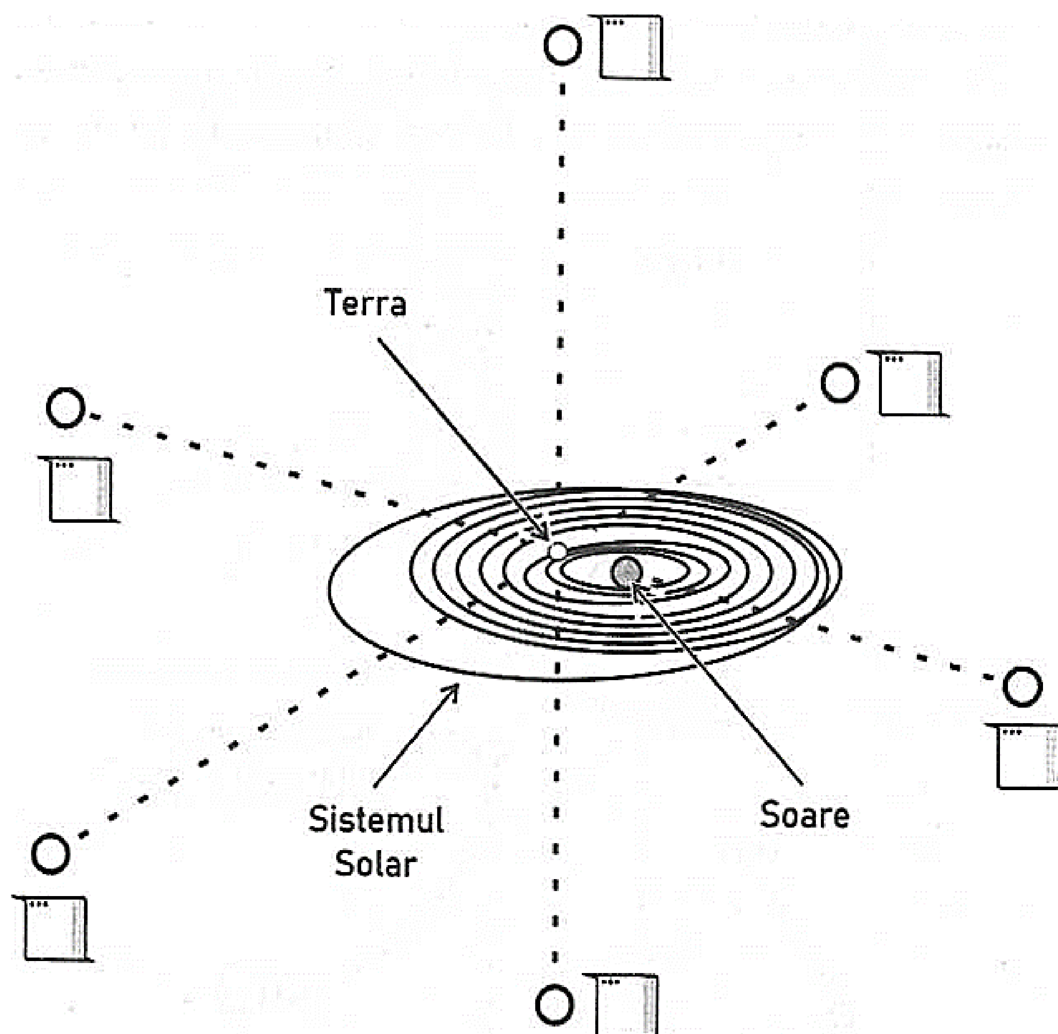
Simbolul stelar E

În partea din dreapta a acelor fișiere apăreau două linii verticale „dinamice”- pline de simboluri, care se schimbau și aveau intensități luminoase diferite.

Fișiere informative atașate fiecărei stele de aliniere cosmice stelare. Simboluri și prezentări

Apoi a apărut sistemul nostru solar, cu planetele sale la intersecția mai multor „relații” sau legături dintre stele, pe care le-am asemănat cu niște „raze stelare” de forță.

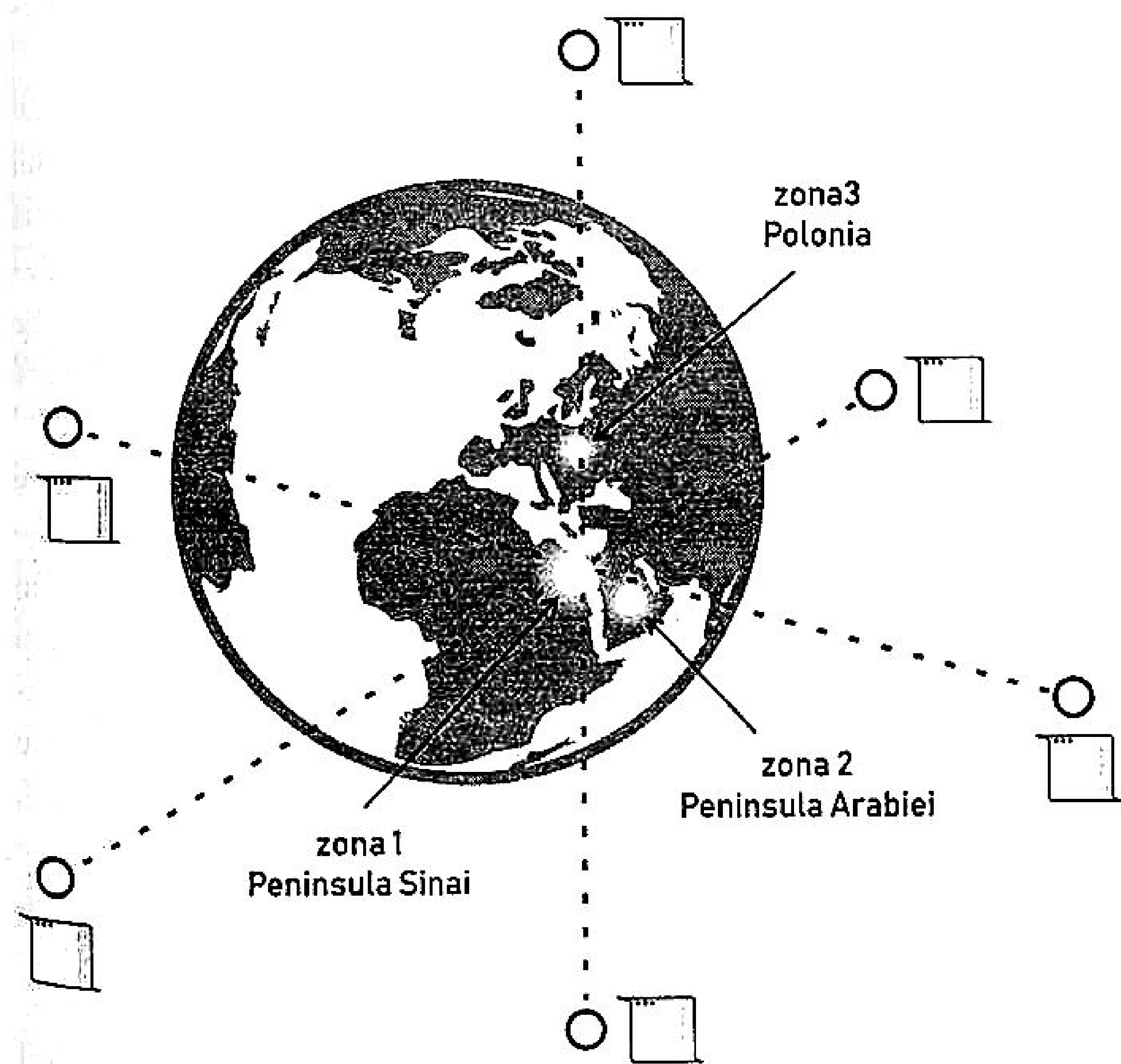

Aranjare stelară ce concentrează în mijloc, unde se află Pământul, o influență gravitațională slabă, dar constantă.

Imaginea s-a mărit și dintre planetele Sistemului Solar s-a evidențiat Pământul. Am observat că el era cumva „rotit” față de imaginea ce este unanim cunoscută și nu avea aceeași înclinație a axei ca cea din prezent.

De pildă, am văzut că pe atunci zona ce astăzi corespunde Egiptului era aproape de Ecuator. Apoi imaginea s-a apropiat de

planetă și simbolul fundamental E s-a individualizat în trei locuri, care „semnalizau” trei zone diferite: una în Egiptul de azi, mai precis în Peninsula Sinai, alta în Arabia, iar cea de-a treia undeva, pe suprafața actuală a Poloniei. Simbolurile străluceau cu intensități diferite: cel din Sinai era cel mai puternic, apoi urma cel din Arabia, iar cel din Polonia era cel mai blurat și mai puțin vizibil.

Pământul cu axa înclinată. Cele trei zone principale de manifestare a simbolului E

Am tras concluzia că, probabil, aceasta indica o anumită cronologie a evenimentelor, dar putea fi de asemenea și o indicație despre importanța acelor zone într-un anumit context.

Prima modificare importantă La nivelul ADN-ului

Imaginea a devenit mai detaliată, focalizându-se în jurul unor dealuri, într-o vale. Zona individualizată se afla în partea de jos a peninsulei Sinai. Spre deosebire de deșertul care există astăzi, pe atunci regiunea era acoperită de o vegetație bogată.

Imaginile au arătat apoi, în acea vale, o primată mare, o maimuță mai evoluată, bipedă. Am remarcat că trăsăturile faciale și cele ale craniului erau diferite față de cele ale unei maimuțe obișnuite. Acea ființă bipedă primitivă făcea parte dintr-un grup nu prea mare de indivizi, care se deplasa din loc în loc. Din câte am putut să-mi dau seama, ea părea să fie conducătorul grupului, deoarece direcționa celelalte ființe spre anumite locuri în care își căutau hrana.

Tot ceea ce mi se arăta în imagini era însoțit de un semn specific, care apărea în dreptul unei ființe, a unui obiect sau a unei zone. Deși nu cunoșteam semnificația acelor semne, de cele mai multe ori ea era sugestivă, în sensul că indica direcția asupra căreia trebuia să îmi îndrept în mod special atenția. De pildă, în imaginea din hologramă semnul indica pe conducătorul acelui grup de ființe, pulsând și având culoarea roșie. Mai târziu aveam să înțeleg că atunci când „semnalizarea" avea astfel de caracteristici, ființa sau lucrul indicat erau foarte importante în contextul situației care era prezentată. În alte cazuri, semnul putea să fie static și să fie altfel colorat.

Dorind să văd mai departe, zoom-ul s-a mărit spre regiunea cuștii toracice a acelei primate, „intrând" în țesut, apoi în celule și în cele din urmă în structura ADN-ului ei. În timpul acestui proces de pătrundere m-am simțit ghidat ușor de către bărbatul din Apellos. Pe ecran, imaginile erau însoțite de „razele stelare" care se intersectau și indicau influențele stelelor din primele imagini, ce făceau parte din acea aliniere stelară specifică. Ele erau ca niște „fire" de lumină albă, care sugerau un anumit tip

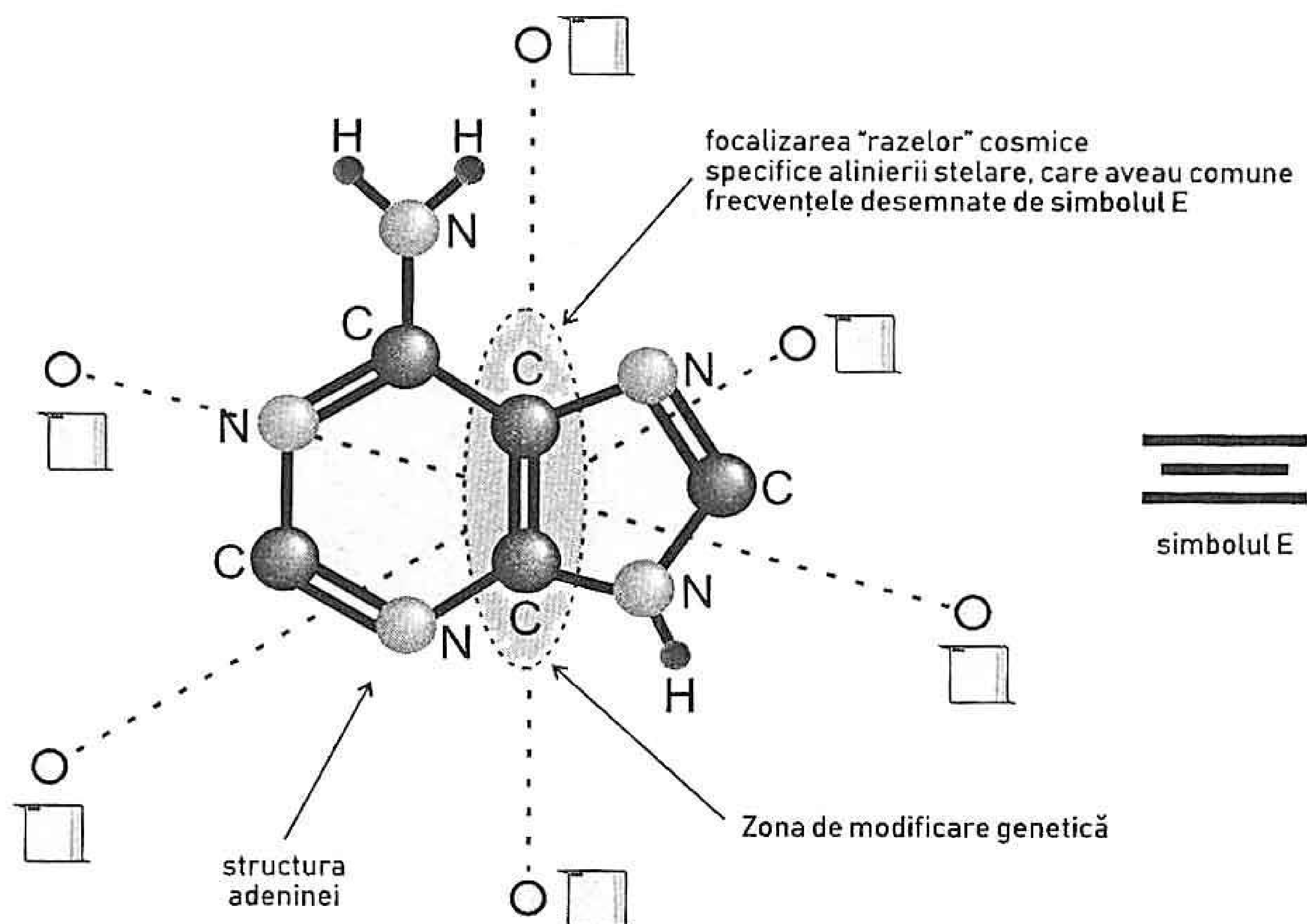
de acțiune cosmică. De fapt, acele „raze” au făcut parte din imagini și până atunci, dar eu nu le-am înțeles rostul și de aceea nu le-am acordat prea mare importanță. Totuși, am observat că pe măsură ce imaginea pătrundea tot mai adânc la nivel microscopic în structura anatomică a acelei primate, „razele” deveneau și ele din ce în ce mai puternice, până când la un moment dat – atunci când s-a ajuns la un anumit etaj al structurii ADN-ului spiralat – razele stelare s-au concentrat într-un singur loc din ADN-ul primatei.

Acel punct corespundea unui anumit moment de timp și unui anumit loc în spațiu, în care s-a aflat acea primată, moment și loc în care s-a implementat o anumită influență cosmică, pe care eu o vedeam sub forma unui simbol specific ce apărea la începutul fiecărui fișier. Am înțeles atunci că el reprezenta o anumită influență foarte fină, dar fundamentală pentru modificarea ce urma.

Chiar dacă pentru unii este dificil să accepte că stelele pot avea o astfel de influență asupra dezvoltării ființelor umane, urmărind evoluția umanității pe ecranul holografic mi-am dat seama că stelele și configurațiile pe care le formează acționează permanent în acest sens.

În anumite situații este posibil să treacă chiar sute de mii de ani până când mișcarea lor lentă determină o structură specială, un aranjament stelar specific, care poate să influențeze decisiv structura ADN-ului unor specii de ființe. Acele structuri sau configurații stelare pot să rămână active mii sau chiar zeci de mii de ani, timp în care modificările asupra ADN-ului acelor ființe devin complete.

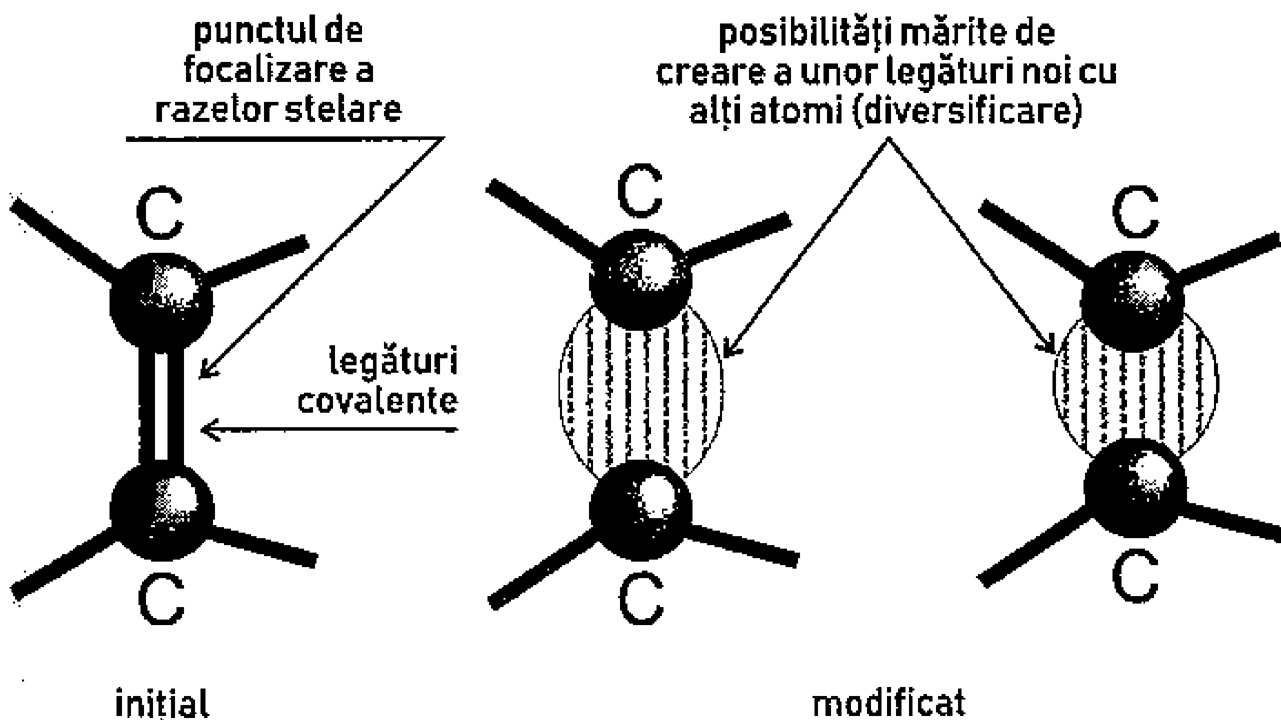
O astfel de perioadă esențială mi s-a arătat pe ecranul holografic, eveniment care a determinat o transformare importantă în ADN-ul unei primate mari de pe Pământ, cu foarte mult timp în urmă. Am văzut cum influența stelelor a acționat într-un punct precis din structura ADN-ului acelei primate, evidențiind ceea ce părea a fi un atom cu legăturile sale. Am recunoscut cu ușurință atomul de carbon și am văzut cum „razele stelare au „schimbat” una dintre legăturile pe care acesta le făcea cu restul structurii ADN-ului.

Influența creată asupra legăturii dintre doi atomi de carbon de către alinierea stelară

În cadrul macromoleculei de ADN, carbonul „își utilizează” cei patru electroni de valență pentru a forma legături covalente. În macromolecula de ADN el susține legăturile între atomul de oxigen și cel de azot, dar geometria aranjării orbitalilor electronici în atomul de carbon poate modifica tipul de legătură viitoare cu atomii de oxigen și de azot la nivelul celor patru componente de bază ale ADN-ului uman (*Acestea sunt cele patru tipuri diferite de molecule organice sau baze azotate în structura ADN-ului: Adenina (A), Citozina (C), Guanina (G) și Timina (T) – n. ed.).* Până atunci legăturile create de atomul de carbon aveau anumite tipare de manifestare, însă prin noua „implementare” cosmică s-a produs o „ramificare” a acestor tipare, adică o mărire a probabilității ca atomul de carbon să creeze mai multe tipuri de legături.

Prin urmare, multiplicarea posibilităților cuantice care creau legături covalente a determinat modificări în diferențele de polaritate locală în ADN. Astfel, probabilitatea ca alte legături noi să se creeze a crescut foarte mult.

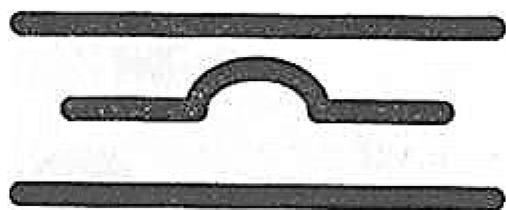
Diversificarea legăturilor posibile la atomul de carbon în macromolecula de ADN

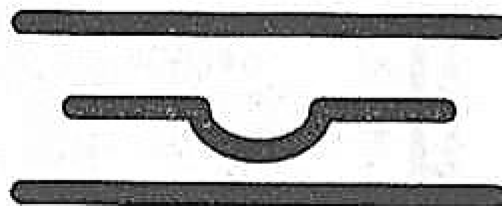
Am văzut cu claritate cum razele stelare au venit și au „multiplicat" posibilitatea ca electronii să se miște pe mai multe traiectorii, mărind practic norul electronic al carbonului. Electronii au devenit mai liberi în acea zonă, creând noi legături și deschizând astfel calea către o nouă dezvoltare a ADN-ului acelei primate.

Simbolurile E-I și E-U

Eram bucuros că descifrasem semnificația simbolului stelar major, dar imediat ce am avut acest gând, a apărut un nou simbol, luminos, foarte apropiat ca reprezentare de cel stelar (E), doar că segmentul de dreaptă din mijloc prezenta o

„protuberantă”, care de asemenea reprezenta un simbol fundamental. Apariția acestui nou simbol a fost însoțită și de reprezentarea lui sonoră, pe care am auzit-o cu claritate ca fiind asemănător cu rostirea vocală a lui E-I. Apoi, pe ecran a apărut un alt simbol stelar, iar în cazul lui am auzit reprezentarea sonoră a lui E-U. Simbolul E-I apărea ca o sonoritate ceva mai ascuțită, pe când simbolul E-U se traducea printr-un sunet mai blând, mai calm, mai permisiv.

Nuanțarea simbolului E sub forma E-I și E-U, ce reprezentau familii de frecvențe distincte

De fapt, aceste simboluri, pe care eu le redau aici ca E-I, E-U... sunt din punct de vedere grafic apropiate de forma literei E așa cum o cunoaștem noi, dar în realitate ele formează și reprezintă simboluri pentru a desemna anumite frecvențe cosmice sub forma de aranjamente și poziții stelare, care în evidență o anumită influență a unui grup de stele din galaxie. Mai târziu însă, am regăsit această caracteristică și la pozițiile planetare sau ale altor corpuri cerești importante.

Am remarcat în mod special simbolul fundamental cu cele trei linii orizontale, pe care l-am asociat literei E; în realitate, el se aseamănă mai mult cu litera grecească csi (Ξ), având linia din mijloc ceva mai scurtă decât celelalte două. Nu este deloc întâmplător că îl regăsim, de asemenea, în unele tradiții spirituale foarte vechi, cum ar fi cea shivaistă din India, ca fiind cele trei linii trasate pe frunte (cu alb sau cu roșu) de adepții acestui sistem, deși acolo el este deja universalizat și nu mai reprezintă doar o situație „locală” la nivel galactic.

Interesant mi s-a părut modul în care mi s-a arătat importanța foarte mare a acelor simboluri cosmice esențiale. Pe ecran am văzut atunci o „actualizare” a acelui moment de început, care a implicat o zonă corespondentă dintr-un sector mare din galaxia noastră. Acolo am văzut reprezentat un fel de „aliniament” galactic al mai multor stele, având planeta noastră în mijloc. Cumva am înțeles că în acele timpuri s-a produs un fenomen galactic local, care pentru o perioadă de timp a creat senzația vizuală că Pământul se afla în mijlocul acelor mișcări stelare. Cu alte cuvinte, *punctul de referință al mecanicii cerești pentru acea perioadă de timp și în acea zonă a galaxiei a fost Pământul*.

Desigur, în reprezentările grafice, acestea sunt corelații „pe hârtie”, dar la fel ca în astronomie și astrologie, *ele reprezintă sincronicități cosmice foarte importante și semnificative*, datorită impactului energetic subtil care se creează pentru un anumit interval de timp, ce nu poate fi ignorat.

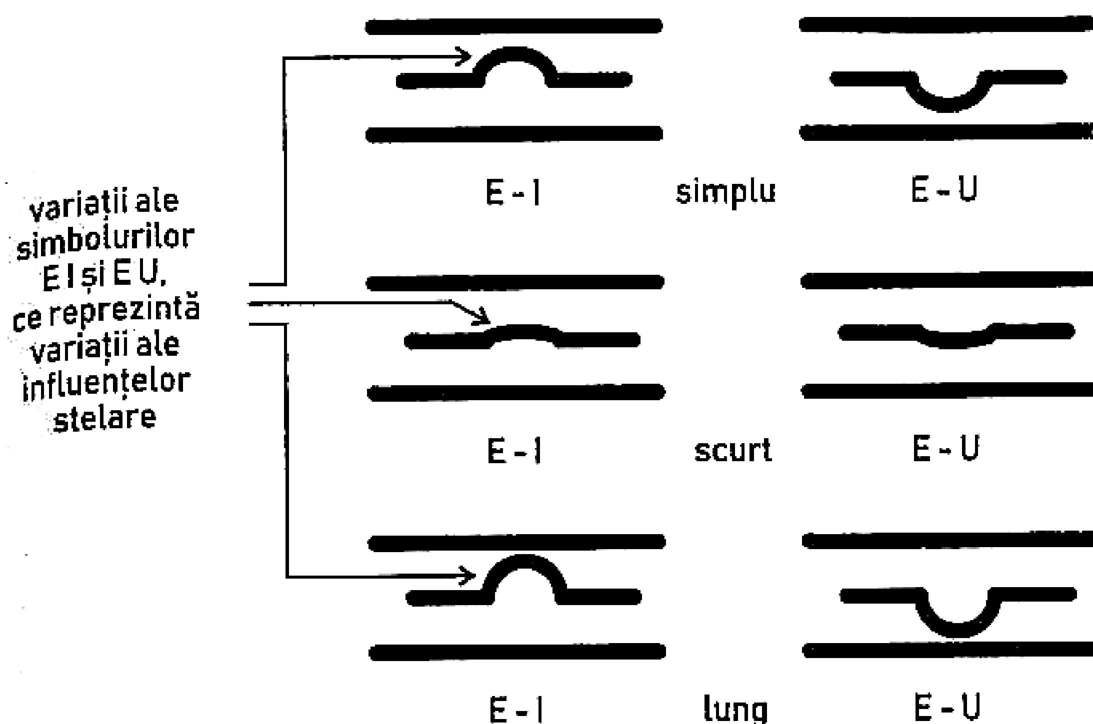
Semnificații oculte în simbolul stelar E-I

Practic vorbind, atunci mi s-a arătat pe ecran schema unei alinieri stelare foarte speciale – formată din șase stele, legate două câte două prin linii – care până atunci credeam că reprezintă doar anumite influențe gravitaționale asupra Pământului; între timp, mi-am dat seama că acea configurație stelară reprezenta, de asemenea, corelația dintre anumite caracteristici stelare. Era un sistem semnificativ, format din 6+1 obiecte cosmice, adică șase stele și planeta noastră în mijlocul acelei configurații cerești speciale. Importanța acelui „moment” sau mai bine zis perioade, care a durat aproximativ 10.000 de ani, a constat în faptul că Pământul a reprezentat atunci un *veritabil centru de forță*. A fost o conjunctură cosmică ce are loc la intervale foarte mari de timp, care – așa după cum am înțeles telepatic – a fost observată, înțeleasă și valorificată cu înțelepciune de anumite civilizații extraterestre foarte avansate.

Prin acel moment cosmic, ce reprezenta o configurație stelară specifică, s-a arătat că pe Pământ erau întrunite

condițiile necesare pentru a se putea naște o civilizație înfloritoare, pornind de la ADN-ul primatelor mari ce existau în acea perioadă la suprafața planetei.

O astfel de conjunctură foarte favorabilă oferea de asemenea civilizațiilor extraterestre avansate posibilitatea de a calcula necesarul de evenimente naturale sau artificiale care puteau grăbi dezvoltarea acelor primate. Mai multe astfel de civilizații extraterestre foarte avansate și-au asumat pe deplin conștient „formarea” și dezvoltarea lor, ca o misiune „parentală”. Într-un anumit fel, putem spune că ele au devenit părinții spirituali ai Pământului și ai omenirii.

Revenind la imaginile holografice ce îmi erau prezentate pe ecran, mi s-a arătat că cele două reprezentări grafice simbolice (E-U și E-I) puteau lua diferite nuanțe, metamorfozându-se în mai multe moduri, cum ar fi un E U mai lung sau mai scurt, pe o tonalitate mai înaltă sau mai joasă și așa mai departe.

Totuși, eram intrigat de semicercul din simbolul stelar E-I sau E-E-J, pentru că nu îi înțelegeam sensul. Știind că

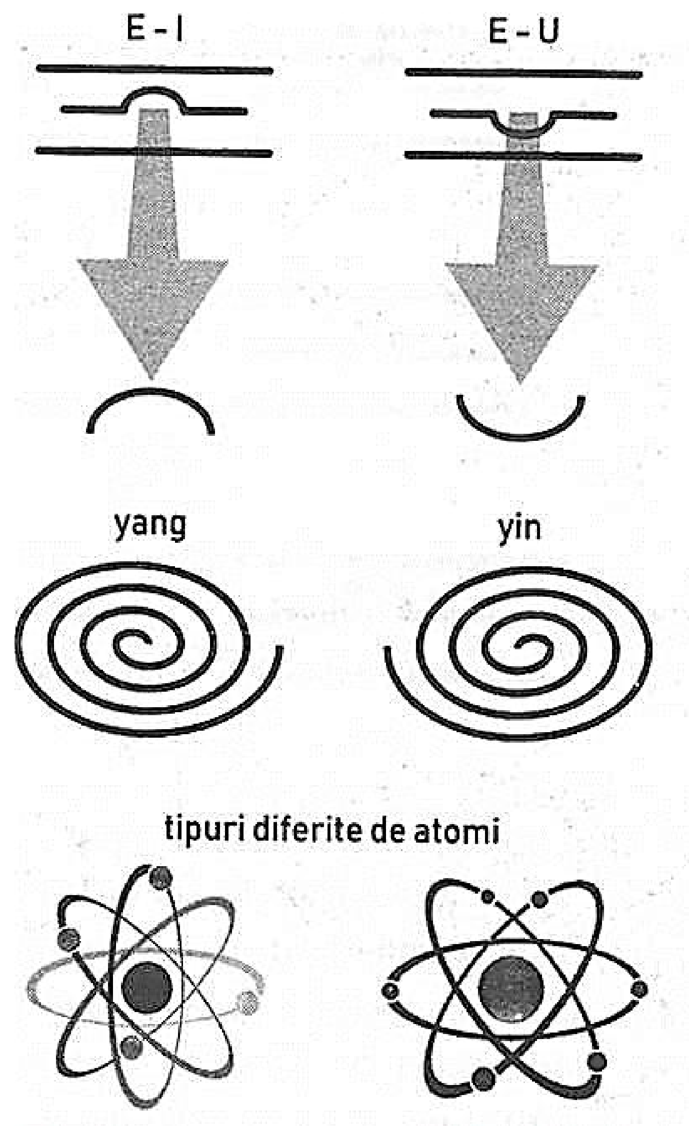
tehnologia care îmi fusese pusă la dispoziție acolo permitea accesul la informație într-un mod uluitor, mi-am focalizat atenția și interesul către acest aspect, căci experiența pe care o trăiam acolo reprezenta de asemenea un proces de învățare și ajustare personală la parametrii unei tehnologii mult superioare celei de la suprafața planetei noastre.

Imediat ce m-am focalizat asupra semnificației semicercului din structura simbolurilor E-I și E-U, pe ecranul holografic am văzut cum acesta se „desprinde" din grafica celor două simboluri și se izolează de ansamblu. În dreptul fiecărui semicerc au apărut imediat mai multe tipuri de alinieri: stele, vortexuri (a căror semnificație am înțeles-o mai târziu ca fiind o structură de tip *Yin* sau *Yang*) și chiar atomi, pe care îi vedeam având un nucleu strălucitor, înconjurat de un fel de „nor" sau „ceață" de electroni, tot sub formă de turbion. Mai apoi mi s-a arătat că unii electroni care sunt caracterizați de o anumită energie de legătură în atomi, ce par că sunt separați în planul fizic, de fapt sunt cuplați în planul subtil eteric – care este superior placului fizic – chiar dacă ei aparțin de elemente chimice diferite (de pildă, un electron din atomul de carbon și un electron din atomul de oxigen). Această cuplare din dimensiunea subtilă eterică era simbolizată tocmai de Semicercul din reprezentarea grafică a lui E-I, sau uneori din cea a lui E-U.

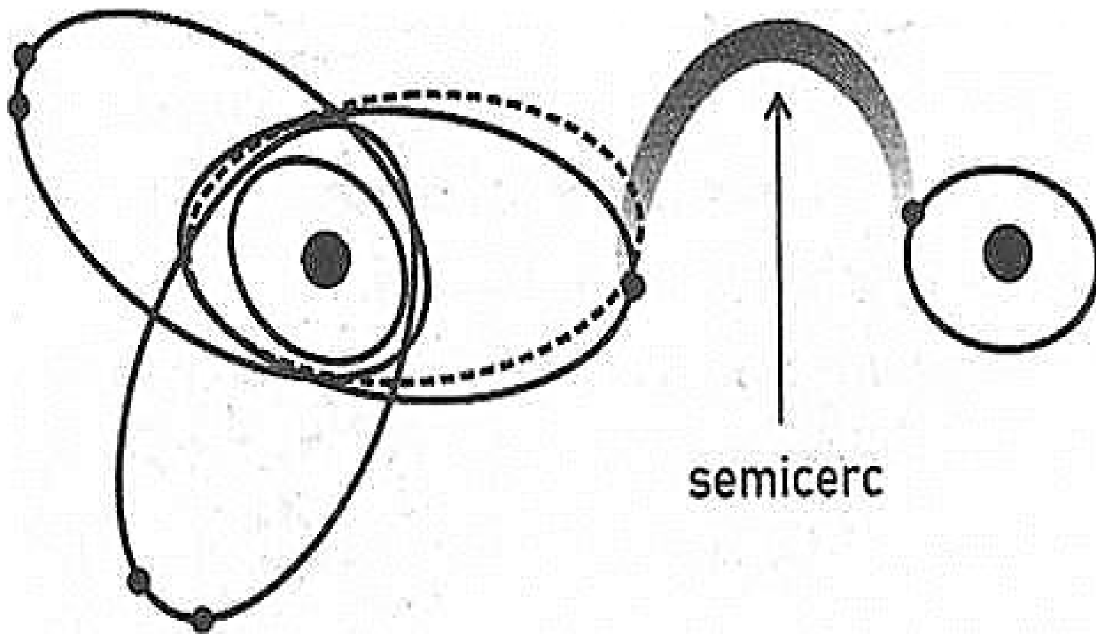
Cuplarea lor semnifică faptul că ei provin din aceeași familie de frecvențe de vibrație subtilă eterică. În cortexul meu informația a fost sintetizată telepatic ca o înțelegere profundă, pe care atunci am recepționat-o printr-o expresie incomprehensibilă: *„aceeași familie talionică"*.

Știam, în mare, ce sunt tahionii, așa cum îi definesc oamenii de știință, dar știam de asemenea că ei sunt niște particule „ipotetice", deoarece nu depind de timp și nu aparțin lumii fizice manifestate. Înțelegeam acum, de fapt, că lucrurile nu sunt deloc așa. Mi s-a arătat, de asemenea, cum doi astfel de electroni, în călătoria lor printr-un nor de alți electroni, la un moment dat se „găseau" și se „cuplau" între ei, în virtutea asocierii lor prin rezonanța. Atunci mi-am dat seama că cei doi electroni, chiar dacă nu sunt în același atom, sunt totuși „legați" subtil eteric. Această realitate m-a impresionat și m-a

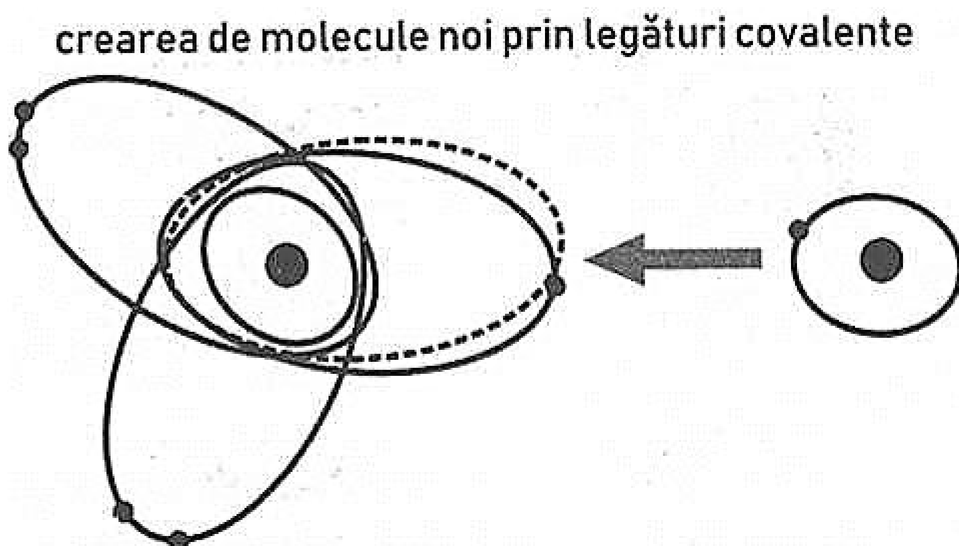
dus imediat cu gândul la unul dintre cele mai stranii fenomene din fizica cuantică, numit entanglement (*Fenomenul de entanglement este un fenomen specific mecanicii cuantice, în care particulele din microcosmos care se află separate la mari distanțe unele de altele realizează un schimb instantaneu și misterios de informații. Aceasta conduce la modificarea reciprocă a stărilor lor cuantice. Cu toate acestea, în ultimii ani anumite studii au arătat că fenomenul de entanglement (tradus prin „inseparabilitate cuantică) pare să se manifeste nu doar în cazul obiectelor neanimate, ci și în cel al organismelor vii, cum ar fi, de exemplu, bacteriile – n. ed.)*, însă despre el voi vorbi într-un alt volum, pentru că el a stat la baza modului de cunoaștere a unor aspecte fascinante din cosmos.

Corelarea simbolurilor E-I și E-U la nivel stelar, de turbion, de formă caracteristică și la nivel atomic

Atomi în planul fizic și „cuplarea" lor în planul superior eteric, simbolizată de semicerc

Modificarea unui alt „lanț” ADN

În continuare – ca și cum inteligența din „spatele” ecranului sau căștii mele speciale ar fi știut că am înțeles aspectele prezentate – pe ecran au început să apară imagini ce înfățișau legarea atomului de carbon cu alți atomi creând practic *un alt lanț* ADN în primatele de pe Pământ, datorită influențelor stelare despre care am spus.

Deși forma noului ADN era de asemenea dublu elicoidală, având aceeași componentă atomică și moleculară, totuși îl vedeam ca fiind mai complex decât ADN-ul inițial al primatei. Acest lucru se datora faptului că atomii de oxigen sau de azot care se legau pentru a crea apoi ADN-ul aveau o mai bună calitate subtilă.

Aproape imediat, pe ecran mi s-a arătat atât macromolecula ADN fizică, cât și legăturile subtile care existau între atomii din ADN. Vedeam ca și cum peste imaginea atomilor se așeza un nor luminos ce reprezenta încărcătura eterică a părții fizice a ADN-ului.

În subtil, macromolecula arăta ca un „burete” răsucit, iar în unele locuri vedeam anumite aglomerări luminoase. Ea nu era doar ca o simplă scară torsionată, ci mai degrabă arăta precum un „tub”, iar în unele zone ale sale se vedeau puncte luminoase, ce semnificau nucleele anumitor atomi componenți ai ADN-ului, mai exact, aceia la nivelul cărora se produceau modificări.

Fiind curios, mi-am îndreptat atenția asupra unuia dintre punctele ce mi se părea că strălucește foarte frumos și atunci imaginea a devenit imediat mare. Au început apoi să apară mai multe fișiere, conținând o mulțime de informații sub forma unor semne și simboluri care nu aveau atunci înțeles pentru mine. Mi-am dat seama, totuși, ce profunzime a informației exista în acele fișiere, care prezentau realitatea până la niveluri foarte adânci.

— În acest fel poți să afli tot ceea ce dorești despre istoria fiecărui atom sau electron de aici, ori despre orice altă

particulă componentă: cum a părut, cum s-a dezvoltat, prin ce transformări a trecut și așa mai departe, poți merge cu informația extrem de adânc, mi-a explicat bărbatul din Apellos.

M-am întors la forma ADN-ului modificat, care îmi era binecunoscută. Privind cu atenție, puteam să văd în interiorul lui forma dublei elice, răsucită, aparent aceeași cu cea de dinaintea influenței stelare. Totuși, în ansamblu noua macromoleculă de ADN apărea ca fiind mai dinamică, cumva mai vie.

Am observat că dinamicitatea ei provenea în special de la anumite „pâlcuri" de energie subtilă eterică, ca niște nori mici strălucitori ce înconjurau ADN-ul în exterior și confereau acea senzație de dinamicitate. Ele se mișcau, interacționând din când în când cu electronii din straturile superioare și producând felurite efecte luminoase fizice în ADN.

Acele „pâlcuri" de energie eterică se reprezentau sub forma unor simboluri complexe, însă la începutul fiecărui simbol se regăsea E-I, a cărui influenta a creat posibilitatea ca legăturile din ADN să fie mai dinamice, mai fine și mai sensibile. Am înțeles în acest fel că mărirea „sensibilității cuantice" la nivelul macromoleculei de ADN a permis ca ulterior mediul de pe planetă să modeleze mult mai puternic genele primatelor și să grăbească în mod semnificativ evoluția lor.

Interacțiunea „mental – tehnologie" reluarea vizionării

Mi-am spus atunci că toate acele legături dintre planul fizic și cel eteric, care începeau să devină destul de complicate, puteau fi corelate cu un fenomen observabil sau măsurabil, dar imediat am remarcat că imaginea de pe ecranul holografic a început să se blureze.

Bărbatul din Apellos mi-a spus atunci că aceasta se datora intervenției mele la nivel mental, cu care acel dispozitiv interacționa. Principiul ce trebuia respectat era ca eu să înțeleg corect ceea ce mi se arăta și să pun întrebări coerente. Pentru a

avea o bună reprezentare a faptelor și evenimentelor, bărbatul m-a sfătuit să privesc totul fără implicare, deoarece inferențele personale afectau redarea corectă a înregistrărilor akashice (*Autorul se referă aici la „înregistrările universale”, care conțin orice fapt, gând sau fenomen care a avut vreodată loc în Univers. Fundalul acestor înregistrări este Akasha, care în limba sanscrită înseamnă „spațiu”, „cer” sau „eter”. Elemente despre această noțiune au fost prezentate în volumul 2, 12 zile – O inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor, 2005 – n. ed.)*.

— Bine, dar de ce se întâmplă asta? am întrebat nedumerit.

— La acest stadiu al tehnologiei, interacțiunea dintre om și dispozitiv se face la nivel cuantic, mi-a explicat el. Orice gândești „interacționează” cu sistemele aparatului. Dacă nu există o coerență între atenția ta și subiectul ales spre vizionare, atunci imaginile sunt întrerupte. Gândurile și emoțiile tale ajută doar la lansarea „temei”, la început, iar pe parcurs poți să ajustezi câteva imagini, focalizându-ți privirea la ceva din ceea ce ți se arată, dacă te interesează în mod deosebit; ar fi ca o direcție particulară a subiectului. Dar dacă mintea ta „alunecă” în tot felul de divagații, atunci tu întrerupi legătura creată între sinapsele tale și cumulul de unde electromagnetice emis de dispozitiv, iar atunci el nu îți va mai „răspunde”.

Eram uluit de acea tehnologie, dar m-am abținut să mai fac vreun comentariu, știind că aceasta era realitatea fenomenelor cuantice din cadrul experimentelor fizicii contemporane. După ce am încetat procesul deducției și m-am simțit pregătit să nu mai intervin cu propriile mele gânduri, am reluat vizionarea, care de fapt în mare parte era o trăire vie a ceea ce vedeam în imagini.

Am observat că o mare importanță avea înțelegerea mea despre ceea ce vedeam, deoarece procesul meu cognitiv determina mai apoi pe ecranul holografic dezvoltarea explicațiilor în imagini.

Dacă înțelegerea mea nu era clară sau lipsea chiar cu desăvârșire, atunci derularea imaginilor și a informațiilor se oprea. Experiența pe care începeam să o am cu acel dispozitiv de înaltă tehnologie mi-a arătat că, în general vorbind, el nu

scotea în evidență ceva dacă nu „întrebai” sau dacă nu erai conștient de acel aspect.

La reluare, am refăcut ideile și cererea inițială în ceea ce privește originea umanității și am realizat că întreruperea mi-a adus de fapt o cunoaștere suplimentară a ceea ce s-a petrecut atunci, în acel cadru de istorie galactică. Prin misterioasa interacțiune telepatică dintre mine și cască mi-am dat seama că, după înțelegerea și asumarea acelei misiuni la nivel cosmic – ce a constat în crearea unei noi specii de ființe umanoide pe planeta noastră acele civilizații extraterestre avansate trebuiau să „schimbe” legăturile genetice vechi care existau în molecula de ADN a primatelor de pe suprafața Pământului, pentru a se produce o grăbire a evoluției, precum și o anumită orientare mult îmbunătățită a ei.

Astfel de intervenții se fac însă în deplin acord cu legile cosmice universale și cu cele naturale, deoarece totul este integrat unitar pe multiple niveluri și dimensiuni ale Universului, nu doar la nivelul fizic. De pildă, am întrebat cum anume s-a produs acea „schimbare” pentru a iniția procesul creării unei noi ființe, mult superioară, mai apropiată de natura umanoidă. Văzusem deja cum a avut loc „pregătirea” ADN-ului primatelor, prin dinamizarea și trezirea lui din „amorțire”, datorită influenței energetice a configurației stelare specifice, reprezentată de simbolul E-I.

Acum voiam să știu efectiv în ce anume a constat procesul de formare a ființei umanoide ca rasă nouă, distinctă, adică a omului, și care au fost detaliile acelui proces. Voi explica aceasta mai jos, dar ca sinteză generală am înțeles că o astfel de modificare fundamentală în structura intimă a unei ființe, în chiar „codul” ei de viață, nu se poate face în mod grosolan „cu bisturiul și foarfecele”, cum poate își imaginează unii oameni.

Decizia luată la nivel galactic și intervenția benefică extraterestră

Într-adevăr, cum provoci acea „splitare” necesară, astfel încât să începi montarea însușirilor unei ființe „de bază”, de la

care se pornește întregul proces pentru a obține o ființă mult superioară? Aceasta nu se face doar prin intervenții de manipulare genetică.

Chiar dacă acest lucru ar fi realizat, să zicem, într-o proporție mare, adică un număr suficient de ființe, rămâne aspectul aleatoriu al dezvoltării lor, deoarece indivizii sunt diferiți prin însăși natura lor. Nu poți să știi ori să dictezi doar printr-o intervenție „chirurgicală” – oricât de sofisticată sau avansată tehnologic ar fi ea – felul în care Natura va prelua acea modificare și o va dezvolta în acele ființe. Cu alte cuvinte, nu poți să „fabrici” pur și simplu ființe umanoide prin intervenții genetice nesfârșite, în speranța că ele vor ajunge să devină „autonome” și să aibă o bună și stabilă structură a macromoleculei de ADN, pentru a asigura succesul unei noi specii de ființe inteligente.

În plus față de astfel de intervenții – care fără îndoială sunt necesare în anumite momente – cursul natural al vieții trebuie lăsat să se desfășoare după regulile sale ciclice, deoarece nu este vorba doar despre anumite operații la nivelul corpului fizic, ci sunt implicate totodată dimensiuni mult mai subtile, cum ar fi corpurile subtile și sufletul ființei. Nu a fost deci vorba despre o simplă clonare sau determinare robotică pentru noua ființă, ci s-a luat în vedere *integralitatea* ei la toate nivelurile de existență.

Pentru aceasta, cea mai bună metodă la acel nivel de evoluție al primatelor de pe Pământ s-a considerat a fi ajutorul subtil oferit de unele ființe extraterestre avansate, pentru a cizela corpul acelor primate ajunse deja la un anumit grad de dezvoltare. Așa după cum am văzut, pentru o anumită perioadă de timp a existat o legătură foarte interesantă de tip *entanglement* între unele ființe extraterestre avansate și primatele mari dezvoltate.

Acest lucru ar fi fost însă imposibil dacă nu ar fi existat acea intervenție inițială la nivelul ADN-ului primatelor de pe Pământ, care să implice „modificarea” anumitor elemente în cadrul macromoleculei de ADN, astfel încât să se genereze un nou lanț molecular de ADN superior.

După cum am arătat, aceasta s-a realizat prin focalizarea energiei specifice E-I într-un anumit punct din ADN-ul unei

primate, la un anumit moment precis de timp și spațiu, pentru a se realiza astfel modificările necesare în modul în care se creau legăturile în atomul de carbon respectiv. De aici a apărut posibilitatea ca legăturile atomului de carbon cu alți atomi și „construirea” unui nou lanț de ADN superior să fie posibilă sub influența permanentă a energiei specifice configurației stelare respective. Mai apoi, „modificarea” mai profundă a implicat combinarea în etape a ADN-ului primatelor de pe Pământ cu gene ale ființelor extraterestre care și-au asumat rolul de *părinți ai omenirii*. În acest fel s-a inițiat procesul formării unei noi specii umanoide (*Originea extraterestră a ADN-ului uman este deja certificată de mai mulți cercetători, dar ea nu este încă recunoscută la nivel oficial de știința contemporană. Unii experți în studiul genomului uman din Kazahstan au afirmat, după 13 ani de studii intense, că ADN-ul uman a fost conceput și determinat în evoluția sa de o civilizație extraterestră avansată, care a „plantat” în el un program foarte complex, format din două versiuni: una care cuprinde un cod gigantic structurat și una care cuprinde un cod simplu de bază. La finalul studiului, oamenii de știință au concluzionat: „Mai devreme sau mai târziu (...) va trebui să acceptăm faptul că toată viața de pe Pământ poartă semnătura codului genetic al verilor noștri extratereștri și că, de fapt, evoluția (pe planeta noastră) nu este ceea ce noi credem că este”. – n. ed.)*.

Tehnica de datare temporală

Atunci când am ajuns din nou la modificarea ADN-ului și dezvoltarea lui E în E-I și E-U, am dorit să cunosc perioada de timp când a avut loc acel fenomen extraordinar. Am observat atunci că spațiile dintre simbolurile verticale din fișiere nu erau regulate, ci între semne erau distanțe diferite, în acel moment am avut înțelegerea telepatică a faptului că acele distanțe semnificau valori temporale. Ele aveau diferite culori și, de asemenea, diferite lățimi, unele fiind mai subțiri, altele mai groase.

Apoi, între cele două coloane de semne au început să apară un fel de „punți” de legătură, despre care am înțeles că erau

„notații” pe care le puteam corela cu frecvențe. Mi-am concentrat atenția asupra lor și atunci una dintre „notații” s-a mărit și am putut auzi chiar reprezentarea ei sonoră. Am înțeles atunci, prin inducția intuitivă transmisă de casca interdimensională, că acea frecvență era în corelație cu *perioada de timp pe care eu doream să o aflu*. După această înțelegere, instantaneu în minte mi-a apărut că acea perioadă a frecvenței reprezenta numărul 4.

Mi-am îndreptat apoi atenția asupra celorlalte „notații” (adică frecvențe) și am avut înțelegerea momentului de timp când a avut loc prima modificare de ADN la acea primată de pe Pământ. Cu alte cuvinte, când s-a produs prima implementare a noii informații, momentul când totul a început pentru rasa umană prin acțiunea „razelor” stelare, ce au creat prima modificare semnificativă într-o legătură a unui atom de carbon din macromolecula de ADN a acelei primate. Prin înțelegerea generală pe care am avut-o și continuând procesul înțelegerii modului de interpretare a frecvențelor, acel moment mi s-a arătat a fi fost acum aproximativ 432.000 de ani, raportat la momentul în care eu priveam acele imagini.

După aceea am văzut alte simboluri suprapuse, care indicau acea perioadă de timp chiar mai în amănunt, dar nu le-am mai putut decripta; era dificil să-mi mențin atenția, probabil pentru că elementul de finețe al informației era prea mare. Mi-am dat totuși seama că acele simboluri îmi arătau exact momentul de timp respectiv, până la zi, oră și chiar mai precis de atât. Dispozitivul indica totdeauna ceea ce poate să perceapă cel care urmărește imaginile, în funcție de nivelul lui de conștiință.

De pildă, despre prima cifră după numărul 2, pot spune că era 7, chiar dacă ea oscila oarecum; ceva era neclar acolo, era ca și cum nu puteam „percepe” bine acea frecvență. Cu alte cuvinte, numărul de ani tindea totuși spre 433.000, pentru că era 432 7(_ _). După cifra 7, însă, totul avea tendința să se estompeze, pentru că informația era prea fină pentru gradul meu de percepție și începeam să aud mai degrabă un set complex de sunete, din care nu puteam descifra prea mult.

Uriașa navă cosmică

Eram aproape șocat de exactitatea și acuratețea elementelor pe care acel dispozitiv putea să le prezinte. Aproape imediat pe ecran au început să se deruleze din nou imagini și simboluri. Mi s-a arătat atunci un alt moment temporal, pe care l-am identificat în jurul anului 421.3(_ _) Î.Hr., deci aproximativ zece mii de ani mai târziu, timp cât a durat alinierea stelară care a implementat în ADN-ul primatelor influența asupra legăturilor de carbon. Aceasta reprezenta o nouă fază de dezvoltare a ADN-ului uman, pentru că după aceea am văzut o altă primată, care avea trăsături mai evoluate. Imaginile nu au zăbovit totuși prea mult aici, ci s-au mutat la o a treia fază, care am înțeles-o ca fiind plasată în jurul anului 372.5(_ _), deși aveam dubii în ceea ce privește cifra 5, deoarece în conștiința mea ea permuta uneori cu cifra 6. Totuși, eroarea era relativ mică.

Pe ecran a apărut imaginea unei nave extraterestre uriașe. Era sferică, uluitor de mare, precum un planetoid. Puteam să fac comparația, deoarece se afla aproape de Pământ. Au fost apoi câteva „flash”-uri rapide din diferite zone ale acelei colosale construcții, apoi imaginea s-a stabilizat în zona de comandă centrală. Am văzut o sală mare unde erau prezente mai multe ființe umanoide, mai înalte decât media noastră actuală. Imaginea s-a oprit asupra celui care părea a fi comandantul navei, aflat în fața unui ecran holografic de mari dimensiuni. În acel moment istoric mi s-a arătat felul în care comandantul navei a decis să emită un semnal electromagnetic, care s-a compus cu influența gravitațională ce provenea de la o stea. Am observat că, dacă trasam imaginar o linie de la acea navă, care să treacă prin centrul Pământului, steaua se afla în zona diametral opusă.

Pe ecranul holografic din sala de comandă a uriașei nave am văzut o încrengătură de linii și simboluri, care semănau cu ceea ce acum putem vedea pe hărțile astrologice, însă de o acuratețe uluitoare a detaliilor, reprezentând stele. Atunci am simțit ajutorul bărbatului din Apellos, pentru că mintea mea

avea tendința să se blocheze, datorită complexității cunoștințelor cu care luam contact.

Am primit telepatic informația că acel comandant al navei privea de fapt pe ecran posibilitatea creării unei modificări la nivelul ADN-ului unor primate de pe Pământ, susținând la rândul lui modificarea legăturilor atomilor de carbon în cadrul lanțului elicoidal de ADN, despre care am vorbit mai sus. Am remarcat că, la reluarea temei despre originea omului pe Pământ, informația a fost mult mai detaliată decât atunci când mi-a fost prezentată pentru prima dată. Am interpretat aceasta prin prisma deprinderii modului de acțiune mentală și emoțională, ce trebuie utilizat atunci când se lucrează cu ecranul holografic și casca inter-dimensională, dar și printr-o anumită înțelegere a lucrurilor, pe care o aveam deja. Colateral, m-am gândit că o asemenea tehnologie este de neconceput actualmente pentru știința modernă, dar imediat am realizat că imaginea începe să se blureze, datorită fluctuației de concentrare.

Atunci bărbatul din Apellos a intervenit din nou, corectând imaginea, pentru a nu fi nevoiți să reluăm totul de la început. El mi-a spus, preluând telepatic gândurile mele:

— Într-adevăr, este o diferență uriașă de concepție și de nivel de realizare tehnologică. Lucrul în acest mod cu influențele stelare, despre care oamenii voștri de știință nici măcar nu bănuiesc că ar putea să existe, e impresionant chiar și pentru noi. În orice caz, acest moment de timp prezentat pe ecran este fundamental; el reprezintă începutul rasei voastre, ca ființe umane superioare.

Ușor contrariat, am întrebat:

— Dar voi nu faceți parte din aceeași rasă?

— Ba da, însă la noi s-a produs o hibridizare ulterioară, iar apoi ne-am dezvoltat izolat în Apellos, evoluând fără alte intervenții nedorite. La voi, însă, a fost mai complicat.

Apoi bărbatul mi-a făcut un semn, invitându-mă să urmăresc mai departe firul istoric al acestor excepționale dezvăluiri.

Acea etapă a vieții pe Pământ, când nava uriașă a apărut în vecinătatea planetei noastre, pare să fi fost foarte importantă. Imaginile din acea perioadă îmi arătau urmele unui conflict

spațial în sistemul nostru solar. Totuși, nu am putut vedea natura acelui conflict din cosmos, nici cine l-a determinat sau care a fost motivul lui, probabil pentru că nu intra în sfera temei asupra căreia mă concentram.

Imaginile mi-au arătat doar câteva secvențe din timpul războiului, cu lupte teribile în spațiul cosmic. Eu eram însă foarte interesat de felul în care s-a individualizat ființa umană superioară pe Pământ și acesta era motivul pentru care imaginile apăreau în acea succesiune destul de rapidă, ca niște „flash-uri, punctând aspectele cele mai importante dintr-un eveniment secundar, cum era acel conflict spațial, dar care prezenta totuși o anumită legătură cu subiectul care mă interesa pe mine.

Cap. 5 – TENEKAU ȘI CUPA FUNDAMENTALĂ A OMENIRII. ÎNCEPUTURILE

Mi s-au arătat unele imagini din perioada care a urmat teribilului război din spațiu. Nu înțelegeam motivul, dar acesta mi s-a dezvăluit mai târziu. Imensa navă suferise mari stricăciuni în timpul atacurilor repetate și dure ale flotei inamice, necesitând reparații. Am văzut că pentru aceasta s-a decis să se extragă minereu de pe Pământ, pentru că am observat cum din nava sferică uriașă coborau pe Pământ multe alte nave mici de transport, care mai apoi reveneau la nava de pe orbită, aducând diverse materiale. Am primit telepatic înțelegerea faptului că ele transportau anumite zăcăminte, dintre care cele ce conțineau aur erau cel mai importante, deoarece acest metal intra în componența navei-mamă. Practic, era o confirmare a ceea ce este scris pe tăblițele sumeriene descoperite și traduse în secolul trecut (*Referința indirectă este*

la cărțile lui Zecharia Sitchin despre conținutul tăblițelor sumeriene, în care este descris procesul apariției rasei umane și evoluția ei pe Pământ – n. ed.). Zona de convergență în care navele coborau și apoi urcau din nou în spațiu era Peninsula Arabiei, așa după câte mi-am dat seama din geografia zonei (Aici apare o diferență față de descrierile de pe tăblițe, în care se spune că exploatarea aurului și a altor metale a început în Africa de Sud. Cu toate acestea, materialele extrase în Peninsula Arabiei puteau fi altele decât aurul, care probabil a fost extras în Africa, de alte nave – n. ed.).

Primul contact

Imaginea s-a focalizat pe una dintre navele extraterestre de mărime medie care a aterizat într-un loc cu puțină vegetație, relativ stâncos. Apoi imaginea s-a schimbat la momentul în care ființele din navă încărcau mai multe containere de formă paralelipipedică. Am văzut cum manipularea acelor paralelipipede se făcea prin levitație, doar cu mâna, fără să fie atinse. Un astfel de obiect, ce era destul de masiv, a fost scos afară din nava de transport, apoi tot prin levitație el a fost orientat vertical, rămânând în aer cam la un metru înălțime de la sol. Din el au ieșit apoi niște „tuburi de lumină”, care s-au înfipt în pământ. Puteam vedea prin ele cum din pământ este extras un fel de „lichid, depozitat mai apoi în container. Fără să vreau, m-am gândit că aceea era cea mai ușoară, avansată și eficientă formă de „minerit pe care o văzusem vreodată, însă imediat imaginea a dat semne de instabilitate și atunci m-am concentrat din nou pe ceea ce era prezentat, dorind cu intensitate să văd urmarea.

Printre stâncile și vegetația din acea zonă, în imagine am putut să văd un grup de ființe băștinașe, un fel de primate mai evoluate, asemănătoare cu *Homo Erectus*. Acestea se uitau curioase, dar pline de frică, la navă și la ființele extraterestre din jurul ei, păstrând totuși o distanță confortabilă.

La un moment dat, una dintre ființele extraterestre, care părea că era comandantul navei de transport, a văzut acele

primate și modul în care ele își manifestau curiozitatea și atunci s-a apropiat mai mult, oprindu-se pentru câteva momente și observându-le cu atenție într-o stare ușor meditativă. La început n-am înțeles de ce mi se arătau acele imagini și am formulat mental întrebarea. În acel moment am început să simt empatic trăirea pe care o avea acea ființă extraterestră atunci când privea cu atenție ființele primitive din fața ei, care păstrau încă anumite trăsături ale primatelor mari. Simțeam cum germenele unei idei prindea contur din ce în ce mai mult în mintea acelui bărbat și evalua anumite posibilități legate de acele primate.

Simultan am avut înțelegerea faptului că ființele extraterestre care formau echipajul nu puteau rămâne un timp lung în atmosfera noastră, la suprafața Pământului, datorită anumitor caracteristici fizice ale atmosferei terestre, care nu erau compatibile cu constituția lor. Imediat ce am înțeles aceasta, imaginea de pe ecran s-a schimbat și am văzut interiorul navei de pe sol, o încăpere de formă rotundă și destul de mare, în care se aflau cinci ființe masculine, printre care și comandantul navei, care le vorbea chiar despre acest aspect.

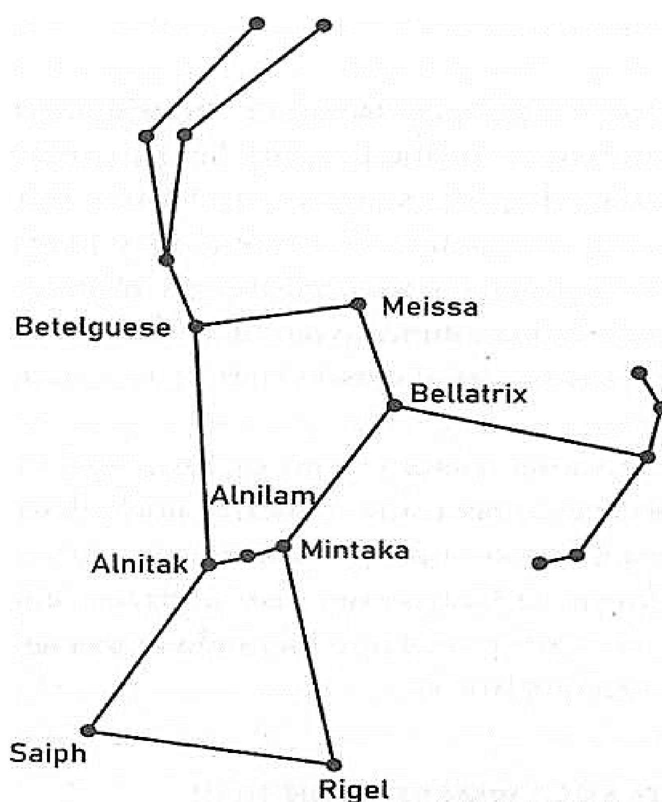
Elaborând transmisia telepatică, am înțeles atunci că membrii echipajului au luat decizia să înceapă să folosească unele dintre acele primate, care se dovedeau a fi mai curioase și mai evoluate, pentru a realiza munca de minerit. Ei doreau să facă aceasta prin utilizarea unei tehnologii de transmisie mentală asupra primatelor, folosindu-le mai apoi corpul pentru treburile de la suprafața planetei.

Primii pași în transformarea ADN-ului

Înțelegerea mea căpăta foarte repede noi valențe. De pildă, mi s-a clarificat imediat că decizia echipajului acelei nave de transport avea un dublu sens: pe de o parte, primatele erau ajutate să evolueze foarte rapid, datorită influenței mentale a ființelor extraterestre și a tehnologiei lor, iar pe de altă parte echipajul beneficia la rândul lui de ajutorul muncii fizice din

partea acelor primate mari, în condițiile în care corpul extratereștrilor nu putea rezista prea mult la suprafața solului.

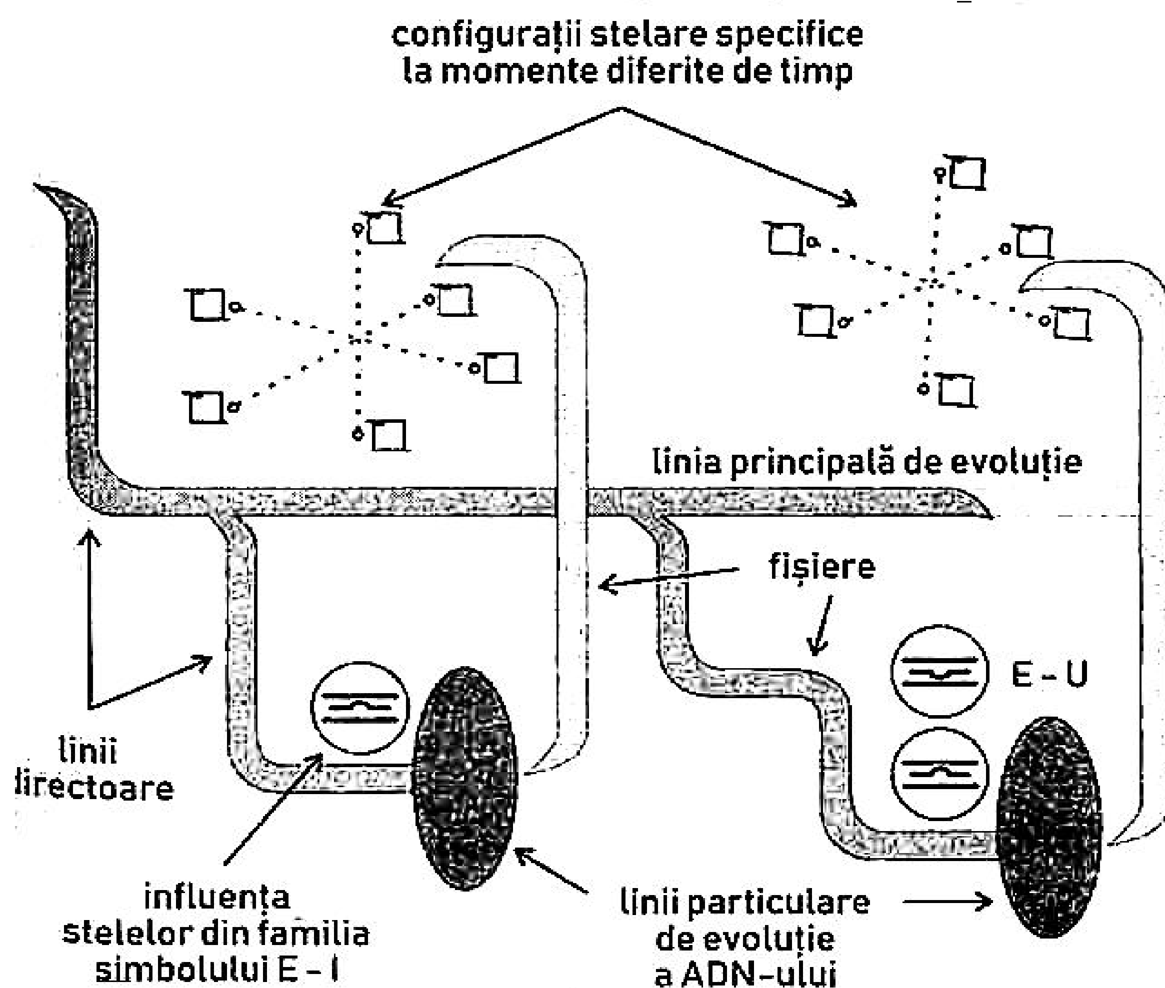
Am întrebat atunci cărei civilizații extraterestre aparțineau acele ființe și am primit imediat răspunsul în cortex că este vorba despre *una dintre civilizațiile siriusiene derivate, care provenea dintr-un sistem din constelația Centurii lui Orion*. Imaginile s-au schimbat brusc și am văzut un sistem cu mai multe planete în jurul unei stele de mărime relativ mică, situată vecinătatea stelelor principale ale Centurii.

Constelația Orion sau cea a Vânătorului, cu cele trei stele principale ce formează „Centura”

Procesul modificării ADN-ului primatelor din acea zonă de pe Pământ care avea să declanșeze mai apoi întregul lanț de transformări pentru a se ajunge la ființa umană evoluată – a fost uluitor de complex, practic inimaginabil pentru concepția științifică actuală. Am văzut că nivelul de acțiune și forțele implicate în acel plan grandios au atins o plajă imensă, de la

nivelul cuantic la nivelul galaxiei noastre. Mai întâi a fost necesară o modificare de structură în ADN-ul unei primare pe Pământ, pentru ca astfel să fie amorsat procesul evoluției. Atunci când am dorit să aflu mai nuanțat modul în care s-a produs acel salt extraordinar de la primată către o formă și un nivel de conștiință mai evoluat, pe ecran a apărut instantaneu o succesiune de fișiere, de felul celor pe care le-am descris, însoțite de felurite simboluri. Aceste fișiere se succedau de-a lungul unor linii directoare. Am înțeles atunci că ele erau legate și în ansamblu reprezentau un „folder" sau un director – ca să fac o legătura cu modul de înțelegere modern.

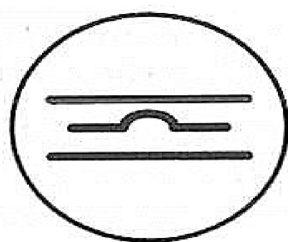
Reprezentarea schematică a unor faze de evoluție a ADN-ului uman

Văzusem deja în imaginile precedente simbolurile E-I și E-U, ce reprezentau stele sau un număr de stele având o legătură între ele, pe o frecvenți specifică. Așa cum am spus, ele indicau „modificarea” legăturii dintr-un atom de carbon din ADN-ul primatei, pentru a se crea posibilități multiple de asociere care să formeze noi structuri în cadrul acelui ADN.

De asemenea, vedeam imensa navă extraterestră atât în configurația alinierii stelare, cât și în apropierea Pământului. Am observat, totuși, că atunci când reveneam asupra unui aspect sau fenomen, solicitând din nou prezentarea lui, acesta îmi era dezvăluit în imagini care cuprindeau și alte detalii sau corelații, ce nu fuseseră oferite până în acel moment. Aceasta era important, pentru că îmi permitea să ramific mai apoi subiectul pe baza detaliilor noi, prin întrebări suplimentare și să pătrund astfel mai adânc în cunoașterea lui.

Două simboluri importante

De fapt, eu urmăream două direcții principale: pe de o parte, să-mi clarific unele detalii pe care nu le-am înțeles prea bine, iar pe de altă parte să încerc să obțin mai multă informație cu privire la tema studiată. Nu puteam să fac asta decât dacă repetam unele imagini, uneori chiar de două-trei ori, pentru a înțelege mai bine sinteza respectivă sau pentru a decodifica, atât cât mă pricepeam, sensul imaginilor. Bărbatul din Apellos era o prezență discretă și agreabilă, încât nu am simțit că deranjam în vreun fel prin acele „manevre” pe care le făceam. În plus, comunicarea din ce în ce mai sigură și rapidă cu aparatul la care aveam acces devenise o plăcere și începusem să intuiesc din ce în ce mai bine modul de „conversație” cu tehnologia extrem de avansată, care era integrată în construcția ecranului holografic și a căștii interdimensionale.

simbolul E - I

simbolul E - N

Ca element inedit față de ceea ce aflasem până atunci, am remarcat că două dintre simboluri erau prezente peste tot: simbolul stelar E-I, ce apărea întotdeauna când era vorba despre o configurație stelară din galaxie; și un simbol care se asemăna, grafic vorbind, cu numărul 11, ce reprezenta de fapt o anumită acțiune la nivel cuantic, în atomii ce compuneau macromolecula de ADN. Din felul în care mi s-au arătat imaginile, am înțeles că acel simbol reprezenta *capacitatea de a uni*; cu alte cuvinte, atunci când două aspecte care erau diferite, se uneau, ele deveneau unul, iar acest proces era reprezentat de simbolul respectiv.

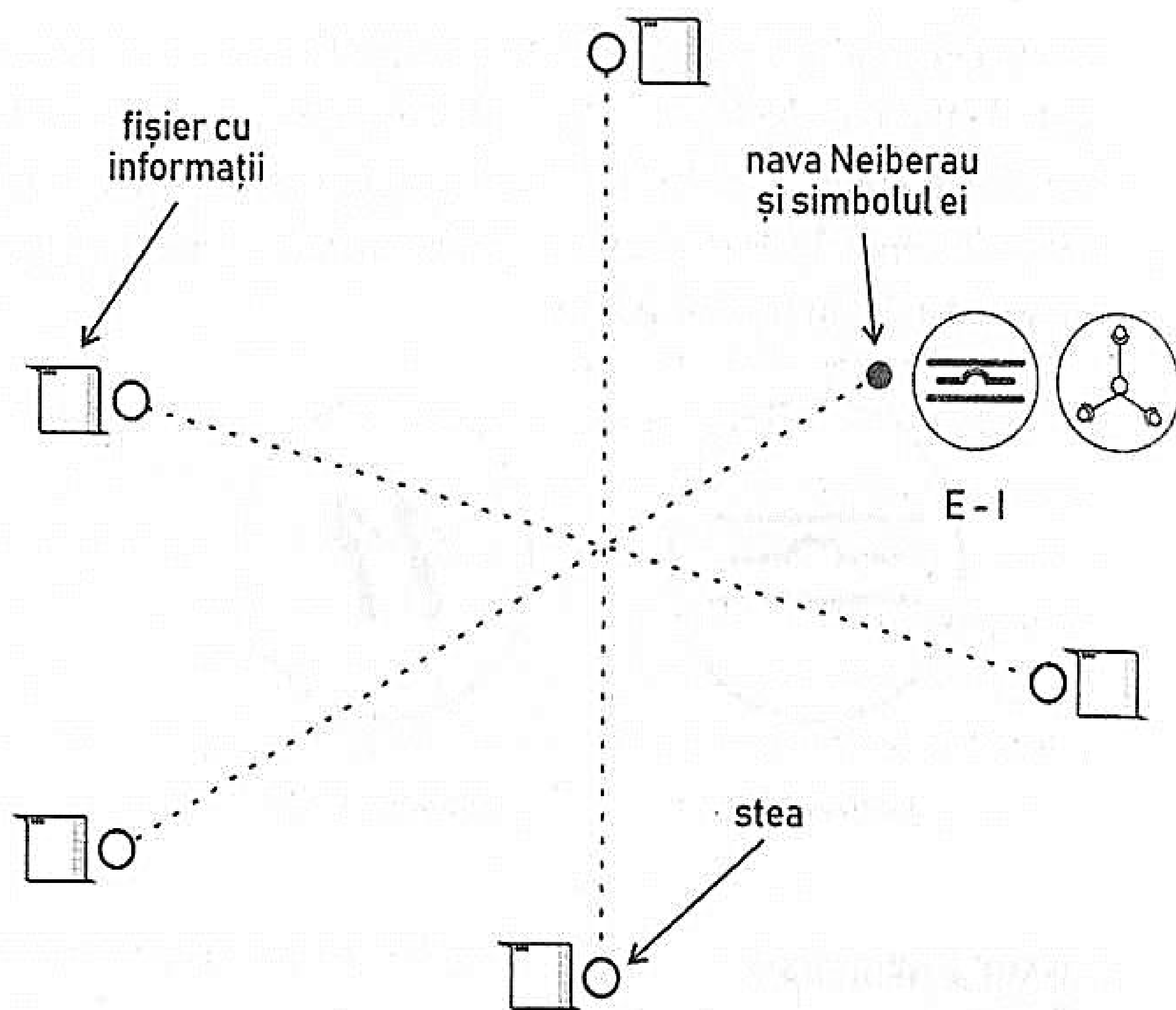
Nava cosmică Neiberau

Complexul de fișiere de pe ecran era accentuat cu imaginea primatei la diferite stadii de dezvoltare și cu anumite simboluri. În partea de sus a ecranului am văzut din nou reprezentarea grupului de stele din galaxie, unite într-un mod specific prin anumite linii și simboluri, însă de această dată am observat la capătul unei astfel de linii un cerc mai mic decât cercurile ce simbolizau celelalte stele.

De asemenea, în dreptul lui am observat un al doilea simbol, pe lângă cel consacrat, la vederea căruia am simțit o emoție puternică. Atunci, imediat, simbolul s-a mărit pe ecran și s-a transformat într-o imagine clară și mare, reprezentând nava cosmică uriașă, de formă sferică, despre care am vorbit. Imediat, printr-o combinație de frecvențe și de stări în mintea mea, am înțeles numele navei, care era NEIBERÁU. Exista

totuși o mică variație, deoarece am înțeles de asemenea și numele de NEIBERÉA.

Mi-am dat imediat seama că se poate face lesne o corelație cu o temă intens mediatizată în zilele noastre, dar înțeleasă în mod eronat. Consoanele din nume erau mai puternice și de aceea, ca o legătură necesară, cred că numele a „alunecat” spre NIBIRU, ca o actualizare ce este folosită în prezent (*Foarte probabil ca aceasta să fie marea confuzie care este de multă vreme vehiculată pe internet sau în alte lucrări în ceea ce privește „planeta” Nibiru, care în conformitate cu tăblițele sumeriene revine o dată la 3.600 de ani, de obicei cu efecte devastatoare asupra Pământului. Dacă vom considera spusele autorului, atunci Nibiru este chiar marea navă siriusiană Neiberau – n. ed.)*.

Aliniere stelară din care face parte și nava siriusiană Neiberau

De altfel, faptul că imaginile nu s-au încețoșat și nici nu au dispărut de pe ecranul holografic atunci când m-am gândit la aceste aspecte a fost o dovadă în plus pentru mine că această corelație e corectă și că are directă legătură cu imensa navă extraterestră. Ceea ce m-a uluit a fost faptul că acea navă a ocupat diferite poziții în galaxie care completau locul gol corespondent al altei stele din configurațiile esențiale ce mi-au fost arătate. Am înțeles atunci că ea se plasa într-o zonă din galaxie astfel încât să creeze structuri necesare pentru a implementa în faze succesive frecvența adecvată pentru a

determina o anumită modificare în ADN-ul unor primate de pe Pământ.

M-am întrebat atunci de ce a fost necesară o angrenare așa de complexă și cum a fost posibil ca acele influențe să se propage așa de precis, de la un nivel gigantic la un nivel minuscul. Mai mult, de ce energiile cosmice generate de alinierea stelară specifică nu au influențat atunci în mod asemănător pe oricine, de pildă toate primatele sau alte ființe care existau atunci pe Pământ, nu doar o anumită primată din acele timpuri?

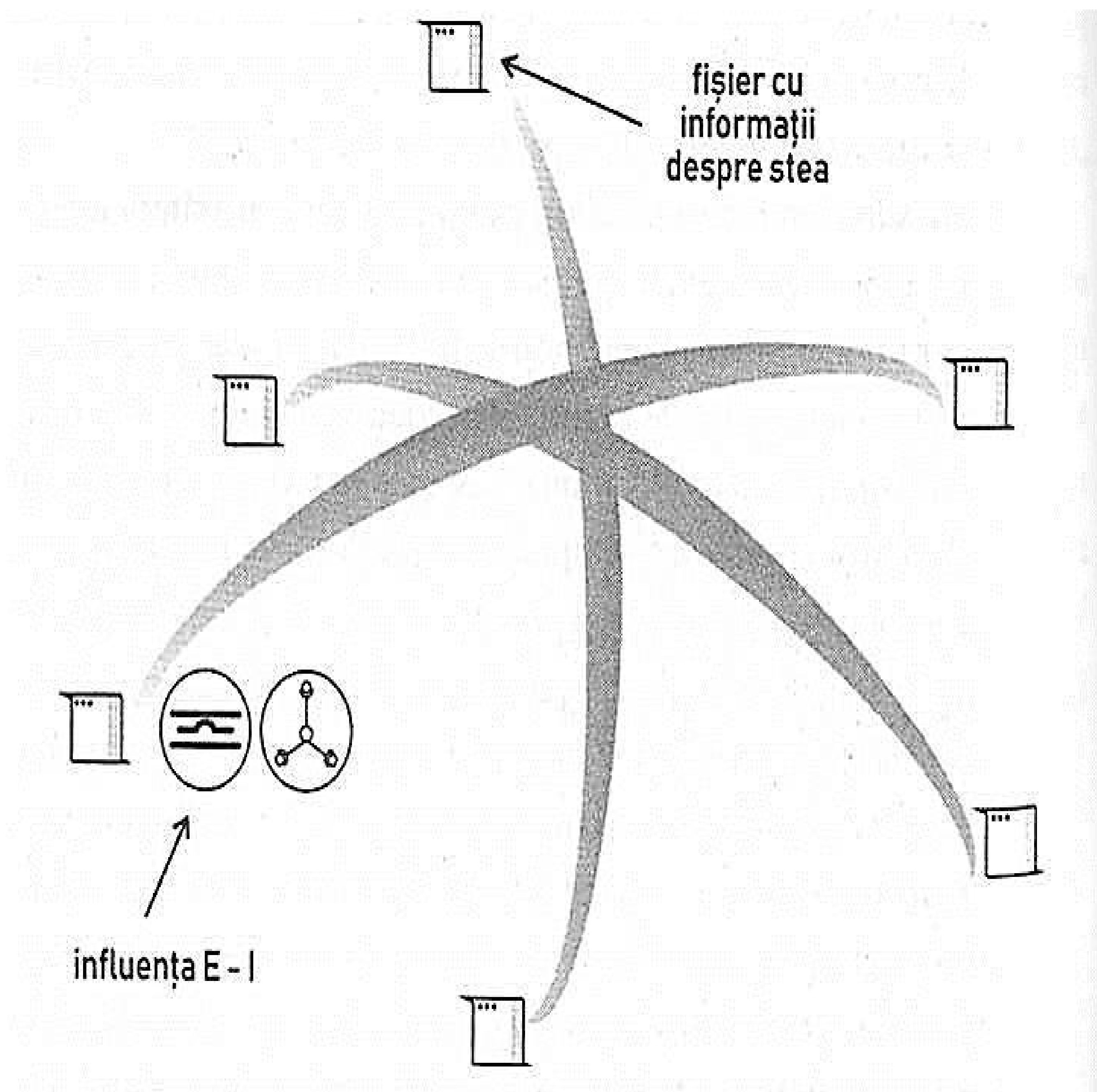
Ecranul a „reacționat” imediat și a evidențiat că existau *doar anumite primate* în care s-a implementat o modificare specială, în timp ce alte primate rămâneau „inerte” la aceeași influență subtilă. Am înțeles imediat ideea și chiar m-am gândit că aici se poate aplica foarte bine zicala veche: „nu este pentru cine se nimerește, ci pentru cine se potrivește”.

Această selectivitate pare să fi fost esențială și, de la înălțimea extraordinarului avans tehnologic și spiritual pe care îl aveau ființele extraterestre care au inițiat procesul modificării ADN-ului în acea primată, ea a determinat un întreg lanț de transformări gradate, dar totuși destul de rapide, la nivelul ADN-ului altor primate. Acestea au servit la rândul lor ca receptacule pentru anumite informații de natură subtilă, ce au condus apoi la apariția omului. Mi-am dat seama atunci că totul a fost o extraordinară programare și acțiune de inginerie genetică la cel mai înalt nivel, care în zilele noastre nu poate fi concepută nici măcar în termeni asemănători, atât dorită limitării conceptuale a științei moderne, cât și a tehnologiei insuficiente. În schema cosmică a stelelor ce erau implicate în acest imens plan e formare a unei ființe superioare, care urma să fie omul, a existat mereu amprenta clară a intervențiilor superioare extraterestre. Pe ecran văzusem că în dreptul fiecărei stele era indicat un simbol, despre care bărbatul din Apellos mi-a spus că arăta programarea și influența ei de către entități foarte evoluate din planurile subtile, pentru ca steaua respectivă să interacționeze într-un anumit mod și la un anumit moment de timp cu o altă stea, indicată de linia ce le unea. Când am înțeles aceasta, imaginea de ecran s-a schimbat și atunci am văzut totul de deasupra; părea să fie un pas superior

pentru înțelegere, o privire superioară a acelei realități. Nu mai vedeam stelele, ci un fel de legături sau „fuioare” între pozițiile pe care ele le ocupau. Era o foarte complexă rețea, subtil eterică, între acele zone-focar, adică între stelele aflate în corelație. Așa cum inițial am văzut legăturile subtile dintre doi electroni, tot așa am remarcat și legătura subtilă eterică la nivelul stelelor. Atunci am înțeles de ce mi-a fost revelat acel adevăr profund privind legăturile cuantice între electroni. Am sesizat că înțelegerea fenomenului de „entanglement” reprezintă doar un mic pas pentru a putea cuprinde complexitatea legăturilor care există între stelele din Univers, care sunt mult mai spectaculoase decât cele generate de forțele gravitaționale.

Pe ecran am putut să văd mai apoi chiar două faze diferite ale evoluției primatei, prezentate în paralel, cu două configurații diferite ale stelelor ca poziție a lor în galaxia noastră. În „rețeaua” pe care o formau nava Neiberau și stelele respective, întotdeauna la mijloc se afla obiectul celest care era influențat subtil energetic. În prima etapă am văzut că acel loc îl ocupa chiar planeta noastră, iar într-o etapă ulterioară am văzut că acel loc central era ocupat de Soarele din Sistemul nostru Solar.

Nava Neiberau se afla dincolo de Lună, era perfect rotundă și ceva mai mică decât Luna, strălucind de asemenea cu putere pe cer, dar se deosebea în această privință de Lună prin culoarea ei, care era albastru deschis, așa cum se vedea de pe Pământ. Mi-au fost prezentate diferite imagini din diferite unghiuri ale poziționării lui Neiberau și am admirat spectacolul ceresc deosebit, cu Pământul având aparent doi „sateliți” foarte strălucitori.

Rețea subtilă între stelele aflate într-o formă de legătură tip„entanglement”

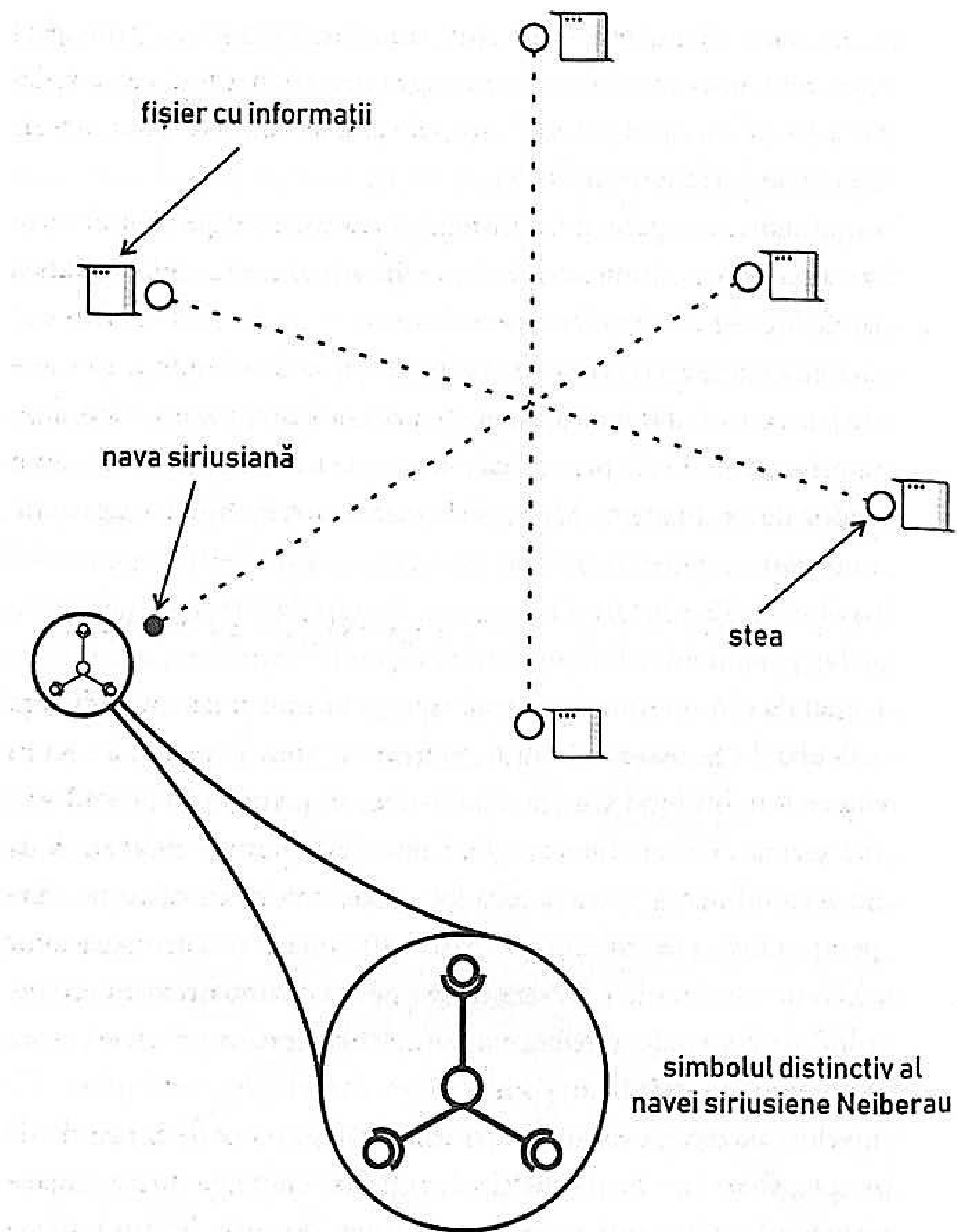
Clipa *începutului* mi-a fost prezentată secvențial: am văzut sala principală de comandă din interiorul imensei nave Neiberau și pe comandantul acesteia calculând cea mai bună configurație sau rețea de stele, care putea să influențeze într-un mod specific ADN-ul unor primate de pe Pământ. Mi-am dat seama că el era interesat mai ales să determine momentul de timp când acea influență putea să aibă loc cu cea mai mare eficiență. Am zâmbit, pentru că ceea ce vedeam era foarte

asemănător cu astrologia actuală, doar că la un nivel mult mai avansat, ce implica o cunoaștere uimitoare.

„Bordul” de comandă al navei era complicat și extins pe un arc mare de cerc. În dreptul lui stăteau mai multe ființe, dar telepatic am înțeles că la diferite niveluri ale navei existau de asemenea și alte centre de comandă ale ei, fiecare specializat în câte o direcție de acțiune: militară, salturi spațiale prin intermediul unor sasuri cosmice și așa mai departe. Totuși, sala de comandă pe care eu o vedeam era cea principală, în care se luau deciziile Cele mai importante.

Am văzut cum pe dispozitivul principal de bord, care ar putea fi asemănat cu un computer modern – de fapt, un „display” foarte mare de cristal pe care se proiectau holografic informațiile – au apărut în succesiune destul de rapidă posibilitățile alinierilor stelare, care erau destul de multe.

Comandantul navei a ales atunci o anumită configurație și a decis să mute nava într-un anumit loc din spațiul cosmic, în apropierea Pământului, stabilindu-se pe o anumită orbită staționară în jurul planetei, la fel cum era și Luna. Mai apoi, am văzut și am înțeles intuitiv cum ființele din sala principală comandă au acordat emisiile electromagnetice ale navei la cea a stelei cu care se dorea să se creeze o legătură, dând astfel naștere unui așa-zis fenomen de „entanglement galactic”. Mi s-a arătat apoi declanșarea întregii rețele de energie subtilă între stelele din configurația cosmică pe care o văzusem la început; apoi acțiunea intensei influențe rezultante către zona din galaxie unde se afla Pământul; apoi, pe ecran a apărut structura destul de simplă a ADN-ului acelei primate de pe Pământ; în sfârșit, am văzut apoi atomul de carbon și modificarea cuantică rezultată, care era esențială pentru reorientarea evoluției unui grup însemnat de primate mari de pe Pământ către o ființă superioară.

Configurația stelară din care a făcut parte
și nava siriusiană

Cronologia primelor etape de transformare a ADN-ului

Așa după cum am spus, primul moment când a fost implementată influența cosmică pentru declanșarea planului de creare a ființei umane, a fost în jurul anilor 432.000 î.Hr. Mai exact, am putut să înțeleg că era anul 432.7_ _ î.Hr., însă finețea frecvențelor și a perioadelor pentru ultimele două cifre, la acea „distanță” în timp, a fost prea mare pentru mine ca să o înțeleg. Această influență a durat aproximativ 10.000 de ani, corespunzător perioadei de timp pentru acea configurație stelară. Transformarea ADN-ului primatelor a început să fie din ce în ce mai evidentă, iar efectele ei s-au accentuat în următorii 50.000 de ani.

Mai apoi a urmat acel război teribil din spațiu și navetele siriusiene de transport au început să coboare pe Pământ pentru a extrage diferite materiale și mai ales aur, necesar la refacerea unor părți avariate din nava mamă Neiberau. Aceasta se petrecea cam prin 372.5(6) î.Hr., în conformitate cu „conversia” auditivă a frecvențelor.

Deoarece aveau nevoie de mână de lucru care să fie adaptată specificului planetei, ființele extraterestre de pe navă au decis să susțină dezvoltarea primatelor și să „conlucreze” cu acestea pentru a putea extrage metalele de care aveau stringent nevoie.

Acest eveniment a fost redat ca fiind „coborârea lui Enki pe Pământ”, deoarece frecvența rezultantă din cumulul de simboluri care se aflau în corelație cu acea decizie rezona cu simbolul E-N (*Autorul se referă la conținutul tăblițelor sumeriene, care descriu „zeii” Anunnaki care au venit pe Pământ (Enki și Enlil), precum și originea ființei umane și modul în care ea a apărut. Pentru mai multe informații în această direcție pot fi consultate cărțile celebrului orientalist Zecharia Sitchin – n. ed.)*. Atunci, prin nu știu ce impuls lăuntric, am dorit să aflu mai multe despre acea ființă extraterestră care a fost prima ce a inițiat declanșarea transformărilor radicale ce aveau să ducă la crearea omenirii. Curând, însă, aveam să aflu că ideea care a încolțit în mintea ei

– de a folosi primatele ca ajutor în muncile terestre și totodată de a le ajuta să evolueze mai repede – a fost de fapt planificată cu mult timp înainte, în dimensiuni mult mai înalte ale Manifestării.

Eram complet fascinat de faptul că vedeam *chiar momentul de început al omenirii*. Practic, datorită ideii acelei ființe siriusiene de a folosi primatele existente în acea perioadă pe Pământ pentru realizarea anumitor munci, utilizând o tehnologie sofisticată, s-au pus bazele creării ființei umane superioare pe planeta noastră. Am văzut aceasta în detaliu, precum și fazele principale în care întregul proces a avut loc. De asemenea, am văzut motivațiile care au dus la crearea *primei ființe umane* și natura pe care ea a avut-o. Voi reveni mai târziu asupra acestor aspecte.

TENEKAU

Îndată ce mi-am manifestat dorința de a cunoaște mai mult despre acea ființă siriusiană, mi-a fost înfățișată imaginea ei pe ecran. Purta un costum de culoare albastră, mulat, cu două dungi de culoare mai deschisă pe margini. Simultan a apărut fișierul cu informații despre ea, pe care din nefericire nu le puteam înțelege, fiind redate într-o „scriere” ce nu aparținea planetei noastre, bazată mai ales pe semne și simboluri.

Bărbatul din Apellos, care mă asista cu răbdare în investigațiile mele, mi-a precizat:

— Se numea Tenekau. Într-adevăr, se poate spune că dintr-un anumit punct de vedere el a fost „părintele omenirii”, deși această sintagmă nu este tocmai exactă. Planul în legătură cu Pământul a fost conceput cu eoni urmă la nivel cauzal de entități guvernatoare ale acestei galaxii și ale universului în care trăim. S-a dorit ca în această zonă să existe o anumită manifestare a vieții, la un moment de timp viitor, dar într-un mod prestabilit de anumite conjuncturi galactice. Tenekau a fost ales cu mult timp înainte pentru acel rol fundamental, deoarece structura ADN-ului său rezona cu ceea ce se dorea să se obțină din ADN-ul primatelor. El s-a născut pe nava Neiberau și a fost îndreptat spre acel moment unic în istoria omenirii,

acea clipă în care a privit primatele și a avut ideea de a le transforma și colabora cu ele, pentru a ușura munca la nivelul solului. El a fost încurajat constant din dimensiunea foarte subtilă cauzală să dezvolte planul transformării ADN-ului primatelor.

Acel moment coincide cu ceea ce noi am putea numi „momentul Tenekau”, clipa în care acea ființă extraterestră remarcabilă a coborât pe sol din nava de transport cu care venise după conflictul din spațiu și a văzut un grup de primate mari ascunzându-se cu teamă în tufișuri. Imaginile holografice mi-au înfățișat acel tablou în detaliu: am văzut atunci cum una dintre ființele din grup a avut curajul să iasă de după tufișuri și chiar să se apropie puțin de navă, fiind curioasă. Tenekau s-a oprit brusc, privind-o cu atenție; cred că aceea a fost „sclipirea sa de geniu”, pentru că atunci el a avut o idee deosebită ce a dus apoi la transformarea și evoluția primatelor mari într-o ființă umanoidă superioară. Cu toate acestea și ca urmare a unui plan mult mai vast, procesul formării unei noi ființe umanoide pe Pământ începuse cu aproximativ 60.000 de ani mai devreme, la nivel cosmic, prin alinierile stelare despre care am vorbit.

În timp ce priveam acele imagini extraordinare, care au avut un mare impact emoțional asupra mea, am înțeles că acea clipă ancestrală poate fi considerată chiar *începutul drumului pentru formarea omenirii*, prima sclipire a ideii de transformare genetică a unor ființe primitive într-o ființă umanoidă superioară. Am putut de asemenea să simt efectiv acea primă emoție a lui Tenekau, primul gând și prima lui intenție ce a dus apoi la impresionanta munca de transformare genetică ce avea să urmeze. Parcursul noii ființe umanoide a fost uluitor și el avea să conducă în final la ceea ce noi suntem astăzi, adică ființe umane superioare, inteligente și conștiente de sine.

Am simțit atunci și eu o vie emoție, deoarece eram martor virtual chiar la „prima mutare” din lanțul colosal al transformărilor genetice ce aveau să urmeze și tocmai de aceea am dorit să insist asupra acelor imagini care îmi înfățișau un moment excepțional prin semnificația lui.

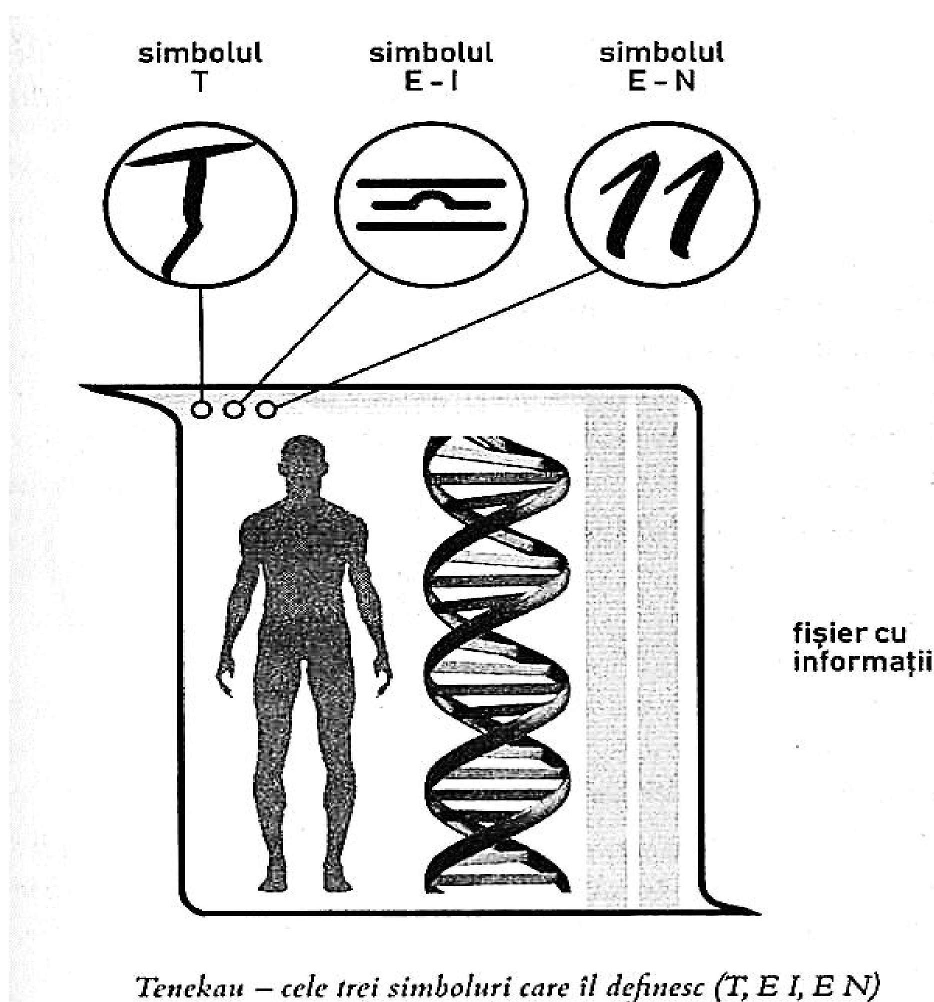
Datorită unui fel de „buclă bio-feedback” pe care o aveam cu ecranul holografic, acesta „a urmat” dorința mea, iar

imaginea lui Tenekau a venit în prim-plan. L-am văzut oprindu-se și privind acea primată curioasă ce se afla la câteva zeci de metri depărtare. El a înclinat ușor capul spre stânga, într-o atitudine relativ meditativă și acela a fost primul sâmbure al ideii care a încolțit în mintea lui, prima lui intenție de a realiza un contact mental cu acele ființe primitive. Acea idee a declanșat apoi un set complex de evenimente ce a dus la transformarea ființelor primitive în ființe superioare.

Între timp, alți membri ai echipajului începuseră să coboare din navă, aducând anumite echipamente pe sol. După momentul său de inspirație, comandantul a făcut un semn cu mâna spre primate și apoi s-a alăturat muncii celorlalți. Dar imaginile de pe ecranul holografic mi-au arătat cum ideea lui fusese deja preluată, ea fiind ultimul element de legătură necesar pentru declanșarea vastului plan de formare a unei noi ființe umanoide la nivelul acestui sector de galaxie.

La început, Tenekau a coordonat întregul plan doar de la nivel mental. Erau alese doar acele primate care dădeau dovadă de curiozitate și aveau un spirit mai îndrăzneț. Mi s-a arătat chiar modul în care a fost dus la îndeplinire acel plan inițial, după o anumită perioadă de timp: l-am văzut pe Tenekau în interiorul navei, așezat într-un fel de scaun, înclinat pe spate înconjurat de anumite aparate sofisticate și coordonând mental două primate în afara navei, ce deplasau obiecte și făceau diferite alte munci. Una dintre ele era mai vioaie și dădea chiar semne de o anumită inteligență cealaltă primată era mai lentă și mai confuză.

În imaginile pe care le vedeam, Tenekau era o ființă ce emana multă blândețe și un profund respect pentru legile cosmice. Puteam să-mi dau seama din ținuta lui și din trăsăturile chipului său, că experiența vastă pe care o avea i-a deslușit multe taine spirituale și i-a „sculptat” destinul formidabil, legat de cel al omenirii viitoare. Într-un director separat el era înfățișat alături de cele trei semne distincte care îi caracterizau numele.

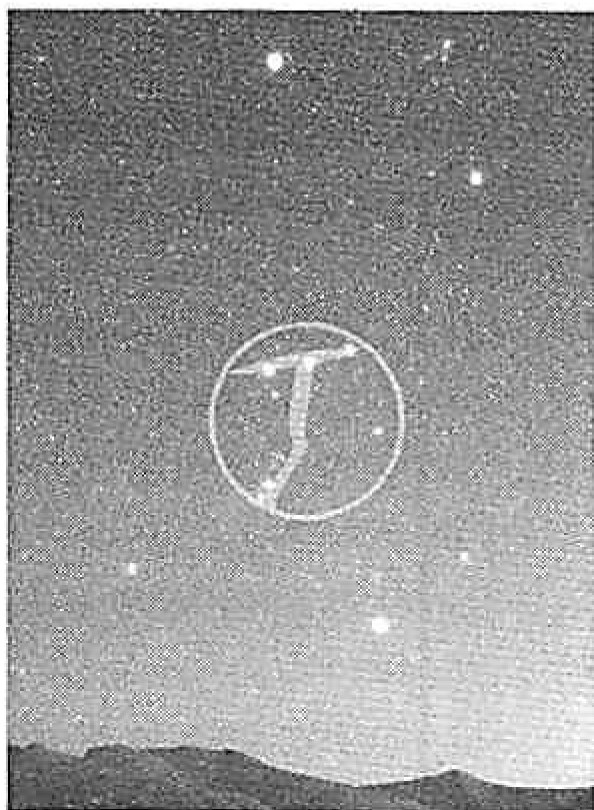
Tenekau – cele trei simboluri care îl definesc (T, E I, E N)

Simbolurile T, E, N și modificările cuantice în ADN

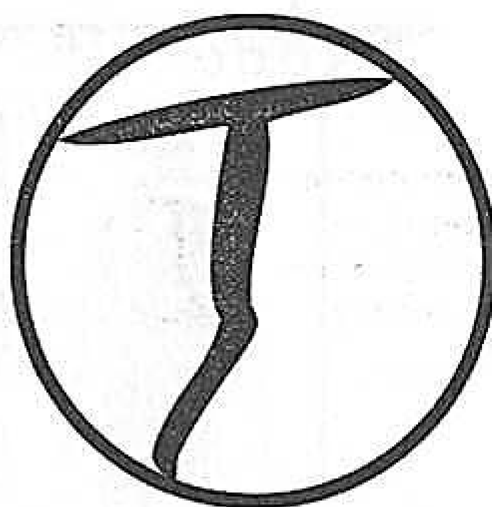
În spiritul cererii mele, de a cunoaște mai multe despre această primă ființă care a aprins „scânteia” umanității, bărbatul din Apellos a continuat să-mi, explice:

— Observă asemănarea primului simbol din stânga cu litera T și, de asemenea, cu forma Centurii lui Orion.

Într-adevăr, văzusem cu ceva timp înainte la alte simboluri, că la redarea acestora pe „ecran” unele zone sunt mai îngroșate și mai luminoase, iar altele mai puțin groase și mai întunecoase, dând astfel indicații despre importanța detaliului respectiv. În cazul lui Tenekau, simbolul în formă de T al Centurii lui Orion era accentuat în acest mod:

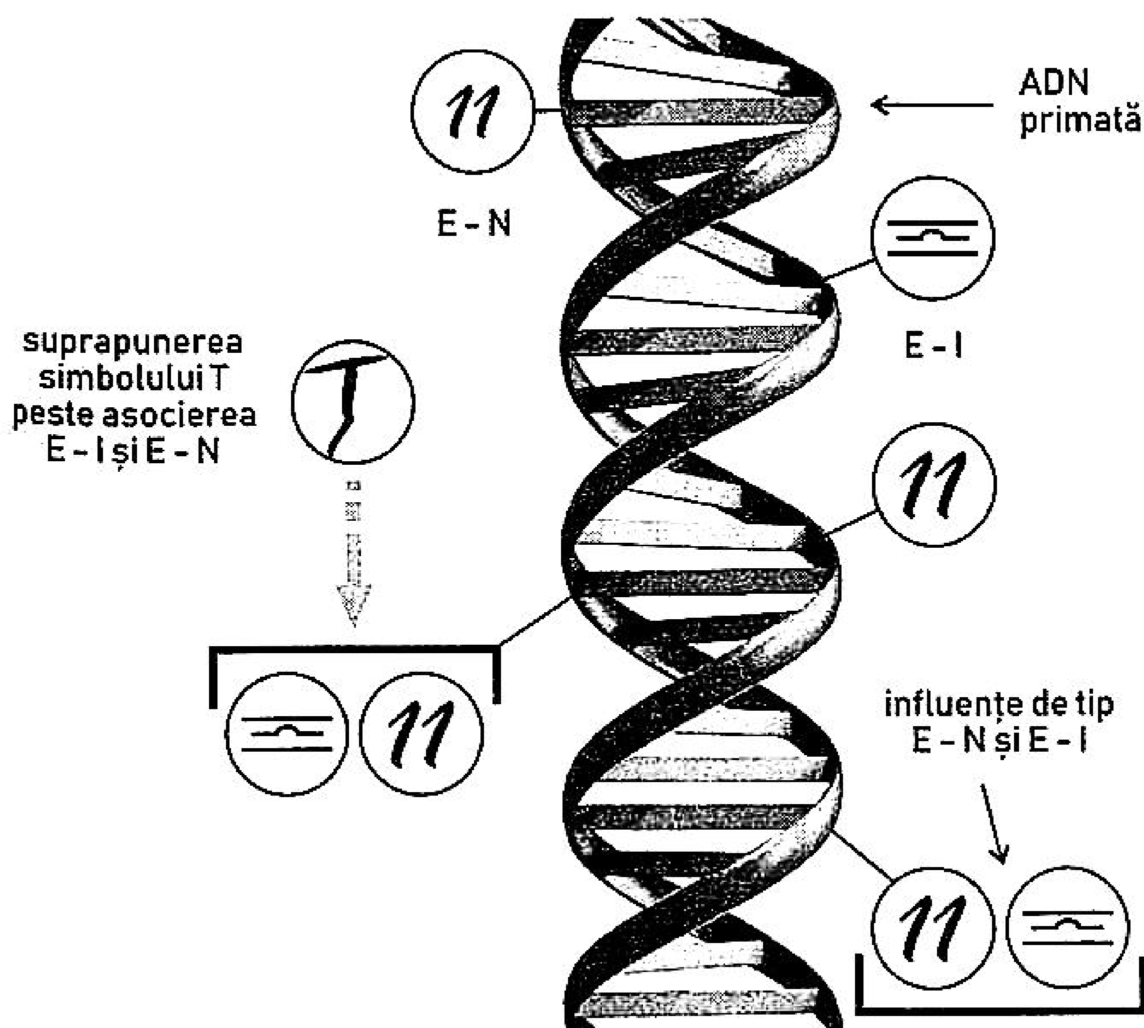
Corespondența simbolului T cu stelele din Centura lui Orion

Simbolul T pentru Centura lui Orion, care îl definește pe Tenekau

Partea de mijloc apărea mai luminoasă, pentru a indica faptul că Tenekau provenea din unul din sistemele planetare din acea zonă de mijloc a Centrii lui Orion.

Pentru că mintea mea era cuplată la informațiile primite până atunci despre modul uluitor în care s-a intervenit asupra ADN-ului primatelor care existau în acea zonă de pe Pământ și pentru că pe fundal eu vedeam activitatea acestor primate printre elementele tehnologice ale ființelor siriusiene, într-un mod aproape reflex am dorit să văd cum a evoluat ADN-ul lor pornind de la prima influență stelară asupra atomului de carbon. Aproape instantaneu imaginea s-a modificat, focalizându-se asupra uneia dintre primatele de la suprafața Pământului, apoi am văzut structura ADN-ului ei.

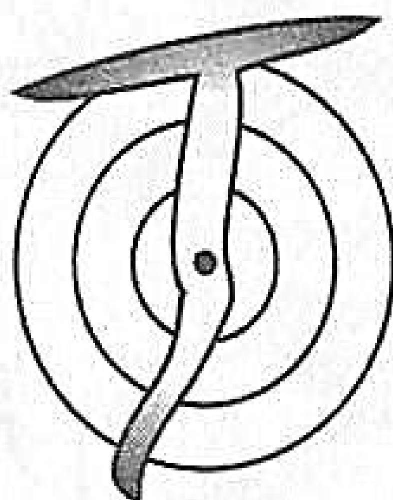

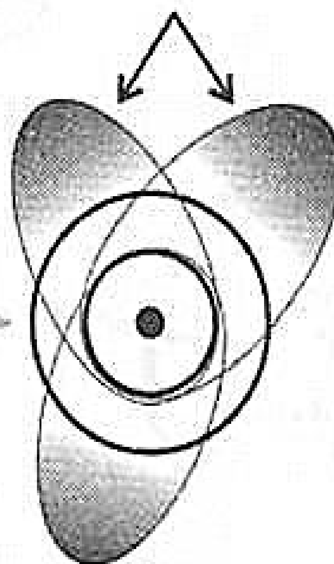
Schema ADN-ului primatei cu influențele energetice
E-I, E-N și T

Am observat că în structura moleculară a ADN-ului existau mai multe legături, la care se asociau independent simbolurile E I și E N, dar existau de asemenea și legături unde cele două simboluri apăreau împreună. Simbolul T părea că se suprapune cel mai insistent peste locul în care primele două simboluri, E-I și E-N se asociau.

Am văzut că T indica o influență semnificativă în combinațiile care existau în molecula de ADN a primatei evoluate. Imaginile mi-au arătat – într-un mod oarecum asemănător cu ceea ce eu văzusem la mesele în formă de T din Sala Proiecțiilor, adică un zoom foarte puternic în interiorul

moleculei de ADN – izolarea unui atom cu nucleul în mijlocul său, după care am observat simbolul T suprapunându-se peste atom.

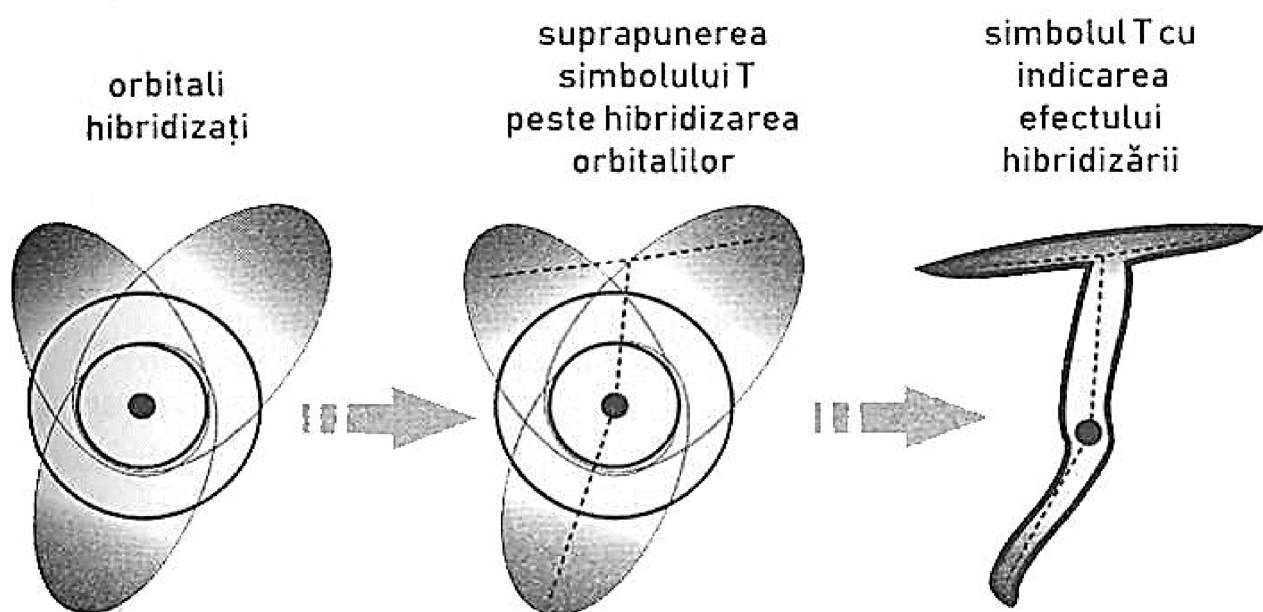

Hibridizarea orbitelor principale ale electronilor atomului de carbon sub influența desemnată de simbolul T

Influența a creat o excitare a nucleului atomic, care a dat naștere – prin diferite legături nucleu-electroni – la o hibridizare specială a orbitelor electronice (*Conform Wikipedia, în fizica cuantică procesul de hibridizare este un concept ce presupune contopirea orbitalilor atomici în așa numiții „orbitali hibrizi” (care au energii, forme etc. Diferite de cele ale orbitalilor atomici de la care provin), astfel încât aranjarea perechilor de electroni să fie adecvată pentru formarea de legături chimice. Legăturile chimice sunt interacțiuni ce se stabilesc între atomi, grupe de atomi sau ioni. Ele reprezintă*

puterea de atracție care se manifestă între atomi, legându-i în molecule, ioni sau radicali – n. ed.).

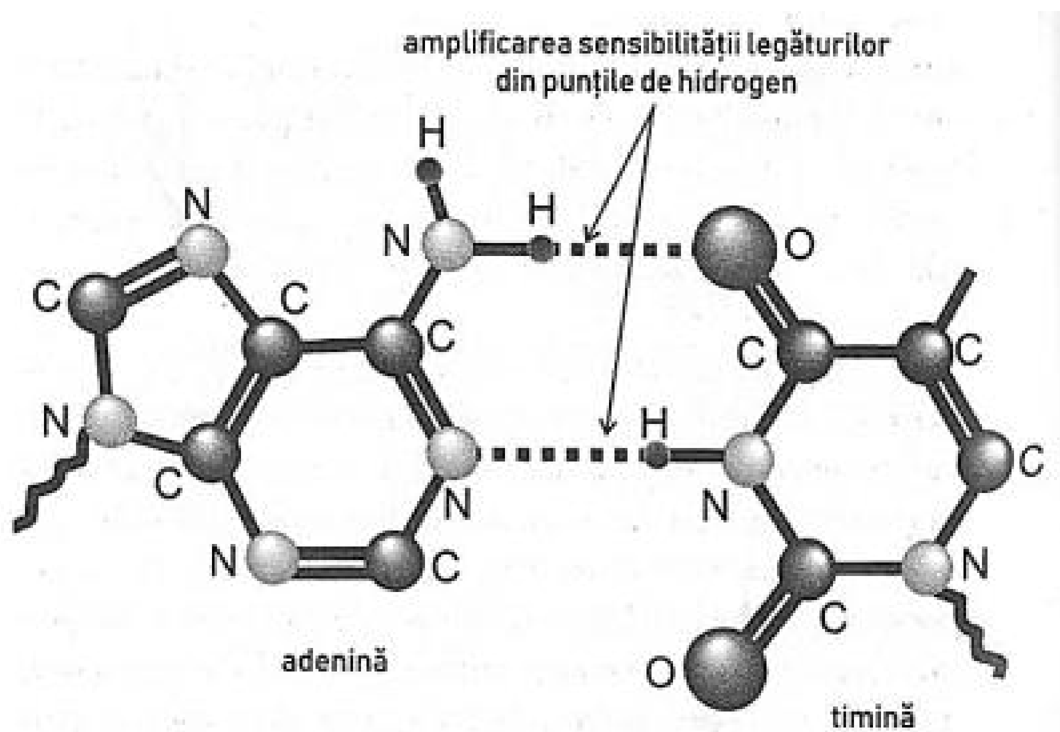
După hibridizare, orbitalii electronici copiau fidel structura geometrică a simbolului T. Cu timpul, mi-am dat seama că există o legătură între orientarea geometrică a orbitelor hibridizate și forma unui simbol care apărea în hologramă. Întrucât aceste simboluri reprezintă realități subtile la nivel cosmic, rezultă că „scrierea” pe care o vedeam este galactică. Ea nu reprezenta doar niște semne convenționale, adică nu e ca în cazul alfabetului latin sau unui alt alfabet modern, care a fost inventat și apoi preluat de anumite populații. Această „scriere” extraterestră implică simboluri ce reprezintă structuri cosmice, atomice, moleculare, o scriere ce face legătura între feluritele niveluri ale Creației și exprimă acțiuni profunde, complexe.

Aranjarea orbitalilor în funcție de influența simbolului T

Pornind de aici, am observat mai apoi că nucleul atomului intră în rezonanță cu frecvențele desemnate de simbolul E-I, E-N și T. În final, mi s-a arătat atomul de oxigen din ADN, cu orbitalii hibridizați. Hibridizarea lui semăna destul de mult cu cea regăsită în molecula de apă (H2O), doar că în locul celor doi atomi de hidrogen se afla atomul de carbon. În molecula de apă un atom de hidrogen este legat covalent, iar al doilea semi-

covalent, aproape ionic. Ceva asemănător am văzut la legătura cu atomul de carbon din ADN-ul primatei. În urma diferitelor influențe, atât atomul de oxigen cât și atomul de carbon au început să aibă o mai mare disponibilitate la legăturile covalente pe care le făceau cu ceilalți atomi. Acest lucru îl puteam vedea, de pildă, la punțile de hidrogen dintre adenină și timină sau între guanină și citozină din macromolecula de ADN.

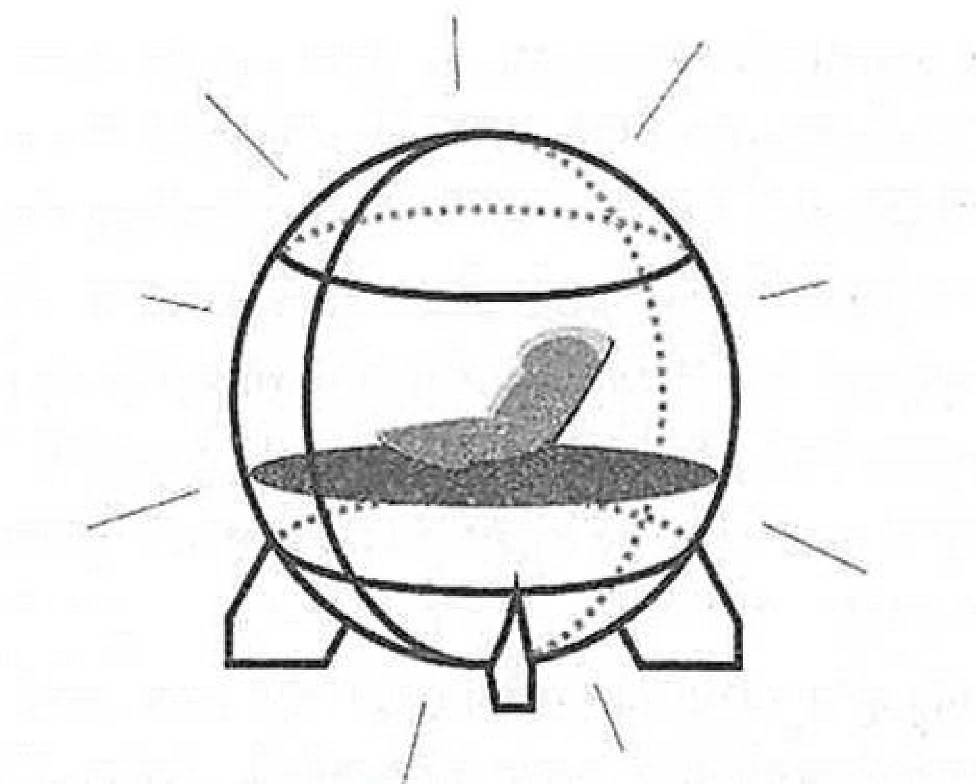
Influențele asupra atomilor de carbon și oxigen au creat un cumul de factori, care au amplificat sensibilitatea legăturii de hidrogen în macromolecula de ADN

În „traducere”, legăturile dintre atomul de oxigen și cel de hidrogen erau în rezonanță cu frecvențele desemnate de simbolul T, iar cei doi atomi de carbon, cu legăturile lor, erau în rezonanță cu frecvențele desemnate de simbolul E-I. Dincolo de atomii de carbon exista un alt atom, pe care l-am identificat mai târziu, studiind structura adeninei, ca fiind atomul de azot. El face legături cu atomul de carbon sau cu atomul de hidrogen și am observat că asupra acestui tip de legături acționează frecvențele desemnate de simbolul unit E-N.

În ansamblu, am văzut cum primatele din acea zonă de pe Pământ primeau, în decursul timpului, acele influențe la nivelul ADN-ului lor, ce erau proprii ADN-ului lui Tenekau. Efectele acestei acțiuni în timp o puteam observa chiar și în comportamentul lor: după ce Tenekau își retrăgea câmpul de influență și susținere mentală prin intermediul dispozitivelor tehnologice, unele primate nu mai erau mirate sau speriate, dimpotrivă, ele manifestau chiar o anumită stăpânire de sine și maturitate; era un semn clar al evoluției dirijate.

Practic vorbind, vedeam un act pur de inginerie genetică extraordinar de avansată și minuțios proiectată, iar aceasta a fost susținută la început de tehnologia foarte specială siriusiană. În imaginile prezentate am văzut pe fundal niște dispozitive, unele chiar mari, aduse cu navetele de transport de ființele siriusiene pe Pământ. Mai apoi, ele erau depozitate pe sol și asamblate de către echipajul siriusian.

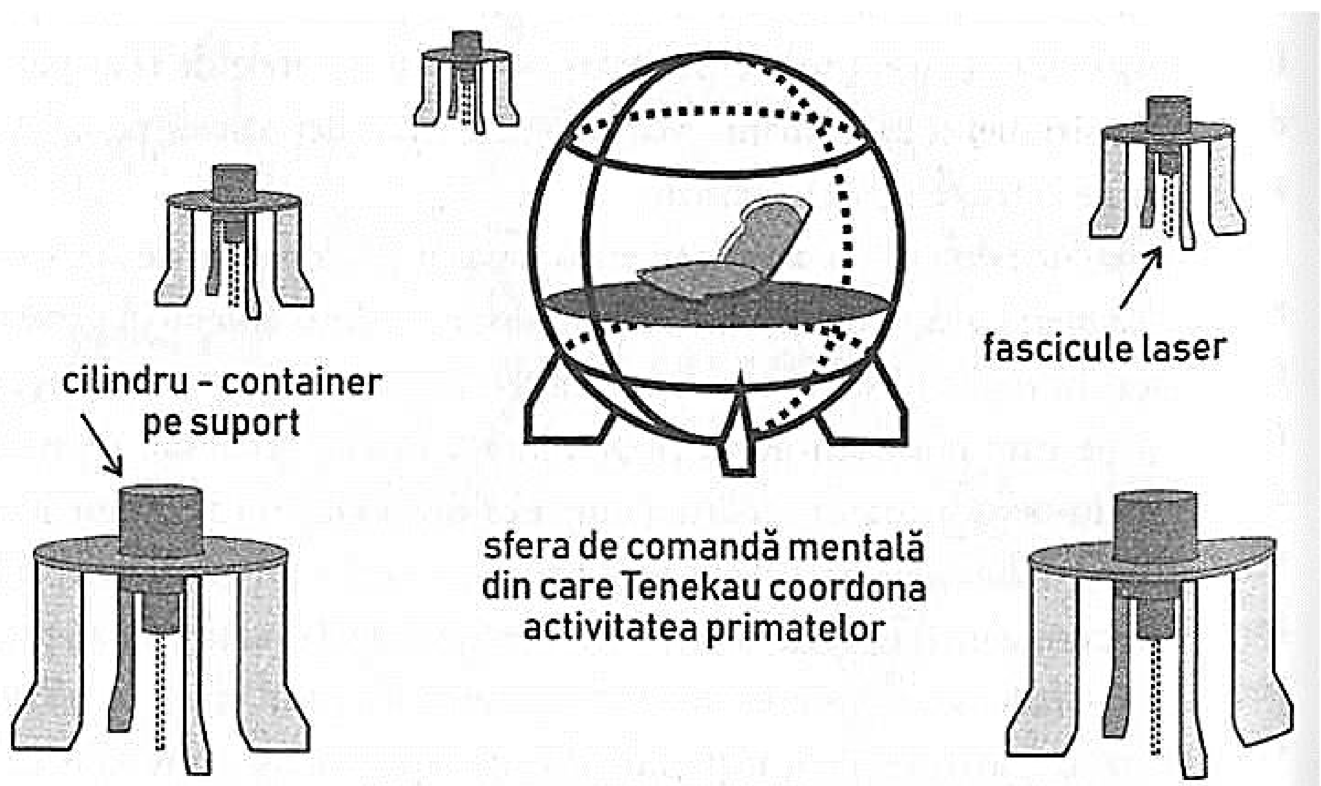
Cel mai mare obiect de acest gen era o sferă cu un diametru de aproximativ zece metri, având două ramificații enorme, ca două antene în partea superioară.

Dispozitivul de emisie a unui câmp necesar pentru a influența ADN-ul primatelor, care a fost folosit de Tenekau

În mijlocul sferei am văzut un fel de cameră de comandă, cu un scaun pe care noi l-am numi „ergonomic”, în care Tenekau se așeza, cuplându-se la aparatura foarte complexă din sferă. Intuitiv, am înțeles că el se folosea de acel dispozitiv pentru a emite un câmp adaptat perfect frecvențelor care erau necesare influențării ADN-ului primatelor, pentru a le ajuta să progreseze în mod accelerat. În jurul sferei se aflau alte dispozitive mai mici, ca niște cilindri, ce semănau cu niște containere. Ele se aflau pe un suport la o anumită înălțime deasupra solului.

În partea lor inferioară apăreau niște raze de lumină alb-gălbuie spre sol, ca niște lasere, care formau niște turbioane în apropierea solului, în locul de extracție a materialelor. Așa cum am văzut acele imagini, acea logistică extraterestră era extinsă pe o suprafață mare, care acoperea probabil mai mulți kilometri pătrați. În mijloc se afla „sfera de comandă mentală”, din care Tenekau coordona primatele, pentru ca acestea să știe ce să facă.

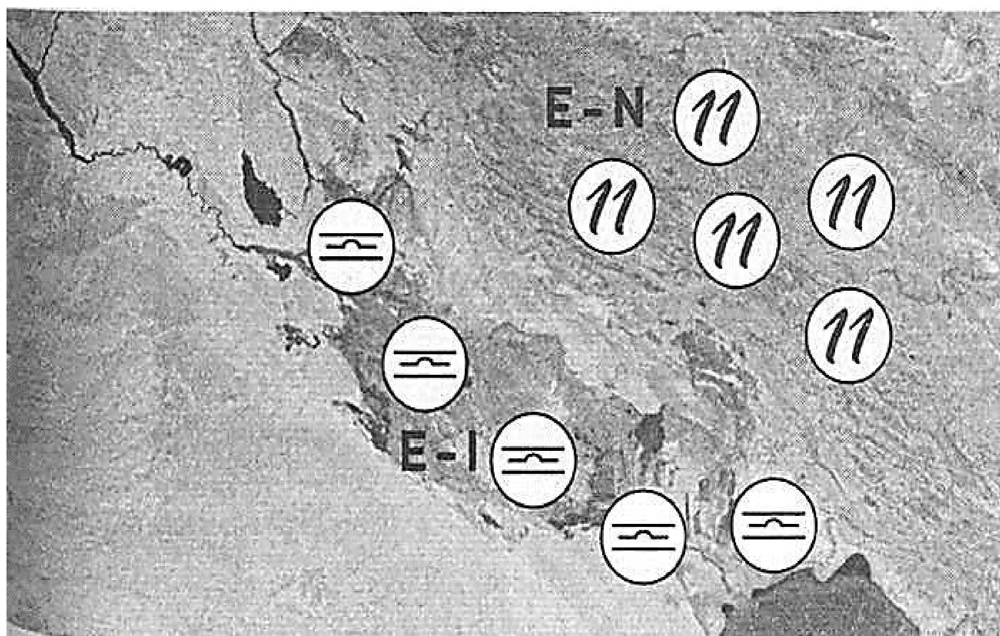

Dispozitivul sferic de comandă mentală, înconjurat de containerele cilindrice cu raze

Influența mentală a lui Tenekau implica atât munca realizată de primate cu acele containere, cât și transformarea lor gradată la nivel de ADN, prin tehnologia extraterestră. Treptat, primatele au început să rămână în zonele în care se aflau containerele de extracție și sfera de control mental. La început, înfricoșate, unele plecau din acele zone, însă am văzut că pe măsură ce ADN-ul lor își modifica structura sub acțiunea câmpului modelator, ele nu mai fugeau și nu mai erau cuprinse de teamă.

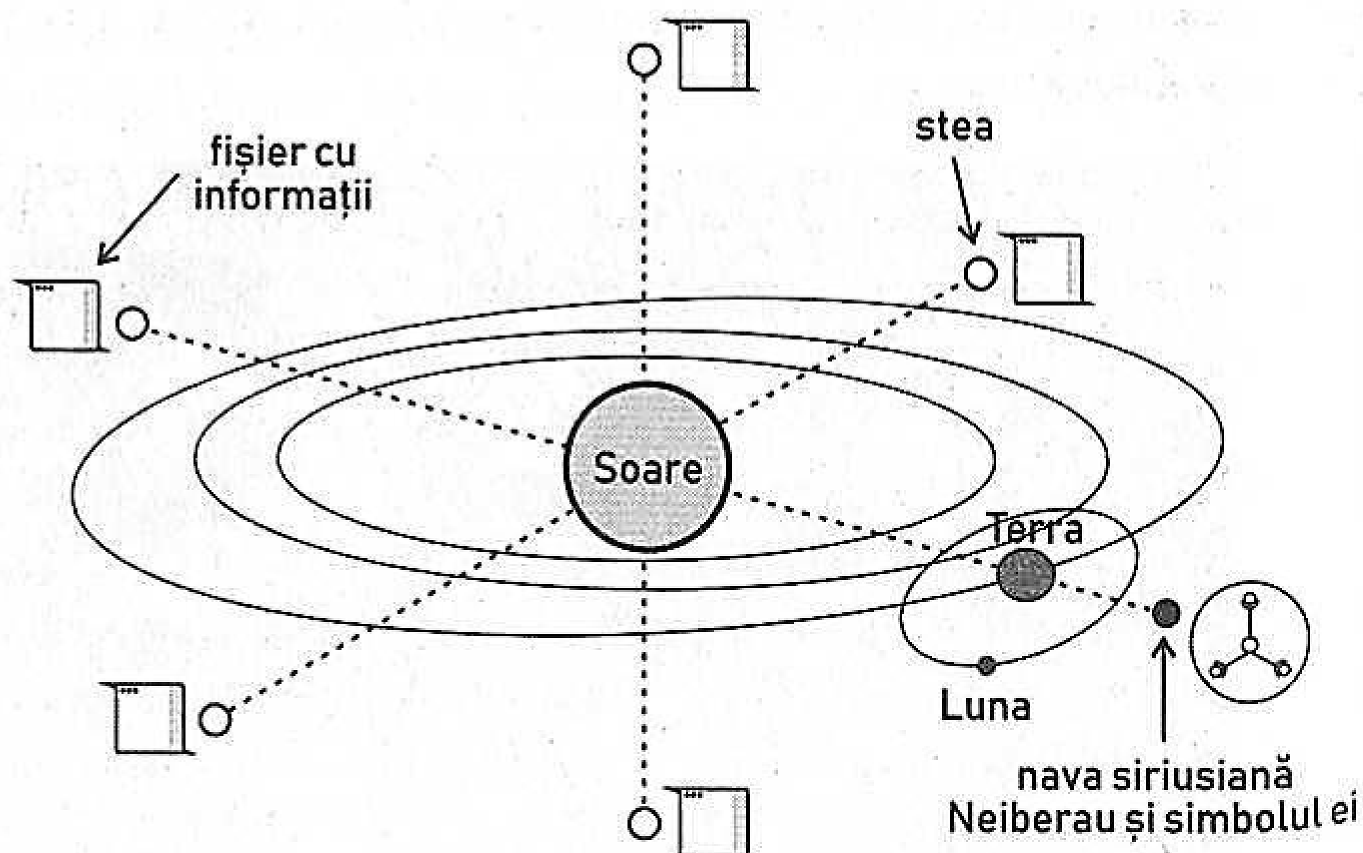
Simbolul hexagonal

Implementarea frecvențelor desemnate de către simbolurile E-I și E-N s-a realizat în zona Golfului Persic de azi. Frecvența desemnată de simbolul E-I a fost folosită în sud, apoi cea desemnată de simbolul E-N s-a petrecut mai sus puțin, într-o zonă situată mai spre dreapta. După cum am văzut, imaginile cu extracția efectivă a metalelor și cu ADN-ul primatelor deja transformat au avut loc undeva mai la nord, pe o arie mai extinsă, însă tot în zona Golfului Persic.

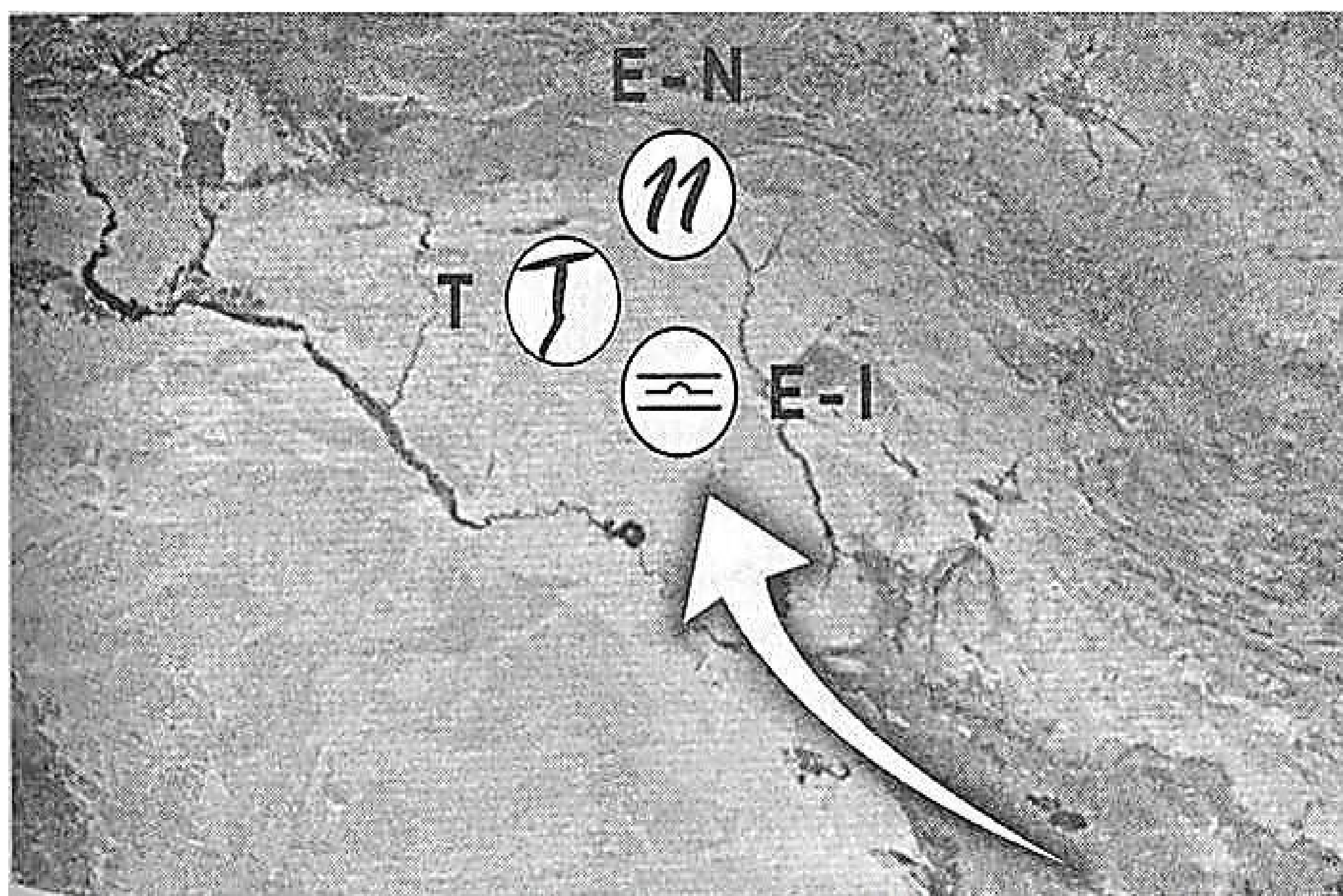
Zonele din Golful Persic unde a avut loc implementarea frecvențelor desemnate de simbolurile E-I și E-N

În partea de sud, corespunzând primelor transformări ale ADN-ului primatelor, era o vegetație luxuriantă, dar puțin mai la nord, în aria largă de extracție, am văzut multe stânci, peisajul fiind destul de arid. Eu păstram în minte ideea care mă preocupa de la început, aceea a originii și evoluția ființei umane pe Pământ, iar ceea ce mi se prezenta pe ecran era o desfășurare a acestei idei, pe care nu întotdeauna reușeam să o înțeleg sau să țin pasul cu ea. Uneori, prezentarea pe ecranul holografic era așa de complexă încât descrierea și redarea grafică a acelor elemente aici, în această carte, este foarte dificilă și ar face lectura foarte complicată. Tocmai de aceea, prefer să prezint elementele principale într-un mod cât mai sintetic, fără a intra prea mult în amănunte. De pildă, modul în care acțiunea navei extraterestre Neiberau – poziționată într-o anumită rețea de stele – a influențat transformarea ADN-ului primatelor din acea vreme nu doar la nivel mental, ci și la nivel emoțional, este remarcabilă și totodată foarte complexă.

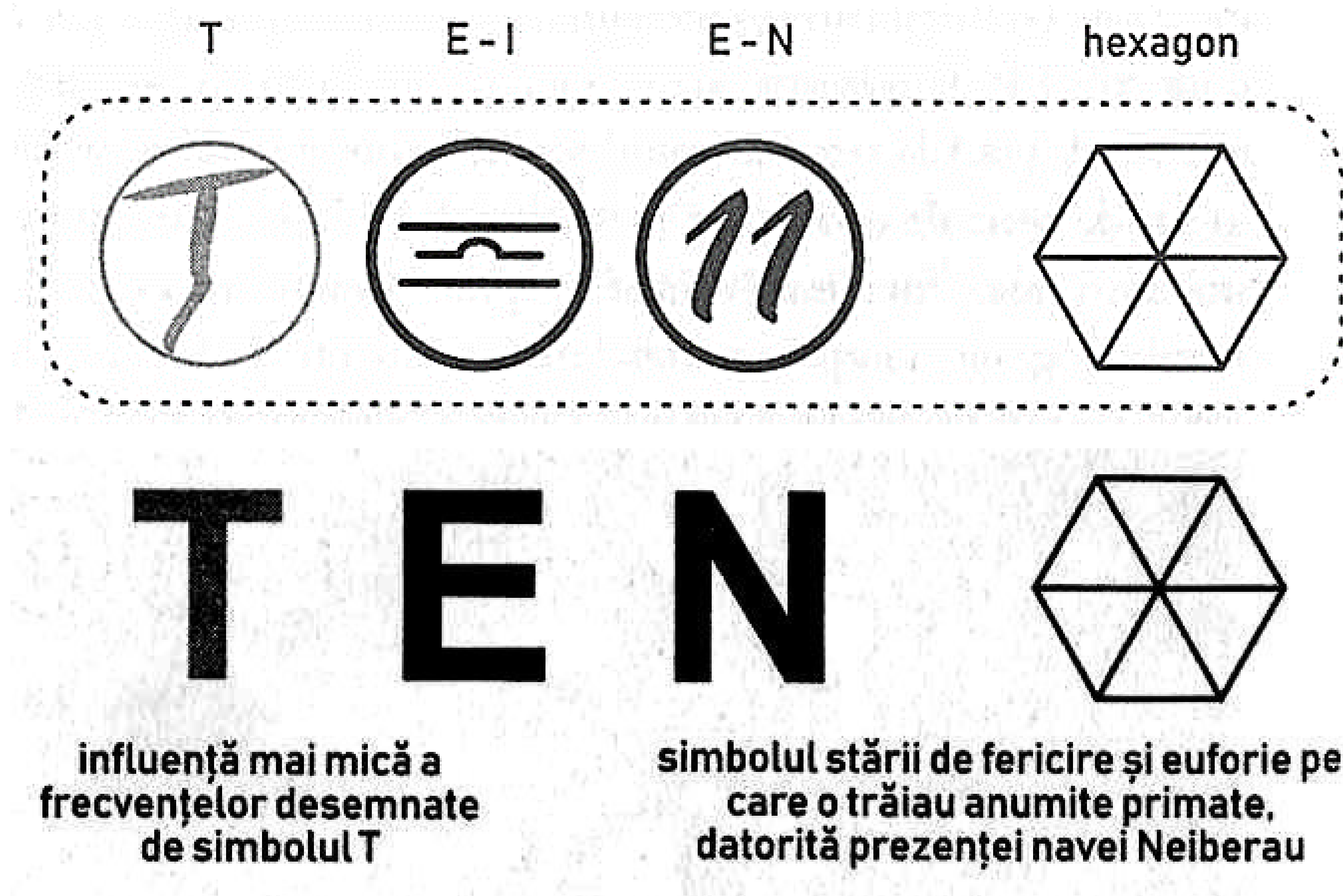
Rețeaua formată de nava Neiberau și celelalte stele, cu Soarele sistemului nostru planetar în centru

Atunci când mi s-a prezentat acest aspect, am văzut o succesiune de directoare cu forma lor unduită specifică; unul dintre fișiere era însă mai luminos. Am îndepărtat celelalte directoare și l-am ales pe acela, care s-a deschis înfățișându-mi imaginea rețelei stelare și a navei siriusiene Neiberau, aflată în apropierea Pământului. Acțiunea principală a acestei rețele cosmice avea atunci ca „țintă” Soarele nostru. Nu mi s-a arătat ce fenomene s-au petrecut în acea perioadă la nivelul acestei stele, probabil pentru că eu nu cerusem aceasta, dar cert este faptul că a urmat o perioadă în care Soarele a strălucit mai tare, influențând radical transformarea vieții pe Pământ. Zona Golfului Persic, corespunzătoare influențelor E-I și E-N s-a uscat, iar triburile de primate care locuiau în acea zonă au început să roiască spre nord, până la o zonă care devenise luxuriantă ca vegetație, puțin mai sus de zona de extracție a metalelor.

Reprezentarea migrației primatelor din zona uscată a Golfului Persic spre zona cu vegetație luxuriantă

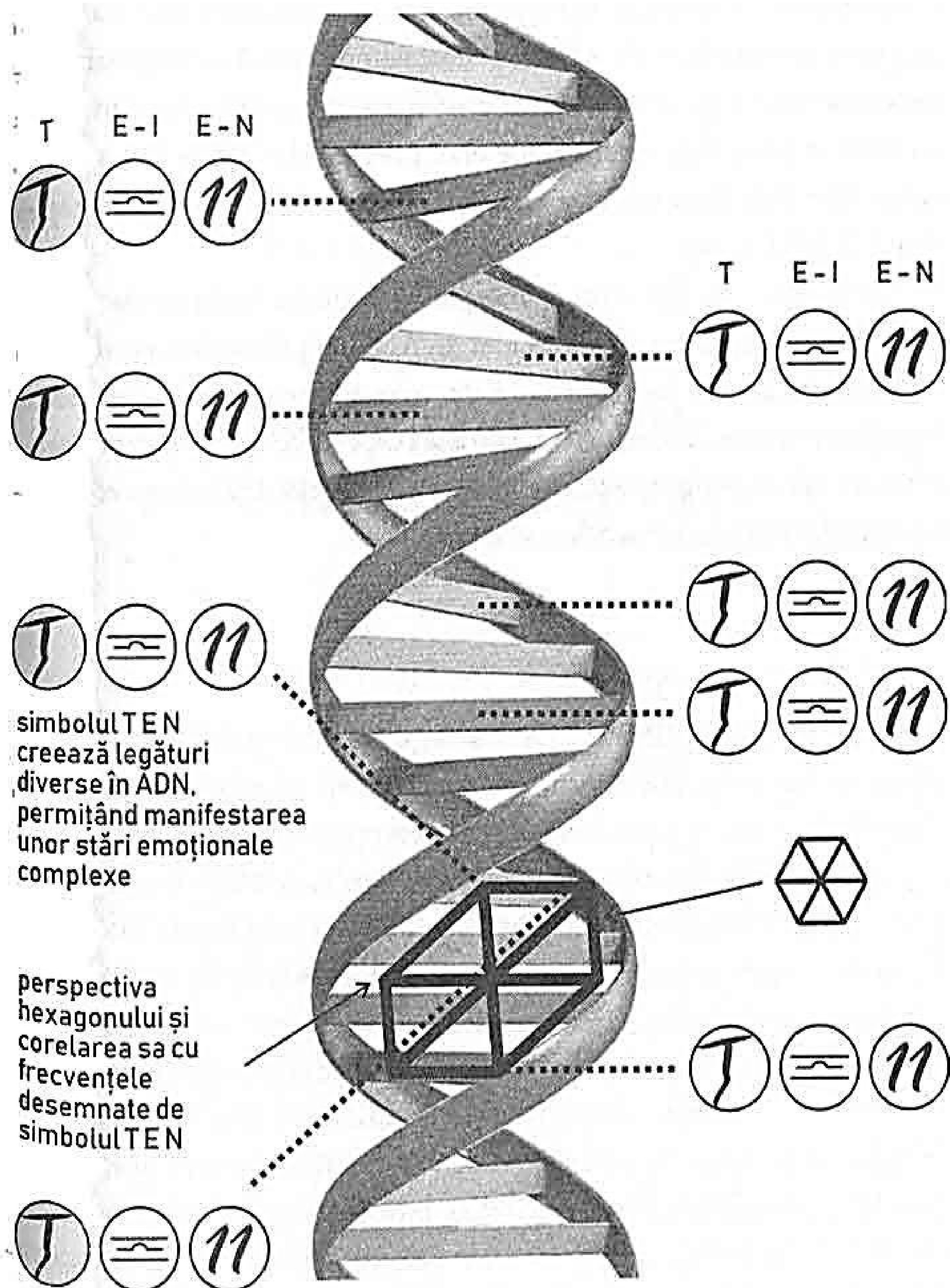
Zona, nu foarte extinsă, era cuprinsă între două fluvii mari (*Este foarte posibil ca autorul să se refere la fluviile Tigru și Eufrat, care sunt menționate în cărțile lui Zecharia Sitchin. Zona despre care vorbește Radu Cinamar corespunde, probabil, chiar zonei ce a fost cunoscută mai apoi ca fiind „Eden"-ul, leagănul apariției primei ființe umane evoluate – n. ed.)*. Când imaginea a ajuns în acest punct, peste detaliul geografic au apărut simbolurile cunoscute T, E-I și E-N. Totuși, pe lângă cele trei simboluri am observat prezența unui al patrulea care nu era o literă, ci avea o reprezentare grafică mai complexă, asemănătoare unui hexagon, împreună cu diagonalele sale.

Reprezentarea simbolului complex TEN- hexagon, care a implicat rafinarea emoțiilor

Simbolul general care desemna influența specifică în acea zonă era așadar alcătuit din T, E-I și E-N, în care E-I și E-N luminau puternic, iar T era mai slab. După cele trei litere

simbol urma o pauză și apoi venea al patrulea simbol, cel hexagonal, pe care eu îl simțeam ca desemnând o stare de fericire și de exaltare, ce avea ca sursă nava Neiberau.

Reprezentarea unei porțiuni din ADN-ul primatei care este influențată de T E-N hexagon, ce semnifică rafinarea emoțiilor

Am înțeles telepatic că această stare euforizantă era direcționată doar într-un loc anume, doar într-o anumită zonă, ce corespundea acelei suprafețe cu vegetație luxuriantă, cuprinsă între cele două mari fluvii.

Primatele care se retrăseseră în acea zonă, fiind atrase de ea ca de un magnet, beneficiau de o revărsare extraordinară de bucurie, ce acționa în mod direct asupra emoțiilor lor, rafinându-le. Vedeam cum starea de bucurie și fericire crea o anumită coeziune în grupurile de primate, care continuau să găsească preocupări creative și în afara perioadei de influență ce provenea de la navă. Aceasta le permitea să simtă stări emoționale mult mai rafinate față de alte primate.

În acel moment mi-am pus întrebarea cum ajutau emoțiile la evoluția primatelor, altfel decât oferindu-le o stare exaltată de conștiință, care evident că nu putea fi permanentă. Aproape imediat, pe ecranul holografic a apărut imaginea unei porțiuni de ADN a primatelor, pe care am văzut mai multe puncte luminând pulsatoriu, atunci când trăiau stări de fericire. Am înțeles telepatic că acele puncte luminoase erau porțiuni din ADN care rezonau cu un cumul de frecvențe care erau desemnate de către simbolul complex T E-I E-N (T E N). Acest „joc” de frecvențe a început să formeze anumite modificări complexe noi în interiorul moleculei de ADN al primatelor, iar de la un moment dat acestea au reușit să se dezvolte singure pe plan emoțional. Faptul este remarcabil, deoarece rafinarea aspectelor psiho-mentale semnifică un salt important pe scara evoluției ființei, prin deschiderea ei față de frecvențele superioare din Macrocosmos.

Cap. 6 – SPLITAREA EVOLUȚIEI: RAMURILE ENL ȘI ENK

Am continuat vizionarea cu mult interes, urmărind să fiu cât mai concentrat. Deoarece intenția mea era foarte clară, pe ecran au apărut imagini complexe care reprezentau biocâmpul noilor primate. Modificările survenite în ADN care erau în legătură directă cu simbolurile T, E și N creau posibilitatea unei măriri a vitalității. Pe de altă parte, trăirile, emoțiile și anumite gânduri ale acelor primate erau influențate de noile structuri din ADN-ul lor, care aveau legătură directă cu simbolul hexagonal. Așa după cum am spus, simbolul hexagonal reprezenta influența complexă pe Care o avea nava Neiberau asupra ADN-ului primatelor.

Totuși, munca susținută pe planetă necesita o mai bună coordonare între membrii echipajului și primate, chiar și cu cele evoluate. Stricăciunile pe care le suferise uriașa navă erau mari, iar pentru repararea lor era nevoie de anumite metale, care au început să fie extrase de pe Pământ. Dificultatea consta în faptul că ființele extraterestre nu puteau să lucreze prea mult timp pe Pământ datorită diferențelor dintre mediul de pe nava lor și cel al planetei noastre.

Din sinteza prezentării am înțeles atunci că Tenekau a primit o sugestie de la grupul de medici de pe nava Neiberau pentru a crea *o clonă hibridă* a sa, care să fie îmbogățită cu gene de la primatele mai evoluate ce realizaseră deja un salt evolutiv prin influența subtil-energetică reprezentată de simbolul TEN-hexagon. Tenekau a fost de acord și astfel a început un proces complex de „modelare” a macromoleculei de ADN, care avea să conducă la structuri cu potențialități extraordinare pentru viitoarea ființă clonată.

Transferul de conștiință

După aceea, imaginile s-au succedat destul de repede, arătându-mi o zonă în care se aflau un fel de corturi de dimensiuni mari, care erau transparente și aveau o formă ca de diamant. Imaginea s-a mărit și am putut să văd interiorul „cortului” central, unde existau mai mulți cilindri așezați pe sol în poziție orizontală. În fiecare dintre acei cilindri se afla un corp al unei ființe umanoide, care nu era nici primată, dar nici extraterestră. Impresia mea a fost că trupurile respective reprezentau mai multe clone ale unui model ce trebuia perfecționat. Deoarece imaginea nu s-a schimbat după ce am avut acea percepție și înțelegere interioară, am dedus că ceea ce intuisem, era adevărat.

În mijlocul „cortului” am văzut un scaun special, cu multe instalații în jurul lui, pe care era așezat Tenekau, având ochii închiși și fiind profund absorbit. Scaunul respectiv semăna cu cel din Camera Ocultă din Irak, dar cu toate acestea îmi dădeam seama cu claritate că era vorba despre altă tehnologie. În plus, formele generale difereau și ele, iar scaunul era racordat la multe alte dispozitive complicate.

În jurul lui se mai aflau două ființe extraterestre; ce supravegheau derularea unui fel de proces la aparatele din jur. Apoi mi s-a arătat o altă imagine în care partea de sus a primului cilindru de lângă intrarea cortului a culisat în jos și din el s-a ridicat o ființă umanoidă, care mi-a fost adusă în prim-planul vederii. Am avut imediat percepția interioară că în acel corp se transferase conștiința lui Tenekau, în timp ce trupul său rămăsese inert în scaunul special din mijlocul acelui spațiu.

Din acel moment am văzut doar figura și trupul acelei ființe, în care se transferase conștiința lui Tenekau. Am identificat, prin „jocul” frecvențelor și rezonanțelor pe care oarecum îl învățasem, că transferul conștiinței lui Tenekau în acea ființă a avut loc cam prin 371.3(_ _) î.Hr.

Aceste elemente pot să pară de domeniul SF, dar îi pot asigura pe cititorii bine intenționați că tehnologia care stă la baza acestui gen de transfer, care în natura lui este atât fizic, cât și interdimensional, a început să fie „descifrată” chiar și pe Pământ în prezent. Este adevărat că siriusienii din constelația

Centura lui Orion stăpâneau această tehnologie încă de acum o jumătate de milion de ani sau poate chiar mai mult, dar aceasta ne arată că evoluția nu are granițe, iar ceea ce astăzi nu este cunoscut oamenilor de știință contemporani, nu înseamnă că nu există sau nu a fost folosit până în prezent.

Ființa în care Tenekau își proiectase conștiința nu arăta a fi perfectă, dar avea deja toate „îmbunătățirile" la nivelul ADN-ului, deoarece ea era însoțită pe ecran mereu de simbolul integral: TEN-hexagon. Am înțeles faptul că acea ființă donată era de fapt o compunere a tuturor părților de ADN din primate care au fost inițial influențate de TEN-hexagon. Așa a rezultat acea ființă specială, ce era compatibilă cu Tenekau.

Simbolul TEN-hexagon era asociat continuu cu acea ființă, la fel de înaltă ca Tenekau, adică aproximativ 2,50 metri. Totuși, spre deosebire de Tenekau – care nu avea deloc pilozitate, iar capul său era puțin alungit spre spate – acea ființă avea capul asemănător cu cel al unei ființe umane actuale cu păr lung. Culoarea părului m-a uimit, căci era alb-platinată, strălucind foarte frumos în lumină. Am înțeles intuitiv că acea ființă era practic o încrucișare dintre ADN-ul primatelor și ADN extraterestru, dar era un produs de inginerie genetică și nu unul rezultat prin încrucișarea corpurilor fizice. Acest aspect era clar, deoarece ea nu avea organe sexuale, apoi, mai târziu, am văzut acea ființă cum ieșise din laborator și se plimba afară, printre celelalte primate, având un aer ușor meditativ.

Nu am înțeles însă de ce erau mai multe astfel de corpuri în ceilalți cilindri din laboratoare. Ipoteza cea mai plauzibilă părea să indice mai multe „variante" ale prototipului inițial, care urmau și ele să fie testate. Totuși, nu am insistat pe acest aspect, ci am fost curios să aflu mai multe elemente despre crearea și evoluția acelei ființe hibride.

Un moment decisiv

Eram așa de uimit de ceea ce vedeam, încât mi-am pierdut concentrarea și atunci imaginile de pe ecran s-au blurat. Eram emoționat, realizam că urmăream „live" evenimente care s-au

petrecut acum sute de mii de ani și că eram cu adevărat privilegiat având ocazia să primesc aceste informații.

M-am recules destul de repede și, focalizându-mă din nou asupra subiectului, am recreat legătura mental-emotivă cu dispozitivul de redare a imaginilor holografice. Am continuat să mă concentrez asupra lui Tenekau și a clonei pe care o văzusem. După ce imaginile au devenit clare, am observat că ele prezentau o realitate decalată în timp cu câțiva ani, deoarece printre primate se aflau deja câteva ființe clonate. Acestea lucrau asiduu în mai multe zone din sudul peninsulei Arabiei, fiind ajutate de primate, care la rândul lor erau coordonate mental de diferiți membri ai echipajului de pe navă.

Imaginile holografice s-au schimbat, înfățișând uriașa cameră de comandă a navei Neiberau, cu o parte a echipajului, probabil pentru ca eu să cunosc sursa informației. Apoi mi-a fost arătată în imagini o altă sală, despre care am știut imediat că este o sală medicală. L-am văzut pe Tenekau vorbind cu trei ființe, semeni de-ai lui și, la fel, am primit telepatic informația că aceia erau medici pe marea navă Neiberau. În acea sală se mai aflau și alte ființe siriusiene cu însemnele caracteristice pe costumele lor, pe care nu le puteam descifra; totuși, cumva îmi dădeam seama că ele ocupau poziții înalte în ierarhia conducerii pe navă. Ele formau grupuri restrânse în sală, discutând cu mult interes un anumit subiect. Am „știut” că acela era un subiect important legat de primatele de pe Pământ. La un moment dat una dintre ființe a ridicat mâna și în fața ei, în mijlocul acelei camere a apărut o hologramă în care vedeam niște configurații stelare.

La început nu am înțeles de ce mi se arătau acele imagini și nici ce anume reprezentau ele. La un moment dat însă, în imagine au apărut „razele” stelare, cu fișierele specifice, iar intersecția lor s-a concentrat pe nava Neiberau. Apoi imaginea s-a mărit și atunci am văzut Sistemul Solar, apoi pământul, nava, zona din mijloc a navei și apoi o mulțime de alte ființe de pe navă, inclusiv Tenekau. În continuare nu înțelegeam sensul acelor imagini și tocmai de aceea m-am întors întrebător către bărbatul din Apellos. El m-a privit zâmbind și mi-a răspuns:

— Ce ai văzut tu aici este foarte complex. Așa cum în astrologia cunoscută pe Pământ se lucrează cu planete, cu

Luna, Soarele și alte corpuri cerești, dar mai rar cu alte stele fixe, în „astrologia” cunoscută de acele ființe extraterestre se luau în calcul mii de stele, nu doar câteva. Atunci când pe o astfel de navă cosmică se năștea o ființă, influența stelară era mult mai puternică, pentru că ea se afla într-un loc din spațiu care nu era în legătură cu planeta natală a părinților. Un astfel de caz a fost cel al lui Tenekau. În imaginea din hologramă ni s-a arătat că în momentul nașterii sale au existat câteva aranjamente stelare care aveau aceeași structură de tip E și N, care se regăsea și în primatele de pe Pământ. Tenekau a crescut pe navă, a învățat pe navă, a fost primit în corpul de armată de pe navă și a urcat în grad. În tot acest timp, el a avut în structura ADN-ului său influențele stelare de tip E și N, resimțite de asemenea de primatele de pe Pământ în ultimele zeci de mii de ani. Atunci când Tenekau a coborât pe planeta noastră cu nava de transport pentru a extrage minereuri, a simțit ceva „interesant” la primatele care se uitau curioase la navă. El a rezonat cu influențele subtile stelare E și N, care produseseră deja transformări în ADN-ul primatelor.

Am văzut atunci imaginile ce arătau legătura între acele secțiuni de ADN transformate de influențele stelare, care existau atât în primate, cât în ADN-ul lui Tenekau. Bărbatul din Apellos a continuat să-mi explice:

— Acela a fost motivul pentru care clona în care Tenekau și-a transferat conștiința a putut fi realizată ușor, pentru că genele lui erau compatibile cu cele provenite de la primate. El și-a dat seama de importanța acelor aspect și a transmis un lung raport superiorilor săi de pe nava Neiberau.

Am dorit să văd în detaliu acel moment și mi-am îndreptat privirea către ecran; imaginea s-a clarificat în câteva secunde. Ele prezentau o cameră destul de mare și foarte „tehnologizată”; totul acolo părea să fie realizat în mod ergonomic, de la dispunerea obiectelor, până la formele aparaturii tehnice, care consta mai mult în diferite tipuri de ecrane, așezate fie vertical, fie orizontal.

Imaginea îl prezenta pe Tenekau stând în picioare, în fața unui astfel de ecran mare, care proiecta holografic la mică distanta în fața lui multe simboluri, semne și imagini. Vedeam totul din spatele umărului drept al lui Tenekau și am înțeles că

acelea erau clipele în care el trimitea raportul vast către superiorii săi. Apoi imaginile s-au succedat rapid și am văzut momentul în care au venit răspunsurile. Intuitiv simțeam impregnarea subtil-energetică foarte specială a acelui moment. Acele clipe au fost cele care au definit poate cel mai mult destinul umanității, clipa când a fost luată decizia de creare a unei noi ființe.

Bărbatul din Apellos m-a ajutat să înțeleg imaginile noi pe care le vedeam. El mi-a spus că raportul lui Tenekau a avut efectul unui fulger în rândul eșalonului superior de pe marea navă Neiberau. Comandantul, împreună cu grupul de conducere al navei a trimis acel raport către consiliul de înțelepți de pe planeta mamă. Răspunsul a fost halucinant pentru toți. Tenekau a fost înștiințat că el nu se afla deloc întâmplător în acea conjunctură, în acel loc de pe Pământ și în acel moment. I s-a explicat ca toate acestea au fost plănuite cu mult timp înainte de la nivelul planurilor subtile superioare și că, prin acțiunile sale, el a creat prototipul unei ființe evoluate care va exista în viitor pe această planetă.

Tenekau a înțeles atunci că, în realitate, totul fusese aranjat și prestabilit, astfel încât să se sincronizeze și să determine acele decizii și acțiuni pe care el le-a săvârșit. Chiar dacă la început intenția lui a fost doar de a crea din primatele existente o ființă cu posibilități superioare, care să ajute la muncile de extracție a minereurilor de care aveau nevoie, totul se dovedea acum a fi pătruns de un sens mult mai profund. Ordinul pe care el l-a primit a fost de a rămâne cu nava sa în preajma Pământului și de a susține activitățile necesare pentru dezvoltarea și evoluția primatelor ce existau atunci în acea zonă.

Problemele generate de conflictul spațial continuau să existe, dar Tenekau a fost „detașat” și a primit ordin direct să se ocupe din acel moment de susținerea evoluției naturale a primatelor mari de pe Pământ, care în timp vor deveni o civilizație înfloritoare. Acel ordin a fost dat atât lui, cât și tuturor eșaloanelor de conducere a navei Neiberau. După primirea acelui ordin, tot echipajul și toate resursele logistice ale uriașei nave s-au orientat spre noua misiune. Doar o mică

secțiune a navei urma să se mai ocupe de aspectele militare și de securitate a navei în acea zonă a cosmosului.

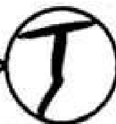
Semnificația splitării lui T

În continuare, imaginile au arătat o cameră imensă, unde mai multe ființe extraterestre de pe navă studiau legăturile dintre stele și configurațiile lor posibile pentru a implementa în ADN-ul primatelor anumite influențe energetice, care să determine accelerarea evoluției lor naturale. Imaginile de pe ecranul holografic la care priveam s-au succedat rapid și s-au oprit într-un moment în care dintre toate structurile stelare studiate s-au ales doar două. În dreptul acelor imagini am văzut două simboluri.

Din combinațiile lui T, E și N la nivelul ADN-ului primatelor, am văzut că T, care era mai puțin intens decât E și N, a început să se spliteze în două alte simboluri, ce reprezentau două familii de frecvențe distincte. Apoi, pe ecran mi s-a arătat cum cele două frecvențe se combină, iar cele două simboluri ale lor se unesc, rezultând o configurație ale cărei intersecții erau chiar punctele în care se găseau stelele din structura ce crea afluența necesară pentru evoluția primatei.

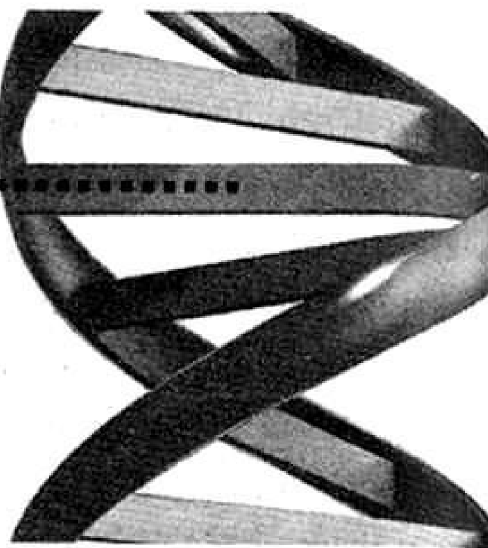
La nivelul ADN-ului primatelor, această splitare a lui T în două familii de *frecvențe* distincte a însemnat implementarea capacității de a alege. Emoțiile stările pe care acele ființe le aveau, permiteau de atunci înainte ca ele sa aleagă modul lor de acțiune; nu mai era vorba despre instinct, ci deja se actualiza *simțirea* și *alegerea rațională*.

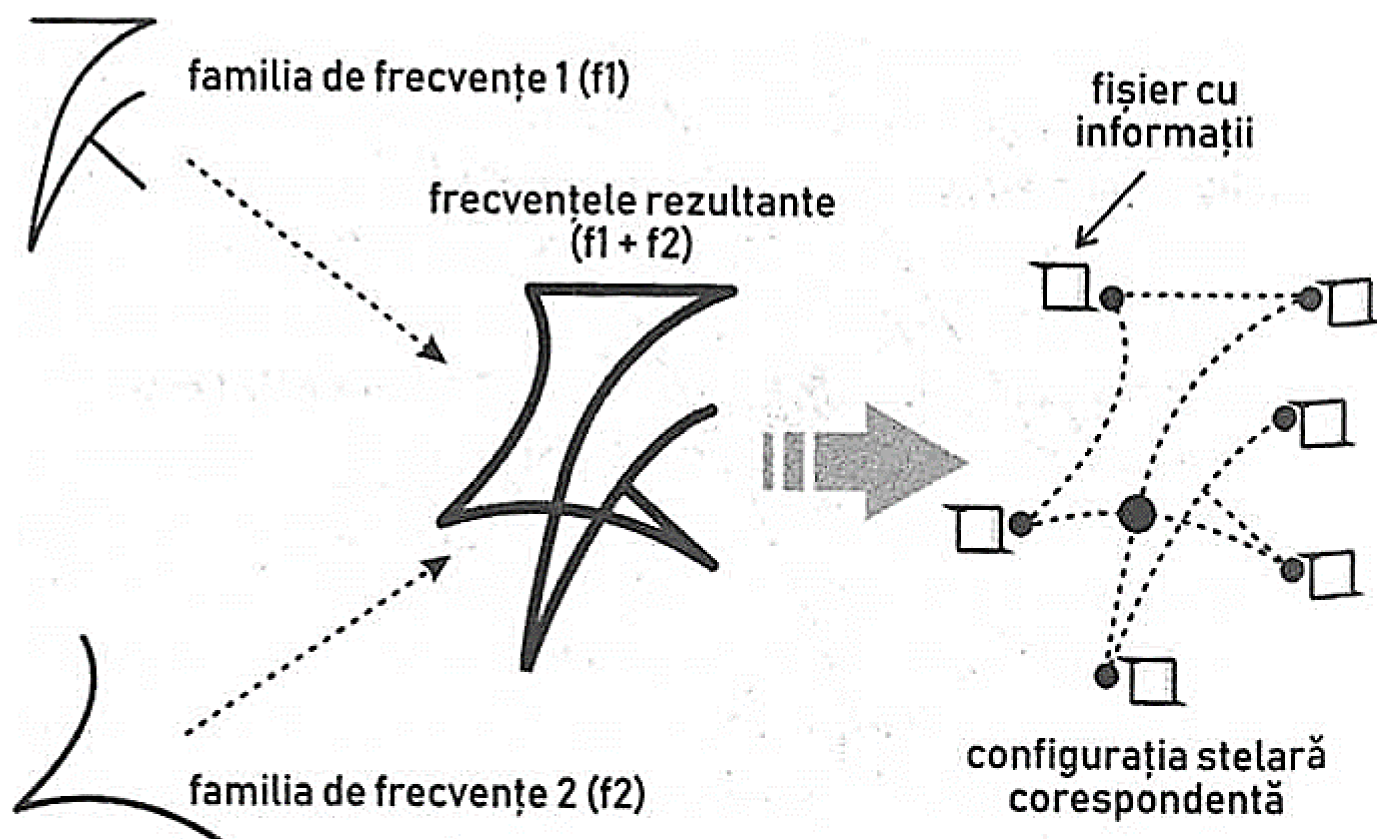

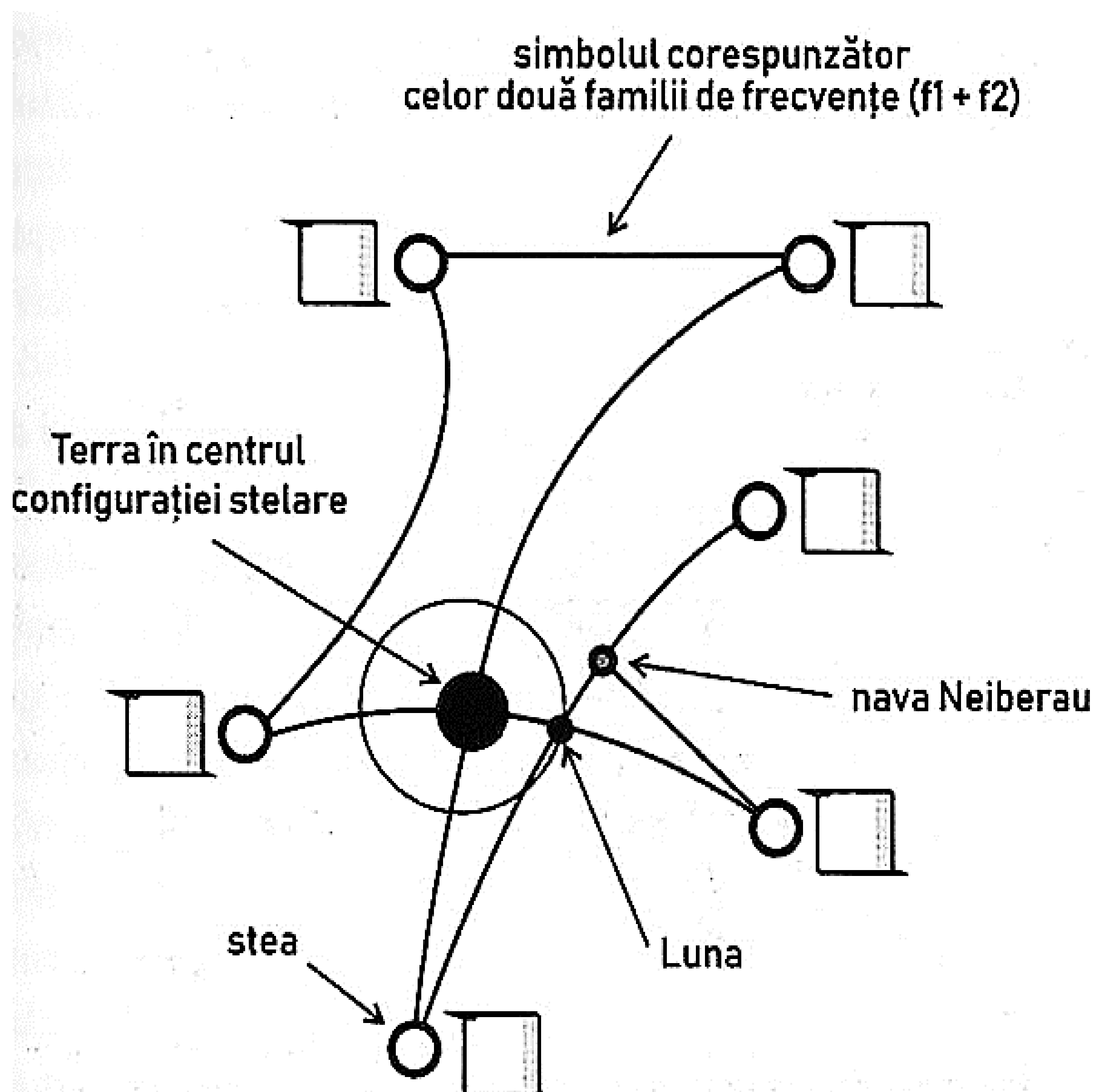

Influența frecvențelor desemnate de simbolul T E N în ADN-ul primatei și splitarea lui T, ce reprezintă două familii de frecvențe distincte

Unirea celor două frecvențe și punctele lor de „intersecție stelară”

Prin urmare, așa după cum am înțeles din succesiunea imaginilor, frecvențele desemnate de simbolul E-N au influențat frecvențele desemnate de simbolul T în structura ADN-ului, iar ca urmare s-au produs interferențe complexe ce au născut noi familii de frecvențe. Aceste familii de frecvențe au fost desemnate de două simboluri: un simbol asemănător cu litera K, iar al doilea simbol asemănător cu litera L.

Poziționarea navei Neiberau lângă Lună, în configurația stelară ce corespunde frecvențelor create prin interferență

Așa după cum am văzut într-o succesiune de flash-uri pe ecranul holografic, nava Neiberau se așezase printre planetele Sistemului nostru Solar pentru a susține această splitare foarte importantă în evoluția viitoare a ființei umane. În anumite situații, nava Neiberau – pentru a amplifica aceste interferențe – se așeza lângă Lună, într-o configurație care păstra legătura cu simbolul frecvențelor suprapuse.

Simbolul K

Sensul simbolului K este foarte important și, în timp, el a ajuns să definească gena majoritară a populației de primate pe Pământ. În legătură cu semnificațiile sale oculte, am primit atunci unele informații valoroase de la bărbatul din Apellos. În special pentru siriusieni, acest simbol care se aseamănă cu litera K este foarte important, pentru că el reprezintă *legătura între cer și pământ*; cu alte cuvinte, el semnifică susținerea divină, dar în același timp indică și susținerea de către alte entități cu un grad înalt de spiritualitate. Voi dezvolta mai târziu și mai în detaliu aspectul simbolisticii lui K, așa cum mi-a fost el arătat și explicat.

Simbolul K reprezintă o plajă vastă de frecvențe, care sunt în directă legătură cu influența și sprijinul divin, precum și cu ajutorul spiritual oferit de entități care se află chiar în planul fizic. Cu alte cuvinte, pe de o parte avem ajutorul ce provine din dimensiunile subtile – mai ales din planul eteric, ce este apropiat de planul fizic – iar pe de altă parte avem ajutorul care provine chiar din planul fizic. Simbolul ca atare semnifică investitura și susținerea divină de sus în jos (linia verticală), care face legătura „între cer și pământ”, adică vine din planurile subtile ale manifestării către în jos, până în planul fizic. Această investitură este susținută, după cum am spus, și de entități celeste din dimensiunile subtile (linia oblică). Linia laterală reprezintă posibilitatea altor investituri, susținute de ființe din planul fizic, cum ar fi influența și ajutorul „semizeilor”, care aveau și ei anumite preferințe sau tendințe, sprijinind de exemplu un rege, un popor sau o grupare de ființe umane într-o anumită direcție. Toate aceste susțineri pornesc însă din punctul de mijloc, ce semnifică planul eteric***. O***

descriere mai detaliată a acestui simbol foarte important voi oferi în volumul următor.

Deosebiri între ramurile ENL și ENK

În continuare am văzut cum cele două familii de frecvențe distincte – fiind în legătură cu simbolurile K și L – s-au combinat cu E-N, rezultând familiile de frecvențe specifice E-N-L și E-N-K ale ADN-ului acelor ființe. Dintre acestea, vedeam cum ființele desemnate de simbolul ENL aveau un biocâmp mai mare și mai fin, pe când ființele desemnate de simbolul ENK aveau un biocâmp cumva mai „restrâns”.

Ambele familii de frecvențe existau datorită interferenței create de frecvențele simbolizate de hexagon, însă frecvențele desemnate de către simbolul L erau mai susținute datorită unor rezonanțe specifice.

După realizarea acelei splitări am înțeles că dezvoltarea ființelor desemnate de simbolul ENK era rezervată mai ales planului fizic, în timp ce dezvoltarea ființelor desemnate de simbolul ENL avea să cuprindă atât planul fizic, cât și planul subtil eteric. Asta a făcut ca o parte dintre primate, în care familia de frecvențe desemnate de simbolul L era mai prezentă și se combina mai mult sub forma ENL, să se obișnuiască mai repede cu frecvențele desemnate de către simbolul hexagon. Din această cauză, ele au evoluat mult mai repede. Ființele ENL beneficiau de o dezvoltare mai rapidă și pentru faptul că ele trăiau mult timp în preajma bazelor extraterestre de pe sol și interacționau în felurite moduri cu ființele extraterestre, ajutându-le pe acestea sau învățând de la ele. Cele mai evoluate specimene aveau chiar acces în interiorul acelor baze. La evoluția lor, o mare importanță a avut hibridizarea în etape succesive cu ADN extraterestru.

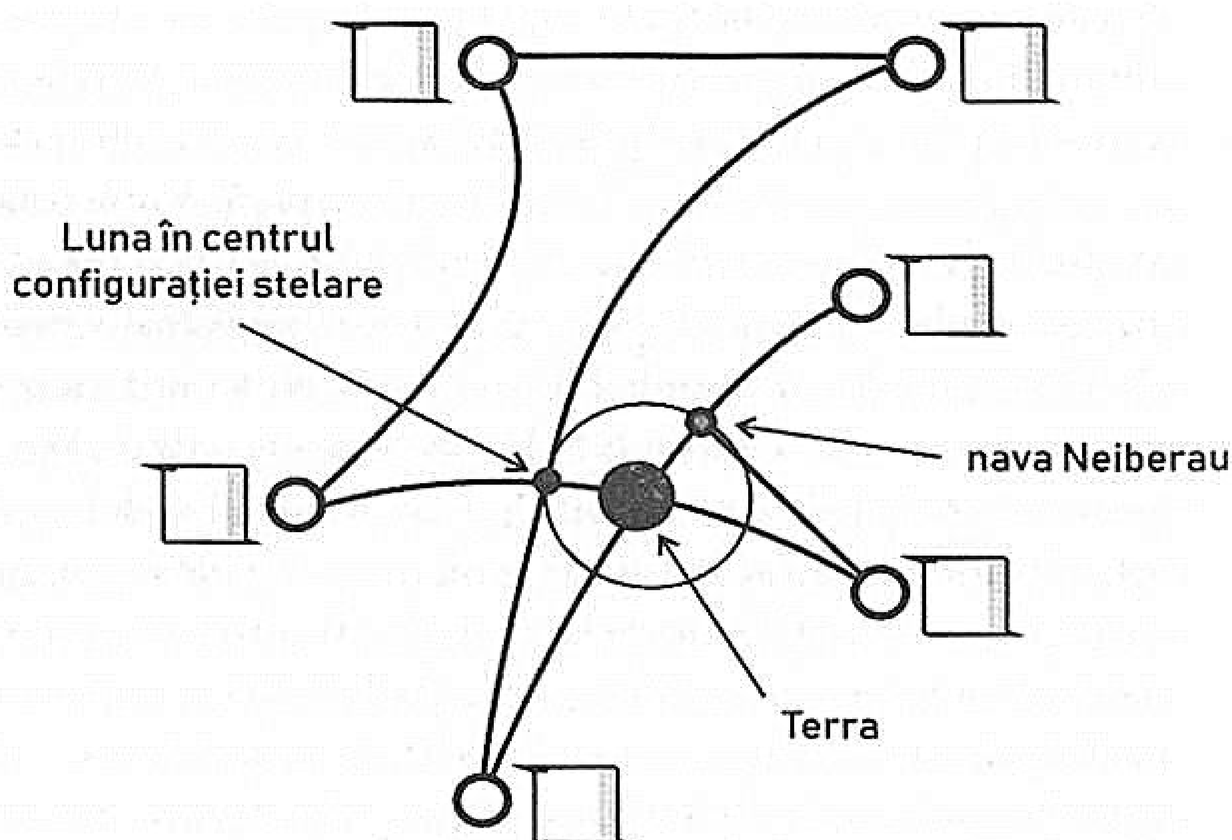
După un timp, când ființele ENL au început să procreeze, embrionul primea chiar de la început influența câmpurilor subtile emise de bazele extraterestre, precum și influența puternică ce se datora mutațiilor genetice susținute de medicii de pe nava Neiberau.

Susținerea procreării pe ramurile ENL

Observam uluit toate aceste elemente despre originea noastră pe Pământ și atunci am dorit să știu cum s-a susținut procrearea pe ramura ENL, care era în mod clar puternic hibridizată cu ADN extraterestru.

Imaginea de pe ecran a dispărut o fracțiune de secundă, pentru a face imediat loc imaginii ce reprezenta nava siriusiană Neiberau inclusă aliniamentul stelar cunoscut, cu liniile de legătură dintre stele.

Așa după cum am spus, la mijlocul vastei rețele cosmice pe care ele o formau se afla întotdeauna un corp ceresc, asupra căruia se focaliza influența subtilă. De pildă, pentru inițierea transformărilor la nivelul ADN-ului primatelor, la început în mijloc a fost Pământul; mai târziu, într-o altă configurație stelară, la mijloc a fost Soarele nostru, pentru a determina o nouă etapă importantă în evoluția structurii ADN a acelor ființe.

Poziția relativă a navei Neiberau în Sistemul nostru Solar, când Luna se afla în centrul aranjamentului stelar

Acum mi se arăta o altă structură, având la mijloc Luna. Mi se indica, de asemenea, că *Luna a reprezentat elementul fundamental ce a determinat dezvoltarea sexelor în cazul primatelor ce vor deveni, în decursul evoluției lor, ființe umane*.

Pe ecranul holografic mi s-a arătat mai apoi proiecția subtilă a navei Neiberau, ca un fel de „dublură eterică a ei”, pentru a remarca astfel existența unei mari mulțimi de ființe sau, mai bine zis, de suflete ca manifestate subtil eterică. Am realizat imediat, de asemenea prin inducție telepatică, faptul că ele foloseau corpul subtil al navei pentru a influența dezvoltarea combinațiilor genetice ale fătului ce aparținea ramurii ENL.

Prin aceasta, ființele născute pe ramura ENL erau susținute, atât mental cât și subtil eteric de ființe compatibile de pe nava Neiberau. Această susținere ce provenea de la uriașa navă era focalizată spre Pământ la nivel de grupuri de ființe, de trib sau în unele cazuri chiar pe o regiune. Susținerea depindea doar de compatibilitatea dintre primate și ființa extraterestră de pe navă, precum și de capacitățile ei individuale.

Cu timpul, ființele ENL au evoluat și chiar au început să se „desprindă” pe ramuri secundare din ramura principală ENL, formând noi „direcții” de dezvoltare simbolizate cu: ENL – A, ENL – I, ENL – O, ENL – E și alte combinații de acest fel. Vedeam astfel, ca într-o creștere spectaculoasă a unui arbore, „despicarea” frecvențelor principale a lui ENL – care era „trunchiul” – în mai multe ramuri și subramuri secundare, care semnificau frecvențele secundare, fiecare cu caracteristicile, posibilitățile și puterea ei.

Desigur că simbolurile din ramificațiile secundare nu erau cele cunoscute de noi în această epocă (A / E / I / O / U etc.). Am dat aceste explicații doar pentru a face posibilă o înțelegere adecvată a ceea ce s-a petrecut atunci, dar simbolurile văzute de mine în imaginile holografice erau mult mai complexe și dinamice. Pentru a avea totuși o idee asupra susținerii lor și a felului în care arătau, adeseori mă opream din vizionare pentru a nota pe hârtie și a schița aceste elemente, asociindu-le cât mai bine cu literele pe care noi le cunoaștem. Fiind atent la modul în care se dezvoltau acele primate speciale din ramura

ENL, am putut să observ legăturile complexe care se produceau între ele și ființele extraterestre care au început să vină de pe nava Neiberau, pe suprafața planetei noastre, având misiunea de a susține procesul de evoluție accelerat al acelor primate.

Din succesiunea rapidă a imaginilor mi-am dat seama că în decursul a câteva mii de ani nava Neiberau a devenit un focar puternic de spiritualitate. Misiunea ei militară s-a schimbat, fiind orientată cu precădere spre studiu și cercetare pentru a crea și a susține dezvoltarea unei noi ființe și a unei noi civilizații. Am văzut, de asemenea, că numărul celor de pe navă aproape s-a dublat. Așa după cum am spus, exista și o secțiune militară pentru a păzi spațiul din jurul navei, dar majoritatea ființelor care populau gigantica navă erau orientate spre cercetarea științifică.

Imaginile ce mi se arătau erau sublime, dar nu am putut să mă bucur prea mult de ele, deoarece foarte repede am observat cum acel fenomen de susținere era incomplet. Primatele evoluate din ramura ENL, care erau susținute prin metoda descrisă mai sus nu reușeau să procreeze suficient de mult și de repede. Chiar dacă cercetătorii de pe Neiberau susțineau masiv trezirea conștiinței în populația de primate evoluate, numărul lor era totuși prea mic.

Impedimentul a fost rezolvat într-un mod care avea să marcheze decisiv evoluția ulterioară a ființei umane. În imaginile pe care le urmăream pe ecranul holografic am remarcat un eveniment epocal care s-a petrecut în legătură cu Luna, ca urmare a poziționării navei Neiberau în rețea cu anumite stele. Evenimentul, care cel mai probabil a avut o natură subtil eterică, a fost sugerat în imaginile pe care le vedeam sub forma unei configurații stelare cu Luna foarte strălucitoare în centru. Prin influența care s-a produs asupra mișcării și traiectoriei Lunii, primatele evoluate au fost susținute în a fi mult mai active din punct de vedere sexual.

Pe de altă parte, ramura ENK a continuat să evolueze în ritmul ei propriu, natural, fără ajutor sau intervenții exterioare, deoarece diferența de frecvență de vibrație era totuși prea mare pentru a permite o hibridizare eficientă cu un ADN evoluat.

Adam

Imaginile s-au succedat rapid, prezentând unele evenimente care au avut loc după câteva mii de ani de la inițierea mutațiilor pe ramura ENL. Pe un fel de hartă „dinamică” ce îmi era înfățișată în imaginile holografice, am văzut că pe Pământ coexistau în acea vreme multe alte tipuri de primate care ajunseseră la diferite faze de evoluție. Dintre toate aceste specii de ființe umanoide, ramura ENL a fost în mod evident susținută de civilizațiile extraterestre care supravegheau procesul de dezvoltare a noii rase în devenire pe planeta noastră, atât prin orientarea indivizilor spre zone propice de dezvoltare, cât chiar și prin „însămânțare”, pentru a oferi din timp în timp câte un impuls dezvoltării ADN-ului lor.

Femeile ENK procreau însă foarte mult, iar bărbații din ramura ENL încă mai erau atrași de acestea, ceea ce putea duce la o degradare accentuată a ramurii ENL și astfel se putea micșora ritmul evolutiv al ființei umane.

Ca număr de indivizi, ramura ENK era dominantă, iar ramura ENL – care avea putini indivizi – se retrăsese în anumite locuri mai ferite de pe planetă, în special în zonele de coastă și pe insule. Nu am înțeles foarte clar de ce ființele ENL aveau această preferință față de zonele de coastă, dar din ceea ce am văzut era foarte clar că ele se stabileau doar în astfel de regiuni. Practic vorbind, nu am văzut ființe ENL în interiorul continentelor.

Totuși, faptul că în ADN-ul ființelor din ramura ENL predomina simbolul hexagonal, reprezentând o anumită familie de frecvențe ce aduceau o elevare certă a lor, făcea ca ființele ENL superioare să devină adevărate emițătoare și surse puternice pentru alte ființe din ramuri L derivate și chiar pentru unele ființe din ramura ENK, contribuind la evoluția tuturor. Ele reprezentau un fel de focare de biocâmp foarte evoluat și tocmai de aceea ființele cu care ele conviețuiau, chiar și din cele inferioare, preluau o parte mai mare sau mai mică din acea influență extraordinară și își îmbunătățeau astfel în mod considerabil caracteristicile ADN-ului propriu.

La fiecare astfel de modificare puteam să observ în proiecțiile care îmi erau prezentate pe ecran, că o altă navă

extraterestră de dimensiuni și mai mari decât vechea navă Neiberau cu care am fost obișnuit, era poziționată în diferite zone din Sistemul nostru Solar: fie lângă Lună, fie lângă Saturn sau altă planetă, susținând mutații genetice complexe, create de structurile stelare sau planetare și amplificate de poziția navei.

După câteva mii de ani, ființele influențate de cele ENL superioare aveau deja o structură mai apropiată de natura umană. Ele au început să-și piardă pilozitatea, să devină mai „luminoase”, să aibă o statură dreaptă și manifeste certe capacități intelectuale. Am văzut astfel de primate evoluate care exprimau o anumită fericire interioară, aveau o anumită trăire elevată, fiind mai liniștite decât celelalte și chiar „meditative”.

Complexitatea genetică începea să se manifeste din ce în ce mai mult. Unele ființe se nășteau cu păr blond, altele fără păr deloc; unele aveau ochi albaștri, altele aveau ochi verzi și așa mai departe, modificările fiind aduse în embrion chiar de la început, după faza procreării.

Aceasta s-a petrecut până la un moment dat, când am văzut că planetele din Sistemul nostru Solar erau poziționate într-un mod specific, împreună cu o gigantică navă spațială. Atunci mi s-a arătat cum, dintr-o derivație mai complexă a ramurii ENL s-a dezvoltat un embrion ce putea fi extrem de evoluat, care îndeplinea cerințele de modificare a ADN-ului, fiind ținta transformărilor genetice extrem de sofisticate, petrecute pe parcursul a câtorva mii de ani. Imaginile insistau pe acel moment, oferind detalii chiar de la concepția embrionului.

Atunci s-a petrecut un eveniment foarte important, care mai târziu a devenit „mitologic”. Prin încrucișări repetate, un embrion dezvoltat natural de o ființă feminină din ramura ENL a putut să fie compatibil cu corpul subtil eteric al civilizației siriusiene. Dacă până atunci ființele din diversele ramuri ENL erau doar „susținute” mental și subtil eteric de o ființă extraterestră, acum exista posibilitatea ca acea ființă să devină prototipul viitorului om și un suflet extraterestru să se încarneze efectiv în corpul respectiv.

De obicei, aceasta se face printr-o asumare conștientă de către sufletul evoluat al ființei extraterestre – înainte ca el să

părăsească forma lui fizică – a actului reîncarnării într-un corp mai grosier. Practic, sufletul extraterestru evoluat își asumă să revină într-unul din corpurile fizice ale unei ființe ENL de pe Pământ, pentru a determina gradat modificările necesare la nivelul ADN-ului prin chiar nivelul ridicat de vibrație al conștiinței lui.

Odată inițiat acest proces, sufletele ființelor extraterestre care s-au încarnat în unele corpuri ale ființelor ENL au început să rămână în plan astral în jurul Pământului și apoi să se reîncarneze aici, respectând legile naturale ale vieții și ale evoluției.

Echilibrul dintre cât este permis să se intervină într-o astfel de „modificare”, pe de o parte, și legile cosmice ce guvernează ordinea și evoluția cosmică, pe de altă parte, reprezintă ceva ce se aseamănă cu mersul pe o frânghie la mare înălțime. Trebuie să ai o profundă cunoaștere a Legilor Universale și de asemenea să fii pe deplin umil și devotat Voinței Divine, să îi înțelegi și să-i percepi direcția de acțiune, astfel încât să nu te opui ei, mai ales atunci când este vorba despre un proiect la nivel galactic, ce implică *viața conștientă*. În caz contrar, eșecul este garantat și el survine în scurt timp.

Prin urmare, trebuie să existe o anumită știință a îmbinării tehnologiei și legilor divine ale Creației, iar aceasta este cunoscută ființelor care au atins un înalt grad de evoluție spirituală. În opinia mea, așa după cum am putut să văd și să înțeleg din imaginile prezentate, acele civilizații extraterestre foarte avansate au realizat chiar un act de sacrificiu, deoarece o revenire într-un plan inferior și într-o formă fizică net inferioară prin încarnări succesive, așa cum și-au asumat unele dintre acele suflete, nu poate fi ceva ușor sau plăcut. Totuși, la acea etapă, aceasta reprezenta o modalitate spirituală rapidă de a ajunge la transformarea corectă și naturală a ființelor umanoide de la început într-o ființă mult mai evoluată.

Atunci a fost prima dată când toate condițiile au fost întrunite, pentru ca *prima ființă umană* să se nască. Dacă în trecut, în cazul lui Tenekau s-a produs un transfer de conștiință într-o clonă, în acest caz a fost vorba despre un *proces natural evolutiv* al unei noi specii. Am văzut apoi începutul procesului de încarnare al unei ființe extraterestre foarte evoluate,

evidențiat pe ecranul holografic printr-o rază luminoasă mai intensă, care a pătruns într-un embrion al unei femei ENL. Prin transformări repetate ale embrionului la nivel de ADN s-a putut crea un corp compatibil cu sufletele ființelor extraterestre avansate. Am înțeles că aceea a fost prima ființă umană foarte evoluată pe Pământ și ea aparținea ramurii ENL.

Desigur, „nașterea” ei nu a fost una obișnuită, cum poate își imaginează unii. Mi s-a arătat în detaliu modul în care viitoarea ființă s-a dezvoltat pas cu pas, prin intermediul unei tehnologii foarte avansate, care includea conexiuni cu dimensiunile subtile superioare. Am fost curios să văd interiorul unuia dintre laboratoarele extraterestre care au fost construite pe Pământ, de formă rotundă, unde se susținea dezvoltarea genetică a noilor ființe umanoide din ramura ENL. Acolo am văzut un fel de alveolă, ca o matcă oarecum ovală, plină cu un lichid semitransparent și puțin gelatinos, unde a fost pus embrionul extras din femeia ENL.

Dezvoltarea embrionului a fost fascinantă. La început au apărut niște firișoare albe, asemănătoare cu terminațiile nervoase, apoi ele se uneau, formând structuri din ce în ce mai complexe și compacte, probabil în baza unui cod și a unor structuri deja stabilite, a unor câmpuri subtil-eterice. Alveola era în sustentație, dar în jurul ei am văzut alte aparate complicate, care emiteau într-un anumit ritm flash-uri luminoase puternice, ca un fel de lasere, către alveolă. Am dedus că, cel mai probabil, era vorba despre un proces specific, necesar pentru crearea trupului fizic, în care mai apoi a coborât „scânteia vieții”, sufletul acelei ființe siriusiene foarte evoluate.

Am văzut chiar în detaliu procesul rapid al dezvoltării trupului său: acolo unde „loveau” flash-urile luminoase, în lichidul vâscos apărea un mic vortex, din care se prelungea un fir subțire alb. Mai apoi, acesta se ramifica tot mai mult și se unea cu alte fire. Totul era foarte dinamic și cuprindea multe nuanțe, a căror descriere mi-ar lua prea mult spațiu pentru a o face.

Eram foarte curios să văd care a fost, măcar cu aproximație, anul în care a avut loc acel eveniment extraordinar pentru omenire, un fel de „piatră de temelie” pentru ființa umană în particular și pentru întreaga umanitate, în general.

Imediat ce am manifestat acel interes real, în casca specială pe care o purtam am auzit „jocul” unor frecvențe, dublate de anumite simbolul specifice, care se succedau în partea din dreapta-sus a ecranului holografic atât cât am putut înțelege și decodifica atunci, perioada era situată aproximativ în zona temporală 368.000 – 367.000 î.Hr. Așadar, aceea a fost perioada în care a apărut prima ființă umană considerată perfectă, după câteva mii de ani de transformări succesive, ce au avut loc în ADN-ul primatelor, existau și alte corpuri fizice ale unor ființe ENL, dar dintre ele doar acel corp s-a „impus” cumva prin perfecțiunea sa.

Mitologia ezoterică și cea creștină ni-l prezintă sub numele de Adam. Acea ființă chiar a existat în șirul logic al transformărilor evolutive care au avut loc; sigur, nu în cadrul metaforic al Grădinii Edenului (deși, mai târziu, aceea a fost într-adevăr zona din partea de nord a Golfului Persic, în Irak, în care a fost Adam) și nici însoțit de Eva, de șarpe sau de celebrul măr. Probabil acestea au fost metafore ulterioare, în directă legătură cu posibilitatea de procreare, căci la început Adam a fost androgin. Așadar, prin act divin și ca urmare a unui plan galactic foarte complex și vechi de eoni de timp – așa după cum mi s-a arătat într-un mod excepțional de clar și bine sintetizat – Adam (ca suflet al unei entități extraterestre foarte evoluate) s-a încarnat prin coborârea acelei raze de lumină intense de pe nava care se afla atunci acolo.

Pe ecran mi s-a arătat momentul când acea primă ființă umană foarte evoluată s-a născut. A fost prima ființă superioară conștientă în cadrul transformărilor succesive către o nouă rasă de ființe inteligente, care s-a născut pe Pământ în acea perioadă a derulării proiectului în legătură cu crearea ființei umane. Numele ei s-a păstrat aproape nealterat în timp: *Adam*.

Pot mărturisi cu sufletul deschis că nu mai văzusem niciodată o ființă perfectă, așa cum îmi apărea a fi Adam. Datorită interacțiunii speciale care exista între mine și ecranul holografic – prin intermediul căștii interdimensionale ce reflecta tehnologia avansată a celor din Apellos – puteam să simt cu mare claritate caracteristicile extraordinare ale primei ființe umane care a stat un timp îndelungat după aceea la baza formării omului așa-zis „modern”. Deși procesul a fost mult mai

complex decât atât și nu a respectat o evoluție liniară, totuși putem spune că, într-o anumită măsură, rădăcina ADN-ului nostru a pornit de la acea primă ființă extraordinară din toate punctele de vedere, care a fost Adam. În această privință, textul biblic este exact.

Transmisia telepatică și intuitivă, care includea de asemenea simțurile mele, a devenit atunci atât de clară și intensă, încât la un moment dat am fost aproape copleșit de emoție, neputând să-mi stăpânesc un tremur involuntar al corpului. Mi s-a arătat și am înțeles cu claritate că sufletul care s-a încarnat în corpul lui Adam a fost o ființă siriusiană desăvârșită spiritual. La nivel fizic însă, ADN-ul lui Adam conținea un anumit procent de ADN al primatelor de pe Pământ, deoarece embrionul provenise de la o femeie din ramura superioară ENL. Nivelul de conștiință al lui Adam era așa de evoluat, încât atunci când el a deschis prima dată ochii, am putut să văd că se afla deja într-o stare de transă adâncă, în care a rămas un timp îndelungat.

În sinteză scurtă a vieții sale am observat câteva „goluri", care nu mi-au fost deslușite, în sensul că pentru anumite perioade de timp Adam nu s-a aflat în zona Golfului Persic, dar în restul timpului foarte îndelungat cât a trăit, a rămas aproximativ în aceeași arie. Existența lui a însemnat aproape o continuă meditație și introspecție, precum și atenția de a păstra acea puritate extraordinară a corpului și sufletului, necesară transmiterii eficiente a ADN-ului pentru modificările genetice ce se doreau.

Chiar dacă pentru unii poate fi oripilant, iar pentru alții ar putea însemna chiar blasfemie, totuși acesta este adevărul în legătură cu existența lui Adam. Poate că eu am fost avantajat de faptul că tehnologia foarte avansată nu greșește și că, în plus, am avut acces la sinteza elementelor din acele timpuri, într-o desfășurare destul de rapidă, dar mai ales exactă și interactivă. Tocmai de aceea m-am decis să prezint aceste aspecte despre originea adevărată a omenirii și despre unele momente importante din istoria ei reală, convins fiind de faptul că cel puțin o parte dintre cititori va putea să simtă intuitiv sau chiar să verifice prin alte mijloace ceea ce eu am dezvăluit aici.

De pildă, înțeleg că momentele succesive ale „trezirii” lui Adam sunt probabil greu de acceptat, dar cu toate acestea le voi expune aici exact așa după cum le-am văzut în imaginile ce mi-au fost prezentate. Mai întâi mi s-a arătat momentul în care Adam a deschis pentru prima dată ochii, fiind cufundat în acel lichid gelatinos; apoi în flash-ul următor am văzut cum acea substanță gelatinoasă se scurge încet și corpul lui gol rămâne în alveolă; apoi mi s-a arătat momentul în care s-a ridicat din alveolă și a pășit în afara acesteia. După aceea am văzut diferite ipostaze ale lui în meditație sau realizând alte activități, dar totdeauna părea o ființă reculeasă în sine, tăcută, chiar mistică.

Interesant de știut este că evoluția primatelor spre forma și condiția actuală a ființei umane nu s-a realizat *doar* fizic. În cazul primelor ființe donate, în care s-a produs un transfer de conștiință a lui Tenekau, a fost vorba doar despre un *vehicul*. Aceasta a fost necesar pentru susținerea evoluției spirituale a primatelor, astfel încât sufletele lor să se poată încarna în „vehicule” din ce în ce mai specializate. Dacă siriusienii și civilizațiile avansate care au participat la acel proiect și-ar fi propus să realizeze doar clone, ei ar fi reușit să facă aceasta repede. Însă miza era susținerea evolutivă a conștiinței acelor primate, pentru ca ele să poată să evolueze. Acesta este motivul pentru care „nașterea” lui Adam este foarte importantă, deoarece ea reprezintă *prima încarnare naturală* a unui suflet evoluat într-un corp provenit din „lut” – adică din „materia primă biologică” a planetei. Prin aceasta se înțelege că ADN-ul lui avea în structura de bază și ADN provenit de la primatele de pe Pământ, de la care s-a pornit „modelarea corpului său.

Manifestarea încarnată a lui Adam era necesară pentru a permite naturii divine să se manifeste în primul rând prin coborâre din planurile celeste, pe verticală, apoi să se expansioneze pe orizontală, prin multiplicarea ADN-ului acelei ființe speciale. Expansiunea s-a realizat prin crearea multor implanturi în ființele feminine din ramurile ENL. Ființele născute prin această procedură puteau fi corpuri perfecționate pentru a se putea încarna în ele suflete extraterestre din diverse civilizații care susțineau dezvoltarea noii specii de pe Pământ. Altfel spus, pornind de la ADN-ul acelei prime ființe umane foarte pure, care era de fapt androgină, s-au

experimentat mai apoi felurite posibilități de dezvoltare embrionară prin inginerie genetică.

Androgenitatea lui Adam se reflecta mai mult ca o armonie excepțională a corpului și minții, ce se putea observa cu ușurință, și nu includea diferențe sexuale. L-am văzut în toată splendoarea desăvârșirii sale: era o ființă de statură mare, având cam 2,5 metri înălțime, asemănându-se din acest punct de vedere cu ființele extraterestre din jurul lui. Avea o talie mai subțire decât cea masculină obișnuită; pielea îi era albă și părul lung, mătăsos de culoare argintie. Ochii erau mari și migdalați, ca niște ape adânci, jar trăsăturile sale impresionau prin rafinamentul și armonia lor desăvârșite. Impresia generală pe care o crea era aceea de bărbat, dar cu toate acestea avea anumite particularități feminine, care îl făceau foarte rafinat.

Din sunetele specifice pe care le auzeam și pe care cortexul meu învățase cumva să le „traducă, am dedus destul de ușor că Adam a trăit o perioadă lungă de timp, pe care am apreciat-o la mai mult de 750 de ani (*În Biblie se afirmă că Adam a trăit 930 de ani – n. ed.)*.

Datorită purității și armoniei extraordinare a corpului său fizic, aceasta fost posibil, coroborat cu natura ADN-ului său foarte evoluat. Într-un fel, asta a fost și „misiunea” lui principală, de a servi ca o „matrice ADN” pentru ființele ce derivau din ADN-ul său, la care se adăugau felurite alte tipuri de ADN, pentru a se găsi astfel gradat formula complexă, dar stabilă, a noii civilizații ce se dorea a fi creată. Din această perspectivă putem înțelege și textul din Biblie, care spune că Adam a „născut” fii și fiice. Sensul este că gena sa a fost implementată în mai multe ființe feminine, care au născut corpuri cu capacitatea de a fi „locuite” de sufletele unor ființe extraterestre evoluate, care și-au asumat acea misiune.

Simbolul N, „marca” reproducerii

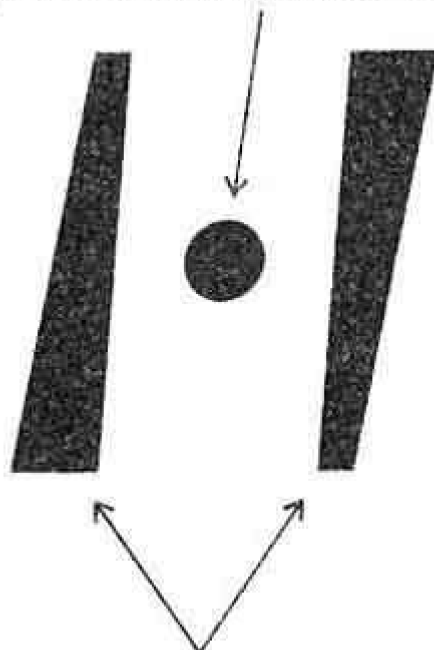
Chiar dacă Adam a fost creat, fiind o matrice perfectă a noii specii, el nu putea procrea. De asemenea, nici o altă ființă, chiar născută natural din genele lui Adam, nu putea procrea la început. Majoritatea ființelor născute, fiind hibridizate cu ADN-

ul lui Adam, erau androgine. În timp, prin creșterea numărului de ființe născute în acest fel, s-a reușit diferențierea sexuală. Este foarte posibil ca tradiția ezoterică și cea creștină, care vorbesc despre „Adam și Eva”, să se fi referit tocmai la acea etapă a evoluției omului, care *Eva a reprezentat momentul splitării sexelor*, în directă legătura și deloc întâmplător cu unele evenimente foarte speciale care au implicat Luna. Atunci s-a definit în noua ființă creată pe Pământ caracterul enigmatic, misterios și reflectant al feminității.

Pornind de aici, e ușor de înțeles acum și expresia că femeia s-a născut din coasta bărbatului”, adică „Eva a apărut din coasta lui Adam, pentru că în realitate apariția celor două sexe (masculin și feminin) nu a fost altceva decât o prelungire a bazei ADN-ului lui Adam. Nu a existat, de pildă, o ființă feminină „primordială”, care să fie Eva, reprezentanta sexului feminin. Eu nu am văzut nimic de acest gen în sinteza temporală a istoriei pe ecranul holografic, dar, în schimb am înțeles telepatic la ce se referea cuvântul „Eva”, așa după cum am explicat.

Momentul special al splitării sexelor în noile ființe a fost redat de simbolul N, care mai curând arăta ca un fel de H, deoarece în redarea pe ecranul holografic eu vedeam două linii verticale cu un punct mai mare în mijloc.

Semnificația lui era aceea a unei polarizări sexuale accentuate care avea legătură atât cu ființele extraterestre, cât și cu cele umane: pe de o parte sufletele ființelor extraterestre care și-au asumat misiunea de formare a omului superior se „despărțeau” de civilizația lor, în sensul că rămâneau asociate planetei Pământ pentru misiunea pe care și-au asumat-o, de a crea aici o civilizație nouă – aceasta era prima linie verticală, iar pe de altă parte, multe dintre ființele umanoide de pe planeta noastră, la care ADN-ul suferise deja anumite transformări, se separau de structura inferioara a celorlalte familii de primate umanoide – aceasta era a doua linie verticală. Punctul din mijlocul simbolului N semnifica Voința Divină, care a făcut posibilă acea transformare. Acel punct reprezenta de asemenea un moment fundamental al mecanicii cerești: anumite stele, în mișcarea lor relativă, s-au „aliniat” creând o influență masivă asupra planetei Pământ.

Simbolul N și semnificația lui generală

Numărul ființelor umanoide care s-au născut sub aceste influențe devenea tot mai mare, astfel încât tot mai multe ființe extraterestre trebuiau să se încarneze pe Pământ. Dezvoltarea noii civilizații depindea în mod evident de evoluția conștiinței în noile corpuri.

În ceea ce privește evoluția spirituală a ființelor ENL, nici chiar ele, ca suflete, nu erau încă atât de evoluate încât să se poată încarna în corpurile pure ale ființelor derivate din structura genetică a lui Adam. Pentru a se produce amorsarea evoluției întregii civilizații umanoide de pe Pământ, mai multe suflete extraterestre, provenite din diferite alte civilizații din galaxia noastră, au început să „migreze” și să se încarneze pe Pământ.

Civilizațiile extraterestre avansate care s-au implicat în acest proiect cosmic au folosit acea posibilitate extraordinară, însă firește că aceasta s-a petrecut la o scară de timp cosmică,

adică pe o perioadă de câteva zeci de mii de ani tereștri. În acest fel s-a „grăbit” în sens pozitiv evoluția ființei umane, pe ramura sa ENL, tocmai prin folosirea acelei șanse la nivel cosmic. Totodată, acele civilizații extraterestre trebuiau să se asigure că s-a ajuns la un număr suficient de mare de indivizi din noua specie, care sa amorseze menținerea ei autonomă pe Pământ.

O explicație necesară

Mă simt obligat să fac o precizare aici, deoarece ignoranța și mai ales bigotismul unora pot bloca foarte ușor justa înțelegere a lucrurilor. Din cele prezentate până acum – mai ales în legătură cu Adam – s-ar putea înțelege că omul nu ar fi „o creație a lui Dumnezeu”, ci ar reprezenta doar un produs al operațiilor științifice de manipulare genetică și clonare; că ființa umană și implicit Adam nu ar fi decât un fel de „experiment” aflat la discreția unor civilizații extraterestre, care nu au altceva mai bun de făcut decât „să se joace de-a stăpânul și sclavul”.

O astfel de interpretare ar scoate în evidență lipsa maturității spirituale în ceea ce privește înțelegerea corectă a modului în care ființa umană a fost creată. Cred că putem depăși deja ideea infantilă cum că „Dumnezeu l-a creat pe om *„din lut”*, modelându-l cu mâinile Lui. Cred că și pentru cei mai habotnici o astfel de „realitate” este prea patetică și lipsită de bun simt pentru a fi susținută ca „argument”.

Mai întâi, prezența lui Dumnezeu trebuie corect înțeleasă și percepută la nivel intuitiv, ca fiind de fapt incognoscibilă și transcendentă; sau, dimpotrivă, ea poate fi înțeleasă din perspectiva realității înconjurătoare, în sensul că Dumnezeu este tot ceea ce vedem și experimentăm prin simțurile noastre și cu mintea. Dacă cele două „variante” nu ar fi valabile simultan, ar însemna că Dumnezeu nu ar fi omniscient și nici omnipotent. Dar, tocmai pentru că Dumnezeu este toate acestea și încă mult mai mult decât atât, El este prezent pretutindeni sau, altfel spus, în toți și în toate. Prin urmare, acțiunea lui

Dumnezeu nu trebuie să fie „manuală” pentru a crea „ceva” – un lucru sau o ființă – căci prezența și energia Lui pătrund totul și pot realiza totul. Atunci când acționează cu un anumit scop în Creația Sa, Dumnezeu acționează prin „uneltele” Lui adecvate, care sunt tot creațiile Lui într-o ierarhie spirituală bine stabilită.

Așa cum o problemă de matematică sau de fizică este rezolvată cu ajunul unor teoreme, legi sau reguli de calcul bine stabilite, care sunt instrumentele de lucru în aceste științe exacte, tot astfel Dumnezeu acționează și duce la îndeplinire intențiile Sale divine prin intermediul „uneltelor” sale, care de obicei sunt ființe și entități ce îndeplinesc rolul de „emisari” și „făptuitori” ai planurilor divine. Aceasta este o realitate care transpare din orice acțiune ce este observată în Creație, pentru că totul funcționează întotdeauna perfect și fără fisură, chiar dacă nouă ni se pare adeseori datorită subiectivismului pe care îl manifestăm – că lucrurile nu merg așa după cum ar trebui și după cum ne dorim.

În cazul creării ființei umane – ca rasă umanoidă distinctă pe Pământ lucrurile s-au petrecut la fel: Dumnezeu a acționat prin intermediul „instrumentelor” sale cele mai potrivite pentru a duce la îndeplinire acest plan foarte complex, instrumente care în cazul de față s-au referit la câteva civilizații extraterestre foarte avansate – în principal civilizația siriusiană, mandatată prin Consiliul ei Suprem, civilizația arcturiană și civilizația pleiadiană – care au acționat fiind la rândul lor ghidate de entități celeste superioare, pentru aduce la îndeplinire misiunea divină ce le-a fost încredințată.

Vorbim aici despre civilizații extraterestre care au ajuns la un înalt grad de dezvoltare spirituală și tehnologică și care înțeleg foarte bine legile divine ale cosmosului, atât la nivel fizic, cât și în planurile subtile. Toate acțiunile lor au fost integrate divin și s-au bucurat de sprijinul și inspirația marilor entități din ierarhiile superioare celeste, pentru că așa după cum am văzut și înțeles ulterior, crearea ființei umane în acest fel – și chiar formarea planetei Pământ și a Sistemului Solar cu eoni de timp în urmă – au avut la bază anumite intenții și idei clare, profunde, cu o „mare bătaie în timp”, dar ocultate pentru majoritatea ființelor. Prin urmare, tot ceea ce s-a petrecut în

legătură cu apariția și evoluția omului pe Pământ nu este nicidecum un „moft”, o „joacă” sau un „experiment” particular al vreunei civilizații extraterestre, ci a fost și este în totalitate Voința lui Dumnezeu, exprimată prin însăși nivelul înalt de conștiință al principalelor civilizații extraterestre care și-au asumat această misiune și apoi au luat parte la crearea ființei umane pe planeta noastră.

Cap. 7 – GENOMUL REINVENTAT

Eram emoționat de cele ce aflam și de incredibila acuratețe a prezentării în imaginile holografice care subliniau momentele cruciale ale formării și dezvoltării flintei umane. Tot ceea ce în textele diverselor tradiții spirituale sau în mențiunile istorice a fost prezentat doar aluziv sau metaforic în ceea ce privește originea omului, vedeam acum în realitate, într-o admirabilă și foarte clară sinteză. Aceasta era însă foarte condensată și dificil de urmărit, datorită complexității informațiilor, necesitând un mare efort de concentrare și totodată stabilitate emoțională, pentru a permite coerența și desfășurarea inteligibilă a imaginilor.

Nu este chiar așa ușor de „digerat” să vezi cu adevărat prima ființă umană, „strămoșul” din care poate ai provenit mult mai târziu, printr-un lanț uluitor de complex al transformărilor, sintezelor și nuanțelor care au deficit în timp structura ADN-ului. Este un fel de legătură ancestrală, un arc în timp care ne sensibilizează și ne face conștienți de resursele profunde pe care le avem. Ceea ce vedeam acolo aducea lumina necesară asupra originii noastre ca ființe umane, clarificând multe necunoscute și semne de întrebare.

Chiar dacă desfășurarea imaginilor era dificil de urmărit, totuși efortul necesar pentru aceasta era cu prisosință compensat de valoarea uluitoare a informațiilor.

Hibridizarea celor două ramuri principale ale ADN-ului uman

Prin urmare, Adam a fost prima ființă umană conștientă, aparținând ramurii ENL, care a fost creată pe Pământ și care avea cele mai multe caracteristici ale perfecțiunii. Din imaginile pe care le-am văzut, după el s-au „născut” multe alte ființe aproximativ cu aceleași structuri de ADN, deci foarte evoluate, după aceeași schemă „reproductivă”; din aprecierile mele, numărul lor depășea cu puțin o mie. Apoi a existat momentul diferențierii sexuale la aceste ființe speciale, după evenimentul energetic foarte special în care Luna a avut rolul cel mai important. Datorită alinierii stelare speciale, la acea vreme s-au produs niște „implementări cosmice” asupra Lunii, după care satelitul planetei noastre a dobândit un mare rol transformator asupra Pământului.

Pe de altă parte, așa după cum am spus, „Eva” a reprezentat acel „element” important legat de faptul că ființele umane, după evenimentul asupra Lunii, au putut să se nască sexuat, adică sufletele din astral care urmau să se încarneze pe Pământ au putut să aleagă între cele două sexe, masculin și feminin. Nu mai era doar un singur tip de ființe, cele androginale, ci datorită combinațiilor genetice repetate de-a lungul câtorva mii de ani s-a ajuns la acel salt semnificativ, în care ADN-ul originar al primatelor a ajuns să fie suficient de mult îmbunătățit pentru a permite încarnarea unor suflete destul de evoluate din planul astral.

Așa după cum am văzut în imaginile holografice, viitoarele combinații genetice au implicat pur și simplu inginerie genetică, în care ADN-ul era îmbogățit cu alte fragmente specifice de ADN prelevate de la alte civilizații extraterestre, care au acceptat acest gen de „hibridizare” a viitoarelor ființe umane pe Pământ. Din cele ce am văzut, apreciez că au fost mai mult de douăzeci de tipuri de ADN extraterestru ce au fost implicate în operațiunile de inginerie genetică.

Așa după cum am spus, ceea ce s-a realizat în cazul lui Adam, cu ADN siriusian, s-a realizat pas cu pas și pentru alte ființe după el, utilizând ADN provenit de la alte civilizații

extraterestre; astfel, pe Pământ au putut să se nască ființe care la origini proveneau de pe alte planete.

Mi se arătau atât trupurile dezvoltate în interiorul acelor laboratoare speciale, cât și sinteza combinațiilor de ADN, pe care hibridizarea o implica. Astfel, ADN-ul noii ființe umane avea o bază comună din ADN-ul primatelor de pe Pământ, o parte însemnată din ADN-ul siriusian, precum și alte „fragmente" de ADN extraterestru de la alte civilizații.

Contrar a ceea ce s-ar putea crede, nu vedeam însă „ființe-zombi", care de obicei rezultă dintr-o inginerie genetică inferioară sau grosieră – așa cum se petrece pe planeta noastră în prezent – ci acele hibridizări în ADN-ul nou creat erau foarte rafinate și ele dădeau naștere unor corpuri în care sufletele evoluate puteau și doreau să se încarneze.

Sinteză

Aici am oprit câteva minute vizionarea, deoarece volumul de informații și de date era prea mare. Am simțit nevoia să mă liniștesc puțin și, ajutat de bărbatul din Apellos, să fac o recapitulare generală a primelor etape de evoluție a ființei umane, pentru ca lucrurile să îmi fie cât mai clare. Am făcut chiar și o schiță, ceea ce s-a dovedit folositor mai târziu la sedimentarea cunoștințelor. Așadar, după apariția lui Adam, populația nu s-a înmulțit, deoarece ființele care apăreau erau androginale. Puține la număr, ele erau foarte armonioase și evoluate spiritual și rezultau printr-un cumul de dezvoltare naturală și inginerie genetică, cu ajutorul tehnologiei foarte avansate a civilizațiilor extraterestre care monitorizau procesul devenirii umane.

Dintre acele ființe, Adam a fost primul care a întrunit combinația cea mai potrivită în structura ADN-ului, echilibrând aproape la perfecțiune caracteristicile androginului. Abia mai apoi, când au existat suficient de multe astfel de ființe evoluate, care au trăit un timp destul de îndelungat, s-a ajuns la un anumit moment în care s-a „amorsat" procesul înmulțirii prin reproducere sexuală (reprezentat de simbolul N). După cum am spus, aceasta s-a datorat unui eveniment special în directă legătură cu Luna. După splitarea în cele două sexe și după ce

acestea au început să procreeze, încetul cu încetul a apărut o specie de ființe umane de asemenea evoluată (ființe de pe ramura inițială ENL), al cărei ADN era în principal de origine extraterestră, combinat cu o parte din ADN-ul primatelor de pe Pământ. O altă specie de ființe umane (asociate cu simbolul ENK) a fost oarecum „lăsată” să se dezvolte singură, în mod natural, în special pentru a menține astfel puternica rezonanță cu energia specifică Pământului.

Astfel, din una dintre combinațiile fundamentale de frecvente ENL, care au contribuit la dezvoltarea ramurilor de tip ENL – A; ENL – I; ENL – O; ENL – E, pe care o putem numi, de exemplu, ENL – X, a apărut Adam. După „nașterea” lui Adam au început să apară subramuri și mai complexe, de tip ENL-I-L, ENL-I-L-A; ENL-A-A, ENL – A – I etc. Toate acestea nu reprezentau altceva decât diversificări ale frecvențelor, pornind de la cea fundamentală (ENL), unele dintre ele având „inserții” din ADN-ul lui Adam, iar altele din ADN-ul ființelor androginale ce au urmat după el, dar care proveneau de pe alte linii de ADN extraterestru, decât cea siriusiană a lui Adam.

Pe de altă parte, ființele asociate cu simbolul ENK s-au dezvoltat în paralel, dar mai încet, deoarece ele nu aveau o „infuzie” la fel de mare de ADN extraterestru ca în cazul ființelor ENL, iar cele mai multe nu aveau chiar deloc. Însă, datorită prezenței ființelor dezvoltate ENL, chiar și ramura ENK s-a dezvoltat mai repede, comparativ cu dezvoltarea lor care ar fi putut avea loc doar prin selecție naturală.

Dintre toate aceste faze ale evoluției ființei umane pe Pământ, cea mai importantă mi s-a părut cea a splitării sexelor, cu alte cuvinte cea în care ființele provenite din ADN-ul lui Adam au început să procreeze.

Sensul acelei etape fundamentale mi-a fost apoi descifrat foarte repede, cu mare claritate, prin simbolul asociat cu modificarea produsă asupra Lunii: cercul din mijloc reprezintă androgenitatea originară, cea a primelor ființe care întrupau atât aspectele masculine, cât și pe cele feminine.

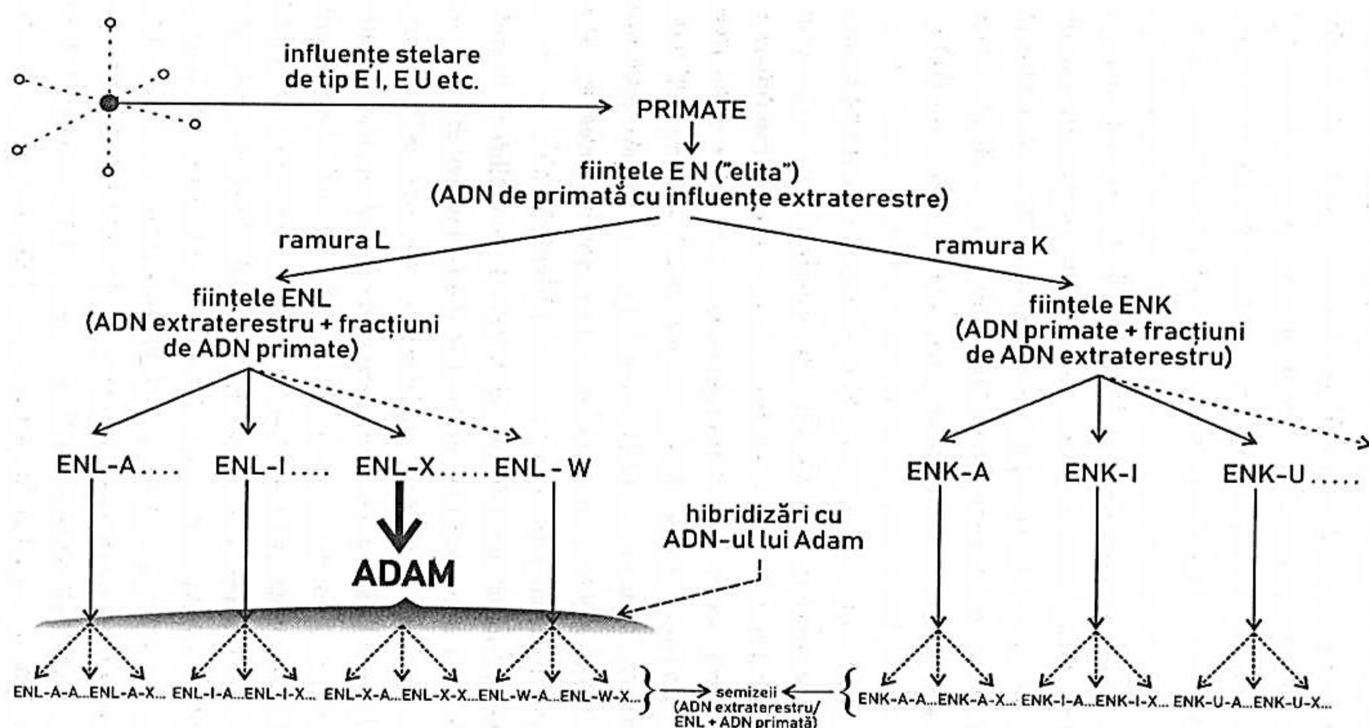
Apoi, cele două ramuri din lateral reprezintă fenomenul splitării sexelor, ce a fost determinat în fiziologia ființei umane de modificarea produsă asupra Lunii, care a dus la diversificarea ființelor ENL. Acestea erau înalte, măsurând peste 2,5 metri, dar aveau un corp relativ subțire, armonios și

rafinat. Frumusețea lor fizică era dublată de o extraordinară valoare spirituală și rafinament al conștiinței. Ele aveau un intelect foarte ascuțit și manifestau de asemenea mari puteri paranormale, grație ADN-ului lor foarte evoluat.

Prin comparație cu ele, ființele ENK – ce proveneau din primatele al căror ADN era majoritar „pământesc”, iar secundar extraterestru – erau mai scunde decât ființele ENL, nu aveau aceleași înzestrări spirituale și intelectuale, dar, în schimb erau mai vitale, iar corpul lor era mai musculos și mai dotat pentru efort fizic. Totuși, în timp, chiar dacă ființele ENK erau mai grosiere, iar posibilitățile lor mentale nu erau la fel de dezvoltate ca în cazul ființelor ENL, ele manifestau totuși anumite capacități, deși într-o măsură mult mai mică decât în cazul ființelor ENL.

Pentru o anumită perioadă de timp, cele două ramuri principale (ENL și ENK) au conviețuit și au dat naștere marilor civilizații așa-zis „mitice” din timpurile imemoriale ale planetei noastre, dar care în realitate au fost cât se poate de adevărate. Este adevărat că, în timp, unele subramuri ale ENL, datorită imixtiunii cu ființele ENK și-au mai „pierdut” din capacități și însușiri, dar chiar și așa ele reprezentau niște ființe excepționale, gena lor rămânând încă pregnantă și puternică. Prin aceste imixtiuni, media înălțimii lor a scăzut semnificativ. Pe de altă parte, legendele „semizeilor” sunt în mare parte născute din evenimente adevărate și ele se referă la ființe umane cu gene hibride (între ENL și ENK) ce aveau puteri și însușiri deosebite, fiind rodul unirii unor ființe din ramura ENK cu ființe extraterestre evoluate sau cu ființe din dezvoltarea ramurii ENL.

Așa zișii „semizei” aveau corp de ENK, dar gena lor aparținea ramurii ENL, datorită combinării lor cu ADN extraterestru. Prin încrucișări sexuale repetate s-au dezvoltat și unele ființe foarte înalte, până la 3-4 metri și, în general vorbind, aceea a fost perioada „uriașilor pe Pământ”, unele schelete ale lor fiind descoperite relativ recent în mai multe zone de pe planetă.

Schema generală a primelor etape în evoluția ființei umane

Spre deosebire de marea masă a ființelor ENK, „semizeii" aveau capacități deosebite, putând să interacționeze eficient cu tehnologia extraterestră, având acces pe navele lor și prezentând capacități fizice uluitoare. Familii din aceste ființe umane extraordinare (fie ENL pur, fie ENL hibridizat cu ENK evoluat, adică „semizei") au continuat să rămână ascunse pe Pământ chiar și până în timpuri mai apropiate de cele prezente, însă ele au dispărut gradat, pe măsură ce ființele ENK s-au înmulțit foarte mult și au populat practic toate zonele de pe planetă.

Totuși, chiar și după această sinteză personală m-am simțit confuz și puțin obosit, astfel că la sfatul bărbatului din Apellos am luat o scurtă pauză, pentru a mă relaxa. Am fost servit cu o băutură „made în Apellos", care avea culoarea verde deschis și un aspect fosforescent. Niciodată până atunci nu băusem ceva mai plăcut și revigorant. Iar când spun revigorant mă refer la un efect ce apărea la câteva secunde după îngurgitarea lichidului. A fost uimitor, pentru că aproape imediat am simțit o forță foarte plăcută răspândindu-se în tot corpul, iar mintea mi-a devenit foarte clară și lucidă. Simțeam atunci, în entuziasmul

meu, că aș fi fost în stare să continuu vizionarea zile în șir, fără să obosesc. Zâmbind, bărbatul din Apellos mi-a spus că este într-adevăr o băutură revitalizantă, care asigură o mare forță de lucru și de concentrare, obținută prin combinarea unor plante speciale, ale căror valori nutritive au fost amplificate de mai multe ori prin anumite procese tehnologice la nivel celular. Deoarece mă simțeam deja întremat, l-am rugat să revenim în camera de vizionare, căci deja eram nerăbdător să continui acea uimitoare istorie a originii umanității pe Pământ. Bărbatul din Apellos a fost de acord, adăugând chiar că va solicita acum o nouă sinteză din partea dispozitivului de proiecție holografică, pentru ca noțiunile să fie și mai clare.

„Specializarea” genomului

După această prezentare sintetică a principalelor ramuri în evoluția omenirii, revin la perioadele de început, pentru a specifica anumite detalii. Așa după cum am spus, totul a început și s-a dezvoltat în zona de nord a Golfului Persic, cuprinzând în special arii din Irak și mai puțin din Iran și Arabia Saudită.

Civilizația siriusiană în principal, care își asumase rolul de „părinte” al creării mai multor ființe în galaxia noastră – printre și al viitoarei ființe umane de pe Pământ – a colaborat în acest sens cu alte câteva civilizații foarte avansate, dintre care cea mai importantă a fost cea arcturiană. Aceștia erau considerați „medicii” galaxiei, datorită cunoștințelor lor excepționale în domeniul dezvoltării spirituale a genelor, a vieții și a evoluției ei.

Mi s-a arătat în câteva imagini că arcturienii se ocupă în galaxia noastră cu starea de armonie, de bine și de sănătate spirituală a multor civilizații și mai ales a acelora care se află în primele etape de evoluție. Știind care era „tema” proiectului genetic pe Pământ, despre care voi vorbi mai târziu, ei au sugerat că tulpina ADN-ului uman trebuie să reziste la un grad de complexitate foarte mare a combinațiilor genetice și au indicat frecvențele care erau necesare pentru a se obține această versatilitate extraordinară a macromoleculei vieții.

Am văzut fugitiv, din câte mi s-a arătat, câteva dintre întrunirile de „proiectare” a moleculei de ADN și a ființei umane, alcătuite din membri ai civilizației arcturiene, siriusiene, pleiadiene și ai altor două civilizații, al căror nume nu l-am înțeles. Arcturienii au indicat civilizațiile principale din galaxie cu care trebuia să se ia legătura, astfel încât prin inginerie genetică să se obțină o tulpină de ADN pământean care să fie foarte ușor legată de alte tulpine de ADN extraterestru.

La început, ADN-ul care trebuia să caracterizeze noua ființă creată pe Pământ a fost conceput să aibă douăsprezece „ramificații”. Mi s-a arătat întreaga structură a macromoleculei inițiale, a cărei complexitate trebuia să fie foarte mare. Dar, în timp, unele dintre aceste ramificații sau „ramuri” ale ADN-ului inițial s-au „desfăcut” de trunchi și s-au individualizat, altele s-au „ocultat”, iar toate acestea s-au întâmplat atât datorită unor acțiuni specifice exterioare, cât și condițiilor care au existat pe planeta noastră în diferitele ei faze de existență.

Putem vorbi despre mai multe etape care s-au desfășurat odată cu trecerea timpului: la început a fost o specializare, pentru ca ADN-ul să cuprindă și să suporte cât mai multe frecvente; aceasta a fost gena derivată E-N din primatele existente pe Pământ. ADN-ul lor era în majoritate modificat de către influențele stelare dirijate către Pământ.

Am văzut de asemenea că dintre aceste primate, la un moment dat s-a desprins o ramură a lor, ai cărei membri au trăit în apa oceanelor, devenind în timp ființe amfibii și evoluând în acel mediu. Ele au fost ghidate mai târziu de anumite civilizații extraterestre care s-au adaptat în apa oceanelor noastre, pentru că acela era de asemenea mediul lor natural de viață. Am remarcat că ființele amfibii derivate din primatele E-N au fost îndrumate în special de una dintre civilizațiile pleiadiene, care trăiau sub apă. Acesta este un aspect puțin cunoscut în lumea contemporană.

În ceea ce privește gena E-N de la nivelul solului, prin intervențiile subtile energetice ale navei Neiberau și cele genetice realizate de Tenekau și echipa de cercetători, ea s-a dezvoltat gradat și s-a scindat în două ramuri principale: ENL și ENK. Acestea s-au dezvoltat și, cu timpul, prin diversificare, fiecare au format subramuri. După „nașterea” lui Adam ramura

ENL a devenit o pepinieră specializată pentru „încarnarea” ființelor extraterestre care acceptaseră misiunea de a ajuta la fundamentarea noii rase, în timp ce ramura ENK s-a dezvoltat mai lent, în cea mai mare parte în mod natural, cu anumite „infuzii” ocazionale de ADN extraterestru, ori prin combinare cu ființe superioare din ramura ENL.

Specializarea a continuat pe anumite subramuri ale ENL (derivațiile X, Y), când de altfel a apărut și necesitatea „amplificării” sexualității, pentru a permite reproducerea ființelor născute în această formă. Totuși, această întărire sau fixare a ADN-ului în planul fizic a însemnat de asemenea un fel de „rupere” a legăturii facile cu planurile superioare subtile, care reprezenta legătura cu ființele extraterestre ce le susțineau prin rețeaua de aparate de pe navele care au monitorizat în timp procesul de dezvoltare a ADN-ului de pe Pământ. Prin aceasta, ADN-ul noii ființe s-a „durificat” puțin, iar natura fizică a creat necesitatea să existe o înmulțire rapidă.

Văzând acele imagini, am fost oarecum nedumerit, deoarece m-am gândit că, în loc să evolueze, rasa umană putea să ia drumul involuției, datorită atenției ce era predominant orientată spre procreare, însă am fost corectat imediat de bărbatul din Apellos, care mi-a precizat:

— Este impropriu să vorbim despre o „involuție”, așa cum te gândești tu. Mai curând este vorba despre o „specializare”, care a fost necesară în vederea atingerii unui anumit scop, acela al *diversității structurii* ADN-ului.

Dacă aduni de pe stradă o mie de oameni, aproape fiecare are altă preocupare: unul este informatician, altul este tâmplar, altul șofer și așa mai departe. Nu poți să creezi o mie de oameni, care să fie toți la fel... ar fi lipsit de sens. Trebuie să oferi posibilități multiple, deoarece acesta este chiar jocul creației. Dacă ar fi să facem o analogie, petrolul vostru, de exemplu, servește în mai multe scopuri; la început el este o masă uniformă, apoi se „specializează”, în funcție de direcția cerută: o parte se rafinează în mai multe tipuri de combustibil de calități diferite, alta pentru anumiți dizolvanți, alta pentru anumite vopsele și coloranți, alta către mase plastice și așa mai departe. Este deci o necesitate în planul fizic, unde energia cauzală inițială se „specializează” mai apoi pe mai multe direcții.

Eram totuși nedumerit și de aceea am întrebat:

— Bine, dar în cazul concret al evoluției ființei umane, de ce a fost necesară aceasta specializare?

— Ea a fost necesară pentru ca foarte multe suflete din planul astral să se poată încarna aici, în planul fizic. În decursul a zeci și chiar sute de mii de ani, aceste „specializări” sau „ramuri” au devenit din ce în ce mai clare. Acum aveți rasa mongoloidă, rasa neagră, rasa roșie, rasa albă, rasa galbenă și există chiar unele subdiviziuni care nu sunt încă înțelese bine de oamenii voștri de știință. De asemenea, procesul de creare a mai multor civilizații este în primul rând un proces natural, iar mai apoi artificial. El a fost o *necesitate* la nivel galactic, iar civilizațiile extraterestre implicate nu au susținut decăderea ființei, ci „specializarea” ei.

— Atunci – am zis eu – de ce nu a fost vorba despre „specializare” chiar de la început?

Bărbatul din Apellos și-a îndreptat privirea către ecran și am simțit cum el interacționează mental cu tehnologia respectivă, la nivel subtil. Imediat au apărut imagini holografice, care îmi arătau într-un fel de colaj sintetic prima fază a creării noii ființe, adică etapa E-N. Apoi au urmat ramurile ENL și ENK, pe care le-am putut distinge prin caracteristicile lor fizice. În câteva sute de mii de ani, datorită multiplelor combinării cu ramura ENK, ce își urma propriul ei drum evolutiv într-un ritm mult mai lent, ramura ENL a „decăzut” într-o anumită măsură.

În prima etapă (simbolizată de ENL și ENL – X) am văzut implicate doar ființe extraterestre siriusiene. Apoi, într-un mod foarte inteligent și ingenios mi s-a arătat că, după un anumit timp de la apariția lui Adam, s-a ajuns la un fel de echilibru între numărul ființelor din această ramură (ENL) și numărul sufletelor din planul astral, care erau capabile să se încarneze în acele corpuri fizice, pentru că ele deveniseră suficient de evoluate pentru a primi și susține conștiința evoluată a unor suflete provenind din civilizații extraterestre avansate.

Mai apoi mi s-a arătat necesitatea creșterii numărului de ființe încarnate în planul fizic prin „specializare”. Acela a fost momentul când siriusienii au propus și altor civilizații avansate să participe la acel proiect grandios și să înceapă să „specializeze” sau să individualizeze câte o ramură din

trunchiul principal al ADN-ului deja format, adică să adauge frecvențele lor proprii în structura moleculei de ADN a ființei umane. Astfel au început să apară subramuri de tip ENL – X, cum ar fi ENL – X – Y... și așa mai departe. În paralel, așa după cum am spus, ramura ENK evolua într-un ritm natural, fără „infuzii masive” de ADN extraterestru.

Aici retrospectiva s-a oprit, eu i-am mulțumit bărbatului din Apellos și, la invitația lui, am reluat firul eșalonării evoluției pe ramuri, de care eram deosebit de interesat. Nu am reușit de prima dată, dar am fost ajutat și atunci imaginile s-au „aliniat” aproximativ în perioada de timp pe care o investigasem până atunci.

Direcții diferite de evoluție

În timp, prin dezvoltarea ADN-ului, ramura ENL – reprezentând diferite hibridizări ale primatelor cu ADN extraterestru într-o proporție semnificativă permitea încarnarea ființelor extraterestre, în timp ce ramura ENK a avut o evoluție mai înceată, deoarece se făcea mai ales prin *influența* aurică a ființelor ENL și a navelor care s-au succedat pe diverse orbite în jurul Pământului. Cu alte cuvinte, faptul că ființele ENK trăiau în preajma unor ființe evoluate ENL permitea o anumită influență benefică din partea acestora și, în timp, chiar la nivel de ADN. Totuși, informația genetică a corpului fizic ENK nu era suficient de evoluată pentru a permite încarnarea unei conștiințe mai rafinate, așa cum era cea a sufletelor ființelor extraterestre care susțineau ramura ENL.

Ramura L (ENL) dezvoltase însă capacitatea de a primi astfel de suflete. Aceasta mi s-a arătat sub forma unor raze de lumină intense și rapide, ce coborau de pe nava mare sferică, intrând în corpul ființelor feminine ENL. Înțelegerea acelui fapt era intuitiv telepatică, iar jocul frecvențelor specifice îmi indica, după aprecierea mea, perioade scurte de timp în care evoluția ființelor ENL a ajuns la un nivel înalt.

Oarecum mirat și mai mult pentru a fi foarte sigur, l-am întrebat pe bărbatul din Apellos, care mă urmărea cu atenție, de ce ramura K nu beneficia de asemenea de spiritele unor ființe extraterestre evoluate. El mi-a răspuns imediat:

— Pentru că trupurile lor, datorită structurii specifice a ADN-ului, erau caracterizate de o energie mai grosieră și atunci acele spirite extraterestre nu se puteau încarna în ele. Tu nu poți să introduci un butoi printr-o țeavă de bucătărie, oricât de mult te-ai strădui. Fiece obiect sau ființă din Univers se potrivește doar cu unele obiecte sau ființe, care se aseamănă, dar nu cu toate. Legea asta a lucrat și în acel caz.

— Iar diferențele au apărut din această cauză? am insistat eu.

— Evident. Practic, ramura K a avut o evoluție mai lentă, în timp ce ramura L a evoluat rapid, datorită nivelului înalt de vibrație a conștiinței spiritelor ce se încarnau în trupurile lor. Dacă evoluția ramurii ENL a avut loc în câteva zeci de mii de ani, evoluția ramurii ENK a avut nevoie de sute de mii de ani.

— Bine, și atunci care este locul lui *Homo Sapiens*? Cum s-a ajuns la el? Nu pare să provină din ramura ENL...

— Lanțul modificărilor genetice și al evoluției noilor ființe pe Pământ a fost complicat, așa după cum vezi, dar cu toate acestea există un fir director: la început, manipulând genetic aproximativ 20% din ADN-ul primatelor cu 80% din ADN-ul siriusian, au fost create mai multe generații succesive de ființe ce au devenit foarte evoluate. Dintre ele a rezultat cel pe care voi îl numiți „Adam”, cea mai „finisată” variantă a ADN-ului posibil pe Pământ, o ființă cu adevărat excepțională, de la care practic s-au dezvoltat subramurile de ENL viitoare. Pornind de la el, într-un timp îndelungat, prin manipulări genetice s-a mărit procentul noilor ființe, deoarece siriusienii doreau totuși ca această planetă să aibă pe suprafața ei o ființă cu afinități majoritar locale, nu doar extraterestre. Ei doreau să obțină astfel o ființă care să aibă structura de bază a primatelor mari de pe Pământ, dar într-o formă mult evoluată. Pe de altă parte, ființele ENK – care dintr-un anumit punct de vedere erau o versiune mai adaptată vieții pe această planetă, fiind mai apropiată de primate – au evoluat mult mai lent. Ele erau mai mici ca înălțime decât ființele ENL, dar aveau mușchii mai puternici și o structură mai vitală. Civilizația pe care o denumim acum *Homo Sapiens* este o încrengătură între majoritatea ramurii ENK și părți rămase din ramura ENL, sau hibridizări între ele. În prezent, cea mai mare parte din civilizația umană este de tip ENK. Aceasta se datorează faptului

că ființele ENL s-au retras din planul fizic. Vei putea vedea asta mai târziu și vei înțelege de ce a fost așa. Totuși, în ultimii ani structura tipologiei ENL a început să crească simțitor, datorită unui eveniment galactic care începe să se resimtă din ce în ce mai puternic pe Pământ.

Auzind această informație, am devenit mai atent, însă până să rostesc întrebarea bărbatul din Apellos mi-a citit intenția și mi-a spus:

— Méntia îți va explica asta mai târziu.

Am reflectat câteva momente la această veste. Am înțeles că, cel puțin atunci, nu puteam să aflu mai multe, astfel încât mi-am propus să accentuez cunoașterea în ceea ce privește diferențele subtile dintre ființele ENK și cele ENL.

Detalii de nuanță despre evoluția ramurilor ENL și ENK

Eram preocupat mai ales de nivelul foarte înalt de evoluție pe care l-au avut ființele ENL în acea perioadă, despre care nici măcar praful amintirii nu a mai rămas. Am vrut să am o privire globală a transformării lor evolutive și mi-am focalizat atenția pentru a vedea pe ecran o asemenea sinteză. Descoperisem că aceasta era o metodă foarte bună pentru a mă descurca în hățișul nenumăratelor subtilități și variații care au existat în procesul devenirii umane, în ultimii 400.000 de ani.

Totul era un proiect de inginerie genetică extrem de avansată, practic un proiect de formare a unei alte rase. La început sufletele extraterestre evoluate puteau să se încarneze în unele dintre corpurile ființelor ENL, care erau suficient de pregătite pentru aceasta. Era un impuls dat evoluției noii rase, pentru ca ea să ajungă la un stadiu ideal de dezvoltare, de la care procesul încarnărilor era stabilizat pentru ființele foarte evoluate. Corpurile ființelor ENL (ramura L) erau deja evoluate și nu mai aveau practic nici o caracteristică din cele specifice primatelor, chiar dacă ele s-au născut din acestea.

Așa după cum am spus, ființele ENL erau înalte, foarte echilibrate și armonioase corporal; părul lor era lung, mătăsos, adeseori de culoare alb-argintie, iar ochii erau mari și migdalați. În câteva zeci de mii de ani, corpurile lor au devenit

receptacule foarte bune pentru ființele extraterestre evoluate și chiar foarte evoluate ce voiau să se încarneze în acea perioadă pe Pământ, pentru a ajuta la procesul creării noii rase de ființe umane. Pe de altă parte, ființele ENK (ramura K) nu evoluaseră așa mult, dar, în schimb se puteau reproduce fără nicio problemă. Aceasta explică, într-un fel, de ce unele dintre ființele de pe Pământ beneficiau de o tehnologie extraordinară și erau foarte evoluate, călătorind interplanetar și interstelar, iar în alte zone ale planetei alte ființe umane încă ciopleau piatra și vânau, fiind îmbrăcate în piei de animale. Abia după perioada Atlantidei și după căderea ei, umanitatea a devenit cumva „mai uniformă”, iar ramura ENK s-a ridicat mai mult. Voi vorbi însă despre aceasta atunci când voi prezenta unele elemente legate de existența Atlantidei și decăderea ei.

„Moștenirea” lui Tenekau

Un fapt interesant care mi-a atras atenția a fost acela că, după proiectarea conștiinței lui Tenekau în acea ființă donată despre care am vorbit, care și ea a fost o versiune evoluată ce a precedat cu câteva mii de ani apariția lui Adam, nu am mai văzut corpul fizic al lui Tenekau. În schimb, am observat că frecvența lui specifică, redată prin simbolurile arătate, se regăsea în multe alte ființe care au urmat până la apariția lui Adam.

Mi-am manifestat mirarea în acest sens și atunci bărbatul din Apellos mi-a spus că, după încheierea misiunii lui pe Pământ – de transformare a ADN-ului primatelor și de coordonare a acestui proces extrem de complex Tenekau evoluase ca ființă în planul eteric, fără să mai fie necesar pentru el să aibă un corp fizic. Astfel, în ADN-ul lui Adam și al ființelor de după el, puteam să văd simbolurile T și E N, dar și simbolul hexagonal.

Așadar, ceva din gena lui Tenekau se transmisese mai departe, ceea ce însemna că el a lăsat o „moștenire genetică”, dar nu prin acuplare fizică, ci aurică, iar influența lui spiritualizată a determinat în primate, de-a lungul timpului, o anumită deschidere și evoluție. Mai apoi, civilizația siriusiană derivată din Constelația Orion – din care făcea parte și Tenekau

– a depus multe eforturi pentru ca acel imbold subtil să se permanentizeze.

Mi s-a arătat că, după ce Tenekau a inițiat „epopeea ființei umane” și după ce el a trecut la un nivel existențial superior în planul eteric, trei alte ființe extraterestre au fost desemnate succesiv de înțelepții siriusieni originari din sistemul Sirius A, să continue proiectul transformării accelerate a ființei umane pe Pământ. Din imaginile pe care le-am văzut, aceste ființe au acoperit o perioadă de aproximativ 12.000 – 13.000 de ani după Tenekau, căci structura lor le permitea să aibă o viață extrem de lungă. După aceea, ADN-ul specific ENL s-a dovedit a fi suficient de puternic pentru a se ramifica și combina fără pericolul de a-și pierde informația de bază inițială.

Primul care a preluat sarcina continuării proiectului a fost Karaan, un bărbat siriusian ce provenea, ca și Tenekau, din constelația Centurii lui Orion. Din câte mi-am dat seama, el făcea parte din eșalonul înalt de conducere militară al civilizației sale și avea legături strânse cu două dintre civilizațiile pleiadiene, cu care a colaborat intens în acele timpuri pe Pământ.

După el, înțelepții civilizației siriusiene originară din sistemul Sirius A au decis ca proiectul să fie condus chiar de un reprezentant al acestei civilizații, care a fost Nasamar. Acesta era un bărbat foarte blând, înțelept, specializat în cercetarea științifică, dar nu făcea parte din eșalonul militar. Pentru el am simțit o vie simpatie și atracție spontană, datorită modului exemplar în care a știut să îmbine continuarea studiilor și aplicării ingineriei genetice în cazul ADN-ului uman, cu aspectele de organizare și proiectare pe termen lung a activităților.

Din nefericire, Nasamar a condus proiectul un timp destul de scurt, deoarece o situație tensionată într-un anumit sector al galaxiei, destul de apropiat de Pământ – care a implicat, se pare, un mare conflict armat – a necesitat înlocuirea lui cu un alt conducător, al cărui nume a fost Jama-al. Așa după cum am văzut în imaginile prezentate, acesta avea un grad foarte înalt în ierarhia militară, fiind recunoscut și respectat pentru talentele sale de strateg și pentru cunoștințele sale diplomatice. Era un bărbat dur, ce provenea dintr-o civilizație derivată din

cea a siriusienilor, dar nu am putut să-mi dau seama care a fost sistemul lui stelar de origine și nici din ce constelație a venit.

Jama-al s-a dovedit totodată o ființă foarte practică, deoarece din imagini mi-am dat seama că el își îndeplinea corect misiunea ce i-a fost încredințată pe nava din apropierea Pământului, de a conduce mai departe proiectul de transformare a ADN-ului uman, dar în paralel folosea anumite resurse ale planetei pentru a construi un număr mare de nave de război de mărime mică și medie.

Imaginile mi-au arătat modul în care el a creat mici centre urbane în toată zona de nord și de est a Africii; acestea erau precum niște mici orașe în formă de semicerc, în care se efectuau operații de prelevare a ADN-ului uman de la ființele aparținând ramurilor ENL, precum și de inginerie genetică asupra acelor eșantioane.

Un aspect interesant pe care l-am remarcat a fost că cei trei conducători ai proiectului, care au urmat după Tenekau, nu știau de ce Consiliul Siriusian al înțelepților dorea ca evoluția omului pe Pământ să fie grăbită. Totuși, deoarece se cunoștea faptul că siriusienii nu greșeau și că ei se aflau permanent în legătură cu entitățile celeste guvernatoare ale galaxiei noastre, cei trei mari conducători au acceptat misiunea de a duce mai departe opera începută de Tenekau, realizând că este un plan foarte important la nivel cosmic. Ei au acceptat misiunea ce le-a fost dată în primul rând ca pe o misiune spirituală.

Așa după cum am spus, Jama-al nu s-a ocupat doar de continuarea proiectului de devenire a ființei umane, ci și de punerea la punct a unei foarte eficiente industrii de construcție a navelor de luptă. A extras din solul planetei noastre multe tipuri de minereuri, punând accentul pe aur și titan, dar mai ales pe cristalele de cuarț, care erau mai apoi prelucrate și integrate în construcția acelor nave.

Jama-al era și comandantul navei cosmice care se afla atunci pe o orbita din apropierea Pământului. El era și un conducător militar de cel mai înalt ordin, ceva ce în zilele noastre ar putea fi asociat cu un amiral sau cu mareșalul unei armate. Din sinteza oferită în imagini, am văzut la un moment dat reprezentată o schemă simplă ce înfățișa Soarele nostru, steaua Sirius A și direcția spre care plecau navele construite. Aceasta era orientată cam la 30° spre dreapta față de linia ce

unea cele două stele, după care treceau probabil printr-un sas spațio-temporal, deoarece direcția lor se înclina brusc cu aproximativ 16° spre Sirius A, iar apoi din nou la 90° către ținta finală. În funcție de distanțele astronomice folosite ca etalon în acele reprezentări, am apreciat zona conflictului ca fiind la aproximativ 6.000 de ani-lumină distantă fată de Pământ.

Complexitatea ADN-ului uman

„Jocul" genelor și al încrucișării lor, al combinării diferitelor tipuri de ADN și al manipulărilor genetice în limitele permise de Legile Naturii a fost un proces relativ îndelungat și foarte complex. Așa după cum am putut să văd, stabilizarea unei modificări la nivelul ADN-ului s-a făcut în timp îndelungat, prin repetare. Pe Pământ, unele dintre gene nu au mai fost sustenabile, fiind respinse, și atunci ele au fost „repartizate" pe alte planete care puteau să le susțină. Alte gene și-au continuat dezvoltarea în mod natural, iar altele s-au combinat în felurite moduri.

De-a lungul a peste 300.000 de ani, procesul activ și atent al evoluției genelor noii ființe umane a făcut ca ADN-ul ei să devină foarte complex. Din cele ce mi-au fost prezentate am înțeles că, cu cât un ADN este mai simplu structural și mai „uniform", cu atât el este supus mai repede degenerării, pentru că îi lipsește energia vitală necesară combinațiilor complexe.

Totuși, evoluția care a condus la actuala complexitate a ADN-ului ființei umane nu a fost un proces liniar, ci mai curând unul discontinuu. Diferențele genetice de la o zonă la alta a Pământului erau foarte mari. Am văzut, de pildă, zone din Africa de astăzi în care trăiau oameni primitivi, cioplind vârfuri de sulițe, dar și populații cu o tehnologie uluitoare, cu nave în levitație și cu clădiri de un rafinament deosebit, care trăiau pe o porțiune mare de uscat din Oceanul Pacific, în emisfera sudică. Existau însă și zone de „tranziție", în care oamenii ajunseseră la o anumită bunăstare și dezvoltare a nivelului de trai.

Cu toate acestea, în baza unui tratat de neintervenție ce a fost stabilit în urmă cu mai bine de 300.000 de ani, aceste zone diferite de pe Pământ nu susțineau schimburi comerciale sau de altă natură, deoarece ele constituiau câmpurile de

„experiment” pentru fiecare civilizație extraterestră în parte, care s-au arătat interesate de proiectul noii rase umane. Se pare că deciziile de independență teritorială și acțiune unilaterală în respectivele teritorii erau foarte strict respectate, căci nimeni nu avea voie să intervină în „grădina” celuilalt. Această lipsă de legătură între populațiile din zone diferite de pe Pământ a fost dusă chiar până la un fel de izolare a lor, datorită necesității ca ele să se dezvolte și să evolueze „specializat”, pe direcția influenței genetice experimentată de către respectiva civilizație extraterestră, căreia îi fusese repartizat acel teritoriu sau zonă a planetei.

Așa după cum am spus, nu trebuie să se înțeleagă însă de aici că denumirea de „experiment” avea vreo legătură cu sclavia sau asuprirea populației. Nu am văzut nimic de acest gen. Termenii de „experiment”, „laborator” sau „pepinieră” îi folosesc aici pentru a desemna o realitate care a fost și pe care am văzut-o secvențial în imagini, despre felul în care a apărut și a evoluat rasa umană.

Este adevărat însă, că în decursul timpului unele dintre civilizațiile extraterestre au dezvoltat o natură războinică și au încercat într-o formă sau alta să asuprească populațiile de pe Pământ sau măcar o parte dintre ele. Din cele ce am putut să văd, doar unele rase influențate de către rasa reptilienilor malefici au manifestat un astfel de comportament și încă patru civilizații inferioare, care erau acoliți de-ai lor, dar chiar și acele manifestări s-au petrecut pe teritorii relativ înguste și cu populații reduse numeric; de pildă, în Africa și într-o zonă din Oceania actuală, unde pe atunci exista o suprafață de continent mai mare, nedivizată în așa multe insule.

Chiar și în interiorul aceleiași ramuri genetice (ENL sau ENK) au existat de-a lungul timpului variații în decursul procesului evolutiv. Evoluția nu a fost liniară, ci a înregistrat în momente diferite de timp suișuri și coborâșuri, în funcție de contextul geografic și climatic, de contribuția civilizațiilor extraterestre, ori chiar de alegerile pe care le-au făcut membrii acestor ramuri de evoluție a ADN-ului uman.

Saltul evolutiv al ființelor ENL

Civilizațiile ENL s-au succedat destul de repede, rareori fiind câte una care depășea 15.000 de ani. Din câte am văzut, cele care au durat cel mai mult au fost civilizația Mu (aproximativ 40.000 de ani) și civilizația Hiperboreană (aproximativ 35.000 de ani), perioade în care s-a produs un important salt spiritual pentru ființele ENK, prin încrucișările care au fost făcute. Destul de mult s-a dezvoltat și civilizația Atlantidei (aproximativ 25.000 de ani), ea succedând un șir întreg de alte civilizații ale ființelor ENL, care au precedat-o.

În cele din urmă, orice genă își „epuizează” timpul de manifestare activă într-un plan, căci ea are tendința naturală de a evolua, dar nu pe orizontală ca până atunci, nu prin extindere și variație, ci mai ales pe verticală, adică ea înregistrează un salt calitativ important, de trecere într-o dimensiune superioară a Creației. În general vorbind, aceasta se întâmplă atunci când gena respectivă a ajuns la un nivel ridicat de maturitate și complexitate, care îi permite să asimileze frecvențele energetice înalte dintr-o dimensiune superioară planului fizic, cum ar fi, de exemplu, cea a planului eteric.

Din punctul de vedere al omenirii, acesta a fost cazul ființelor ENL, care datorită ușurinței cu care puteau să-și combine ADN-ul cu alte tipuri de ADN, s-au rafinat suficient de mult în decursul timpului, astfel încât să ajungă foarte aproape de pragul „retragerii” din planul fizic, pentru a rămâne doar în planul eteric.

Nu vorbim aici despre o „extincție” a speciei sau ADN-ului respectiv, deoarece resursele sale erau mari, datorită complexității și posibilităților sale uimitoare care au fost dezvoltate de-a lungul timpului. Vorbim însă despre o rafinare deosebită la nivel de genom, astfel încât frecvența generală de vibrație a majorității ființelor ENL rezona mai mult cu frecvența generală de vibrație a planului eteric, ceea ce a făcut ca aceste ființe umane să dispară gradat din planul fizic, alegând să rămână în planul subtil eteric. De fapt, ființele extraterestre foarte evoluate care s-au încarnat în corpuri fizice ENL au început să rămână în planul eteric și chiar mai sus de acestea, în timp ce majoritatea ființelor ENK au rămas în planul fizic, pe planeta noastră. A fost ca o „separare”, care a despărțit cele două planuri apropiate (planul fizic și planul eteric), însă

dramatismul evenimentelor a atins cotele maxime după căderea Atlantidei.

Firește, retragerea ramurii ENL – al cărei semn a fost dat de retragerea Shambalei în planul eteric acum aproximativ 27.500 de ani – nu s-a produs brusc, ci gradat, pe o perioadă relativ lungă, de mii de ani. De asemenea, ea nu a însemnat faptul că pe Pământ au dispărut toate ființele ENL, deoarece mici familii de astfel de ființe, care nu ajunseseră totuși la nivelul corespunzător pentru a trece în planul eteric, au continuat să rămână în planul fizic, fiind practic „intermediari” ai transmiterii unor învățături oculte, înalte, către ființele ENK, ce formau deja majoritatea umanității. Dintre aceste ființe am observat că erau în special faraonii, marii preoți sau înțelepții în jurul cărora se constituiau mici grupuri de ființe ENK, puțin mai evoluate decât celelalte, formând astfel „scoli” sau chiar curente de renaștere spirituală.

Mă interesa acea „zonă obscură” de transformare a ființei umane, deoarece mi s-a părut deosebit de complexă și interesantă pentru destinul omenirii, pe care indirect îl împărtășim și noi acum. Mi s-a arătat că scufundarea Atlantidei a însemnat punctul final al ieșirii de pe scena evoluției în planul fizic a genei ENL și a multiplelor sale derivații, deoarece se ajunsese la sfârșitul perioadei ei de existență. În aproximativ 350.000 de ani, ramura ENL epuizase cam toate variantele sau subramurile care erau posibile. După scufundarea Atlantidei, ce mai rămăsese din ramura L (ființele ENL) a roit în diferite direcții pe Pământ, unele grupuri devenind mai evoluate decât altele. Acestea au creat anumite baze, fiind în legătură cu ființele extraterestre evoluate din grupul inițial.

Comunicarea nu mai era însă directă, deoarece frecvența planului fizic al Pământului scăzuse foarte mult și nu mai exista „compatibilitate” între ea și frecvențele planului eteric. Ca urmare, ființele ENL care se retrăseseră deja în planul eteric nu mai trăiau efectiv la suprafața Pământului, ci ele „coborau” din când în când din planul eteric în cel fizic, pentru a menține astfel legătura cu puținele ființe ENL ce încă se mai aflau la nivelul planului fizic. Așa după cum am spus, orice genă are anumite „resurse” care, atunci când se consumă, fac acea genă să „îmbătrânească” sau, dimpotrivă, să fie cumva „refăcută”, reîmprospătată, revitalizată, dar mereu în sensul evoluției.

Aceasta este valabil mai ales la nivelul planului fizic. Într-un anumit fel, retragerea unei gene de pe scena evoluției se petrece, analogic vorbind, cam la fel cu retragerea unei bancnote de pe piața financiară; în locul ei rămân bancnotele mai „tinere”, mai noi, care nu sunt așa de mult uzate.

Sinteza foarte inteligentă ce îmi era prezentată în imaginile de pe ecranul holografic lămurea chiar anumite aspecte de nuanță a evoluției ființei umane și a ramurilor sale, cum ar fi trecerile de la o etapă la alta a transformării ADN-ului, influențe de naturi diferite, ori chiar treceri la o altă condiție de existență, așa cum a fost în cazul ramurii ENL.

Supremația ramurii ENK

Problema cu resorbția ramurii ENL de pe scena evoluției terestre a fost că tot ceea ce acele ființe realizaseră de-a lungul timpului, trebuia să fie preluat, în sinteză, de către ramura ENK, care la rândul ei era diversificată în mai multe direcții secundare. În acest „transfer de zestre” a cunoașterii era inclusă de asemenea și cunoașterea spirituală, care la ființele ENL ajunsese la un înalt grad de rafinament. Tocmai de aceea, unele ființe ENL care au rămas, în continuare, în planul fizic, precum și o parte dintre ființele ENK mai evoluate, au fost susținute prin „consiliere” directă de către ființele extraterestre ce făceau parte din anumite civilizații avansate, implicate în procesul creării și evoluției ființei umane. Era important ca măcar o parte a acelei cunoașteri și experiențe inestimabile – cumulată de ființele ENL în contextul viețuirii în cadrul multor civilizații care au apărut și apoi s-au stins – să fie salvată pentru generațiile viitoare. Pentru un timp, „asistența” ființelor extraterestre s-a realizat în mod direct, în sensul că ele se aflau chiar fizic printre oameni, explicând, detaliind și arătând ceea ce era necesar să fie înțeles și memorat. Totuși, acele învățături nu erau date oricui, ci fie puținelor ființe ENL care mai rămăseseră pe Pământ, fie ființelor ENK mai evoluate, în cele mai multe cazuri, acestea erau sau deveneau lideri, transmițând mai apoi maselor doar o mică parte din cunoașterea pe care ei o căpătau în mod direct de la ființele extraterestre cu care țineau legătura. Motivația era evidentă:

majoritatea ființelor ENK nu aveau un nivel suficient de ridicat de conștiință pentru a înțelege corect acele învățături. Astfel, o dată cu trecerea timpului s-au diferențiat câteva categorii sociale elitiste: marii conducători (cum ar fi faraonii, regii sau împărații); preoții (care aveau un rol inițiator important, transmițând cunoașterea „științelor secrete” mai departe, adică celor care erau pregătiți); și eremiții, profeții sau sfinții (care erau o categorie specială, apreciată în mod deosebit chiar și de către ființele extraterestre avansate). De altfel, în acea perioadă, adică aproximativ 25.000 î.Hr., ramura ENK a avut prima „tresărire” cu adevărat importantă în planul evoluției, preluând astfel o anumită parte din „moștenirea” ființelor ENL.

La fel s-a petrecut și în cazul cataclismului care a dus la scufundarea Atlantidei. O parte dintre înțelepții atlanți știau ce avea să urmeze, adică știau că marele continent va fi scufundat, astfel încât ei au vrut ca vestigiile, cunoștințele și mare parte din cultura și științele lor să rămână pentru posteritate. Aceea a fost în primul rând o decizie de *asumare* din partea lor, un act de voință pe deplin altruist, pentru beneficiul rasei umane din viitor. Pentru a realiza aceasta, ei au vrut să se extindă spre zona Americii Centrale, în special spre Mexic și Guatemala de azi, apoi spre Egipt, în nordul Africii; de asemenea, spre partea de nord a Europei, în zona Islandei și chiar mai spre estul continentului. „Semințele” cunoașterii lor trebuiau să fie răspândite în mai multe locuri pe Pământ, pentru a fi siguri că zestrea nu va fi pierdută pentru totdeauna.

Pentru o anumită perioadă de timp, în astfel de centre ale spiritualității au locuit împreună toate cele trei tipuri principale de ființe: ființe ENL, ființe ENK mai evoluate și anumite ființe extraterestre. Mai apoi însă, ele s-au separat și fiecare rasă și-a urmat propriul drum al evoluției.

În fiecare loc de pe Pământ unde s-a început construirea unor astfel de centre, scoli oculte de științe ezoterice și sisteme de gândire înalt filozofică se punea accentul pe prezervarea cunoașterii străvechi a ființelor ENL și dezvoltarea ei în continuare. Simultan cu aceste inițiative au început să fie construite marile „relee galactice”, care sunt piramidele, luându-se hotărârea ca ele să susțină totodată o anumită linie de dezvoltare spirituală, în plus față de rolul lor consacrat, acela de „comunicatori galactici”. Astfel, atunci când Atlantida

s-a scufundat, deja existau mai multe astfel de centre spirituale puternice pe planetă, cu ființe evoluate spiritual, dar de asemenea exista și un număr foarte mare de ființe ENK mai puțin evoluate.

Voi prezenta mai pe larg și în ordine cronologică unele dintre principalele momente ale evoluției omenirii, așa cum mi-au fost ele înfățișate în imaginile holografice, punctând asupra caracteristicilor lor principale, dar și asupra erorilor de interpretare care s-au transmis până în ziua de azi sau chiar a ocultării intenționate a unor evenimente importante, veritabile „pietre de marcaj” pe parcursul istoriei umanității.

Cap. 8 – SHAMBALLA

Așa-zisul „tărâm mitic al Shambalei” este de fapt o realitate evidentă și destul de aproape de noi, pe care o neagă doar cei care nu au avut acces la adevărul despre ea, ori care nu au afinități de natură spirituală pentru a înțelege acest subiect important. Într-un anumit fel, se poate afirma că Shamballa a existat chiar și pe Pământ, cel puțin până la marea sa „resorbție” de la suprafață, acum aproximativ 27.500 de ani. Despre acest tărâm sacru din „centrul Pământului” am prezentat câteva elemente în volumul precedent al seriei, unde am descris magnificele construcții pe care le-am văzut de la depărtare.

O precizare necesară

Probabil mulți oameni își pun întrebarea: „Bine, dar dacă Shamballa este o realitate, atunci unde se află ea de fapt? Există un loc anume pentru acest tărâm? Este el cu adevărat în centrul Pământului?”

Mai întâi trebuie să înțelegem că acestea sunt întrebări specifice pentru ceva care există în planul fizic tridimensional,

caracterizat de anumite legi ale spațiului și timpului, însă ele nu au sens atunci când se referă la o realitate din planul eteric, care este caracterizată de patru dimensiuni (trei spațiale și una temporală). Teoretic vorbind, pentru a avea acces din planul fizic la ceva din planul eteric, nu există un spațiu anume. Acel ceva din planul eteric – în cazul nostru, tărâmul Shambalei – poate fi accesat de oriunde din planul fizic, însă pentru aceasta este necesară o ridicare a frecvenței de vibrație în conștiința acelei ființe.

Shamballa poate fi regăsită în „centrul Pământului” pentru că în acea zonă spiritualitatea este susținută mult mai mult și ea nu apare doar în câteva centre sau locuri izolate, ca la suprafața planetei. Totuși, ar fi o greșeală să se înțeleagă faptul că Shamballa ar exista efectiv, concret, „în mijlocul Pământului”, pentru că atunci ar putea să apară întrebarea: Dacă ea se află în centrul planetei, atunci cum este posibil să se reflecte la suprafața acesteia, în lumea în care trăim noi?

Prin urmare, lucrurile trebuiesc înțelese în mod corect: lumea Shambalei reprezintă o frecvență de manifestare a conștiinței și energiei care este foarte elevată și are legătură cu Pământul, cu existența vieții aici, însă nu se poate spune că ea se află deasupra sau sub suprafața planetei, pentru că aceasta ar fi doar o abordare limitată a situației. Manifestându-se în plan eteric, nu este obligatoriu ca ea să fie înăuntrul sau în afara a ceva din planul fizic. Oamenii care nu au o cunoaștere ezoterică adecvată nu pot înțelege aceste realități de natură subtilă și ei vor tinde să aplice legile fizicii clasice pe care le cunosc pentru a rezolva sau investiga realități din planurile subtile superioare. Așa ceva nu este însă posibil. Singura cale ce rezolvă astfel de „mistere” este ridicarea frecventei de vibrație individuală, adică evoluția spirituală a ființei și implicit, translatarea pe un nivel superior de conștiință.

Totuși, au existat timpuri când tărâmul Shambalei era accesibil relativ ușor, chiar de la suprafața planetei. Se putea trece lesne din planul fizic în planul eteric, iar unele dintre cele mai cunoscute astfel de „treceri” se găseau în zonele montane. În urmă cu mai multe zeci de mii de ani, aceasta era ceva comun: ființele ENL aveau acces rapid în Shamballa, grație nivelului lor elevat de conștiință și chiar unele dintre ființele ENK puteau să ajungă în acest tărâm, deoarece pe atunci

existau destul de multe puncte de confluență între planul fizic și cel eteric la suprafața solului sau pe ape.

Formarea Shambalei

O sinteză în imagini a istoriei Shambalei pe ecranul holografic mi-a arătat că ea a început să se formeze precum ia naștere o confrerie spirituală. Așa după cum am văzut în imaginile de pe ecranul holografic, rudimente ale formării ei au apărut în perioada 100.000 î.Hr. – 120.000 Î.Hr., însă fără o orientare clară. Era vorba de existența unor teritorii în care locuiau doar ființe ENL cu un înalt grad de realizare spirituală. Îmi dădeam seama că în acele zone nu puteau locui decât ființe foarte evoluate spiritual, căci ele trăiau ușor atât în planul fizic, cât și în cel eteric, adică atât în planul 3D cât și în cel 4D. Datorită lor, acele tărâmuri eterice erau „îngemănate" cu planul fizic, iar ființele ENL puteau trece oricând dintr-un plan în altul, ceea ce era permis și altor tipuri de ființe evoluate, cum ar fi cele extraterestre benefice, dar nu și ființelor ENK. Nivelul de evoluție pentru cea mai mare parte a ființelor ENK era primitiv și ele preferau venerarea „zeilor", care în marea lor majoritate erau de fapt semeni de-ai lor, aparținând ramurii dezvoltate ENL.

Din câte mi-am dat seama, Shamballa s-a format printr-un gen de „selecție spirituală" între ființele care puteau trece în acele zone îngemănate cu dimensiuni eterice – caracterizate de frecvente înalte de vibrație – și ființele care nu aveau acces acolo, pentru că nu aveau nivelul de conștiință suficient de dezvoltat. Cu alte cuvinte, unii oameni puteau pătrunde și rămâne în acele „zone" eterice, iar alții, nu.

Mult timp în aceste zone au „coexistat" planul fizic și cel eteric, pentru că frecvențele generale ale celor două planuri erau destul de apropiate. Pe de altă parte, legătura dintre planul fizic și cel eteric era posibilă și datorită existenței unor hibridizări multiple între ramurile ENL și ENK, pe diferite trepte de spiritualitate, care au dat naștere așa zișilor „semizei". Acele ființe umane reușeau cu succes să facă trecerea dintr-un plan în altul și astfel puteau să transmită în și din zona planului eteric informații către ființele ENK.

Frecvențele eterice mai elevate au constituit germenii de formare a ceea ce mai târziu avea să devină „tărâmul Shambalei”. În acele zone s-a dezvoltat o latură spirituală sacră a Pământului, pentru că ființele ENL ce locuiau acolo aveau un înalt grad de înțelegere a spiritualității în aspectele ei profunde. După câteva zeci de mii de ani, datorită călătoriilor subtile repetate s-au creat anumite legături puternice de natură subtilă între diversele teritorii locuite de către ființele ENL, acelea fiind zone eterice elevate ca frecvență de vibrație. Acestea și-au amplificat legăturile subtile cu zonele din interiorul Pământului prin intermediul acelor „poduri de legătură subtil energetică” despre care am vorbit deja.

Astfel s-au realizat conexiuni cu toate zonele de rafinament spiritual de la suprafața Pământului și din interiorul lui. În acest fel, Shamballa a luat naștere tocmai prin decizia unanimă a ființelor ENL care locuiau în astfel de tărâmuri elevate, de a-și păstra o identitate separată de teritoriile locuite de ființele ENK.

Aparent, Shamballa este cunoscută acum ca fiind un mare oraș, dar în realitate ea reprezintă un cumul de zone din planul eteric, ce sunt caracterizate de o înaltă spiritualitate. Așa după cum am spus, inițial ea s-a format din mai multe „zone” din planul fizic, în care se putea dezvolta și planul eteric. Atunci când condițiile de la suprafața planetei – atât de natură fizică, cât și spirituală – s-au înrăutățit, unirea acelor zone eterice într-o îngemănare armonioasă a dus la „retragerea” Shambalei în planul eteric, care de fapt a însemnat diminuarea dramatică a legăturilor cu planul fizic, așa după cum voi arăta în continuare.

Misiunea spirituală a Shambalei

Primele intenții ale Shambalei pentru sedimentarea unei misiuni spirituale planetare au apărut abia după Marele Război al Tarsilor, deci după 50.000 Î.Hr., mai ales că acel teribil conflict – pe care la fel de bine aș putea să-l denumesc „Războiul pentru cucerirea Shambalei” – a avut drept cauză principală chiar acel tărâm sacru. Desigur că pe atunci încă nu exista un nume pentru a-l desemna, cum ar fi „Shamballa” sau altă versiune; eu, cel puțin, nu l-am remarcat în sinteza

imaginilor. Ființele ENL înțelepte ce trăiau pe acele teritorii și aveau o „dublură” în dimensiunea eterică superioară au înțeles că viața pe planeta noastră avea nevoie de susținere, deoarece forțele conflictuale începeau să fie foarte puternice. Locuitorii Shambalei au început să acționeze în acest sens și, chiar dacă luptele din planul fizic în următoarele mii de ani nu au încetat, totuși ele nu au mai fost la fel de intense și distructive.

Mai apoi, din cele ce am văzut, perioada de timp cuprinsă între 30.000 î.Hr. Și 26.000 î.Hr. A fost marcată de lungi și dureroase războaie, dar spre deosebire de teribila confruntare dintre civilizațiile extraterestre de pe Pământ, de acum aproximativ 100.000 de ani, războaiele din perioada menționată au fost purtate numai între ființele umane, în special între ființele hibridizate care au provenit prin unirea ființelor ENL și ENK, dar și acelora provenind doar din ramura ENK. Acestea erau totuși sprijinite de anumite civilizații extraterestre, mai ales după „împărțirea regiunilor de influență” la Marele Consiliu Planetar din 27.000 î.Hr. Participarea ființelor ENL la acele războaie a fost destul de slabă, ele fiind din ce în ce mai puține ca număr. Conflictele au fost sângeroase și au avut loc în special în zona Europei de astăzi, dar nu am insistat asupra acestui aspect, ci doar am „baleiat” prin acele timpuri. Atmosfera era tensionată, simțeam încleștarea, situația de război, vedeam imagini fugitive și chiar sunete specifice de luptă, de arme.

Ca urmare a acelei situații tensionate și declinului evident al spiritualității la nivelul întregii planete – datorate înmulțirii agresive a populației de ființe ENK și a diminuării gradate a numărului de ființe ENL – la Marele Consiliu Planetar din jurul anilor 27.000 î.Hr. S-a decis ca zonele în care exista Shamballa să fie delimitate și separate de restul zonelor și frecvențelor de pe planetă, astfel încât în Shamballa să fie concentrate cele mai multe învățături spirituale și cunoașterea de pe Pământ.

„Retragerea” Shambalei a avut loc în două etape. La început – după hotărârea luată în cadrul Marelui Consiliu Planetar – a fost mai mult o „delimitare” de restul populației, care era în majoritate ENK, astfel încât accesul să fie și mai restricționat pe tărâmul ei. Mai apoi, în etapa finală, Shamballa s-a „resorbit” total în planul subtil eteric. Aceasta s-a petrecut, din câte mi-am dat seama, aproximativ în 25.500 î.Hr.

Odată cu acea resorbție în plan subtil – care a fost urmarea deciziei luată de Marele Consiliu Planetar – s-a format Shamballa ca *Centru Spiritual de susținere și evoluție a umanității pe Pământ*. Până atunci Shamballa nu exista separat, ci doar putem spune că existau „zone de manifestare profund spirituală în planul eteric”, care se intersectau cu planul fizic al Pământului. Cea mai mare parte a ființelor ce populează acum Shamballa sunt de fapt ființe din fostele civilizații avansate, aparținând în marea lor majoritate ramurii ENL. Datorită faptului ca acele ființe erau în mod autentic orientate spiritual, ele au fost recunoscute ca atare de restul populațiilor de pe planetă și, prin urmare, Shamballa a devenit Protectorul și Susținătorul spiritual al Pământului.

Locuitorii Shambalei

Chiar dacă reprezenta un pol de referință al spiritualității și al sprijinului pe care îl putea oferi omenirii, Shamballa nu mai era așa ușor accesată de ființele umane, nici chiar de către ființele hibridizate ENL și ENK ceea ce se corela cu diminuarea frecvenței de vibrație a conștiinței umane la nivel global. În general vorbind, Shamballa se revelează numai atunci când o zonă de pe Pământ sau o ființă devine suficient de spiritualizată; astfel încât să rezoneze cu frecvența înaltă de vibrație a acestui tărâm sacru.

Ieșirea Shambalei din planul fizic – unde ajutorul pe care îl dădea ar fi putut fi mult mai eficient – avea să fie urmată de o altă „lovitură decisivă”, prin care s-a frânt și ultimul pilon al spiritualității și nivelului tehnologic avansat de la suprafața planetei; aici mă refer la distrugerea Atlantidei. Scufundarea Atlantidei a însemnat totodată și „scufundarea” planetei noastre într-o adâncă beznă spirituală, care avea să se perpetueze mii de ani de atunci înainte.

Totuși, gradat și totodată impulsionate și sprijinite de Shamballa, pe pământ au început să apară noi centre ale spiritualității, care s-au dezvoltat în diferite regiuni de pe glob. Problema era că diferența dintre frecvența planului fizic al planetei noastre și frecvența planului eteric devenise mult prea mare pentru a mai permite cu ușurință – așa cum era situația

cu mult timp înainte – „schimburile de experiență” dintre cele două planuri. Așa după cum am spus, o ființă umană din planul fizic poate să aibă acces în tărâmul Shambalei doar atunci când atinge sau măcar se apropie de nivelul frecvenței lui de vibrație.

Cât despre locuitorii Shambalei, ei sunt practic o „prelungire” a genei ENL, dar printre aceste ființe există și unele care își continuă evoluția pe ramura hibridizată ENL și ENK, precum și acele ființe ENK ce au evoluat suficient de mult din punct de vedere spiritual. Am văzut de asemenea că tărâmul Shambalei este deschis ființelor extraterestre care au ajuns la un grad înalt de evoluție spirituală; de altfel, colaborarea cu acestea este strâns legată de destinul viitor al omenirii.

Sinteză

Ca de obicei – și pentru că doream mai ales să aprofundez subiectul am realizat în acest punct o sinteză pe ecranul holografic, care m-a ajutat să-mi sedimentez mai bine informația. Știam, de asemenea, că de multe ori era chiar posibil să primesc câteva detalii în plus. Imaginile de pe ecran s-au reconfigurat și s-au focalizat asupra deciziei de a forma un centru spiritual al planetei. Decizia a fost luată după anii 50.000 Î.Hr. De către ființele ENL hiperboreene, care au decis să susțină în continuare gena ENK, deoarece civilizația umană – fiind formată în majoritate din această categorie de ființe – avea și încă are nevoie de mare ajutor.

În preajma anilor 30.000 î.Hr. Hiperboreenii au luat legătura cu alte zone-focar eterice de pe Pământ, locuite de ființe ENL și au remarcat că planul eteric începe să nu mai aibă „aderență” la planul fizic. Atunci ei au propus ca „zonele” de plan eteric din vecinătatea Pământului, ce erau profund spiritualizate, să se unească, pentru a forma un tărâm puternic, un Centru Spiritual de susținere a umanității, format cu precădere din ființe ENL, în planul eteric, unirea zonelor eterice diferite – care se „intersectau” cu planul fizic la suprafața planetei – s-a făcut destul de ușor prin manifestarea unei voințe comune a acelor ființe ENL. Acest lucru a fost

posibil deoarece tot ceea ce exista în acele „zone” din planul eteric, fiind „construit” pe aceleași reguli spirituale, s-a atras și s-a unit în conformitate cu legea afinității universale. A rezultat astfel o unitate eterică ce era comună tuturor zonelor eterice de pe Pământ care manifestau o înaltă spiritualitate. Astfel s-a constituit Centrul Spiritual al planetei, care a luat ființă prin unirea „zonelor” respective. Inițial, noul tărâm a fost numit *Anagon*, aceasta petrecându-se cam prin 25.500 î.Hr., după retragerea totală în planul eteric. Ulterior, probabil prin influența diferitelor culturi aparținând civilizațiilor care au urmat, precum și datorită amprentei timpului, acest Centru a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Shamballa*. Așa-zisul „tărâm mitic al Shambalei” este de fapt o realitate evidentă și destul de aproape de noi, pe care o neagă doar cei care nu au avut acces la adevărul despre ea, ori care nu au afinități de natură spirituală pentru a înțelege acest subiect important. Într-un anumit fel, se poate afirma că Shamballa a existat chiar și pe Pământ, cel puțin până la marea sa „resorbție” de la suprafață, acum aproximativ 27.500 de ani. Despre acest tărâm sacru din „centrul Pământului” am prezentat câteva elemente în volumul precedent al seriei, unde am descris magnificele construcții pe care le-am văzut de la depărtare.

O precizare necesară

Probabil mulți oameni își pun întrebarea: „Bine, dar dacă Shamballa este o realitate, atunci unde se află ea de fapt? Există un loc anume pentru acest tărâm? Este el cu adevărat în centrul Pământului?”

Mai întâi trebuie să înțelegem că acestea sunt întrebări specifice pentru ceva care există în planul fizic tridimensional, caracterizat de anumite legi ale spațiului și timpului, însă ele nu au sens atunci când se referă la o realitate din planul eteric, care este caracterizată de patru dimensiuni (trei spațiale și una temporală). Teoretic vorbind, pentru a avea acces din planul fizic la ceva din planul eteric, nu există un spațiu anume. Acel ceva din planul eteric – în cazul nostru, tărâmul Shambalei – poate fi accesat de oriunde din planul fizic, însă pentru aceasta

este necesară o ridicare a frecvenței de vibrație în conștiința acelei ființe.

Shamballa poate fi regăsită în „centrul Pământului” pentru că în acea zonă spiritualitatea este susținută mult mai mult și ea nu apare doar în câteva centre sau locuri izolate, ca la suprafața planetei. Totuși, ar fi o greșeală să se înțeleagă faptul că Shamballa ar exista efectiv, concret, „în mijlocul Pământului”, pentru că atunci ar putea să apară întrebarea: Dacă ea se află în centrul planetei, atunci cum este posibil să se reflecte la suprafața acesteia, în lumea în care trăim noi?

Prin urmare, lucrurile trebuiesc înțelese în mod corect: lumea Shambalei reprezintă o frecvență de manifestare a conștiinței și energiei care este foarte elevată și are legătură cu Pământul, cu existența vieții aici, însă nu se poate spune că ea se află deasupra sau sub suprafața planetei, pentru că aceasta ar fi doar o abordare limitată a situației. Manifestându-se în plan eteric, nu este obligatoriu ca ea să fie înăuntrul sau în afara a ceva din planul fizic. Oamenii care nu au o cunoaștere ezoterică adecvată nu pot înțelege aceste realități de natură subtilă și ei vor tinde să aplice legile fizicii clasice pe care le cunosc pentru a rezolva sau investiga realități din planurile subtile superioare. Așa ceva nu este însă posibil. Singura cale ce rezolvă astfel de „mistere” este ridicarea frecventei de vibrație individuală, adică evoluția spirituală a ființei și implicit, translatarea pe un nivel superior de conștiință.

Totuși, au existat timpuri când tărâmul Shambalei era accesibil relativ ușor, chiar de la suprafața planetei. Se putea trece lesne din planul fizic în planul eteric, iar unele dintre cele mai cunoscute astfel de „treceri” se găseau în zonele montane. În urmă cu mai multe zeci de mii de ani, aceasta era ceva comun: ființele ENL aveau acces rapid în Shamballa, grație nivelului lor elevat de conștiință și chiar unele dintre ființele ENK puteau să ajungă în acest tărâm, deoarece pe atunci existau destul de multe puncte de confluență între planul fizic și cel eteric la suprafața solului sau pe ape.

Formarea Shambalei

O sinteză în imagini a istoriei Shambalei pe ecranul holografic mi-a arătat că ea a început să se formeze precum ia naștere o confrerie spirituală. Așa după cum am văzut în imaginile de pe ecranul holografic, rudimente ale formării ei au apărut în perioada 100.000 î.Hr. – 120.000 Î.Hr., însă fără o orientare clară. Era vorba de existența unor teritorii în care locuiau doar ființe ENL cu un înalt grad de realizare spirituală. Îmi dădeam seama că în acele zone nu puteau locui decât ființe foarte evoluate spiritual, căci ele trăiau ușor atât în planul fizic, cât și în cel eteric, adică atât în planul 3D cât și în cel 4D. Datorită lor, acele tărâmuri eterice erau „îngemănate” cu planul fizic, iar ființele ENL puteau trece oricând dintr-un plan în altul, ceea ce era permis și altor tipuri de ființe evoluate, cum ar fi cele extraterestre benefice, dar nu și ființelor ENK. Nivelul de evoluție pentru cea mai mare parte a ființelor ENK era primitiv și ele preferau venerarea „zeilor”, care în marea lor majoritate erau de fapt semeni de-ai lor, aparținând ramurii dezvoltate ENL.

Din câte mi-am dat seama, Shamballa s-a format printr-un gen de „selecție spirituală” între ființele care puteau trece în acele zone îngemănate cu dimensiuni eterice – caracterizate de frecvente înalte de vibrație – și ființele care nu aveau acces acolo, pentru că nu aveau nivelul de conștiință suficient de dezvoltat. Cu alte cuvinte, unii oameni puteau pătrunde și rămâne în acele „zone” eterice, iar alții, nu.

Mult timp în aceste zone au „coexistat” planul fizic și cel eteric, pentru că frecvențele generale ale celor două planuri erau destul de apropiate. Pe de altă parte, legătura dintre planul fizic și cel eteric era posibilă și datorită existenței unor hibridizări multiple între ramurile ENL și ENK, pe diferite trepte de spiritualitate, care au dat naștere așa zișilor „semizei”. Acele ființe umane reușeau cu succes să facă trecerea dintr-un plan în altul și astfel puteau să transmită în și din zona planului eteric informații către ființele ENK.

Frecvențele eterice mai elevate au constituit germenii de formare a ceea ce mai târziu avea să devină „tărâmul Shambalei”. În acele zone s-a dezvoltat o latură spirituală sacră a Pământului, pentru că ființele ENL ce locuiau acolo aveau un înalt grad de înțelegere a spiritualității în aspectele ei profunde. După câteva zeci de mii de ani, datorită călătoriilor subtile

repetate s-au creat anumite legături puternice de natură subtilă între diversele teritorii locuite de către ființele ENL, acelea fiind zone eterice elevate ca frecvență de vibrație. Acestea și-au amplificat legăturile subtile cu zonele din interiorul Pământului prin intermediul acelor „poduri de legătură subtil energetică” despre care am vorbit deja.

Astfel s-au realizat conexiuni cu toate zonele de rafinament spiritual de la suprafața Pământului și din interiorul lui. În acest fel, Shamballa a luat naștere tocmai prin decizia unanimă a ființelor ENL care locuiau în astfel de tărâmuri elevate, de a-și păstra o identitate separată de teritoriile locuite de ființele ENK.

Aparent, Shamballa este cunoscută acum ca fiind un mare oraș, dar în realitate ea reprezintă un cumul de zone din planul eteric, ce sunt caracterizate de o înaltă spiritualitate. Așa după cum am spus, inițial ea s-a format din mai multe „zone” din planul fizic, în care se putea dezvolta și planul eteric. Atunci când condițiile de la suprafața planetei – atât de natură fizică, cât și spirituală – s-au înrăutățit, unirea acelor zone eterice într-o îngemănare armonioasă a dus la „retragerea” Shambalei în planul eteric, care de fapt a însemnat diminuarea dramatică a legăturilor cu planul fizic, așa după cum voi arăta în continuare.

Misiunea spirituală a Shambalei

Primele intenții ale Shambalei pentru sedimentarea unei misiuni spirituale planetare au apărut abia după Marele Război al Tarsilor, deci după 50.000 Î.Hr., mai ales că acel teribil conflict – pe care la fel de bine aș putea să-l denumesc „Războiul pentru cucerirea Shambalei” – a avut drept cauză principală chiar acel tărâm sacru. Desigur că pe atunci încă nu exista un nume pentru a-l desemna, cum ar fi „Shamballa” sau altă versiune; eu, cel puțin, nu l-am remarcat în sinteza imaginilor. Ființele ENL înțelepte ce trăiau pe acele teritorii și aveau o „dublură” în dimensiunea eterică superioară au înțeles că viața pe planeta noastră avea nevoie de susținere, deoarece forțele conflictuale începeau să fie foarte puternice. Locuitorii Shambalei au început să acționeze în acest sens și, chiar dacă

luptele din planul fizic în următoarele mii de ani nu au încetat, totuși ele nu au mai fost la fel de intense și distructive.

Mai apoi, din cele ce am văzut, perioada de timp cuprinsă între 30.000 î.Hr. Și 26.000 î.Hr. A fost marcată de lungi și dureroase războaie, dar spre deosebire de teribila confruntare dintre civilizațiile extraterestre de pe Pământ, de acum aproximativ 100.000 de ani, războaiele din perioada menționată au fost purtate numai între ființele umane, în special între ființele hibridizate care au provenit prin unirea ființelor ENL și ENK, dar și acelora provenind doar din ramura ENK. Acestea erau totuși sprijinite de anumite civilizații extraterestre, mai ales după „împărțirea regiunilor de influență” la Marele Consiliu Planetar din 27.000 î.Hr. Participarea ființelor ENL la acele războaie a fost destul de slabă, ele fiind din ce în ce mai puține ca număr. Conflictele au fost sângeroase și au avut loc în special în zona Europei de astăzi, dar nu am insistat asupra acestui aspect, ci doar am „baleiat” prin acele timpuri. Atmosfera era tensionată, simțeam încleștarea, situația de război, vedeam imagini fugitive și chiar sunete specifice de luptă, de arme.

Ca urmare a acelei situații tensionate și declinului evident al spiritualității la nivelul întregii planete – datorate înmulțirii agresive a populației de ființe ENK și a diminuării gradate a numărului de ființe ENL – la Marele Consiliu Planetar din jurul anilor 27.000 î.Hr. S-a decis ca zonele în care exista Shamballa să fie delimitate și separate de restul zonelor și frecvențelor de pe planetă, astfel încât în Shamballa să fie concentrate cele mai multe învățături spirituale și cunoașterea de pe Pământ.

„Retragerea” Shambalei a avut loc în două etape. La început – după hotărârea luată în cadrul Marelui Consiliu Planetar – a fost mai mult o „delimitare” de restul populației, care era în majoritate ENK, astfel încât accesul să fie și mai restricționat pe tărâmul ei. Mai apoi, în etapa finală, Shamballa s-a „resorbit” total în planul subtil eteric. Aceasta s-a petrecut, din câte mi-am dat seama, aproximativ în 25.500 î.Hr.

Odată cu acea resorbție în plan subtil – care a fost urmarea deciziei luată de Marele Consiliu Planetar – s-a format Shamballa ca *Centru Spiritual de susținere și evoluție a umanității pe Pământ*. Până atunci Shamballa nu exista separat, ci doar putem spune că existau „zone de manifestare profund

spirituală în planul eteric”, care se intersectau cu planul fizic al Pământului. Cea mai mare parte a ființelor ce populează acum Shamballa sunt de fapt ființe din fostele civilizații avansate, aparținând în marea lor majoritate ramurii ENL. Datorită faptului ca acele ființe erau în mod autentic orientate spiritual, ele au fost recunoscute ca atare de restul populațiilor de pe planetă și, prin urmare, Shamballa a devenit Protectorul și Susținătorul spiritual al Pământului.

Locuitorii Shambalei

Chiar dacă reprezenta un pol de referință al spiritualității și al sprijinului pe care îl putea oferi omenirii, Shamballa nu mai era așa ușor accesată de ființele umane, nici chiar de către ființele hibridizate ENL și ENK ceea ce se corela cu diminuarea frecvenței de vibrație a conștiinței umane la nivel global. În general vorbind, Shamballa se revelează numai atunci când o zonă de pe Pământ sau o ființă devine suficient de spiritualizată; astfel încât să rezoneze cu frecvența înaltă de vibrație a acestui tărâm sacru.

Ieșirea Shambalei din planul fizic – unde ajutorul pe care îl dădea ar fi putut fi mult mai eficient – avea să fie urmată de o altă „lovitură decisivă”, prin care s-a frânt și ultimul pilon al spiritualității și nivelului tehnologic avansat de la suprafața planetei; aici mă refer la distrugerea Atlantidei. Scufundarea Atlantidei a însemnat totodată și „scufundarea” planetei noastre într-o adâncă beznă spirituală, care avea să se perpetueze mii de ani de atunci înainte.

Totuși, gradat și totodată impulsionate și sprijinite de Shamballa, pe pământ au început să apară noi centre ale spiritualității, care s-au dezvoltat în diferite regiuni de pe glob. Problema era că diferența dintre frecvența planului fizic al planetei noastre și frecvența planului eteric devenise mult prea mare pentru a mai permite cu ușurință – așa cum era situația cu mult timp înainte – „schimburile de experiență” dintre cele două planuri. Așa după cum am spus, o ființă umană din planul fizic poate să aibă acces în tărâmul Shambalei doar atunci când atinge sau măcar se apropie de nivelul frecvenței lui de vibrație.

Cât despre locuitorii Shambalei, ei sunt practic o „prelungire” a genei ENL, dar printre aceste ființe există și unele care își continuă evoluția pe ramura hibridizată ENL și ENK, precum și acele ființe ENK ce au evoluat suficient de mult din punct de vedere spiritual. Am văzut de asemenea că tărâmul Shambalei este deschis ființelor extraterestre care au ajuns la un grad înalt de evoluție spirituală; de altfel, colaborarea cu acestea este strâns legată de destinul viitor al omenirii.

Sinteză

Ca de obicei – și pentru că doream mai ales să aprofundez subiectul am realizat în acest punct o sinteză pe ecranul holografic, care m-a ajutat să-mi sedimentez mai bine informația. Știam, de asemenea, că de multe ori era chiar posibil să primesc câteva detalii în plus. Imaginile de pe ecran s-au reconfigurat și s-au focalizat asupra deciziei de a forma un centru spiritual al planetei. Decizia a fost luată după anii 50.000 Î.Hr. De către ființele ENL hiperboreene, care au decis să susțină în continuare gena ENK, deoarece civilizația umană – fiind formată în majoritate din această categorie de ființe – avea și încă are nevoie de mare ajutor.

În preajma anilor 30.000 î.Hr. Hiperboreenii au luat legătura cu alte zone-focar eterice de pe Pământ, locuite de ființe ENL și au remarcat că planul eteric începe să nu mai aibă „aderență” la planul fizic. Atunci ei au propus ca „zonele” de plan eteric din vecinătatea Pământului, ce erau profund spiritualizate, să se unească, pentru a forma un tărâm puternic, un Centru Spiritual de susținere a umanității, format cu precădere din ființe ENL, în planul eteric, unirea zonelor eterice diferite – care se „intersectau” cu planul fizic la suprafața planetei – s-a făcut destul de ușor prin manifestarea unei voințe comune a acelor ființe ENL. Acest lucru a fost posibil deoarece tot ceea ce exista în acele „zone” din planul eteric, fiind „construit” pe aceleași reguli spirituale, s-a atras și s-a unit în conformitate cu legea afinității universale. A rezultat astfel o unitate eterică ce era comună tuturor zonelor eterice de pe Pământ care manifestau o înaltă spiritualitate. Astfel s-a

constituit Centrul Spiritual al planetei, care a luat ființă prin unirea „zonelor” respective. Inițial, noul tărâm a fost numit *Anagon*, aceasta petrecându-se cam prin 25.500 î.Hr., după retragerea totală în planul eteric. Ulterior, probabil prin influența diferitelor culturi aparținând civilizațiilor care au urmat, precum și datorită amprentei timpului, acest Centru a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Shamballa*. Așa-zisul „tărâm mitic al Shambalei” este de fapt o realitate evidentă și destul de aproape de noi, pe care o neagă doar cei care nu au avut acces la adevărul despre ea, ori care nu au afinități de natură spirituală pentru a înțelege acest subiect important. Într-un anumit fel, se poate afirma că Shamballa a existat chiar și pe Pământ, cel puțin până la marea sa „resorbție” de la suprafață, acum aproximativ 27.500 de ani. Despre acest tărâm sacru din „centrul Pământului” am prezentat câteva elemente în volumul precedent al seriei, unde am descris magnificele construcții pe care le-am văzut de la depărtare.

O precizare necesară

Probabil mulți oameni își pun întrebarea: „Bine, dar dacă Shamballa este o realitate, atunci unde se află ea de fapt? Există un loc anume pentru acest tărâm? Este el cu adevărat în centrul Pământului?”

Mai întâi trebuie să înțelegem că acestea sunt întrebări specifice pentru ceva care există în planul fizic tridimensional, caracterizat de anumite legi ale spațiului și timpului, însă ele nu au sens atunci când se referă la o realitate din planul eteric, care este caracterizată de patru dimensiuni (trei spațiale și una temporală). Teoretic vorbind, pentru a avea acces din planul fizic la ceva din planul eteric, nu există un spațiu anume. Acel ceva din planul eteric – în cazul nostru, tărâmul Shambalei – poate fi accesat de oriunde din planul fizic, însă pentru aceasta este necesară o ridicare a frecvenței de vibrație în conștiința acelei ființe.

Shamballa poate fi regăsită în „centrul Pământului” pentru că în acea zonă spiritualitatea este susținută mult mai mult și ea nu apare doar în câteva centre sau locuri izolate, ca la suprafața planetei. Totuși, ar fi o greșeală să se înțeleagă faptul

că Shamballa ar exista efectiv, concret, „în mijlocul Pământului”, pentru că atunci ar putea să apară întrebarea: Dacă ea se află în centrul planetei, atunci cum este posibil să se reflecte la suprafața acesteia, în lumea în care trăim noi?

Prin urmare, lucrurile trebuiesc înțelese în mod corect: lumea Shambalei reprezintă o frecvență de manifestare a conștiinței și energiei care este foarte elevată și are legătură cu Pământul, cu existența vieții aici, însă nu se poate spune că ea se află deasupra sau sub suprafața planetei, pentru că aceasta ar fi doar o abordare limitată a situației. Manifestându-se în plan eteric, nu este obligatoriu ca ea să fie înăuntrul sau în afara a ceva din planul fizic. Oamenii care nu au o cunoaștere ezoterică adecvată nu pot înțelege aceste realități de natură subtilă și ei vor tinde să aplice legile fizicii clasice pe care le cunosc pentru a rezolva sau investiga realități din planurile subtile superioare. Așa ceva nu este însă posibil. Singura cale ce rezolvă astfel de „mistere” este ridicarea frecventei de vibrație individuală, adică evoluția spirituală a ființei și implicit, translatarea pe un nivel superior de conștiință.

Totuși, au existat timpuri când tărâmul Shambalei era accesibil relativ ușor, chiar de la suprafața planetei. Se putea trece lesne din planul fizic în planul eteric, iar unele dintre cele mai cunoscute astfel de „treceri” se găseau în zonele montane. În urmă cu mai multe zeci de mii de ani, aceasta era ceva comun: ființele ENL aveau acces rapid în Shamballa, grație nivelului lor elevat de conștiință și chiar unele dintre ființele ENK puteau să ajungă în acest tărâm, deoarece pe atunci existau destul de multe puncte de confluență între planul fizic și cel eteric la suprafața solului sau pe ape.

Formarea Shambalei

O sinteză în imagini a istoriei Shambalei pe ecranul holografic mi-a arătat că ea a început să se formeze precum ia naștere o confrerie spirituală. Așa după cum am văzut în imaginile de pe ecranul holografic, rudimente ale formării ei au apărut în perioada 100.000 î.Hr. – 120.000 Î.Hr., însă fără o orientare clară. Era vorba de existența unor teritorii în care locuiau doar ființe ENL cu un înalt grad de realizare spirituală.

Îmi dădeam seama că în acele zone nu puteau locui decât ființe foarte evoluate spiritual, căci ele trăiau ușor atât în planul fizic, cât și în cel eteric, adică atât în planul 3D cât și în cel 4D. Datorită lor, acele tărâmuri eterice erau „îngemănate” cu planul fizic, iar ființele ENL puteau trece oricând dintr-un plan în altul, ceea ce era permis și altor tipuri de ființe evoluate, cum ar fi cele extraterestre benefice, dar nu și ființelor ENK. Nivelul de evoluție pentru cea mai mare parte a ființelor ENK era primitiv și ele preferau venerarea „zeilor”, care în marea lor majoritate erau de fapt semeni de-ai lor, aparținând ramurii dezvoltate ENL.

Din câte mi-am dat seama, Shamballa s-a format printr-un gen de „selecție spirituală” între ființele care puteau trece în acele zone îngemănate cu dimensiuni eterice – caracterizate de frecvente înalte de vibrație – și ființele care nu aveau acces acolo, pentru că nu aveau nivelul de conștiință suficient de dezvoltat. Cu alte cuvinte, unii oameni puteau pătrunde și rămâne în acele „zone” eterice, iar alții, nu.

Mult timp în aceste zone au „coexistat” planul fizic și cel eteric, pentru că frecvențele generale ale celor două planuri erau destul de apropiate. Pe de altă parte, legătura dintre planul fizic și cel eteric era posibilă și datorită existenței unor hibridizări multiple între ramurile ENL și ENK, pe diferite trepte de spiritualitate, care au dat naștere așa zișilor „semi-zei”. Acele ființe umane reușeau cu succes să facă trecerea dintr-un plan în altul și astfel puteau să transmită în și din zona planului eteric informații către ființele ENK.

Frecvențele eterice mai elevate au constituit germenii de formare a ceea ce mai târziu avea să devină „tărâmul Shambalei”. În acele zone s-a dezvoltat o latură spirituală sacră a Pământului, pentru că ființele ENL ce locuiau acolo aveau un înalt grad de înțelegere a spiritualității în aspectele ei profunde. După câteva zeci de mii de ani, datorită călătoriilor subtile repetate s-au creat anumite legături puternice de natură subtilă între diversele teritorii locuite de către ființele ENL, acelea fiind zone eterice elevate ca frecvență de vibrație. Acestea și-au amplificat legăturile subtile cu zonele din interiorul Pământului prin intermediul acelor „poduri de legătură subtil energetică” despre care am vorbit deja.

Astfel s-au realizat conexiuni cu toate zonele de rafinament spiritual de la suprafața Pământului și din interiorul lui. În acest fel, Shamballa a luat naștere tocmai prin decizia unanimă a ființelor ENL care locuiau în astfel de tărâmuri elevate, de a-și păstra o identitate separată de teritoriile locuite de ființele ENK.

Aparent, Shamballa este cunoscută acum ca fiind un mare oraș, dar în realitate ea reprezintă un cumul de zone din planul eteric, ce sunt caracterizate de o înaltă spiritualitate. Așa după cum am spus, inițial ea s-a format din mai multe „zone” din planul fizic, în care se putea dezvolta și planul eteric. Atunci când condițiile de la suprafața planetei – atât de natură fizică, cât și spirituală – s-au înrăutățit, unirea acelor zone eterice într-o îngemănare armonioasă a dus la „retragerea” Shambalei în planul eteric, care de fapt a însemnat diminuarea dramatică a legăturilor cu planul fizic, așa după cum voi arăta în continuare.

Misiunea spirituală a Shambalei

Primele intenții ale Shambalei pentru sedimentarea unei misiuni spirituale planetare au apărut abia după Marele Război al Tarsilor, deci după 50.000 Î.Hr., mai ales că acel teribil conflict – pe care la fel de bine aș putea să-l denumesc „Războiul pentru cucerirea Shambalei” – a avut drept cauză principală chiar acel tărâm sacru. Desigur că pe atunci încă nu exista un nume pentru a-l desemna, cum ar fi „Shamballa” sau altă versiune; eu, cel puțin, nu l-am remarcat în sinteza imaginilor. Ființele ENL înțelepte ce trăiau pe acele teritorii și aveau o „dublură” în dimensiunea eterică superioară au înțeles că viața pe planeta noastră avea nevoie de susținere, deoarece forțele conflictuale începeau să fie foarte puternice. Locuitorii Shambalei au început să acționeze în acest sens și, chiar dacă luptele din planul fizic în următoarele mii de ani nu au încetat, totuși ele nu au mai fost la fel de intense și distructive.

Mai apoi, din cele ce am văzut, perioada de timp cuprinsă între 30.000 î.Hr. Și 26.000 î.Hr. A fost marcată de lungi și dureroase războaie, dar spre deosebire de teribila confruntare dintre civilizațiile extraterestre de pe Pământ, de acum aproximativ 100.000 de ani, războaiele din perioada menționată

au fost purtate numai între ființele umane, în special între ființele hibridizate care au provenit prin unirea ființelor ENL și ENK, dar și acelora provenind doar din ramura ENK. Acestea erau totuși sprijinite de anumite civilizații extraterestre, mai ales după „împărțirea regiunilor de influență” la Marele Consiliu Planetar din 27.000 î.Hr. Participarea ființelor ENL la acele războaie a fost destul de slabă, ele fiind din ce în ce mai puține ca număr. Conflictele au fost sângeroase și au avut loc în special în zona Europei de astăzi, dar nu am insistat asupra acestui aspect, ci doar am „baleiat” prin acele timpuri. Atmosfera era tensionată, simțeam încleștarea, situația de război, vedeam imagini fugitive și chiar sunete specifice de luptă, de arme.

Ca urmare a acelei situații tensionate și declinului evident al spiritualității la nivelul întregii planete – datorate înmulțirii agresive a populației de ființe ENK și a diminuării gradate a numărului de ființe ENL – la Marele Consiliu Planetar din jurul anilor 27.000 î.Hr. S-a decis ca zonele în care exista Shamballa să fie delimitate și separate de restul zonelor și frecvențelor de pe planetă, astfel încât în Shamballa să fie concentrate cele mai multe învățături spirituale și cunoașterea de pe Pământ.

„Retragerea” Shambalei a avut loc în două etape. La început – după hotărârea luată în cadrul Marelui Consiliu Planetar – a fost mai mult o „delimitare” de restul populației, care era în majoritate ENK, astfel încât accesul să fie și mai restricționat pe tărâmul ei. Mai apoi, în etapa finală, Shamballa s-a „resorbit” total în planul subtil eteric. Aceasta s-a petrecut, din câte mi-am dat seama, aproximativ în 25.500 î.Hr.

Odată cu acea resorbție în plan subtil – care a fost urmarea deciziei luată de Marele Consiliu Planetar – s-a format Shamballa ca *Centru Spiritual de susținere și evoluție a umanității pe Pământ*. Până atunci Shamballa nu exista separat, ci doar putem spune că existau „zone de manifestare profund spirituală în planul eteric”, care se intersectau cu planul fizic al Pământului. Cea mai mare parte a ființelor ce populează acum Shamballa sunt de fapt ființe din fostele civilizații avansate, aparținând în marea lor majoritate ramurii ENL. Datorită faptului ca acele ființe erau în mod autentic orientate spiritual, ele au fost recunoscute ca atare de restul populațiilor de pe

planetă și, prin urmare, Shamballa a devenit Protectorul și Susținătorul spiritual al Pământului.

Locuitorii Shambalei

Chiar dacă reprezenta un pol de referință al spiritualității și al sprijinului pe care îl putea oferi omenirii, Shamballa nu mai era așa ușor accesată de ființele umane, nici chiar de către ființele hibridizate ENL și ENK ceea ce se corela cu diminuarea frecvenței de vibrație a conștiinței umane la nivel global. În general vorbind, Shamballa se revelează numai atunci când o zonă de pe Pământ sau o ființă devine suficient de spiritualizată; astfel încât să rezoneze cu frecvența înaltă de vibrație a acestui tărâm sacru.

Ieșirea Shambalei din planul fizic – unde ajutorul pe care îl dădea ar fi putut fi mult mai eficient – avea să fie urmată de o altă „lovitură decisivă", prin care s-a frânt și ultimul pilon al spiritualității și nivelului tehnologic avansat de la suprafața planetei; aici mă refer la distrugerea Atlantidei. Scufundarea Atlantidei a însemnat totodată și „scufundarea" planetei noastre într-o adâncă beznă spirituală, care avea să se perpetueze mii de ani de atunci înainte.

Totuși, gradat și totodată impulsionate și sprijinite de Shamballa, pe pământ au început să apară noi centre ale spiritualității, care s-au dezvoltat în diferite regiuni de pe glob. Problema era că diferența dintre frecvența planului fizic al planetei noastre și frecvența planului eteric devenise mult prea mare pentru a mai permite cu ușurință – așa cum era situația cu mult timp înainte – „schimburile de experiență" dintre cele două planuri. Așa după cum am spus, o ființă umană din planul fizic poate să aibă acces în tărâmul Shambalei doar atunci când atinge sau măcar se apropie de nivelul frecvenței lui de vibrație.

Cât despre locuitorii Shambalei, ei sunt practic o „prelungire" a genei ENL, dar printre aceste ființe există și unele care își continuă evoluția pe ramura hibridizată ENL și ENK, precum și acele ființe ENK ce au evoluat suficient de mult din punct de vedere spiritual. Am văzut de asemenea că tărâmul Shambalei este deschis ființelor extraterestre care au

ajuns la un grad înalt de evoluție spirituală; de altfel, colaborarea cu acestea este strâns legată de destinul viitor al omenirii.

Sinteză

Ca de obicei – și pentru că doream mai ales să aprofundez subiectul am realizat în acest punct o sinteză pe ecranul holografic, care m-a ajutat să-mi sedimentez mai bine informația. Știam, de asemenea, că de multe ori era chiar posibil să primesc câteva detalii în plus. Imaginile de pe ecran s-au reconfigurat și s-au focalizat asupra deciziei de a forma un centru spiritual al planetei. Decizia a fost luată după anii 50.000 Î.Hr. De către ființele ENL hiperboreene, care au decis să susțină în continuare gena ENK, deoarece civilizația umană – fiind formată în majoritate din această categorie de ființe – avea și încă are nevoie de mare ajutor.

În preajma anilor 30.000 î.Hr. Hiperboreenii au luat legătura cu alte zone-focar eterice de pe Pământ, locuite de ființe ENL și au remarcat că planul eteric începe să nu mai aibă „aderență” la planul fizic. Atunci ei au propus ca „zonele” de plan eteric din vecinătatea Pământului, ce erau profund spiritualizate, să se unească, pentru a forma un tărâm puternic, un Centru Spiritual de susținere a umanității, format cu precădere din ființe ENL, în planul eteric, unirea zonelor eterice diferite – care se „intersectau” cu planul fizic la suprafața planetei – s-a făcut destul de ușor prin manifestarea unei voințe comune a acelor ființe ENL. Acest lucru a fost posibil deoarece tot ceea ce exista în acele „zone” din planul eteric, fiind „construit” pe aceleași reguli spirituale, s-a atras și s-a unit în conformitate cu legea afinității universale. A rezultat astfel o unitate eterică ce era comună tuturor zonelor eterice de pe Pământ care manifestau o înaltă spiritualitate. Astfel s-a constituit Centrul Spiritual al planetei, care a luat ființă prin unirea „zonelor” respective. Inițial, noul tărâm a fost numit *Anagon*, aceasta petrecându-se cam prin 25.500 î.Hr., după retragerea totală în planul eteric. Ulterior, probabil prin influența diferitelor culturi aparținând civilizațiilor care au

urmat, precum și datorită amprentei timpului, acest Centru a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Shamballa*.

Cap. 9 – MARELE RĂZBOI TARS

Perioada de acum aproximativ 100.000 de ani a fost foarte „neagră” pentru omenire, deoarece a implicat un conflict devastator între multe dintre civilizațiile extraterestre care existau atunci pe Pământ. Aș spune chiar că aceea a fost cea mai teribilă confruntare pe care am văzut-o, în legătură cu Pământul, dar ea a fost în întregime de sorginte extraterestră. Toate părțile beligerante erau extraterestre și își disputau teritorii sau puterea de influență. A fost o perioadă foarte grea, o perioadă de „ruptură”, pentru că multe civilizații s-au despărțit atunci de Alianța Galactică la care aderaseră.

Influența dramatică a Reptilienilor malefici

Datorită tehnologiilor foarte avansate și a naturii armamentului folosit, viața la suprafața planetei a avut foarte mult de suferit, iar în unele zone, care acum sunt sub ape, a fost complet eradicată. Am văzut imagini teribile cu acest conflict, care s-a desfășurat atât în atmosfera terestră, cât și în afara ei, în spațiul cosmic. Am fost atunci frapat de faptul că intensitatea luptelor era așa de mare, încât o parte semnificativă din „cerul planetei”, așa cum se vedea de la sol, era aproape roșu.

Confruntările au fost de o duritate nemaiîntâlnită. Exploziile uriașe lăsau reziduuri enorme pe suprafața Pământului. Am văzut și modul în care, mai apoi, au „extras” acele reziduuri, printr-un fel de „fărâmițare” a lor și apoi absorbție în nave gigantice, ca niște containere. În mintea mea,

în acele momente le-am numit „nave gunoier”, dar probabil erau nave uriașe de transport. În mod ciudat, acel teribil conflict nu a fost unul atomic; am văzut doar câteva detonări ce aminteau de exploziile nucleare, însă ele au fost de mai mică intensitate decât alte deflagrații ce au avut loc tot atunci.

Principala sursă a neînțelegerilor a avut o natură complexă. Ea a implicat o rasă de ființe malefice din galaxia noastră, cu trăsături reptiliene.

În economia universului, reptilienii par să aibă un destin special, căci ei apar în puncte-cheie ale evoluției unor rase sau civilizații, chiar dacă acțiunile lor nu sunt conștiente în acest sens, ci îndreptate doar într-un scop egoist, de control și asuprire.

Din prezentarea pe care am văzut-o, ființele reptiliene trăiesc mult și, pentru a se dezvolta, ele caută să găsească un „teren” propice din care să se „hrănească”, adică reptilienii malefici caută să cucerească planete și civilizații pe care să le exploateze și să le folosească pentru a-și împlini scopurile lor, dar astfel încât să nu fie nevoiți să se preocupe prea mult de ele. Fiind destul de avansați tehnologic, ei urmăresc să se infiltreze în acele regiuni și sisteme stelare ale galaxiei în care deja există civilizații avansate, însă nu la fel de mult ca cea a lor. Civilizații primitive sau abia ajunse în zorii progresului tehnologic nu îi interesează, căci ei țintesc spre cele care au deja un anumit potențial, pentru a le cuceri relativ ușor, dar să aibă totuși ce folosi după aceea de la ele, corespunzător nivelului lor de dezvoltare.

Din acest punct de vedere, se poate spune că reptilienii sunt „pragmatici”: dacă civilizația respectivă ar fi primitivă sau la un nivel prea slab de dezvoltare, asta ar implica un efort consistent din partea lor pentru a o „păstori”, ori ei nu doresc să muncească prea mult. Pe de altă parte, dacă ei ar cuceri prea mult și prea repede, asta ar depăși posibilitățile lor de „acoperire” și de control. Tocmai de aceea, reptilienii malefici dau dovadă de o răbdare uimitoare, fiind specializați în acțiuni subversive de infiltrare. Ei corup și cuceresc o civilizație avansată nu neapărat prin distrugere samavolnică, jefuire și apoi părăsire a planetei respective, ci mai ales prin subminarea ei, prin intrigă și prin corupere.

Cu alte cuvinte, în cele mai multe cazuri ei nu sunt „prădători” brutali, ci lucrează la niveluri mai rafinate, prin hibridizare și prin introducerea unor gene cu frecvente de vibrație joasă. Ei știu că, dacă ajung să corupă suficient de mult ADN-ul unei rase, în cele din urmă aceasta va păstra „urma” lor specifică și atunci vor avea mereu un punct de sprijin și de acțiune în acea civilizație. Cu cât această „urmă” specifică imprimată în ADN-ul unei rase este mai mare, cu atât mai bine pentru reptilieni, căci atunci ei o vor putea influența mai ușor în decizii și acțiuni.

Corupere prin hibridizare

Prin urmare, planurile lor sunt mai puțin violente, imediate sau cu lupte cosmice de mare anvergură, cât mai ales de lungă durată, prin infiltrarea ADN-ului unor rase cu propriul lor ADN. În timp, ei știu că această acțiune va corupe rasa respectivă, măcar într-o anumită măsură, iar slăbiciunea respectivă ei o vor putea folosi mai apoi în interes propriu.

În felul acesta, reptilienii malefici ajung să corupă chiar și civilizații avansate într-un mod indirect. Așa după cum am spus, ei urmăresc întotdeauna să se orienteze către acele civilizații nu foarte dezvoltate, dar care fac totuși parte din alianțe cosmice sau au „intrări” la unele civilizații dezvoltate. Aplicând modalitatea hibridizării, ei infiltrează pur și simplu germenele răului în acea civilizație sau alianță de civilizații dezvoltate, plasându-și „hibrizii” în posturi importante și creând astfel breșe în siguranța și buna înțelegere din acea alianță. Este un mod foarte subversiv, dar eficient, de răspândire a influenței lor malefice în galaxie. Acesta a fost de altfel și modul în care ei au acționat în cazul Pământului.

Folosind infiltrarea prin intermediul unora dintre civilizațiile membre ale Alianței Galactice și chiar a unei civilizații care descindea din siriusienii originali, dar care se stabilise în alt sistem stelar decât cel al stelei Sirius A, ei au transmis elemente din propriul ADN în rândul populației umane.

Ceea ce m-a surprins oarecum, a fost că infiltrarea nu a fost una „în masă”, ci a urmat mai degrabă o cale subtilă. Am văzut

că, prin anumite acțiuni de hibridizare, genele lor au „corupt” la început ADN-ul unui număr mic de ființe umane, dar acea corupere s-a răspândit mai apoi la un număr mare de ființe, luând forma unor modalități negative de gândire și de acțiune.

Ele s-au manifestat mai ales prin credințe greșit orientate, care prin repetare din generație în generație au ajuns să creeze lacune și conexiuni pervertite în interiorul ADN-ului uman.

Această modalitate subtilă de pervertire a fost folosită mai apoi și de către oameni, pentru a-și atinge anumite scopuri oneroase. Ea poate fi întâlnită și în zilele noastre sub diferite forme, un exemplu fiind comunismul. Sistemul ca atare a inoculat un mod de gândire, un concept și un mod de comportament psiho-mental, care în timp a determinat o rezonanță specifică în ADN-ul uman. Așa se explică faptul că, chiar și după treizeci de ani de la căderea comunismului în țara noastră, încă există idei, tendințe și acțiuni tipic comuniste, care reprezintă de fapt manifestarea acelei rezonanțe negative, adânc infiltrată în ADN-ul populației. Energia subtilă preponderentă, susținută timp de decenii, a materializat acea schimbare nefastă la nivelul macromoleculei de ADN.

Așadar, în vechime reptilienii au „sădit” la început câteva semințe rele, care mai apoi au proliferat și s-au dezvoltat în timp, până la nivelul la care influența lor în ADN-ul uman nu a mai putut fi negată și nici anihilată. E drept însă că această corupere nu „ocupă” un procent mare din macromolecula de ADN, ci după câte am văzut ea reprezintă doar aproximativ 2-3 % sau chiar mai puțin, dar chiar și așa unele tendințe, obiceiuri și acțiuni, mai ales în societatea contemporană, ne arată ce efecte negative pot să apară ca urmare a rezonanțelor induse de această civilizație foarte periculoasă.

Ruperea și refacerea alianței extraterestre

Coruperea și infiltrarea reptilienilor chiar și în rândul unor civilizații relativ avansate din Alianță au dus destul de repede la manifestarea unor pretenții asupra anumitor teritorii atât de pe

Pământ, cât și din Sistemul nostru Solar, pe care ele doreau să le aibă sub control.

Am văzut și am înțeles, într-o inteligentă combinare de imagini, că unele dintre ființele elevate din acele civilizații au început să manifeste anumite intenții și tendințe, altele decât cele ce respectă armonia universală, orientându-se spre obiective și țeluri cu precădere individuale și de putere. Cu alte cuvinte, ele au început să decadă din punct de vedere spiritual, deoarece drumul tentației este foarte sinuos și înșelător, iar reptilienii malefici cunosc foarte bine tertipurile prin care să influențeze în acest sens ființe și chiar civilizații întregi. Problema a fost că acele ființe extraterestre, reprezentând unele civilizații din Alianță, au început să delimiteze în mod forțat unele teritorii de influență, pe care le-au luat sub ocupație. În urma declanșării conflictului, Alianța s-a rupt o perioadă de timp și s-a divizat în alte câteva „alianțe” mai mici, după afinități și interese.

Aceea a fost o perioadă foarte tulbure și plină de încercări pentru omenire. Din câte am văzut, au fost necesari peste douăzeci de mii de ani pentru ca lucrurile să reintre în normal și să se restabilească un anumit echilibru, atât în ecosistemul planetei, cât și în existența umanității de atunci.

Totodată, Alianța de la început a fost refăcută într-o anumită măsură. Imaginile îmi arătau condensări de flote sau felurite instantanee de la întruniri diplomatice între reprezentanții civilizațiilor, care variau ca număr de membri. A fost singura modalitate prin care mi-am putut da seama ce s-a petrecut de fapt imediat după conflict.

Rolul siriusienilor originali

Apoi, în urmă cu aproximativ 70.000 de ani, siriusienii din sistemul Sirius A au decis să întărească acea Alianță, din care făceau și ei parte. Ei nu au intervenit armat în marele conflict din Alianță, deși practic vorbind ei erau cei care o patronau. Siriusienii au jucat atunci doar rolul de mediatori.

Fiind oarecum nedumerit în legătură cu aceasta, am întrebat cum de nu au intervenit în acel conflict, pentru a-l

curma sau măcar pentru a-l diminua. Bărbatul din Apellos mi-a explicat că, la amploarea pe care a avut-o, acel război dintre civilizațiile extraterestre a implicat nu doar Pământul, ci a avut ca element de dispută și o delimitare a zonelor de interes în galaxie pentru diferite forte și grupări din cadrul ei. Situația a fost tensionată pe mai multe planete și tocmai de aceea siriusienii au căutat să protejeze cât mai mult cu putință sectorul galactic din care făceam și noi parte. Probabil că, dacă ar fi intervenit efectiv în conflict, aceasta ar fi amplificat ostilitățile și la un moment dat situația ar fi putut deveni incontrolabilă. Pe de altă parte, ei doresc să lase liber cursul evenimentelor și al alegerilor individuale, în conformitate cu legile și principiile cosmice, intervenind doar acolo unde nesăbuința unor civilizații ar putea aduce mari distrugeri sau perturbații ireparabile în mersul natural al lucrurilor și al planurilor divin integrate.

Siriusienii nu au dorit niciodată escaladarea conflictelor, chiar dacă le-ar fi putut câștiga cu destul de mare ușurință, datorită avansului tehnologic extraordinar pe care îl au. Ei preferă alternativa păcii și a evoluției, ceea ce este în conformitate cu legile armoniei universale și caută să respecte cât mai mult cu putință liberul arbitru al civilizațiilor cu care intră în contact; doar în condițiile în care sunt atacați și sunt nevoiți să se apere, așa cum am văzut în cazul marilor confruntări cu reptilienii, ei își folosesc capacitățile de luptă foarte avansate. În teribilul război spațial extraterestru de acum aproximativ 100.000 de ani, ei s-au limitat doar la a susține calea diplomatică, mediind anumite relații între civilizațiile extraterestre aflate în conflict.

Așa după cum am spus, sâmburele răului a constat în influența nefastă a reptilienilor malefici. După încheierea conflictului, siriusienii au dorit o întărire a Alianței Galactice din care făceau parte. Hotărârea lor a fost determinată de nevoia de a preîntâmpina pe viitor și pe cât posibil coruperea prin cucerire, de către reptilieni, a altor civilizații din cadrul grupării de civilizații extraterestre. Aceasta se petrecuse deja într-o anumită măsură, iar influență negativă a reptilienilor se resimțise în destul de multe zone pe Pământ.

Întărirea Alianței Galactice implica o mai strânsă colaborare și întrajutorare între acele civilizații care o formau. Era o alianță eminamente benefică, așa cum mi s-a transmis că mai existau și altele în galaxie, în alte sectoare ale ei. Alianța benefică, formată din siriusieni, pleiadieni, arcturieni și alte câteva zeci de civilizații, avea însă o contrapondere, în sensul că reptilienii formau și ei o alianță cu mai multe civilizații orientate spre acțiuni de cucerire, exploatare și control al unor planete sau chiar sisteme stelare.

Tocmai de aceea, siriusienii doreau amplificarea colaborării între civilizațiile din cadrul alianței lor, pentru a reuni astfel mai multe frecvențe de vibrație diferite împotriva forței reptilienilor și a alianței malefice și foarte subversive, pe care aceștia o formaseră. Prin urmare, era important să se împiedice ca una dintre civilizațiile mai puțin dezvoltate ale Alianței Galactice să fie atrasă sau cucerită de reptilieni, ceea ce ar fi avut repercusiuni atât în rândul Alianței Galactice, cât și în cel al „laboratorului" genetic de pe Pământ.

Civilizațiile extraterestre „observator"

Totuși, mi s-a arătat că există și civilizații neutre, care nu doresc să facă parte din vreo alianță cosmică. Acestea sunt denumite „observatori", adică ele sunt interesate doar să observe cursul evenimentelor și al proceselor ce au loc de-a lungul unei perioade de timp pe o planetă sau într-o anumită zonă din galaxie.

După ce își declară statutul de neutralitate, ele sunt lăsate să asiste la teatrul operațiunilor, în baza unei legi cosmice a evoluției. În general vorbind, acestea sunt civilizații foarte evoluate, care folosesc astfel de situații create la nivel galactic doar într-un sens oarecum „filosofic", ca un element ce poate să contribuie la experiența lor. De pildă, în acea vreme mi s-au arătat două nave uriașe ale unor astfel de civilizații-martor, care asistau evenimentele de la distanta, într-un fel de „tăcere suverană". Datorită felului în care erau imaginile, puțin translucide și oarecum blurate, am înțeles că „observatorii" asistau totul din planul eteric, probabil pentru a nu tulbura

spațiul fizic din jurul Pământului. Ei nu au în vedere doar evenimentele efective și imediate, cum ar fi conflictele, ci pentru o perioadă de timp urmăresc cu interes și evoluția vieții pe Pământ, modul de dezvoltare al ADN-ului ființei umane și implicațiile ce decurg de aici.

Civilizația tars

Revenind la perioada de după teribila încleștare dintre civilizațiile Alianței, în perioada de timp cuprinsă între anii 90.000 Î.Hr. Și 72.000 î. Hr. Am văzut multe bătălii și tensiuni la suprafața planetei, care atunci au implicat și ființe umane. Acele conflicte au culminat cu un teribil și uriaș război pe teritoriul Europei de azi, cam prin 50.000 î.Hr. Războiul a reprezentat un moment decisiv pentru planeta noastră și pentru ființele de la suprafața ei, deoarece a implicat o anumită „rupere” între planurile de existență, în special între planul fizic și planul subtil eteric.

În acea perioadă, pe Pământ exista o civilizație avansată a unor ființe umane numite *tars*, dar auzeam și mici diferențe în jocul frecvențelor acestui cuvânt, pe care le înțelegeam ca *tarsei* sau *tarasei*. Totuși, am considerat că „tars” este baza, așa că pe locuitorii de atunci, din acea regiune a lumii, îi putem numi ca fiind *tarsii* din vechime, cei la care mă voi referi în continuare.

Configurația uscatului în emisfera nordică, așa după cum am văzut eu în imaginile holografice ce mi se arătau, era puțin diferită de ceea ce știm astăzi, în sensul că Suedia, Norvegia, Finlanda erau unite cu Europa, căci în locul suprafeței întinse care în zilele noastre este acoperită de mare, nu existau decât lacuri și câteva râuri mari. Civilizația tars avansa chiar mai la sud, spre Polonia, Ucraina, România și chiar puțin spre est, prinzând o parte din țările baltice de astăzi. Cu alte cuvinte, teritoriul pe care ea se răspândise era foarte întins.

În marea lor majoritate, tarsii erau ființe umane ENK, având însă un corp mult mai zvelt, mai vital și mai armonios decât cel al omului contemporan. La începuturile civilizației lor, cu multe mii de ani înainte, adică prin 70.000 î.Hr., ei erau

ființe ENL, dar datorită combinațiilor repetate cu ființele ENK mai primitive, ADN-ul lor a suferit transformări majore, cu puternice accente ENK. Dintr-un anumit punct de vedere, putem spune că ei erau o civilizație de „semizei”, adică hibrizi provenind din combinarea ființelor ENL cu ființele ENK.

Pe atunci, în zona respectivă – care acoperea o bună parte din centrul și nordul Europei – numeroasele frecvențe ale planului eteric se întretăiau în multe locuri cu frecvența planului fizic, rezultând astfel foarte multe sasuri spațio-temporale, prin care se putea trece cu ușurință din planul fizic în cel eteric și vice-versa. Colosala confruntare armată între populațiile din zona menționată – care în majoritatea lor erau populații tars – a însemnat totodată o „rupere” a planurilor de existență pentru Pământ, adică atunci s-a produs o separare mult mai severă între planul fizic și planul eteric. Până în acea perioadă, „conjuncțiile” sau întrepătrunderile dintre aceste două planuri de existență reprezentau ceva firesc; dacă, de pildă, o ființă ENL se afla în Africa și dorea să ajungă în nordul Poloniei, aceasta se putea petrece în câteva clipe, prin traversarea unui astfel de „portal”, care în fapt era o „unire” sau „atingere” specifică între planul fizic și cel eteric.

Originea conflictului

Așa după cum mi s-a arătat, la nivelul societății de atunci cauza imensului conflict din jurul anilor 50.000 î.Hr. A constat în fricțiunile dintre diferitele credințe împărtășite de populațiile tars. Spuneam că pe atunci „legăturile” dintre planul fizic și cel eteric erau numeroase, creând multe portaluri de trecere dintr-un plan în altul la suprafața planetei, dar mai ales oferind căi de acces spre tărâmurile sacre locuite de ființe ENL înțelepte, ce aveau să se constituie mai târziu în tărâmul Shambalei. Cu timpul, însă, unele grupări ale populației tarsilor au început să dorească o extindere a teritoriului lor, care implica de asemenea mai multe „zone de trecere” între planul fizic și cel eteric. Astfel au apărut primele conflicte armate, care la început erau relativ minore.

Totuși, prin mulțimea și insistența lor, acele lupte și războaie au destabilizat existența naturală a sasurilor dintre planul fizic și cel eteric. Zonele eterice ce corespundeau acelor frecvențe au început să se separe tot mai mult de planul fizic și aceasta a dat naștere la mari nemulțumiri și neînțelegeri, deoarece se pierdeau multe posibilități, care înainte erau valabile datorită coexistenței cu planul eteric: cunoaștere superioară, acces mult mai facil la deplasarea dintr-o zonă în alta, contactarea unor ființe superioare, stări superioare de existență și altele. Prin urmare, fiecare grup de populație implicată în conflict dorea o zonă acceptabilă pentru a-și continua existența și multe dintre ele doreau chiar teritoriile Shambalei. Situația de atunci se aseamănă din nefericire cu ceea ce întâlnim în zilele noastre: diferite state și etnii reclamă teritorii ce aparțin altor state și etnii, ceea ce iremediabil conduce la tensiuni și conflicte, care de multe ori degenerează în războaie.

Acela a fost de fapt momentul în care s-a declanșat Marele Război, printr-un fel de „unire” a tuturor focarelor de luptă ce trenau de mulți ani în diferite zone ale teritoriului tars. Diferitele facțiuni și grupuri de populații se luptau în diferite părți ale teritoriului tars, dar treptat – prin intermediul portalurilor dintre planul fizic și cel eteric – ele au ajuns să se concentreze într-o singură zonă de convergență. Aceasta a intensificat și mai mult neînțelegerile dintre facțiunile populației, care au început să formeze ad-hoc numeroase alianțe. La un moment dat lucrurile deveniseră așa de complicate, încât nimeni nu mai știa cu cine se luptă de fapt și nici cine cu cine era aliat.

Urgia încleștării armate

A fost un război cumplit, imens, devastator. O uriașă armată, condusă de facțiuni ostile Binelui, a forțat unele intrări în Shamballa, atacând prin mai multe zone de acces, situate – după aprecierea mea – în zona de sud și cea centrală ale Poloniei. Acolo s-au izbit însă de o puternică apărare a zonelor comune de trecere între planul fizic și planul eteric. Zona de

conflict s-a răsfirat apoi pe teritorii imense, ca în mici evantaie, cuprinzând o parte din Ucraina și nordul României, tot teritoriul Poloniei, mergând până în partea de sud a Suediei, inclusiv.

Teribilul conflict a implicat un număr imens de războinici, poate câteva milioane. A fost, practic, un adevărat măcel, mai ales că nu era vorba despre o luptă medievală cu săbii, arcuri și sulițe. Tars-ii erau războinici de elită, foarte puternici și cu arme ce împrumutau unele caracteristici și puteri specifice planului eteric, cu care până atunci ei aveau contact foarte des. Acela a fost un alt motiv pentru care s-a declanșat războiul, deoarece iluzia pierderii puterii poate naște monștri în gândire.

Cu toate acestea, am văzut și alte grupuri de ființe ENK mai puțin dezvoltate, de asemenea foarte puternice, dar având arme convenționale, cum ar fi topoare, sulițe sau arcuri. Nici ființele ENL, care erau totuși mai puține, nu au stat deoparte de acea teribilă confruntare, folosind însă tehnologii mult superioare, cum ar fi unele nave aeriene de atac cu armament foarte avansat. Am văzut, de pildă, cum ele emiteau un fel de „jeturi” ca un mănunchi de lasere, care aproape de suprafața pământului se ramificau și produceau niște pagube imense, atât materiale cât și în vieți omenești.

Am urmărit câteva scene de luptă și pot spune că prin amploarea, încleștarea și energia implicată, acel conflict uman a fost chiar mai teribil decât războiul declanșat în jurul anilor 100.000 Î.Hr. De civilizațiile extraterestre atât în vecinătatea Pământului, cât și la suprafața sa. Chiar dacă nivelul distrugerilor în cazul conflictului dintre extratereștri a fost mult mai mare, iar natura armelor folosite de ei a fost mult mai teribilă și nimicitoare, totuși Marele Război Tars s-a impus printr-o implicare inimaginabilă a părților combatante și o ferocitate ieșită din comun. A fost, practic, ca o nebunie generalizată.

După război

Conflictul a fost atât de violent, încât a zguduit profund moralul tuturor părților implicate. A fost așa de dureros și de

șocant, încât după încetarea lui, unii apărători ai păcii din rândul ființelor ENL au decis că el trebuie „gravat” în memoria omenirii, pentru a evita ca așa ceva să se mai întâmple de atunci înainte. Imaginile mi-au arătat apoi, în „modul translucid” și ușor blurat – specific pentru realitatea planului subtil eteric – prezenta în zona conflictului a unor coloane gigantice, ca niște emițătoare de avertizare. Erau niște construcții amețitoare prin grandoarea lor, care după cum mi s-a arătat, conțineau în interior un fel de „emițătoare de unde telepatice”, al căror scop era acela de a preîntâmpina pe viitor orice astfel de conflict devastator, prin emisia unor frecvențe specifice care se activau în cazul unei astfel de amenințări.

Cei care au supraviețuit, au rămas în acele zone și gradat au pus bazele unei noi civilizații, care a fost măreața și puternica civilizație hiperboreană. La acele secvențe bărbatul din Apellos a intervenit și, operând niște comenzi pe ecranul holografic, a schimbat cursul imaginilor, aducând în prim plan o regiune muntoasă și niște locuitori înalți și foarte puternici ce trăiau acolo, la câteva mii de ani după Marele Război. Din structura frecvențelor am descifrat imediat că ei se numeau *tharos*, probabil o reminiscență sau o alterare a termenului din vechime, „tars”. Telepatic am înțeles că semnificația acelei denumiri era „dârz”.

Imaginile au arătat apoi un loc în apropierea unei grote, pe care acei tharos îl păzeau cu mare devotament și, subtil, am înțeles că era vorba despre una din zonele de trecere din planul fizic către tărâmul Shambalei. Eram însă mirat de intervenția bărbatului din Apellos, dar am înțeles repede motivul: el a dorit să-mi arate că acea intrare se afla pe teritoriul României. Firește, ea nu este singura de aici, așa cum și pe teritoriul altor țări există astfel de pătrunderi în tărâmul Shambalei, dar reprezintă una dintre rarele „intersecții” stabile, permanente, dintre planul fizic și cel eteric, care nu a fost afectată de Marele Război Tars.

La început, imaginea mi-a fost prezentată ca o vedere de la mare înălțime, de unde puteam să văd chiar curbura munților Carpați. Apoi au apărut anumite indicatoare specifice și simboluri în cadrul ei, spre dreapta, indicând locul intrării în Shamballa. Atunci mi-am dat seama că intrarea respectivă se

află undeva pe muntele care azi este cunoscut sub numele de Ceahlău.

Marele Război Tars din anii 50.000 Î.Hr. A destabilizat multe zone de trecere către planul eteric, ceea ce a condus mai apoi la separarea planului eteric de cel fizic. A fost o rearanjare a dimensiunilor, o recalibrare a lor și aici mă refer în special la planul fizic și cel eteric. Datorită naturii și intensității emoțiilor vehiculate de combatanți în acea perioadă, energiile implicate au fost uriașe, astfel încât a fost afectat chiar și planul astral din jurul Pământului. Incredibila violență, precum și ferocitatea care l-au caracterizat, cu efectele negative în planul existențial al planetei, au făcut ca acea încleștare armată să rămână gravată în memoria eterică a Pământului ca un important punct de referință pentru omenire, un eveniment de tristă amintire, un fel de *memento* crucial, un exemplu trist ce nu mai trebuie repetat vreodată.

Ca urmare a războiului foarte sângeros ce a avut loc atunci, numeroase ființe hibridizate ce au provenit din ființele ENL și ENK nu au mai putut susține legătura dintre planul fizic și planul eteric și s-au separat. Mai apoi mi s-a arătat în câteva imagini sintetice că, după încheierea războiului, puținele ființe care au mai rămas – în special cele superioare din ramura ENL și cele din ramura ENK superioară, adică unii dintre „semizeii” ce reprezentau hibridizări cu ființe ENL – au dezvoltat mai apoi o spiritualitate elevată în acea zonă, care a devenit astfel locul de naștere a marii civilizații hiperboreene.

Cap. 10 – HIPERBOREEA

Întocmai ca și în cazul Shambalei, istoricii și arheologii încadrează Hiperboreea în rândul civilizațiilor așa-zis „mitice”, pentru că nu există aproape nicio dovadă materială clară despre existenta ei. În realitate, civilizația hiperboreană a reprezentat o realitate foarte vie a timpurilor îndepărtate, așa

după cum am putut să văd în excepționalele imagini ce mi-au fost prezentate pe ecranul holografic al celor din Apellos.

Etimologie și localizare

Numele „Hiperboreea” este de sorginte recentă, având doar câteva mii de ani vechime și provine din greaca veche. De fapt, rădăcinile Hiperboreii sunt foarte vechi, căci ele se întind cam până prin 70.000 î.Hr. Populația ce locuia pe acel teritoriu reprezenta vechii tarsi, care au fost strămoșii hiperboreenilor. Semnificația cuvântului „Hiperboreea” o cunoaște aproape oricine: *ținutul de la nord, cei care locuiau în partea de nord a lumii antice*.

Această idee s-a transmis corect, pentru că ținutul în care s-a dezvoltat extraordinara civilizație a hiperboreenilor înainta destul de mult înspre nord. După ce am urmărit desfășurarea evenimentelor, așa cum mi-au fost arătate, am făcut o scurtă cercetare pe internet pentru a vedea eventuale diferențe între ceea ce se vehiculează și ceea ce a fost în realitate.

Cu excepția unor mici erori care țin de localizare, celelalte elemente, puține de altfel, exprimă adevărul, chiar dacă în linii destul de generale. Cred că lipsa informațiilor se datorează mai ales faptului că vechimea acestei civilizații este foarte mare, iar cunoștințele despre ea pur și simplu s-au pierdut de-a lungul timpului.

Texte și povestiri ale anticilor pomenesc, de pildă, despre teritoriul Hiperboreii ca fiind la nord de Dunăre sau învecinat cu Marea Neagră, ceea ce nu este întru-totul adevărat. Din cele ce eu am văzut, Hiperborea cuprindea un teritoriu întins, ca o fâșie oarecum „verticală” de pământ, de la Transilvania de astăzi, în sus spre ceea ce cunoaștem a fi vestul Ucrainei din prezent, prinzând de asemenea și o mică parte din vestul țărilor baltice. O parte însemnată a teritoriului era pe suprafața actuală a Poloniei, urcând până în sudul Suediei. Nu am văzut, însă, ca teritoriul hiperborean să fi înaintat până la Marea Neagră. Chiar și așa, Hiperboreea ocupa un teritoriu vast.

Coagularea civilizației hiperboreene după marele război tars

Tarsii au reprezentat prima linie spirituală, care mai târziu avea să definească Hiperboreea. Civilizația lor a existat și a prosperat cam între 70.000 Î.Hr. Și 50.000 î.Hr. Din cele ce am văzut și înțeles, pe atunci existau multe direcții spirituale și credințe, dar niciuna dintre ele nu predomina. Așa după cum am spus, la sfârșitul acelei perioade a avut loc un teribil război, care practic a distrus civilizația tarsă și a făcut loc dezvoltării unei noi civilizații, care a fost civilizația hiperboreană. Abia după acel mare război teritoriul Hiperboreii s-a conturat mai bine, iar civilizația hiperboreană s-a unificat într-un crez spiritual comun.

Așadar, în istoria Hiperboreii au existat două mari perioade: înainte de Marele Război Tars și după încheierea lui, care a însemnat totodată și o modificare importantă la nivel subtil pentru planeta noastră. Înainte de război, adică în perioada 70.000 î.Hr. – 50.000 Î.Hr. A dominat perioada tarsilor, în care puteam vedea un amalgam de rase derivate mai ales din ramura ENL și doar puține din ramura ENK.

După teribila confruntare, teritoriul respectiv – pe care mai târziu avea să se „sedimenteze” Hiperboreea – a rămas aproape nelocuit pentru o perioadă destul de mare de timp. Mai apoi, așa după cum am văzut într-o derulare destul de rapidă a imaginilor, populația din acea zonă a început să crească și să se individualizeze, în sensul că ea a devenit o civilizație de sine stătătoare, un fel de „administrație” în care ființele ENL care erau lideri, datorită nivelului spiritual înalt pe care îl aveau, au reușit să unească toate tendințele populației într-o civilizație puternică și o orientare spirituală comună, mai ales pentru că în trecutul îndepărtat al omenirii conducerea era eminamente spirituală. Pe atunci nu exista un alt tip de conducere, căci liderul administrativ al unui teritoriu mai întins era în același timp și sacerdot, iar acest fapt dădea o forța extraordinară populației și o orienta în mod pozitiv.

Am văzut de asemenea că, după 50.000 î.Hr. pe teritoriul Hiperboreii s-a dezvoltat o „pepinieră” de ADN-uri, care a

condus la popularea acelei zone cu o vastă paletă de rase, chiar mai diversificată decât până atunci. Spre deosebire de perioada mai veche cu 20.000 de ani, noua populație hiperboreană era unită și coerentă în aspirații și gândire, cam la fel cum – într-o analogie aproximativă – țările creștine ale Europei din perioada Evului Mediu se aflau sub autoritatea spirituală a Papei.

O parte din vechii tarsi, care la început erau ființe ENL, dar și combinații de ENL și ENK sub forma de „semizei”, în urma numeroaselor combinații cu ființele ENK au devenit majoritari ENK, fiind cunoscuți ca buni meșteșugari, în special de arme de luptă.

Tocmai de aceea ei apărau zona de sud a Hiperboreii, trăind în special pe teritoriul Transilvaniei de azi și mai spre nord, către Ucraina. Această genă a fost lăsată „moștenire” de către ramura ENK și transmisă mai departe. Ea s-a înmulțit foarte rapid, mult mai repede decât gena ENL după sedimentarea ADN-ului așa-zis „hiperborean”. Pe de altă parte, ramura de ființe ENL – al cărei ADN era ușor de modificat – a continuat să se rafineze; „extensiile” sale au condus la numeroase variații ale ADN-ului și, implicit, a tipurilor de ființe ENL.

Pepiniera de gene

Mai apoi, însă, s-a petrecut ceva foarte interesant. După aprecierea mea, urmărind sinteza imaginilor, în urmă cu aproximativ 27.000 de ani, gena ENL evoluase așa de mult, încât ajunsese cam la același nivel cu cea a civilizațiilor extraterestre avansate. Atunci când s-a ajuns la acel echilibru, s-a creat o înțelegere între oameni (ramura ENL) și anumite civilizații extraterestre, pentru ca unele suflete elevate din acestea să se reîncarneze în trupurile ființelor ENL. Din câte mi-am dat seama, aceea a fost o înțelegere de coexistență, de colaborare și de susținere reciprocă.

În general vorbind, fiecare mare civilizație care a existat pe Pământ s-a localizat într-o zonă precisă a planetei, fără să se amestece cu alte civilizații. De exemplu, civilizația Mu, civilizația din Lemuria, o civilizație de ființe ENL având o

puternică influență siriusiană, care a existat pe marea insulă numită, mai târziu, Atlantida, apoi civilizația atlantă, care a urmat celei siriusiene pe aceeași insulă – ca să numesc doar câteva din civilizațiile mari din trecutul foarte îndepărtat.

Toate acestea au fost reprezentate în cea mai mare parte de ființe din ramura ENL, dar în stadii diferite de dezvoltare a genomului lor și nu s-au amestecat cu alte civilizații. Însă în cazul civilizației hiperboreene, în perioada ei de final, datorită evoluției ființelor ENL și a înțelegerii care a avut loc cu mai multe civilizații extraterestre, s-a creat posibilitatea hibridizării ADN-ului ființelor umane ENL, în sensul că sufletele unor ființe extraterestre evoluate se încarnau în corpuri de ființe ENL. Până atunci, în corpurile ENL se încarnau doar sufletele unor ființe ENL, însă o dată cu atingerea unui nivel suficient de rafinat al structurii ADN-ului lor, corpurile fizice ale unor ramuri secundare ENL au devenit capabile să susțină frecvența de vibrație înaltă a conștiinței unor ființe extraterestre avansate. Este însă adevărat că ființele ENL cu aceste caracteristici erau destul de puține, comparativ cu populația hiperboreană majoritară, ce era formată din ființe ENK situate pe o treaptă superioară de evoluție.

Așadar, se poate spune că în Hiperboreea acelor timpuri a existat un fel de „pepinieră de gene”, care a condus la o „flexibilitate” și mai mare a ADN-ului uman. Gena ENL evoluată permitea încarnarea unor suflete extraterestre avansate, care mai apoi se combinau având corp uman, deoarece altfel unirea ADN-ului lor nu ar fi fost posibilă. De exemplu, un suflet siriusian se încarna într-o ființă masculină ENL, iar un suflet pleiadian se încarna într-o ființă feminină ENL, ambii în cadrul civilizației hiperboreene. Copilul lor era de asemenea o ființă ENL, dar avea în ADN-ul ei informații esențiale atât din ADN-ul original al ființei siriusiene, cât și din cel al ființei pleiadiene.

Pe acest principiu s-au realizat majoritatea hibridizărilor: baza pe care se construiau aceste hibridizări rămânea gena ENL, însă complexitatea „înfășurărilor” altor gene extraterestre pe această bază a fost uluitoare. De asemenea, existau numeroase hibridizări și între ființele umane ENL care erau deja evoluate și alte ființe ENL, în care se încarnaseră suflete extraterestre.

Retragerea ramurii ENL

Așadar, în acea perioadă vechiul teritoriu Tars, care devenise practic teritoriul numit Hiperboreea, era locuit de multe tipuri de populații. Ele au rezistat datorită ușurinței cu care multe suflete de pe alte planete se încarnau pe Pământ și aveau corpuri fizice de ființe ENL, pentru că acestea puteau sa susțină conștiințele extraterestre evoluate. Am putut vedea în acel vast teritoriu aproape toate tipologiile de populații: albi, negri, metiși, galbeni, mongoloizi și chiar și alte tipuri, care derivau din acestea, dar erau totuși deosebite prin anumite trăsături: culoarea pielii, culoarea ochilor, a părului, particularități ale feței ori ale trupului, uneori destul de diferite față de ceea ce noi cunoaștem în ziua de azi. Era un conglomerat de rase chiar mai viu decât cel care poate fi întâlnit în timpurile noastre, în marile metropole din Occident, atât prin diversitate, cât și prin numărul de indivizi, proporția lor fiind totuși echilibrată.

Cred că aceea a fost ultima perioadă de relativă armonie pe Pământ, înainte de retragerea genei ENL, care își epuizase resursele. Retragerea ramurii ENL a fost destul de lentă la început. Ea a început prin 27.000 î.Hr. Și a făcut ca ființele ENL să nu mai fie răspândite pe toată suprafața planetei, ci gradat să rămână doar în anumite zone ale ei.

Retragerea ființelor ENL din planul fizic s-a accelerat însă foarte mult după căderea Atlantidei. Aș putea chiar spune că ultimul „act” ENL a fost Atlantida, căci după scufundarea ei, Pământul a rămas populat aproape numai cu ființe din ramura ENK, eventual și câteva ființe ENL hibridizate cu ființe ENK, și doar la nivel de lideri sau mari conducători se puteau regăsi ființe ENL, cum ar fi faraonii Egiptului Antic sau marii regi din Orientul Mijlociu. Până la căderea Atlantidei, ființele ENL din Hiperboreea – știind că venise timpul pentru retragerea lor din lanțul evoluției, ce atinsese un maxim pe acea direcție – au dorit să deschidă și să rafineze mai mult ramura ENK, ce avea un ADN mai „rigid”, pentru a impulsiona astfel evoluția omenirii. Acea perioadă a însemnat pentru multe ființe ENK o

evoluție surprinzătoare, o purificare deosebită, tocmai datorită hibridizării cu ființe foarte evoluate, care au lăsat astfel „imprimat” în ADN-ul lor semințele unor rezonanțe complexe.

Ramura ENL împlinea astfel un „ciclu evolutiv complex” pe Pământ și urma să se retragă, mai bine zis să rămână într-un plan subtil superior celui fizic, în parte și datorită unor condiții climatice deosebite, care se manifestau din ce în ce mai mult în zona de nord a planetei. Într-adevăr, începând cam cu 25.000 î.Hr. Temperaturile la suprafața planetei au început să scadă, ceea ce a determinat ca ființele ENL – care aveau deja o mare rezonanță cu planul eteric – să rămână din ce în ce mai mult în acest plan subtil și să aibă legături tot mai reduse cu planul fizic.

Aceasta a determinat necesitatea unor „zone de trecere” sau portaluri spre planul eteric, pentru ca legătura cu ființele rămase în planul fizic să nu fie întreruptă. Preferate erau zonele de munte sau întinderile de ape, dar astfel de „treceri” dintre un plan și altul puteau fi întâlnite și în păduri sau chiar pe câmpii. La început aceste zone erau ușor de găsit, pentru că împânzeau mare parte din suprafața planetei, mai ales în emisfera de nord.

Așa cum am spus, în trecutul îndepărtat al planetei, dimensiunea fizică și cea eterică se „îngemănau” oarecum, în sensul că ele aveau destul de multe puncte de convergență sau portaluri, prin care ființele puteau trece cu ușurință din planul fizic în cel eteric și invers. Începând cu 25.000 î.Hr. Mi s-a arătat însă că numărul acestor „zone de tranziție” s-a micșorat semnificativ și, în plus, unele dintre ele se aflau pe teritorii în care se stabiliseră ființele ENK. Deși știau de existența unor astfel de portaluri pe teritoriul lor, totuși oamenii ENK nu puteau trece „dincolo”, deoarece frecvența lor proprie de vibrație nu permitea aceasta, adică era prea joasă pentru a suporta trecerea într-o dimensiune superioară celei fizice.

Sfârșitul unei mari civilizații

Civilizația hiperboreană, în starea ei activă, a continuat cam până prin 14.000 î.Hr., după care s-a stins. Totuși,

rudimente ale acesteia au continuat să existe în anumite zone ale fostei Hiperboreea, chiar și mai spre nord, dar din câte am văzut, ele formau comunități foarte mici. Restul populației a migrat destul de repede mai ales spre Atlantida și, de asemenea, spre sud, către Transilvania, unde s-a stabilit în munți. De acolo, după câteva milenii o parte din populație a coborât spre sudul continentului, dând naștere în timp unor alte mari civilizații, mai apropiate de zilele noastre; o altă parte a migrat însă spre est, către Asia, în etape distincte, punând de asemenea bazele unor civilizații mărețe. Așa cum am menționat, cataclismul care a dus la scufundarea Atlantidei a perturbat foarte mult starea planetei, atât la nivel fizic, cât și subtil. Multe sasuri de legătură între planul fizic și cel eteric au fost întrerupte, altele au fost complet suprimate și, în general vorbind, mi s-a arătat că cele două planuri s-au separat destul de mult, datorită perturbatei masive în structurile fizice și subtile ale planetei. Acea separare dintre fizic și eteric a fost chiar mai accentuată decât separarea care s-a produs în urma Marelui Război Tars. Ea a devenit tot mai evidentă și a determinat de asemenea o cădere dramatică în frecvența de vibrație a planului fizic al planetei, care astfel s-a durificat și mai mult.

Portalurile energetice interdimensionale au devenit odată cu trecerea timpului o raritate, iar comunicarea cu ființele superioare din planul eteric al Pământului și cu cele din Shamballa era tot mai dificilă. Această stare de lucruri s-a complicat chiar mai mult începând din 5.000 î.Hr., când în evoluția omenirii au început să intervină forte întunecate, care au profitat de imensa breșă apărută în rețeaua energetică a Pământului. Anumite civilizații extraterestre, care erau deja „contaminate” de atingerea reptilienilor malefici, au început să țească o plasă foarte complicată de intrigi și planuri de control total al planetei. Ele s-au bazat mai ales pe scăderea semnificativă a frecvenței de vibrație a planului fizic, precum și pe nivelul slab de conștiință al umanității, compusă aproape în totalitate din ființe ENK.

Roirea și disiparea hiperboreenilor

Toate acestea mi se indicau într-un mod simplu, cu legături inteligente ce combinau imagini edificatoare cu simboluri sau semne de legătură între diferiți factori, ființe sau obiecte din cele prezentate pe ecran, astfel încât înțelegerea să fie cât mai facilă. Nu încetam să mă minunez de extraordinara inteligență care sintetiza aproape instantaneu toate informațiile pe care le solicitam, prezentându-mi-le într-o formă adecvată înțelegerii mele și sugerând de asemenea subtilități ale acestora, ori alte ramuri de investigare. În general vorbind, datorită timpului limitat pe care îl aveam la dispoziție și a imensității informaționale pe care ar fi trebuit să o studiez gradat, ceea ce mi se arăta într-o primă fază erau aspecte generale, de ansamblu, asupra subiectului solicitat, fără a se intra în detalii. Interesant este însă faptul că, având acces la acele informații, rareori simțeam dorința de a afla apoi mai multe despre una sau alta dintre direcții. Deși puteam merge până la amănunt cu orice aspect l-aș fi dorit și care se încadra în sfera mea de înțelegere și interes, totuși eu nu am manifestat decât foarte rar aceasta, preferam, în schimb, sintezele.

O explicație poate fi cea de natură practică, deoarece căutam să „înmagazinez" cât mai multă informație din ceea ce se putea, chiar la nivel general, rezervându-mi posibilitatea în viitor de a pătrunde eventual mai adânc în unele detalii de interes. Oricum ar fi, sinteza imaginilor era admirabil realizată în timp real, chiar cu mult mai multe informații decât puteam eu înțelege, cel puțin la nivelul simbolisticii. În paralel eram ajutat și de transmisiile telepatice pe care cortexul meu le traducea acceptabil, îmbogățind astfel cunoașterea generală despre subiectul solicitat.

Imaginile apăreau cursiv și se legau inteligent cu anumite reprezentări grafice sau chiar „curenți" de culori, care îmi indicau fie direcția unui anumit fenomen sau tendință, fie natura ce le caracteriza. De pildă, atunci când mi s-a indicat migrația spre sudul și sud-estul Europei, aceasta mi-a apărut reprezentată de imagini în trei planuri diferite, dar cu toate acestea suprapuse. Vedeam, de exemplu, grupuri de oameni și chiar animale domestice, în special oi, mergând prin diferite

forme de relief; în paralel, pe fundal, vedeam un fel de hartă a uscatului, ce arăta continentul și o parte din Mediterană, iar peste ele, dublând deplasarea oamenilor, se suprapunea un „curent” galben, ca o pată de culoare dinamică ce se unduia în funcție de traiectoria deplasării în timp pe uscat.

La un moment dat ea s-a despărțit în mai multe direcții de grosime mai mică, aproape ca un evantai, iar una dintre ele s-a îndreptat mai spre est, oprindu-se aproape de țărmul Mediteranei, pe teritoriul Turciei de azi. Mi s-a arătat apoi, într-o succesiune rapidă, edificarea unei mari așezări în acea zonă de către urmașii hiperboreenilor, sub forma unei cetăți care în timp a devenit un oraș mare, foarte bine dezvoltat și chiar dotat cu o anumită tehnologie. Am văzut, de exemplu, că în timpul nopții cetatea era luminată, dar nu am identificat sursele luminii, care aparent erau mai multe. În orice caz, ele nu proveneau de la foc. În hologramă, în jurul acelei zone și în legătură cu ea au apărut mai multe simboluri, unele dintre ele în mișcare, având culori diferite. Instantanee ale vieții acelui oraș, ființe, clădiri sau interioare se evidențiau uneori brusc, apoi se retrăgeau, făcând loc altor aspecte.

Am înțeles, desigur, că acel loc desemna ceva important, dar nu am știut despre ce oraș sau cetate era vorba, până când m-am obișnuit cu frecvența zonei respective și atunci, telepatic, am înțeles imediat că era vorba despre Troia. Această înțelegere mentală a venit „la pachet” cu un alt set de informații, care se corela cu imaginile holografice. Am înțeles, astfel, legătura subtilă cu cetatea Troia, în corelație directă cu influența malefică a unor civilizații extraterestre și cu modul în care membrii acestora, pe Pământ, și-au atras acoliți chiar din rândul ființelor ENK. Se dorea distrugerea oricărei „raze de lumină”, iar Troia însemna în acele timpuri ultimul bastion de rezistență. Voi reveni asupra acestui subiect mai târziu.

Cap. 11 – CONSILIUL PLANETAR DIN TEOTIHUACAN

După mai bine de 300.000 de ani de la începutul proiectului de creare a unei noi ființe umane inteligente pe Pământ – prin combinarea ADN-ului extraterestru cu ADN-ul primatelor mari ce existau la acea vreme – ADN-ul ramurii ENK a devenit complex, grație multiplelor combinații ce au avut loc de-a lungul timpului fie cu ADN-ul provenit de la alte civilizații extraterestre, fie cu ființe umane ENL.

Evoluția remarcabilă a ramurii ENK

Aceasta s-a realizat prin înțelegere reciprocă între reprezentanții civilizațiilor extraterestre, care au fost interesați de hibridizarea noii rase de ființe ce se răspândise pe tot globul. Dar, în timp ce ființele ENL au fost „cultivate" cu grijă, iar evoluția lor a fost asistată de civilizațiile extraterestre benefice, ființele ENK au fost lăsate oarecum să se dezvolte singure. Acest plan a fost în prealabil stabilit, astfel încât să se obțină o diversitate chiar în sânul aceleiași rase. Experimentul a demonstrat că, deși ramura ENK s-a dezvoltat mult mai încet, fiind lăsată în voia legilor naturale, tocmai prin aceasta ea a dobândit o deosebită forță vitală, fiind legată mult de „pământ" și de Natură. Totuși, o parte dintre aceste ființe au fost hibridizate cu ADN extraterestru, creând astfel o și mai mare complexitate a însușirilor și capacităților lor, dar în cea mai mare parte ramura ENK a fost lăsată să evolueze singură. Așadar, ierarhia calitativă a ființelor care existau la acea vreme pe planeta noastră avea la bază grupul mic de ființe E-N cu ADN în majoritate siriusian. Acestea au reprezentat cumva „elita", în sensul că structura lor genetică era așa de evoluată, încât la acea vreme nu se puteau combina decât cu un număr

foarte mic de alte ființe extraterestre, de asemenea foarte evoluate. Din grupul de ființe E N au provenit mai apoi, prin „specializare”, ființele rafinate ENL și ființele ENK. Acestea din urmă au evoluat în ritmul lor natural, deoarece la începuturi diferența de frecvență vibratorie între ENL și ENK era prea mare pentru a permite combinații naturale și eficiente între indivizii acestor două ramuri.

Cu toate acestea, unele combinații între ramura L și ramura K au fost posibile și au avut loc în decursul timpului, așa după cum am spus. ADN-ul rezultat a fost o ramură secundară a ființelor ENK, cu o conștiință mai rafinată, dublată de o bună înrădăcinare vitală pe planetă: erau ființe puternice, capabile de eforturi deosebite, dar în același timp având un nivel de conștiință mai evoluat decât majoritatea populației de ființe ENK, care se combinau doar între ele. Acele ființe ENK mai elevate și mai puternice erau așa numiții „semizei” menționați în literatura din antichitate.

La marile întruniri dintre reprezentanții civilizațiilor extraterestre care vizitau atunci Pământul s-a stabilit totuși ca acea ramură mai elevată, care derivase din ramura K, să nu fie susținută în continuare. Nu am înțeles prea bine de ce s-a luat o astfel de hotărâre, deoarece atunci am devenit foarte interesat de acele Consilii ale ființelor extraterestre. Totuși, o ipoteză valabilă ar fi – așa după cum am mai spus – că reprezentanții civilizațiilor extraterestre au dorit ca ramura ENK să fie mai apropiată de specificul Pământului, fără ca în ADN-ul ei specific să existe o influență extraterestră prea mare, așa cum se putea observa, de pildă, în cazul ființelor ENL.

Teotihuacan – modelul Civilizației siriusiene

Prima recunoaștere la nivel înalt a evoluției ființelor ENK a avut loc acum aproximativ 28.000 de ani. Atunci, „semizeii” au fost admiși în forul superior decizional al planetei, format din membri ai civilizațiilor extraterestre avansate care se aflau pe Pământ, precum și din reprezentanți ai ramurii ENL. Mi s-au

arătat fragmente în sinteză de la Marele Consiliu Planetar care s-a întrunit în acea perioadă, în locul pe care noi îl numim acum Teotihuacan, în Mexic.

Orașul Teotihuacan a fost construit chiar de către siriusienii originali, cunoscuți ca Lorzii Galaxiei din sistemul Sirius A și considerați adevărații părinți ai omenirii. Ei reprezintă civilizația principală care și-a asumat rolul de supraveghere și ghidare a îndelungatului proces de formare a noii rase de ființe umanoide, care a devenit omenirea de astăzi. Construcția orașului a fost făcută înainte de întrunirea Consiliului Planetar, în perioada în care siriusienii, împreună cu pleiadienii, au stabilit o anumită linie de conduită pentru acea parte a lumii situată pe continentul Americii de azi.

Teotihuacan este o replică fidelă a unui oraș siriusian, dar la edificarea lui au participat și alte civilizații extraterestre din cadrul Alianței, în special pleiadienii. Ceea ce s-a descoperit în zilele noastre, cu piramidele principale și drumul larg (*Autorul se referă, fără îndoială, la cele două piramide mari din incinta orașului: Piramida Soarelui și Piramida Lunii, precum și la drumul principal, Calea Morților. Despre acest oraș antic, denumit și „orașul zeilor” sau „locul unde se nasc zeii”, nimeni nu știe nimic, nici măcar aztecii care l-au locuit mai bine de un mileniu. Nu se știe cine l-a construit, de ce, și, mai ales, când anume a fost construit – n. ed.)* care este expus vizitatorilor, reprezintă doar o parte din imensul oraș care a fost construit acum aproximativ 30.000 de ani. Acesta era gigantic, cu multe ramificații, ceea ce îl făcea să semene cu o adevărată metropolă. Mi s-a arătat chiar proiectul inițial, ca o schemă tridimensională holografică, iar după aceea am văzut orașul deja construit și populat mai ales de siriusieni și pleiadieni. Pentru un timp destul de îndelungat, orașul a fost casa reprezentanților lor – și într-o măsură mai mică pentru alte civilizații extraterestre.

Orașul a fost conceput și realizat ca un oraș cu simetrie circulară, de la care porneau mai multe ramificații dispuse de asemenea circular. La acestea, după cum am putut să văd, se ajungea prin intermediul unor dispozitive de teleportare. Baza de concepție și de construcție a orașului a fost cea siriusiană, însă conceperea lui a respectat afinitățile energiilor cosmice, în

directă și precisă corespondență cu stelele și sistemele planetare ale multor civilizații extraterestre din Alianță. Siriusienii au dorit să facă aceasta tocmai pentru ca Alianța să devină mai unită și mai motivată pentru a acționa la unison, în vederea dezvoltării rasei umane pe Pământ.

În proiectarea orașului – pe care am văzut-o într-o combinație de imagini holografice atât în plan tridimensional, cât și în plan eteric, prin intermediul căștii ce mi-a fost oferită – s-a luat în considerare o anumită structură stelară complicată, care urma să „prezideze" și să susțină din punct de vedere energetic longevitatea așezării și radiația ei subtilă. Mi s-a arătat chiar cum ființele extraterestre care proiectau orașul „derulau" viitorul acelei structuri stelare specifice în viitor, căutând configurații noi și stabilind în acest fel o perioadă de existență cât mai lungă a orașului. Voi reveni asupra acestui aspect atunci când voi descrie modul în care au fost concepute și ridicate piramidele din Egipt.

În cazul unor astfel de planuri megalitice, ființele extraterestre avansate știu foarte bine că formele și dimensiunile construcțiilor ce urmează să facă parte din viitorul oraș sunt în directă legătură și rezonanță cu mișcarea anumitor stele, care se află deja într-un aranjament precis. Accentul este pus, în mod firesc, pe *durabilitatea* acelor construcții. De exemplu, ei caută poziționări, aranjamente sau configurații specifice și importante de stele, care durează timp îndelungat și atunci sunt siguri că pe acea perioadă construcția respectivă va fi susținută de energia subtilă specifică emisă de acea configurație stelară. Aspectul rămâne valabil doar dacă și celelalte elemente rezonante sunt respectate, cum ar fi structura clădirilor și a piramidelor, dimensiunile lor și alte caracteristici ale materialelor, care toate trebuie să fie în consonanță până la detaliu cu acea configurație stelară sau cu altele ce prezintă afinități cu ea. De pildă, am văzut că siriusienii au fost atenți chiar și la ce dală de piatră puneau într-o anumită intersecție, care trebuia să fie de un anumit tip de rocă, diferită de celelalte pietre, tăiată la un unghi precis, pentru a rezona în conformitate cu un anumit detaliu al structurii stelare complexe ce era luată în considerare.

Am fost uimit de anumite caracteristici ale acestui oraș antic, pentru că nu le întâlnisem până atunci în altă parte. Prima pe care o menționez este senzația de măreție, de gigantic, pe care o răspândea. Apoi a fost comuniunea cu Natura; vegetația făcea practic parte integrantă din construcția orașului, „conviețuind" cu el. Cu toate acestea, nu am văzut nici măcar un fir de iarbă care să depășească marginile impuse de spațiul dalelor de piatră, foarte bine șlefuite și îmbinate între ele. Frunzele, lianele, arbuștii, totul venea exact până la marginile zonelor de piatră, niciodată dincolo de ele, ca și cum vegetația ar fi „știut" cum să respecte perfect acele delimitări. Mai apoi m-am gândit că, probabil, a fost vorba despre o tehnologie specifică, prin care vegetația era într-un anumit fel „oglindită" și făcută să se întoarcă înapoi, spre pădure sau junglă, dar nu pot fi sigur de aceasta.

Curățenia în oraș era incredibilă și nici măcar nu îmi puteam da seama cum era posibil așa ceva. Nu vedeam praf, nici noroi, nici urme sau alte resturi. Când priveam, totul era așa de bine realizat, încât aveam senzația că mă uit la o schemă pe computer. Și totuși, vedeam ființe extraterestre umblând prin acel oraș și realizând diverse acțiuni. Am văzut de asemenea și vehicule aeriene și chiar nave de mărimi mici și medii, aterizând sau decolând din piața centrală și, de asemenea, dintr-o regiune situată la o oarecare depărtare de aceasta, care acum nu este luată în considerare.

Directivele consiliului Planetar din 26.000 î.Hr.

Din multe puncte de vedere, acea întâlnire „multicoloră" a civilizațiilor extraterestre care au „păstorit" ADN-ul în formare al ființei umane a fost un punct de cotitură pentru evoluția umanității pe Pământ. Atunci s-au delimitat teritorii, s-au stabilit acorduri și înțelegeri, s-au impus anumite coduri de comportament interrasial și s-au luat decizii cruciale în ceea ce privește viitorul ființei umane și a vieții pe planeta noastră. Acel Consiliu m-a impresionat în mod deosebit prin mărimea,

complexitatea și valoarea deciziilor luate în cadrul lui, cu privire la destinul umanității.

În general vorbind, astfel de aspecte sunt puțin cunoscute, iar dacă totuși sunt revelate oamenilor, aceștia au tendința să le ia în derizoriu. Asta se petrece mai ales pentru că omul comun nu are acces la informații directe de acest gen și, de asemenea, pentru că el tinde să gândească în conformitate cu normele, legile și ideile ce sunt vehiculate în prezent. Dintre acestea, cele mai năstrușnice și de multe ori repetate sunt ideile că „s-ar putea să fim singuri în Univers", că „știința a cam rezolvat tot ce era de rezolvat până în prezent" și că „civilizația contemporană este cea mai dezvoltată care a existat până acum pe planetă". Totuși, pentru cei care sunt inteligenți și au bun simt, astfel de afirmații sunt doar rodul neștiinței și al manifestării unei viziuni foarte arogante.

În ceea ce mă privește, am credința că măcar unii dintre cei care sunt cu adevărat pregătiți, pot să înțeleagă intuitiv ceea ce eu prezint aici. Chiar dacă relatările mele sunt o serioasă piatră de încercare pentru concepțiile actuale, aceste informații lămuresc o serie întreagă de elemente confuze, neclare sau eronate cu privire la istoria umanității și la originea ei. La urma urmelor, tot ceea ce eu fac, este să prezint cât mai fidel ceea ce am văzut și discutat personal în legătură cu acest subiect, care este foarte vast și complex. Rămâne însă la latitudinea cititorului să hotărască dacă poate sau nu să admită informația ce îi este astfel pusă la dispoziție.

Revin la aspectele legate de deciziile principale luate la acel Mare Consiliu Planetar și la sublinierea unor nuanțe ale lor. Admiterea ființelor ENK în rândul forului de coor-clonare planetară și recunoașterea nivelului de evoluție pe care ele l-au atins, avea de asemenea legătură cu faptul că reprezentanții de seamă ai Marelui Consiliu manifestau un interes chiar mai profund decât simpla populare a unei planete cu o nouă rasă de ființe.

Într-adevăr, planul inițial a fost crearea unei noi ființe umanoide inteligente și complex dezvoltată în Univers. După mai bine de 300.000 de ani, acest plan prinsese deja contur și chiar evoluase în mod neașteptat de rapid, dacă ne gândim la mersul natural al lucrurilor și dacă îl considerăm la scară

cosmică. Tocmai de aceea, Marele Consiliu Planetar de la Teotihuacan, din 26.000 î.Hr., semnifica practic începutul „retragerii” raselor superioare extraterestre din implicarea în viața noii umanități.

Scopul principal al proiectului inițial fusese crearea unei ființe umane superioare și popularea planetei cu această ființă nou creată. Întrucât ramura ENK dovedise o surprinzătoare capacitate de fertilitate și de adaptare la diferitele tipuri de influențe exterioare, precum și la nivelul ADN-ului, ea dobândise cumva dreptul de a prelua planeta și de a evolua liber aici.

Prin contrast, ramura ENL – deși mai evoluată atât din punct de vedere spiritual, cât și prin alte caracteristici decât ramura ENK – era totuși mai fragilă din punctul de vedere al structurii genetice și al vitalității, astfel încât ea nu ar fi putut susține o dezvoltare continuă și energică a noii rase de ființe. De altfel, așa după cum am spus, ființele ENL începuseră deja să se retragă din planul fizic, iar existența lor a fost gradat înlocuită de mituri și legende. Cu toate acestea, ramura L și-a adus o contribuție importantă la rafinarea unei părți din ramura K.

Prin urmare, siriusienii și celelalte civilizații extraterestre principale care s-au implicat în proiectul de creare a noii ființe pe Pământ au considerat că gena ENK este suficient de puternică pentru a duce mai departe proiectul, care acum își urma un drum natural. Supravegherea suverană a acestor civilizații extraterestre continua să existe, în special pentru a opri tentativele de autodistrugere a civilizației prin războaie devastatoare la nivel planetar sau prin utilizarea unor tehnologii teribile și foarte avansate, atât de către oameni, cât și de către alte civilizații extraterestre care manifestau un anumit interes pentru viața de pe această planetă. Totuși, acel grup restrâns de civilizații extraterestre foarte avansate au făcut acest lucru cu o înaltă cunoaștere spirituală, fără a interveni acolo unde cursul destinului trebuia să ia o anumită formă pentru omenire.

„Specializarea” ADN-lui uman

După ce s-a produs „segmentarea” ADN-ului uman, în sensul că anumite civilizații extraterestre au început să creeze mai multe „pepiniere” ale acestuia în diverse zone ale Pământului, ADN-ul ființei umane s-a „desfăcut” pe diverse direcții particulare, pierzând cumva „puterea totului”. Cu alte cuvinte, ființele ENK de pe aceste ramuri secundare – care erau ENK – A, ENK-I, ENK – U... etc. – nu mai aveau aceleași forte și puteri ca ființele ENL, deoarece ADN-ul lor s-a „specializat” în timp pe câte o direcție specifică, indusă și dezvoltată în particular de către o civilizație extraterestră.

Fiecare dintre civilizațiile extraterestre care au participat la programul de „pepinieră” al civilizației umane pe Pământ a contribuit în anumite proporții cu ADN-ul ei la complexitatea ADN-ului uman, „păstorind” astfel o anumită populație de pe glob, care i-a fost repartizată la Marele Consiliu Planetar de la Teotihuacan, căci acolo s-a făcut repartizarea pe „zone de influență” a fiecărei civilizații extraterestre care era implicată în proiect.

Practic, reprezentanții lor au preluat sub o atentă supraveghere evoluția și dezvoltarea ființelor umane ce populau atunci Pământul – în marea lor majoritate aparținând ramurii ENK – în limita teritoriilor pe care acestea le ocupau. Tocmai de aceea putem observa influențe și caracteristici foarte diferite la rasele și chiar populațiile din anumite zone ale planetei. Din considerente politice, am fost însă sfătuit să nu prezint în carte detalii în această direcție.

Semizeii

Una dintre deciziile importante care au fost luate în cadrul Marelui Consiliu Planetar de la Teotihuacan a fost ca ramura ENK să fie lăsată să înceapă să se autoguverneze; cu alte cuvinte, ființele ENK să aibă teritoriile lor și chiar să contribuie la discuțiile și deciziile la nivel planetar care aveau loc la anumite intervale de timp, drept pentru care au fost invitate să

fie reprezentate la acel Mare Consiliu. Prin aceasta se recunoștea faptul că ele evoluaseră suficient de mult pentru a avea un grad relativ ridicat de responsabilitate și că se puteau integra corect în spirala progresului la nivel planetar. Cu toate acestea, era evident din ceea ce vedeam în imagini că ființele ENK ascultau de indicațiile, sfaturile și directivele ce erau date de înțelepții civilizațiilor extraterestre ce supravegheau întreaga planetă și pe care îi considerau a fi, pe bună dreptate, „părinții” lor.

Am remarcat că membrii ramurii elevate ENK din Consiliu erau ființe foarte armonioase, puternice, voluntare. Am fost atras de radiația lor particulară, care avea un magnetism deosebit și mi-am îndreptat atenția asupra acestor aspecte, legate de participarea lor la Marele Consiliu al planetei. Imediat mi s-a arătat o succesiune de imagini reprezentative, iar în dreapta ecranului am văzut o desfășurare bogată de alte directoare. Totuși, am preferat să urmăresc sinteza imaginilor, deoarece studiul particular al acelor fișiere ar fi însemnat un timp prea îndelungat, pe care nu îl aveam la dispoziție.

Combinând imaginile cu transmisiile telepatic-intuitive pe care le primeam prin intermediul căștii interdimensionale, mi-am dat seama că ramura ENK evoluase remarcabil în ansamblul ei, caracterizându-se mai ales prin complexitatea structurii ADN-ului. Aceasta făcea ca posibilitățile ei de combinare cu alt ADN să fie uluitoare. În plus, conferea acelor ființe o radiație specială, o frumusețe trupească și magnetică ce producea cu ușurință fascinație. De altfel, așa după cum am văzut, delegația ENK era alcătuită numai din „semizei”, atât bărbați cât și femei. Deoarece erau mai apropiați de modul nostru de a percepe lucrurile și de a se manifesta, de tendințele și de felul nostru de a fi, am fost foarte atras de acele imagini, pentru că la un anumit nivel delegația ENK a produs o impresie puternică în rândul celorlalte ființe extraterestre.

Cele mai reprezentative erau femeile ENK. Ele aveau un impact extraordinar și manifestau un gen de atracție irezistibilă ce izvora, fără îndoială, din complexitatea structurii ADN-ului lor și mai ales dintr-un „ceva” special, comun doar ființei umane ce a fost creată pe Pământ. Dacă ar fi totuși să fac o comparație, atunci aș putea spune că radiația lor se asemăna

cel mai mult cu cea a femeilor din Pleiade. Mulți reprezentanți ai altor specii și civilizații extraterestre le „curtau”, tocmai pentru fertilitatea lor extraordinara și capacitatea de a da viață la un nivel de înaltă complexitate. A existat în acest sens un fel de „rulaj” al multor civilizații extraterestre, care din timp în timp veneau și își „refăceau” zestrea genetică chiar cu ființele ENK mai deosebite.

Diversificarea ADN-ului la ființele ENK

În urmă cu mai bine de 100.000 de ani planeta era împărțită în mai multe teritorii, fiecare cu populația lui specifică, ce era susținută, protejată și ajutată să evolueze de către una sau chiar mai multe civilizații extraterestre. Prin urmare, fiecare astfel de zonă de pe Pământ avea un „suflet” sau egregor al ei, care era egregorul specific populației respective.

Reprezentanții civilizației „guvernatoare” veneau din când în când și „rulau” ADN-ul propriu cu cel al populației din acel teritoriu, căci bogăția frecvențelor de rezonanță din structura macromoleculei de ADN a ființelor ENK era așa de mare, încât ea permitea cu ușurință astfel de combinații. De aceea, fiecare populație sau civilizație de pe pământ își avea „zeii” ei, care în acele cazuri erau ființele extraterestre evoluate, ce susțineau dezvoltarea specifică a unei ramuri a ființelor umane.

Faptul era important, deoarece în acest fel unele civilizații extraterestre își puteau fortifica ADN-ul „obosit” sau degenerat, obținând un nou impuls spre existență și evoluție, iar altele „însămânțau” alte civilizații de pe alte planete cu mostre de ADN prelevate în special de la ființele ENK, pentru a ajuta astfel evoluția acelor civilizații din cosmos. Mi s-a arătat structura ADN-ului ființelor de pe mai multe planete din galaxie, care avea la bază ADN-ul ființei umane. Practic vorbind și oricât de paradoxal ar părea, putem spune că într-un anumit fel și noi suntem „părinții” multor civilizații din galaxie.

După marele conflict spațial extraterestru din vecinătatea Pământului, ramura ENK a intrat oarecum în „derivă”,

deoarece o lungă perioadă de timp nu a mai existat o ordine clară a teritoriilor și influențelor extraterestre.

Apoi Alianța Galactică s-a refăcut, lucrurile au început să reintre în normal, dar abia după Marele Consiliu Planetar teritoriile de influență extraterestră asupra populațiilor ENK au fost din nou stabilite și reorientate după noi reguli.

Caracteristicile de excepție ale ADN-ului uman din acele timpuri au determinat Consiliul Planetar să includă prezenta ființelor ENK în lanțul decizional la nivelul planetei și să le ofere de asemenea libertatea de expresie și autonomie, căci nivelul de evoluție la care ființele ENK ajunseseră, justifica acea hotărâre.

Este adevărat, totuși, că aspectul spiritual sau cel de percepție interioară, de rafinament al conștiinței sau a înțelegerii superioare nu era foarte dezvoltat la ființele ENK, așa cum îl puteam remarca la membrii anumitor civilizații extraterestre și la ființele umane din ramura ENL. Cu toate acestea, ființele ENK de atunci – cele care reprezentau „semizeii” – erau incomparabil mai evoluate, mai inteligente și mai pline de calități decât omul contemporan. Așa după cum vom vedea, involuția s-a produs începând mai ales cu ultima perioadă a Atlantidei și a culminat cu scufundarea ei totală, când chiar și aceste ființe ENK evoluate au început să se retragă de la suprafața Pământului.

Maturizarea omenirii

O altă decizie foarte importantă care a fost luată în cadrul Marelui Consiliu de la Teotihuacan a fost aceea a începutului retragerii secvențiale a prezenței concrete extraterestre din viața pământenilor. Supravegherea era transferată astfel încetul cu încetul de la implicarea directă la suprafața Pământului, spre o atentă monitorizare prin mijloace tehnologice din planul fizic, dar și din planul eteric. Prin înțelepciunea lor, aceste civilizații extraterestre foarte avansate știau bine că o civilizație trebuie să evolueze „pe propriile ei picioare”, pentru a avea șansa înțelegerii corecte a menirii și viitorului ei în Univers. De altfel, aceasta este o lege naturală ce

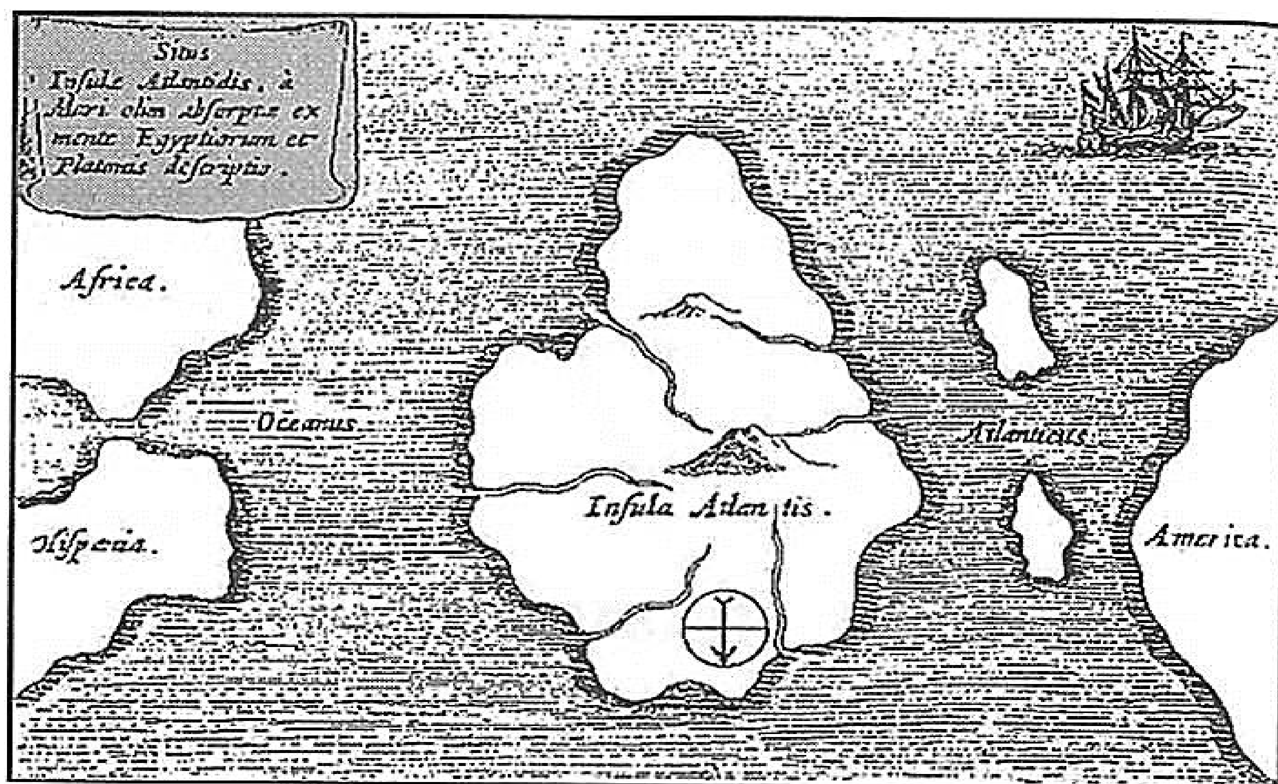
guvernează toate regnurile: copilul ajunge la o vârstă la care, fiind destul de matur, se desparte de părinți pentru a-și urma propriul drum în viață. Totuși, acest lucru trebuia realizat în etape, pentru că procesul creării ființei umane a avut și are la bază o înaltă cunoaștere, răbdare și înțelepciune. Chiar și așa, a existat evenimentul nefericit al decăderii și scufundării civilizației din Atlantida, pe care îl voi trata separat, dar care reprezintă un exemplu pentru a înțelege cât de instabile și delicate pot deveni lucrurile în contextul evoluției ființelor.

Cap. 12 – ATLANTIDA

Dincolo de polemica actuală în jurul existenței vechiului continent al Atlantidei, apare de asemenea problema locului în care el s-ar fi aflat. Indiciile sunt vagi, iar căutările dificile. Totuși, unele descoperiri sunt remarcabile, doar că mass-media internațională, precum și comunitatea științifică nu reacționează în cazul unor astfel de situații, sperând ca totul să cadă în derizoriu sau în uitare. Recunoașterea unei astfel de descoperiri ar da peste cap tot ceea ce se credea a fi adevărat despre trecutul omenirii, evoluție, epoci de dezvoltare, civilizații antice și tehnologia din acele timpuri.

Unele clarificări

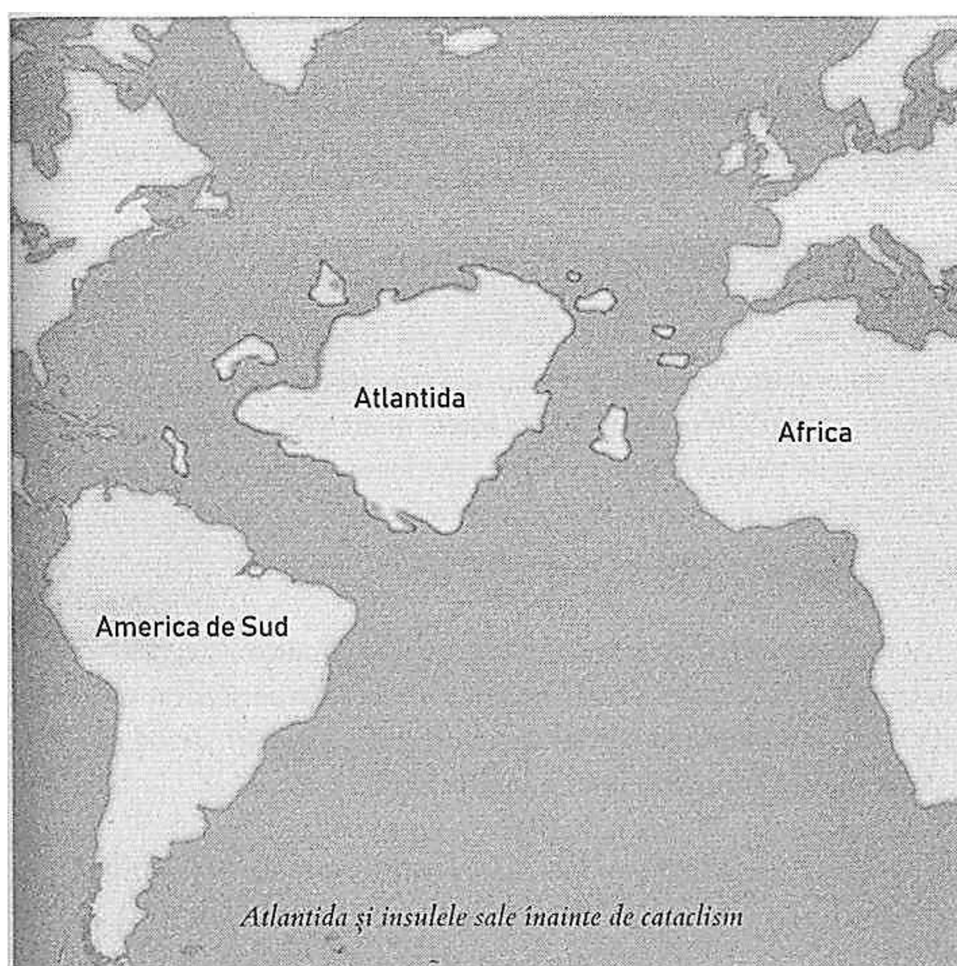
Majoritatea părerilor converg către plasarea Atlantidei în Oceanul Atlantic, ceea ce este corect. Una dintre reprezentările vechi, în viziunea lui Athanasie Kircher, oferă o bună idee a locului unde a fost Atlantida, dar este incompletă.

Desenul următor prezintă o localizare care se apropie mai mult de realitatea geografică din acele timpuri, referitoare la Atlantida.

Sunt totuși câteva observații de făcut: așa după cum am văzut în imaginile de pe ecranul holografic, suprafața insulei Atlantida era relativ mare, aproape ca un continent, ocupând centrul Oceanului Atlantic. Partea de nord a insulei se afla însă ceva mai jos, cam în dreptul Philadelphiei de azi. Pe de altă parte, forma insulei era mai pronunțat triunghiulară, iar din acest punct de vedere desenul lui Kircher este mai bun. Tot în desenul lui Kircher sunt reprezentate corect doar două insule în jurul marii insule-continent, care a fost Atlantida, dar nu sunt menționate și cele din dreptul Africii, una dintre ele fiind ceva mai mică decât actuala Sri Lanka. O reprezentare proporțională a ceea ce am văzut ca imagini este aceasta:

Atlantida și insulele sale înainte de cataclism

Ulterior, după prima fragmentare a Atlantidei, în jurul insulei centrale au apărut într-adevăr câteva șiraguri de insule, care puteau fi considerate ca „suburbii” ale ei. De pildă, Insulele Azore sunt rămășițe din insulele „de sus” care au făcut parte din Atlantida, ca și Insulele Capului Verde, care sunt de

fapt zone din insula ceva mai mare ce exista în dreapta Atlantidei. Totuși, Insulele Canari din prezent nu au avut legătură cu teritoriul Atlantidei.

Pe de altă parte, Insulele Bermude sunt în prezent fragmente din marea insulă din stânga Atlantidei. În jurul unora dintre aceste insule, pe fundul oceanului, pot fi descoperite mai multe vestigii. De pildă, în zona Bermudelor de azi au fost construite piramide uriașe, iar în Azore era un oraș dezvoltat.

În partea de nord-est a Atlantidei, spre Europa, exista chiar un „evantai" de insule mici, care nu sunt redate în desenul lui Kircher, dar apar în al doilea desen. Dintre ele au mai rămas doar mici fragmente (Insulele Azore), ce amintesc de marea civilizație de acum multe mii de ani.

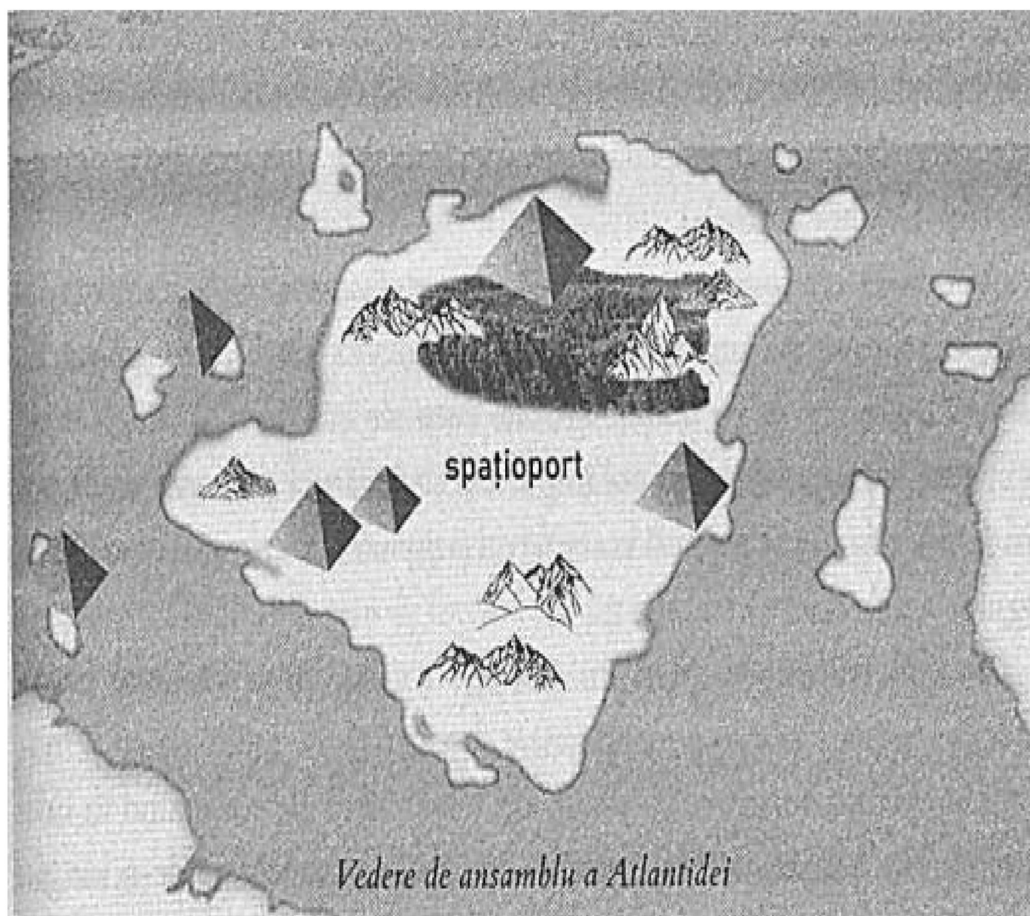
Civilizația înfloritoare a Atlantidei

Interesant este că, atunci când Atlantida era în perioada înfloririi ei creatoare, majoritatea populației și a vieții era concentrată pe coasta insulelor și a „continentului". În mijlocul lui era foarte multă vegetație, care înconjura estetic marile piramide ridicate acolo, spațio-portul gigantic și alte clădiri în formă de turnuri foarte înalte. Mare parte din activitate era comasată însă în zonele de coastă ale insulei, unde „forfota" – atât pe sol, cât și în aer – era foarte mare.

Multe regiuni de pe marele continent erau circulare, cu „raze" ce duceau spre centrul insulei. Când imaginea s-a apropiat de acestea, am observat că „razele" erau de fapt un fel de tuburi cu un diametru destul de mare, probabil pentru facilitarea unui transport rapid.

Atlantida era cunoscută nu doar pentru civilizația foarte avansată și cultura ei, ci și pentru faptul că ea reprezenta o zonă centrală de legătură între pământeni și ființe de pe alte planete. Acolo era un amestec complex între ființe de pe Pământ – aparținând în exclusivitate ramurii ENL – și multe alte tipuri de ființe de pe alte planete din galaxia noastră. În această privință, nu existau prea multe deosebiri față de unele scene

din filmele SF care au apărut pe piață până acum, chiar dacă acest lucru poate să pară incredibil multor cititori.

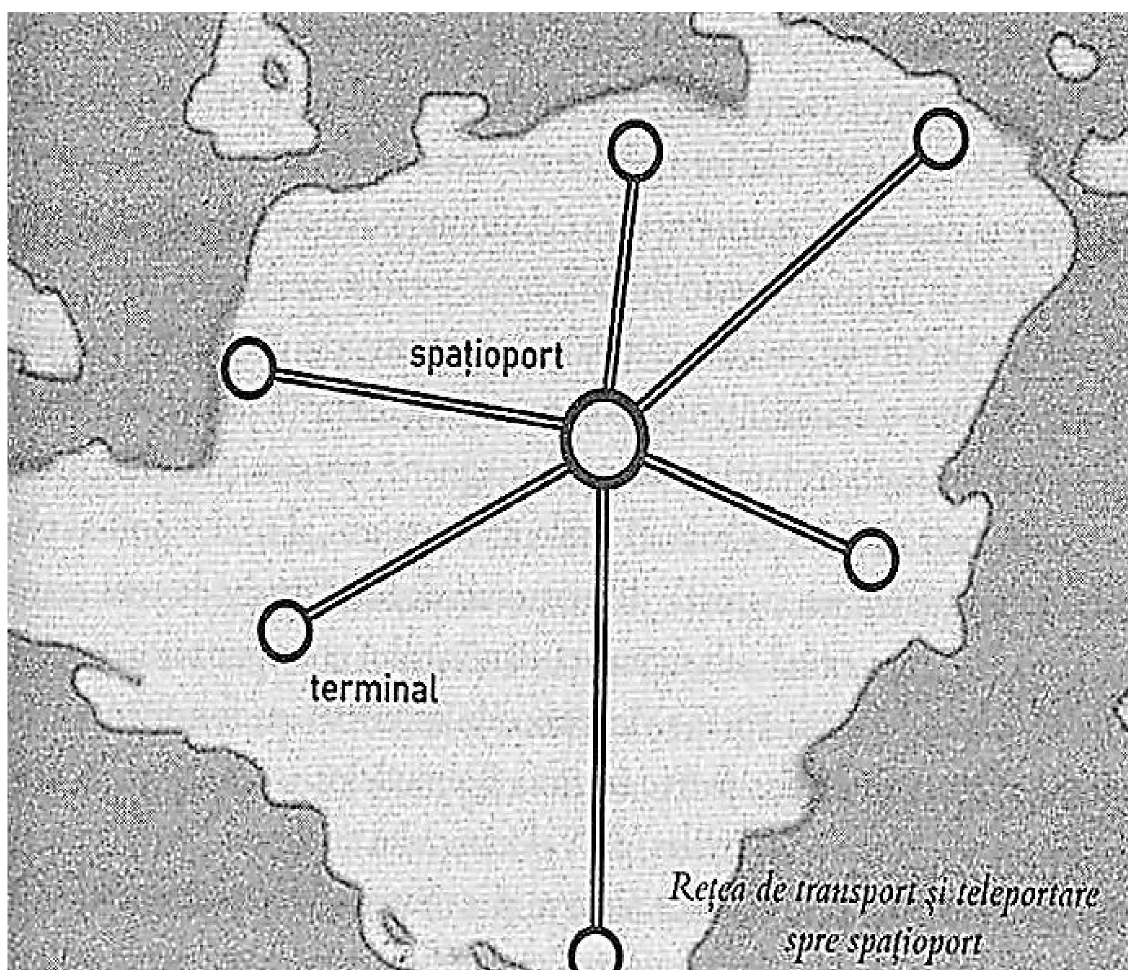

Vedere de ansamblu a Atlantidei

Atlantida era foarte evoluată față de restul continentelor, cam la fel cum suntem noi azi față de un trib din Amazonia sau Noua Guinee. Ea nu avea legături doar cu ființele din alte zone ale Pământului, ci, așa după cum am spus, reprezenta un pol important de legătură și cu alte civilizații din univers, fiind parte activă la comerțul și diplomația cosmică din această regiune a galaxiei.

În mijlocul insulei exista un spațio-port uriaș, cu o activitate foarte intensă a navelor Atlante și extraterestre deopotrivă, de multe tipuri și mărimi. Urmărind imaginile pe ecran, am remarcat că ele corespund în linii mari cu alte relatări despre Atlantida, ce au fost prezentate de-a lungul timpului în cărți sau pe internet. Pământul devenise un centru foarte important de „tranzit cosmic”, în sensul că activitatea extraterestră – în special cea diplomatică și comercială – era foarte intensă. Foarte multe nave, de felurite mărimi și forme veneau și plecau

de pe planeta noastră, folosind pentru aceasta diferite platforme și terminale de pe marea insulă, dar cel mai mare și important spațio-port era cel din mijlocul continentului atlant.

Rețea de transport și teleportare spre spațioport

În acele imagini am putut de asemenea să văd și un fel de „radiografie subtilă” a Pământului, în care câmpul lui magnetic era oarecum diferit de cel actual. Mi s-a arătat într-un mod foarte ingenios, că pe o zonă destul de întinsă deasupra Atlantidei câmpul magnetic terestru prezenta multe vortexuri, ceea ce făcea să pară că acolo ar exista un „al treilea pol” al planetei. Era un fenomen natural, datorat unui depozit masiv de roci metalice specifice, care există sub suprafața Pământului corespunzătoare acelei zone. Tocmai de aceea chiar și în perioada modernă au fost menționate fenomenele stranii care se petrec în zona Bermudelor.

Existenta acestui „al treilea pol” al câmpului magnetic terestru permitea intrarea și ieșirea navelor terestre și extraterestre din atmosfera Pământului într-un mod foarte ușor.

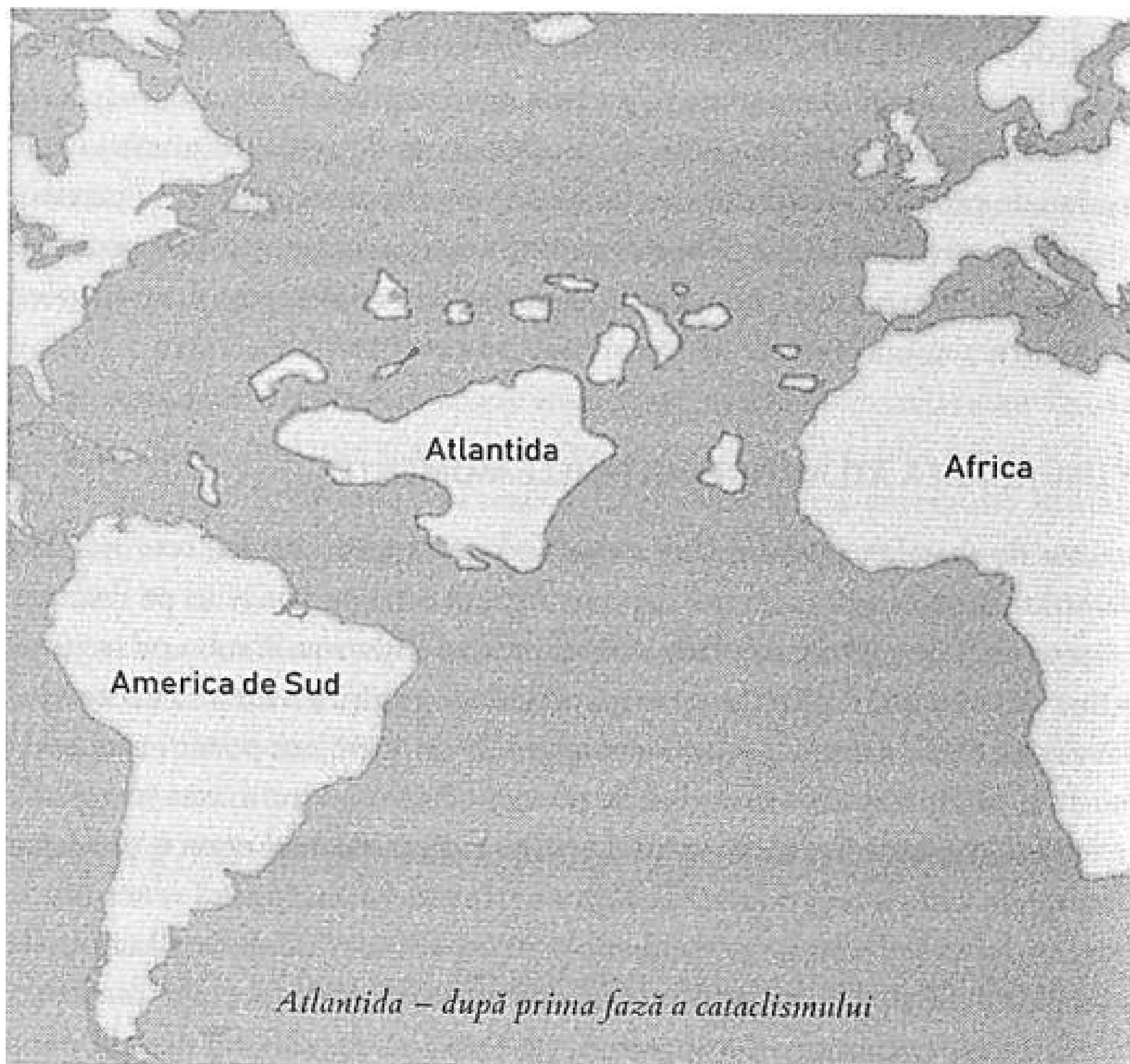
Erau create astfel niște „culoare” de activitate aeriană prin care frecarea cu aerul era mult mai mică, iar acțiunea gravitației era mai slabă. Pentru navele civilizațiilor avansate acest aspect nu prea avea importanță, deoarece tehnologia lor nu era dependentă de astfel de forte, însă pe atunci atlanții aveau multe alte legături cu civilizații mediu dezvoltate, ale căror nave depindeau de acele aspecte. Tehnologia unor astfel de civilizații nu ajunsese, de pildă, la nivelul unor sisteme de propulsie foarte avansate, bazate pe elemente de natură cuantică sau câmpuri speciale de forte și nu dețineau nici cunoștințele necesare pentru a genera „scuturi energetice” suficient de rezistente în jurul navelor lor, pentru a anula efectele de frecare sau pe cele inerțiale.

Scufundarea Atlantidei. Ultimele momente

Înainte de marele cataclism care a dus la dispariția Atlantidei, scufundarea platoului continental începuse deja, însă procesul a decurs lent, pe distanța a câteva zeci de mii de ani, culminând cu dispariția totală sub ape în jurul anilor 11.500 î.Hr. Data este împărtășită de mulți vizionari, ezoteriști, clarvăzători sau ființe cu puteri deosebite și, din câte am putut eu să „calculez” și să „interpolez” frecvențele atunci când mi s-au arătat imaginile pe ecranul holografic, momentul de timp indicat este cel corect, poate cu o marjă de câteva zeci de ani. Totuși, continentul a început să se scufunde dramatic și să se fărâmițeze în insule cam cu 1.000 – 1.200 de ani înainte de cataclismul final. Ultima scufundare a fost mai rapidă și chiar terifiantă datorită unor cutremure devastatoare, care nu s-au manifestat doar în zona continentului atlant, ci și în multe alte zone ale planetei. Ceea ce a mai rămas relativ intact din vechiul continent, a fost partea lui dinspre Africa, însă restul s-a dispersat în insule mai mari sau mai mici.

Unul dintre aspectele foarte interesante în legătură cu dispariția Atlantidei este acela legat de distrugerea ei bruscă. Platon spune că aceasta s-a petrecut „într-o singură zi și o

noapte”. În realitate, distrugerea continentului s-a petrecut în etape și doar faza finală a fost bruscă. Într-o primă fază, ceea ce înainte era o insulă imensă, ca un continent, s-a „rupt” în câteva „felii”, care au devenit insule. Ca urmare, Atlantida s-a transformat destul de repede într-o zonă insulară, pierzând astfel din coeziunea de la început.

Atlantida – după prima fază a cataclismului

Ca o remarcă importantă, pot spune că ceea ce a mai fost perceput ca fiind „brusc”, a fost fenomenul de *rupere a legăturii dintre planul fizic și cel eteric*, care până atunci era destul de solidă în Atlantida. La începutul distrugerii, ființele din planul eteric nu au sesizat foarte clar scufundarea unor

părți ale continentului fizic, însă la un moment dat, datorită clivajului dimensional, cei din planul eteric au constatat că nu mai au „susținere”, ca și cum „pământul le fugea de sub picioare”, iar planul lor eteric începea să se resoarbă.

Ei nu mai puteau să facă legătura cu planul fizic, așa cum erau obișnuiți până atunci. De pildă – așa cum am văzut în unele imagini – ei mergeau într-o anumită direcție pentru a ajunge într-un oraș pe uscat, dar în loc de aceasta dădeau de mare, de ape, deși știau că acolo trebuia să fie altceva.

Prin urmare, acel plan eteric rămas fără susținere s-a resorbit către teritoriile uscate ale planului fizic, pentru că pe atunci, fiind aproape de acesta, planul eteric avea și el nevoie să se „sprijine” totuși pe ceva. Chiar și în prezent există astfel de „alinieri” între planul fizic și planul eteric; mult mai puține ca în acea perioadă, dar totuși ele există. De pildă, dacă mergi printr-o pădure și treci printr-un sas dimensional, poți să intri în planul eteric, dar asta nu înseamnă că este obligatoriu să te trezești brusc pe vârful unui munte sau în mijlocul unui lac, ci, de obicei se respectă caracteristicile spațiului înconjurător în care s-a făcut trecerea. Există deosebiri de peisaj, dar ele nu sunt flagrante, cel puțin nu de la început.

Așadar, Atlantida nu a pierit „într-o zi și o noapte”, așa după cum s-a spus. Scufundarea ei a avut un parcurs lung și s-a petrecut în etape, ultimele ei vestigii dispărând în ape acum aproximativ 13.500 de ani. Noțiunea de „brusc” ar putea reprezenta ruptura față de planul eteric sau ultima „zbatere” care a fost presărată de catastrofe.

Dacă acel cataclism ar fi avut loc în mod natural – ceea ce ar fi trebuit să corespundă unei perioade de milioane de ani – scufundarea Atlantidei poate într-adevăr să pară ca fiind doar „într-o zi și o noapte”, adică ea a fost destul de rapidă.

Forțele și energiile implicate atunci au fost uriașe și ele au destabilizat profund structura energetică a scoarței terestre, provocând de asemenea mari perturbații la nivelul planului eteric corespondent. Scufundarea Atlantidei s-a datorat și unor schimbări majore ce au avut loc la nivelul scoarței Pământului în acea perioadă. Am văzut imaginile holografice care înfățișau

rearanjarea scoarței terestre. Practic vorbind, aceasta s-a „rotit” atunci, ajungând la structura actuală.

După acea masivă rearanjare a scoarței, care a avut loc în jurul axului ce trecea prin polul ce exista în zona Atlantidei, vortex-ul magnetic foarte puternic ce caracteriza acel ax a scăzut în intensitate și, ca urmare, legătura cu planul eteric s-a diminuat ca energie și posibilități. Interesant este că acest adevăr a fost deja expus de Charles Hapgood, iar eu cunoșteam teoria lui, care se referă la deplasarea scoarței terestre ca urmare a „derivei” polilor (*The Path of the Pole, Adventures Unlimited Press, 1999 – n. ed.)*.

Cu atât mai mult am fost uimit, dar totodată bucuros, să constat că ea este de fapt perfect adevărată.

Atlantida – faza premergătoare scufundării totale

Cele două „tabere” atlante

Schimburile comerciale, științifice și culturale pe care atlanții le aveau cu multe alte civilizații extraterestre au făcut ca civilizația atlantă să evolueze foarte rapid. Din câte am văzut pe ecranul holografic, culoarea lor aurică era *galben*, ceea ce nu e de mirare, mai ales că simbolul civilizației lor era Soarele, adeseori reprezentat pe îmbrăcămintea lor în zona pieptului. Totuși, după ce au ajuns la un nivel avansat de dezvoltare spirituală și tehnologică, datorită unui fenomen de micșorare a legăturii cu planul eteric, în civilizația lor s-a petrecut o segregare. O parte a populației a evoluat atingând o frecvență superioară a conștiinței prin menținerea legăturii cu planul eteric, iar o altă parte a rămas rigidă în gândire, având credințe limitate, ce erau împărtășite de unii membri și chiar de unii înțelepții ai ei.

Am înțeles acest lucru atunci când mi s-a arătat câmpul energetic general ca o sferă, la nivel emoțional și mental, al ultimei perioade a acestei civilizații. Am remarcat că el s-a scindat, astfel încât din galbenul global ce îl caracteriza ca nuanță subtilă, au apărut două culori subtile distincte: una avea o nuanță albastru deschis, iar cealaltă era roșu-portocaliu. Erau două frecvente diferite, în care cei orientați mai mult spre roșu-portocaliu aparțineau unei pături înalte a societății și oamenilor de știință, iar cei care făceau parte din câmpul subtil al culorii albastru deschis reprezentau pătura înțelepților și „categoriei spirituale” a societății atlante.

Separarea în două categorii oarecum antagonice de gândire și simțire în rândul populației Atlantidei a devenit în timp din ce în ce mai evidentă. Ca urmare, mulți dintre cei care făceau parte din categoria „albastră” au plecat în alte zone ale lumii cu câteva sute de ani înainte de cataclismul final, dând naștere unor alte centre dezvoltate în zone unde legătura cu planul eteric s-a păstrat mai mult timp. Gradat, datorită retragerii părții „albastre”, în Atlantida au început să predomine cei de nuanță subtilă „portocaliu-roșiatică”, a căror orientare era cu precădere materialistă.

Cei cu adevărat înțelepți au părăsit Atlantida din două motive: mai întâi, separarea de atlanții cu o viziune materialistă

era necesară din rațiuni de „potrivire” sau rezonanță a frecvențelor de vibrație, iar pe de altă parte ei și-au propus să ajute realmente populația de ființe ENK să evolueze mai repede, să se dezvolte și să progreseze, pentru că au prevăzut „sfârșitul ramurii ENL”, limita resurselor ei de procreare și de progres. Totodată, ei știau de sfârșitul Atlantidei, care nu mai putea fi evitat și doreau să prezerveze imensa cunoaștere pe care o dețineau, trecând-o la populația ENK ce avea să rămână singura de pe Pământ.

Datorită faptului că diferența de evoluție dintre ramura ENL și cea mai mare parte a ființelor ENK era imensă, înțelepții atlanți și-au dat seama că, dacă nu vor acționa în sensul educării și orientării active și eficiente a ramurii ENK, omenirea pur și simplu va rămâne la un nivel primitiv de dezvoltare, deoarece singurii ei membri vor fi ființele ENK.

Finalul dramatic al Atlantidei

Ultima secvență, ultimele secunde ale existenței Atlantidei mi-au fost prezentate pe ecranul holografic și au implicat un mare dramatism. Ultima realizare de excepție al acelei extraordinare civilizații, pe care am văzut-o cum s-a scufundat în ape, a fost imensa piramidă strălucitoare ce trona în centrul continentului atlant, în apropierea spațio-portului. Era cu mult mai mare decât piramidele actuale din Egipt, cu laturile perfect netede, ca de metal translucid. Mi s-au arătat doar acele clipe, cele în care partea superioară a piramidei se scufunda în valurile imense. În vârful piramidei am văzut un „far”, care de fapt era un cristal uriaș de culoare rubinie, ce „pulsa” intermitent, precum un laser, până ce a fost dislocat și distrus de valurile enorme create de teribilul cataclism.

Simultan mi se arăta de sus – cumva suprapus peste acel moment dramatic al apelor învolburate, în care imensa piramidă se scufunda – imaginea Oceanului Atlantic, care atunci devenise doar o vastă întindere de apa fără nicio suprafață mare de uscat. În acel fel mi s-a indicat sfârșitul complet al Atlantidei, care dincolo de momentul vizual foarte trist, a adus cu o senzație de mare suferință și de rupere în

suflet, pe care am perceput-o acut, ca un „strigăt” deznădăjduit al continentului scufundat. A fost „ultimul strigăt” al unei mari civilizații, care a aparținut ramurii ENL.

Marea întrunire și planul Pentru salvarea omenirii

Așa cum am precizat anterior, cunoscând din timp iminența cataclismului ce avea să vină, înțelepții care au condus Atlantida au vrut să prezerveze mare parte din cunoștințele civilizației lor, dar în același timp au urmărit să susțină evoluția ramurii ENK de ființe care rămânea după Atlantida. Ei au știut că ramura ce a dus la formarea civilizației atlante și la culmile ei, adică ramura ENL, avea să decadă și chiar să dispară, astfel încât și-au propus să susțină evoluția celeilalte ramuri (ENK), folosind pentru aceasta cunoștințele înalte pe care le dobândiseră până atunci.

Imediat după imaginile cu scufundarea totală a continentului, mi s-a arătat o întrunire foarte mare de ființe umane și extraterestre, sub o cupolă imensă, într-o zonă muntoasă, dar nu am putut să identific locul exact pe Pământ unde s-a petrecut aceasta. Dintr-un anumit punct de vedere, acea întrunire se asemăna cu Marele Consiliu Planetar de acum 28.000 de ani, însă adunarea de după dispariția Atlantidei era mai agitată, iar proporția de ființe umane în cadrul ei era mai mare. Chiar și așa, am putut să văd o uimitoare varietate de rase, atât umane cât și extraterestre.

Am apreciat numărul ființelor prezente la acea întrunire ca fiind mai mare de 250 de suflete. Mi s-a indus telepatic înțelegerea faptului că acolo era o „pepinieră” de forme și rase, care au răspuns chemării de ajutor formulată de ființele înțelepte ENL încă dinainte ca Atlantida să dispară complet. Datorită tensiunii foarte mari care fusese generată de cataclismul planetar ce tocmai avusese loc, am putut să observ că acea întrunire păstra semnele unei evidente îngrijorări la unii dintre participanți, o temere nerostită care persista și chiar o anumită nervozitate ce se manifesta în cazul lor.

Acolo, în cadrul acelei întruniri speciale, s-au luat decizii foarte importante privind evoluția ulterioară a planetei noastre și a ființelor ENK. Tactic vorbind, atunci și acolo, s-au stabilit coordonatele principale ale destinului viitor al omenirii. Dintr-un anumit punct de vedere, acelea au fost decizii chiar mai concrete și efective decât cele stabilite la Marele Consiliu Planetar din 26.000 î.Hr., deoarece situația era dramatică, fiind în pericol chiar eșuarea proiectului inițial de formare a ființei umane inteligente și evoluate spiritual. Umanitatea risca fie să dispară „în anonimat”, fie să se autodistrugă.

Urmărind imaginile, nu m-am putut împiedica să remarc faptul că la acel consiliu a avut loc chiar un fel de „negociere” a zonelor de pe Pământ, care au fost distribuite fiecărei civilizații extraterestre, pentru a fi „refăcute”. Inițial, am crezut că reprezentanții lor erau interesați de resursele din subsol sau de suprafața zonei de influență pe care o primeau. Curând, însă, mi-am dat seama că nu acela era criteriul de „negociere”, ci mai curând condiția impusă ca să existe o populație ENK numeroasă în zona repartizată.

Participanții la acea întâlnire solicitau asta pentru a putea realiza modificări genetice în structura ADN-ului populației respective, care să urmeze caracteristicile rasei extraterestre ce îi veghea evoluția. Prin urmare, era vorba despre o redistribuire a „zonelor de influență” ce fuseseră fixate în urmă cu aproximativ 14.000 de ani la Marele Consiliu Planetar din Teotihuacan, doar că acum, după scufundarea Atlantidei, situația la nivel global era mult mai critică.

„Prăbușirea” frecvenței De vibrație a conștiinței

Cataclismul a influențat nu doar structura fizică a scoarței planetei, ci a determinat și modificări în frecventa ei de vibrație, afectând condiția energetică a planurilor subtile atașate Pământului. A fost o „cădere” generală, sub toate aspectele, iar omenirea a făcut un pas foarte mare înapoi.

Multe dintre rezultatele obținute până atunci pe calea evoluției rasei umane au fost aproape anihilate de acel imens

cataclism, care a avut repercusiuni negative la nivel global. Printre altele, o întreagă civilizație ENL – din cele ce am văzut, civilizația atlantă a fost ultima de acest gen pe Pământ – excepțională prin avansul ei tehnologic și spiritual, dispăruse sub ape, împreună cu un număr mare de ființe evoluate și cu realizările uluitoare ale progresului ei. Cunoașterea, experiența și avansul în toate științele vremii fuseseră anihilate într-o perioadă relativ scurtă de timp. Resursele evolutive ale omenirii deveniseră brusc foarte limitate, deoarece aproape toate ființele care mai populau atunci planeta erau ființe ENK încă slab evoluate.

Toate acestea le-am putut resimți telepatic și, de asemenea, ca un fel de „impregnare” a unei stări specifice din acele timpuri, după marele cataclism. În alte condiții, aș fi descris acea situație ca fiind oarecum disperată pentru omenire, dar mobilizarea imediată a înțelepților atlanți care au supraviețuit și a unora dintre civilizațiile extraterestre avansate a diminuat în următoarele mii de ani din teribila prăbușire la nivel energetic și de conștiință ce avusese loc prin dispariția marii civilizații a Atlantidei.

Planul de susținere
Și refacere a umanității

Una dintre primele măsuri ale acelei mobilizări a fost reunirea de urgenta a civilizațiilor extraterestre interesate să ajute la reconstrucția lanțului de evoluție accelerată a ființei umane. Acela a fost sensul reîmpărțirii „zonelor de influență” extraterestră, atât în planul material al reconstrucției civilizației umane, cât și în cel științific, al cunoașterii și al spiritualității.

Totodată, „pepiniera” zestrei genetice a ADN-ului uman urma să fie îmbogățită și îmbunătățită prin hibridizări și modificări genetice ale ADN-ului ființelor ENK. Aceasta era necesar să se întâmple deoarece „moștenirea” ființelor ENL fusese în mare parte pierdută, atât datorită cataclismului, cât și retragerii lor progresive în planul eteric. Noua repartizare a

„zonelor de influență” extraterestră pe Pământ urma să aducă un suflu proaspăt în structura ADN-ului ființelor ENK, pentru a le permite să înțeleagă și să refacă măcar o parte din cunoașterea ființelor ENL evoluate.

Prin urmare, ființele umane dintr-o astfel de „zonă de influență” extraterestră au manifestat în timp unele caracteristici ale civilizației cu care au fost hibridizate, deoarece ADN-ul lor se combinase într-o anumită măsură cu ADN-ul acelei civilizații extraterestre. Ele erau precum „fiii” acelei civilizații, care contribuia astfel la complexitatea structurală a ADN-ului uman. De pildă, extratereștrii doreau să afle câte combinații era capabil să suporte ADN-ul ființelor ENK, ce natură și particularități aveau acele combinații, care erau limitele de dezvoltare ale structurii genomului, la câte „extensii” putea el să reziste. Firește, reprezentanții fiecărei civilizații extraterestre aveau o anumită marjă în care puteau să controleze ADN-ul ființelor ENK, iar aceasta implica doar domeniul care avea legătură cu specificul ADN-ului lor.

Nu am înțeles însă prea bine de ce doreau civilizațiile extraterestre să experimenteze acest lucru, dincolo de dorința altruistă de a participa la „experimentul genetic” de formare a unei ființe foarte complexe. Probabil doreau să revigoreze și să îmbunătățească propriul lor ADN sau planificau o „strămutare” a unor ființe ENK pe alte planete. Nu îmi era prea clar, dar nici nu am insistat asupra acestui punct. Totuși, mi-am dat seama că pentru multe civilizații avansate aceea era o ocazie unică la nivel galactic, care nu putea fi ignorată, deoarece potențialul ei era foarte mare. Presupun că acela a fost un motiv bun pentru care multe civilizații extraterestre au răspuns chemării, în plus față de cele ale Alianței, venind dintr-un sector al galaxiei care era mai apropiat.

Unele considerații personale

Descrierea felului în care s-au petrecut lucrurile cu Atlantida, în acele timpuri, nu coincide la toți cei care au vorbit sau au scris despre așa ceva. Cel mai adesea, în expunerile care sunt făcute de diverși autori există o combinație de elemente

adevărate și imaginare, în care din nefericire predomină cele imaginare. De asemenea, lipsa detaliilor sau a descrierii precise a unor aspecte importante face ca știința despre perioadele îndepărtate ale omenirii să rămână oarecum încețoșată sau să fie prea puțin înțeleasă, mai ales că mulți nu cunosc existența paralelă pe care ființele ENL erau capabile să o aibă în planul eteric, unde ființele ENK – fiind mai puțin dezvoltate – nu aveau acces.

Sigur, s-ar putea argumenta că și prezentarea mea în legătură cu istoria adevărată a omenirii ar putea fi falsă sau că ea poate să fie doar un produs al imaginației mele. În definitiv, de ce ar trebui ca cititorul să mă creadă mai mult pe mine, decât pe alți autori care au expus propria lor versiune a unor evenimente din trecutul foarte îndepărtat al omenirii? Situația este sensibilă, deoarece dovezi clare, indubitabile, de natură fizică, nu pot fi aduse la cunoștința publică în prezent, chiar dacă acest lucru ar fi posibil acum. Așa funcționează sistemul, astea sunt „cerințele” și „obligațiile” sale. Nu putem face tot ceea ce dorim, deoarece suntem integrați într-o societate încă puternic antagonică. Interesele mai mult sau mai puțin oculte privează de multe ori ființa umană de cunoașterea adevărată și multe dintre elementele care au fost descoperite nu pot fi încă prezentate lumii, din varii motive. Unele dintre aceste motive sunt justificate și au sens, având în vedere nivelul de cultură și de înțelegere a omenirii în prezent. Rămâne însă mereu întrebarea dacă acestea sunt de ajuns să împiedice revelarea adevărului în direcțiile ce sunt menținute la categoria *top secret* și *ultra top secret*.

De exemplu, elementele legate de istoria adevărată a omenirii: mi s-a îngăduit să prezint doar unele dintre „bornele” marcante ale acesteia, nu toate pe care am reușit să le vizionez. Chiar și așa, rămâne problema credibilității faptelor și aspectelor prezentate, însă aceasta este deja o chestiune individuală, este decizia cititorului, discernământul, cunoașterea și intuiția lui proprie în legătură cu aspectele pe care le prezint.

Cititorul este pus în fața unor alegeri dificile, pentru că el poate să invoce informațiile ce provin de la alți autori, care nu coincid cu cele scrise aici de mine. În unele cazuri, aceasta

poate să ducă la confuzie ori chiar la un gen de respingere, deoarece el s-ar putea simți „înșelat” în așteptările sale sau „manipulat” de natura dezvăluirilor asupra unui subiect sau a altuia, dezvăluiri care diferă de la un autor la altul.

În astfel de cazuri nu se poate face nimic. Singurul element pe care îl pot invoca în plus ar fi că, în ceea ce mă privește, am văzut efectiv aceste fragmente din istoria omenirii, aproape tot așa cum se vizionează filme pe un ecran, însă la un nivel tehnologic și de sinteză incomparabil superior.

Vizionarea a fost dublată de procese de transmisie telepatică și de înțelegere intuitivă, determinate de interacțiunea cu acea tehnologie avansată la nivelul cortexului. Descrierile mele pot fi luate ca atare sau nu, ceea ce rămâne la latitudinea fiecăruia. Totuși, cu ajutorul informațiilor pe care le prezint aici pot fi făcute corelații și pot fi înțelese lucruri ce nu au fost explicate niciodată până în prezent, ceea ce reprezintă un punct important de plecare în analiza individuală.

Portalurile interdimensionale

În perioada îndepărtată a Atlantidei, mai bine zis în perioada civilizației Hiperboreei, ființele ENL evoluaseră așa de mult, încât au început să fie recunoscute de către civilizațiile extraterestre foarte evoluate.

Posibilitățile planetei noastre în acele vremuri erau mai extinse, deoarece Pământul oferea nu doar varianta planului fizic, ci și pe aceea a planului eteric în care unele dintre ființele de la suprafața lui puteau ajunge. Pe atunci, planul fizic și cel eteric aveau frecvențele destul de apropiate, chiar dacă multe dintre zonele și punctele de confluență dintre ele dispăruseră în urma teribilului Război Tars.

Chiar și în timpul Atlantidei, nu erau deosebiri foarte mari între cele două planuri, fizic și eteric, așa cum ele sunt în prezent. Cei inițiați știau cum să treacă în mod conștient dintr-un plan în celălalt și mai ales știau cum să facă deosebirea dintre acestea. Pentru ființele ENL, aceea era o „practică” obișnuită și foarte naturală, dar chiar și pentru unele dintre ființele ENK ce erau mai dezvoltate, trecerea în planul eteric

prin numeroasele portaluri care existau atunci era perfect posibilă și ușor de făptuit.

Aceste interacțiuni între planul fizic și cel eteric erau foarte multe, iar fizicul se îmbina cu etericul într-un mod foarte natural. În multe locuri de pe suprafața Pământului, în special în emisfera nordică, existau astfel de „porți” de trecere sau chiar teritorii întinse de manifestare a planului eteric, care este superior celui fizic ca frecvență de vibrație. De altfel, multe dintre „necunoscutele”, „misterele” și „evenimentele mitologice” ale istoriei străvechi se explică tocmai prin acea caracteristică a vremurilor de acum câteva zeci de mii de ani, când dimensiunea fizică se îngemăna cu cea eterică subtilă.

Este însă adevărat că accesul prin acele „porți” între planuri era menit cu precădere ființelor evoluate ENL, sau a „semizeilor”, și mai puțin sau chiar deloc ființelor ENK primitive, care priveau cu mare frică astfel de manifestări, atribuindu-le dimensiuni supranaturale. Pătrunderea în planul eteric prin acele portaluri era valabilă doar pentru un anumit segment inițiat al populației. Faptul este important, deoarece a făcut posibilă salvarea unei părți dintre ființele înțelepte din Atlantida, la momentul scufundării ei, precum și stabilirea acelor ființe în zone diferite ale planetei. Însă cel mai important aspect este că existența portalurilor interdimensionale la suprafața planetei, chiar dacă mai puține decât în vremurile de demult, a permis menținerea legăturilor și comunicării cu ființele extraterestre evoluate și cu planul eteric superior.

„Răzvrătiții” și decăderea Atlantidei

În Atlantida, toate ființele umane aparțineau ramurii L (ENL). După un timp, și datorită anumitor influențe subtile nefaste, o parte dintre acele ființe au început să „vireze” spre acțiuni mai puțin ortodoxe, urmărind interese personale și în special acapararea puterii de conducere și de control a tehnologiilor foarte avansate. Au început astfel să realizeze încrucișări stranii între specii, dar folosind pentru aceasta ființe

ENK, pentru că ele erau considerate a fi subdezvoltate și, în concepția lor, puteau servi pe post de „cobai” pentru acele hibridizări stranii.

Greșeala principală a ființelor ENL care s-au „răzvrătit” în acest mod, în timpul perioadei atlante, a fost că ele au ignorat un fapt evident: și ele, ca și ființele ENK, au evoluat din aceeași structură inițială de ADN. Prin urmare, ființele ENK reprezentau chiar frații lor genetici.

Realizând acele încrucișări și experimente genetice foarte stranii, răzvrătiții au rupt și au alterat de fapt anumite rezonanțe benefice în ADN-ul lor, deoarece acesta era în mod direct legat de cel al ființelor ENK, pe care le considerau inferioare. Așa cum mi s-a arătat, acelea au fost acțiuni rele, chiar malefice, care violau legile justiției universale, atât prin intenție, cât și prin obiectivele pe care ei doreau să le atingă.

Astfel, chiar dacă ramura ENL era destul de evoluată, în sânul ei s-a produs totuși o segregare, pentru că o parte a ființelor a evoluat foarte mult, deoarece au rămas în legătură cu „grupul de elită ENL”, iar o altă parte a involuat, deoarece au persistat în acele experimente și în îndeplinirea unor planuri egoiste, coborând foarte mult la nivel individual.

Datorită faptului că „răzvrătiții” erau ființe ce posedau deja mari puteri și o cunoaștere avansată, acțiunile și intențiile lor negative au avut reverberații foarte puternice în întreaga lume. Prin cumulare, s-a ajuns la un șoc teribil pentru civilizația umană, căci frecvența energiilor a scăzut brusc. „Jocul” deloc inspirat al ființelor ENL deviate cu ființele din ramura K (ENK), la care s-au adăugat intențiile egoiste de a acapara puterea în folos personal, au dezechilibrat balanța energiilor pe continent și, în final, au provocat distrugerea completă a acestuia. Astfel, în loc să evolueze, o parte din ramura L a creat acea problemă foarte acută pe planetă, care a însemnat o reală „subminare a propriului nivel energetic”.

După cataclism

În fața pericolului iminent al distrugerii Atlantidei, o parte dintre ființele ENL orientate benefic a migrat și a cerut ajutorul ființelor evoluate din „grupurile de elită” ENL din alte zone, precum și civilizațiilor extraterestre foarte avansate. A fost un moment decisiv, și atunci, la nivel galactic și planetar s-a luat decizia ca acest aspect să fie reparat sau măcar diminuat în gravitatea sa.

Prin urmare, ființele siriusiene au început să se încarneze în ființele ENL evoluate și benefice care mai existau pe Pământ, pentru a sprijini din plin acest proces de refacere și pentru a susține din nou leagănul civilizației umane. Acest lucru era posibil, deoarece așa după cum am menționat, o mare parte din ființele ENL ajunsese la un grad de evoluție avansat, care permitea încarnarea unor ființe extraterestre înțelepte în trupuri fizice ENL.

După căderea Atlantidei a fost necesar ca ființa umană ENK – așa cum noi o cunoaștem ca fiind *Homo Sapiens* – să evolueze accelerat. Până atunci, și în general vorbind, ființele ENK au fost lăsate să evolueze liber, fără o direcționare precisă. Ocazional, ele primeau câte un „impuls” prin felurite tipuri de hibridizări extraterestre, care se dovedeau a fi mai mult sau mai puțin fericite. Complexitatea ADN-ului ființelor ENK era mare, însă neexistând o coordonare sau o direcționare calitativă, ramura K a evoluat mai greu, doar prin proprie experiență.

Atunci când distrugerea continentului atlant a devenit iminentă și nu se mai putea face nimic, înțelepții și o mică parte a clasei nobililor învățați au părăsit zona, fie îndreptându-se spre alte sisteme stelare cu care Atlantida avea legături comerciale și diplomatice strânse, fie retrăgându-se în Shamballa, pentru a ajuta omenirea de la acel nivel, ori migrând spre câteva zone ale planetei, mai ales către Egipt, America de Sud sau zonele de est și de nord ale Europei. În perioada scufundării Atlantidei, o mare parte din populație s-a retras în interiorul Pământului, mai ales datorită deciziei de a

lăsa ramurii ENK libertatea de a evolua liber. La început, acolo au fost doar ființe ENL, dar mai apoi, în decursul miilor de ani ce au urmat, „cavitatea” interioară a planetei s-a populat și cu ființe ENK; primii care s-au retras acolo au fost „semizeii”, iar apoi, gradat, au venit și ființele ENK ce au evoluat suficient de mult.

Ceea ce am remarcat și mi s-a părut interesant, a fost faptul că atlanții care au rămas pe Pământ nu s-au deplasat în alte zone folosind mijloace de transport; ei nici nu au călătorit cu vase pe apă, nici nu au zburat cu aparatele lor performante. Ceea ce s-a petrecut în acele ultime săptămâni și zile dinaintea distrugerii finale, a fost de fapt o trecere prin planul eteric, pe uscat. De exemplu, ei au ajuns în Egipt mergând pe uscat, după ce au trecut mai întâi în planul eteric, iar apoi au revenit în planul fizic atunci când au ajuns în ceea ce se numea Khem, Țara Pământului Negru din nordul Africii, adică Egiptul de mai târziu.

Centre și linii inițiatice

Odată cu scufundarea Atlantidei, frecvența generală de vibrație a planetei noastre a înregistrat o dramatică prăbușire; tocmai de aceea a fost neapărat necesară implementarea unor linii spirituale și a unor învățături superioare în rândul populațiilor de ființe ENK, ce rămăseseră majoritare pe suprafața Pământului, astfel încât evoluția umanității să nu fie blocată.

Prin urmare, fiecare civilizație sau grup de civilizații, împreună cu atlanții, și-au asumat ceva în această direcție. Până atunci, multe dintre civilizațiile Alianței care au luat parte la procesul de formare a rasei umane au implementat în ADN-ul de bază, conceput de cele mai avansate dintre ele, propriul lor ADN sau influență genetică. Ele au urmărit un anumit timp dezvoltarea acelor caracteristici în ființele umane, iar apoi – atunci când au considerat că și-au încheiat misiunea – s-au

retras din zona de influență ce le-a fost repartizată pe Pământ, în special după Marele Consiliu Planetar din 26.000 î.Hr.

După distrugerea Atlantidei însă, a fost pentru prima dată când civilizațiile din fruntea Alianței Galactice, având ca for central Shamballa, au cerut ajutor pentru a demara colaborări cu alte civilizații din galaxie și pentru a acționa pe Pământ în vederea refacerii măcar în parte a ceea ce s-a pierdut în cataclismul planetar și cel atlant, din punctul de vedere al cunoașterii, spiritualității, științei și tehnologiei.

Din cele văzute pe ecranul holografic, mi-am dat seama că acțiunea lor a fost rapidă și eficientă. Am observat că implementarea liniilor spirituale și a învățăturilor în acea perioadă a trebuit să fie realizată *în mod direct*. Varianta de până la distrugerea Atlantidei, când regele sau înțeleptul transmitea poporului felurite noțiuni și inițieri, nu mai era valabilă, căci după retragerea aproape completă a ființelor ENL, populația era formată din ființe ENK, iar acestea începuseră deja să se împartă în categorii diferite de gândire și acțiune.

Oamenii aveau nevoie nu numai de linii regale, ci și de linii de înțelepciune, de căi spirituale, care să fie separate de regalitate. Ca urmare, după distrugerea Atlantidei acele învățături au trebuit să fie oferite, mai ales la început, chiar de către ființele atlante și extraterestre înțelepte care veneau printre oameni și îi inițiau în diferite domenii ale științei și spiritualității. Am văzut în acele imagini cum ele aduceau acea cunoaștere, la început în mijlocul unor mici grupuri, apoi în școlile inițiatice formate și, în cele din urmă, în sisteme mai complexe de predare, care implicau elemente de tehnologie superioară. Astfel, au fost formate unele „vârfuri” în rândul ființelor ENK, ce au propagat mai apoi din ce în ce mai mult acea cunoaștere în rândul populațiilor mai largi de oameni, dând naștere unor linealogii și sisteme de gândire superioare.

Importanța ramurii ENK

Treptat, urmărind acele imagini, am început să-mi dau seama cu uimire că de fapt ramura K prezenta un interes major pentru toate acele civilizații extraterestre. A fost uimitor și chiar inexplicabil pentru mine, să constat că cea mai „năpăstuită” ramură de dezvoltare a ADN-ului ființei umane a putut să nască un așa mare interes din punctul de vedere al dezvoltării genetice. Așa după cum am spus, încă de la începuturi ființele ENK au fost lăsate să evolueze oarecum singure, prin proprie experiență, adică în cazul lor nu s-a intervenit masiv, așa cum s-a petrecut în cazul ființelor ENL care au fost constant rafinate, îmbogățite cu frecvente noi și cizelate la nivel de ADN.

Motivul principal a stat într-un anumit fel de „rigiditate” a manipulării genetice a acestei ramuri. Ramura K era foarte mobilă în diferite tipuri de încrucișări, dar nu era prea evoluată. Prin contrast cu „maleabilitatea” genetică a ramurii ENL, ramura ENK nu avea capacitatea de a suporta frecvente înalte în macromolecula de ADN, ceea ce a determinat o evoluție lentă în cazul ei, mai ales că nu a fost ajutată de „impulsuri” exterioare, în fața uimirii mele justificate, bărbatul din Apellos mi-a explicat că, la baza unei astfel de decizii în legătură cu ființele ENK a stat un argument foarte interesant. Civilizațiile extraterestre din Alianță deveniseră foarte interesate de gena ENK datorită vitalității deosebite pe care aceasta o manifesta prin specificul structurii ADN-ului ramurii ei. Ramura ENK păstrase și chiar dezvoltase o energie vitală intrinsecă ființei, care o făcea foarte productivă, rezistentă și stabilă. Nu întâmplător majoritatea ființelor umane de pe suprafața Pământului erau la acea vreme ființe ENK, ceea ce este adevărat și în ziua de azi. Ele se integrau cel mai bine în biosfera Pământului și rezonau în mod eficient cu aceasta.

La un anumit moment al evoluției, chiar dacă rafinamentul și nivelul de conștiință nu este prea mare, latura vitală contează enorm, deoarece ea furnizează „combustibilul” necesar continuității genei, fără ca ea să decadă repede. Vitalitatea este

un „regenerator” și totodată un „condensator” de energie pentru ființa care evoluează. În cazul ramurii K, ea a oferit ADN-ului posibilitatea de a realiza numeroase combinații interatomice în chiar interiorul macromoleculei. Aceasta o făcea să devină un câmp fertil pentru posibile combinații cu alte tipuri de ADN, dar având în plus o mare energie vitală.

Totuși, nu toate ființele ENK se aflau la un nivel primitiv pe linia evoluției. Unele dintre ele fuseseră hibridizate cu un ADN superior, cel mai adesea cu cel al unor ființe ENL, dar și cu ființe extraterestre. Chiar dacă rezultatele nu au fost de la început „spectaculoase”, totuși în timp modificările genetice s-au transmis și, cel puțin pe anumite linii de influență și în anumite zone, ființele ENK au devenit foarte puternice, radiante, carismatice și înzestrate chiar cu puteri paranormale.

Așa după cum am spus, legendele și miturile – care de fapt ne vorbesc despre evenimente extraordinare ce s-au petrecut în realitate – se referă la astfel de ființe ca fiind „semizei”, adică ființe umane înzestrate cu capacități deosebite, mult superioare ființelor ENK obișnuite. Existau de asemenea și niveluri „intermediare” de dezvoltare, dar cele mai multe ființe ENK se aflau la un nivel incipient de evoluție.

Deoarece ființele ENK erau răspândite pe tot globul, nivelul lor de conștiință diferea de asemenea foarte mult. Am văzut, de pildă, comunități mici de ființe ENK superioare trăind foarte aproape de comunități de ființe ENK primitive, întocmai cum în orașele noastre întâlnim felurite categorii de ființe, de la academicieni la cerșetori, ori orașe dezvoltate lângă triburi primitive, trăind în aceeași arie sau zonă a Pământului.

Reformarea civilizației umane

Așa după cum am spus, după cataclismul Atlantidei cunoașterea a început să fie împărtășită oamenilor în diferite părți ale globului. Atunci au început să apară medicina, cunoștințele astrologice, alchimia, precum și alte științe remarcabile, ce nu erau cunoscute înainte în rândul ființelor

ENK. Am văzut – într-o derulare sintetică și exemplară de imagini – felul în care ele au fost implementate încetul cu încetul, pentru a permite conștiinței mai rigide a ființelor ENK să asimileze totul în mod corect și să folosească acea zestre mai departe în mod eficient. Multe cunoștințe au fost dăruite prin mituri și legende și multe evenimente celeste au fost exprimat prin povestiri în care se vorbea de „zei" și de „zeițe".

Până atunci, cunoașterea reprezenta un tot unitar, căci, din câte mi-am dat seama, totul făcea parte din cunoașterea esențială spirituală. Însă după dispariția Atlantidei a fost necesar ca aceste domenii să se segmenteze și să se explice pe înțelesul ramurii ENK, pentru a fi mai aproape de specificul lor: unii aveau tendința să studieze, alții să se dedice artei, iar putini dintre ei să abordeze științele ezoterice. Tocmai de aceea înțelepții atlanți împreună cu cei ce reprezentau o parte dintre civilizațiile extraterestre ale Alianței și-au asumat, fiecare pe frecvența lor specifică de vibrație, câte un domeniu, pentru a-l implementa în cunoașterea oamenilor, adică a ființelor ENK.

Toți marii „zei" ce au urmat în tradiția antică a Egiptului (Thoth, Ra etc.) au reprezentat continuatori ai acestei ramuri spirituale de reformare a civilizației umane, de susținere spirituală a ei. De altfel, prima civilizație antică ce a contat realmente în evoluția ființelor ENK a fost civilizația egipteană. Puținele ființe superioare ENL care au rămas după căderea Atlantidei și care au cerut ajutor ființelor extraterestre avansate, au trebuit să mențină legătura cu acestea și au construit imensele piramide ce dăinuie și astăzi. Pentru că, în realitate, cele trei mari piramide din Egipt chiar asta sunt: *centre de comunicare subtilă* și nicidecum varianta susținută de unii istorici, egiptologi și oameni de știință contemporani, care se referă la ele ca fiind „construcții megalomanice" ce au servit unui singur scop: înmormântarea faraonului. Putini dintre ei au curajul să afirme că atlanții „refugiați" în Egipt și în alte locuri de pe Pământ, cum ar fi America Centrală și de Sud, zona estică din Europa și chiar China, au fost ajutați de anumite civilizații extraterestre avansate în proiectarea și realizarea acestor piramide, așa după cum voi descrie mai târziu.

La acea vreme, navele siriusiene mari, sferice, nu mai erau demult pe cer. Așa după cum mi s-a arătat fugitiv, prezența navelor pe cer a fost continuă până pe la 350.000 î.Hr., apoi ocazională până pe la 330.000 î.Hr. Și foarte rară până într-o perioadă pe care am estimat-o cam la 130.000 Î.Hr. Pe atunci, în sudul Africii exista deja o civilizație dezvoltată, care cuprindea un număr foarte mare de ființe ENL. După aceea, în timpul înfloririi civilizației lemuriene în Pacific, pe cer a apărut o altă navă siriusiană, de asemenea uriașă, dar nu am văzut detalii despre ea. Pe bolta cerească am văzut însă că era însoțită de câteva alte tipuri de nave extraterestre de mari proporții, totuși mai mici decât nava siriusiană. Mi s-a arătat că, mult mai târziu, o parte dintre navele extraterestre aveau să joace un rol important în istoria civilizației egiptene, ajutând la construcția piramidelor și a altor temple mărețe, după scufundarea Atlantidei.

Cap. 13 – CONSTRUCȚIA PIRAMIDELOR DIN EGIPT

Controversele pe marginea vechimii piramidelor de pe platoul Giza, de lângă Cairo, aproape că nu își au rostul. Orice om cu ceva bun simt și inteligență, precum și cu o minimă cunoaștere își poate da seama că varianta „clasică” ce atribuie marilor piramide din Egipt o vechime de aproximativ 4.500 de ani, susținută de arheologii și egiptologii contemporani, este hilară. La aceasta se adaugă și ideea stupidă că acele edificii colosale au fost construite pentru a ține loc de mormânt pentru faraonul în timpul căruia au fost ridicate.

Adevărata vârstă a
Marilor piramide din Egipt

Legat de aceasta, un fapt este cert: modul în care cele trei piramide au fost construite nu are absolut nicio legătură cu „viziunea academică” din prezent. Nicio persoană care are o anumită cultură și inteligență nu ar putea „înghiți” varianta agreată de unii egiptologi și arheologi contemporani despre originea piramidelor și cu atât mai puțin despre cea a Sfinxului, care este complet ocultată pentru știința modernă. Există atât de multe semne de întrebare, aspecte nerezolvate și elemente misterioase în legătură cu aceste construcții grandioase, încât nici nu merită să le mai menționez aici.

Această „dramă” a adevărului ocultat, de multe ori ridicolă prin modul îndârjit în care este susținută de știința din zilele noastre, își are rădăcinile în incapacitatea istoricilor, arheologilor și a egiptologilor de a crede că istoria omenirii poate să fie diferită de felul în care ei au prezentat-o lumii întregi. De pildă, porțiuni uriașe din această istorie, cum ar fi existența Atlantidei și decăderea ei, au fost excluse în baza faptului că ele nu pot fi decât „legende”. Cu toate acestea, „episodul Atlantida” din istoria omenirii a fost unul dintre cele mai importante, deoarece dispariția marii insule a influențat în mod radical situația umanității și chiar a întregii planete. La aceasta s-a adăugat de asemenea retragerea în planul eteric a tărâmului Shambalei acum aproximativ 27.500 de ani. Dispariția acestor doi poli esențiali ai cunoașterii și evoluției vieții pe Pământ a influențat dramatic cursul dezvoltării umanității.

Putem vorbi despre foarte multe contraargumente și elemente care demonstrează falsitatea ideilor „ortodoxe” despre vechimea piramidelor din Egipt și despre modul în care ele au fost construite, dar nu cred că este cazul să fie prezentate aici. Cititorul interesat poate, cu o minimă cercetare, să descopere singur și să se amuze apoi de naivitatea

și superficialitatea opiniilor exprimate de o anumită „zonă” a oamenilor de știință.

Interesant este că multe persoane cu anumite calități de percepție extrasenzorială și cu înzestrări deosebite au menționat cu totul altceva despre aceste construcții extraordinare, decât varianta științifică acceptată în mod tacit. Unele elemente care au fost descrise de acești autori corespund cu realitatea înregistrărilor akashice la care am avut acces, dar altele sunt prezentate inexact sau sunt omise.

Există chiar un consens printre cei care admit că piramidele reprezintă altceva decât se afirmă în mod obișnuit; ideea comună se referă la faptul că ele au fost construite de o civilizație extraterestră, ceea ce nu este departe de adevăr. În general vorbind, există mult mai multe mistere care au fost observate în legătură cu marile piramide construite în diferite regiuni ale Pământului, decât explicații sau relatări despre cine sau cum le-au construit. De multe ori explicațiile de această natură reprezintă un amestec între adevăr și închipuire, dar există și o categorie specială a lor, ce provine mai ales de la egiptologi, arheologi și oameni de știință, în care ele sunt complet eronate.

Dacă ne referim la complexul arhitectonic de lângă Cairo, dar mai ales la Marea Piramidă, datarea corectă a construcției este în urmă cu aproximativ 13.500 de ani. Nu a fost prea greu să aflu această „vârstă” din „jocul” frecvențelor, mai ales că deja aveam ceva experiență în această direcție; am remarcat totuși o „mișcare” a informației, ca un fel de „agitație” pentru acea perioadă, care la început m-a derutat puțin. Vechimea piramidelor nu este o noutate, căci mulți autori și clarvăzători au menționat acele timpuri ca fiind perioada în care a fost construită Marea Piramidă.

Așadar, pentru cei care sunt în temă, părerea egiptologilor și arheologilor contemporani nu are nicio legătură cu realitatea. De altfel, întreaga lor concepție despre ceea ce înseamnă piramidele, cine le-a construit și mai ales cum au fost ele ridicate este complet eronată. Atât imaginile pe care le-am văzut, cât și calculele rezultate din frecvențele pe care le

percepeam mi-au arătat cât se poate de clar că cele trei piramide de pe platoul Giza au fost construite imediat după scufundarea Atlantidei, deci acum aproximativ 13.500 de ani.

Invazia rasei reptiliene
În sistemul nostru solar

Vechimea complexului arhitectonic de lângă Cairo nu m-a mirat, deoarece știam demult că el nu putea fi de dată „recentă”. Însă adevărata surpriză a venit atunci când imaginile mi-au arătat că, de fapt, construcția piramidelor pe planeta noastră a început în urmă cu aproximativ 100.000 de ani. Acel context merită o scurtă prezentare, deoarece oferă o viziune mai largă și mai pertinentă asupra felului în care piramidele au fost ridicate pe Pământ, asupra adevăraților ei constructori, precum și asupra motivației principale care a determinat realizarea acelor construcții colosale. Eu am ajuns să văd și să înțeleg aceste aspecte deoarece m-am focalizat asupra construcției piramidelor. Știam deja că cele trei piramide de pe platoul Giza de lângă Cairo nu au fost nicidecum primele piramide construite pe planeta noastră, astfel încât am dorit să știu ce anume a determinat construcția – cu o știință și o precizie de neegalat în prezent – a acestor colosale edificii.

La început mi s-a sugerat prin imagini că, la un moment dat, construcția piramidelor pe Pământ a devenit o necesitate. Am văzut astfel inițierea fragmentată a unor astfel de construcții în diferite puncte de pe glob și legături schematice între acestea și spațiul cosmic. Vedeam anumite direcții, simboluri și forme geometrice pe care nu le puteam înțelege.

Apoi, într-o succesiune logică, imaginile au arătat constituția unei ființe extraterestre cu trăsături reptiliene. A fost o prezentare rapidă, dar complexă, din mai multe unghiuri, cu foarte multe date și simboluri adiacente, care aveau o mare dinamicitate în cadrul hologramei. Apoi conținutul imaginilor s-a schimbat, arătându-mi instantanee scurte, dar precise a

câtorva tipuri de nave cosmice, care în general aveau o formă alungită. Unul dintre tipuri, însă, avea forma rotundă, clasică, a OZN-urilor prezentate în literatura de specialitate. Apoi holograma s-a „divizat”, în sensul că imaginea ființei reptiliene a apărut în colțul din stânga-jos al hologramei, iar restul a fost umplut de imaginea unei imense flote de nave asemănătoare cu cele amintite mai sus, plus altele mult mai mari ca dimensiuni. Imaginile erau foarte dinamice, realizând zoom-uri de aproape și de la depărtare, în funcție de ideile care doream să fie subliniate. Deplasarea flotei a fost anexată imaginii Sistemului nostru Solar, pe care l-am recunoscut în special după imaginea planetei Saturn și a petei roșii de pe Jupiter.

Mi se arăta astfel într-un mod simplu că reptilienii se îndreptau cu flota lor cosmică spre Sistemul nostru Solar. Sentimentul și emoția resimțite la acel impact vizual a fost înfiorător, deoarece nu era doar o simplă vizualizare, ci se crea de asemenea o legătură cu starea momentului, a contextului respectiv. În fața amenințării, cele mai importante și evoluate civilizații extraterestre din Alianța Galactică – ce supravegheau planeta noastră pentru ca planul evoluției genetice a ființei umane pe Pământ să se desfășoare în bune condiții – au hotărât să apere planeta noastră și proiectul la care au lucrat până atunci cu multă migală. Am fost uluit să observ din sinteza imaginilor că până și în această acțiune radicală, civilizațiile extraterestre avansate care aveau responsabilitatea „laboratorului” de pe planeta noastră au acționat în așa fel, încât ființele umane să poată evolua chiar și în acele condiții. Pentru aceasta, siriusienii originali au decis introducerea pe Pământ a unei tehnologii avansate, care să contracareze asaltul reptilienilor.

Tehnologia marilor rezonatori

Așa după cum am perceput cu aproximație, acele evenimente pe care le-am urmărit în sinteză pe ecranul holografic s-au petrecut în urmă cu 100.000 – 108.000 de ani.

În acele timpuri, ființele ENL erau în plină înflorire creatoare, astfel că accesul la tehnologia siriusiană și a civilizațiilor extraterestre avansate care habitau atunci pe Pământ era mai facil, datorită faptului că ramura ENL avea deja un nivel rafinat de conștiință și de înțelegere.

Tehnologia marilor rezonatori se referea la construcția unor edificii enorme în diverse puncte de pe glob, care să fie precum niște „faruri” de energie subtilă elevată, ce aveau capacitatea să inducă gradat modificări importante la nivelul ADN-ului ființelor umane, prin rezonanța lui cu acele energii. Pe moment am înțeles și am apreciat mult ideea, dar mai apoi m-am întrebat: „De ce siriusienii sau chiar Alianța pe care ei o formau cu alte civilizații extraterestre avansate nu i-au „interzis” pe reptilieni aici, pe Pământ, sau chiar în galaxie, cu tot răul pe care ei îl fac?” Mă gândeam că aceasta nu ar fi fost prea dificil pentru ei.

Atunci, în câteva flash-uri de imagini foarte inteligent grupate am realizat că, chiar dacă implicarea reptilienilor malefici a fost teribilă, totuși la o înțelegere globală ei și-au avut *rolul* lor în toate acele evenimente. Mi s-a arătat astfel că intervenția lor a fost de fapt o *necesitate*, pentru că în cele din urmă ea a condus la o „specializare” așa de mare a ADN-ului ființei umane, așa de dură și apropiată de planul fizic, încât a dat posibilitatea încarnării în acest plan a unui mare număr de ființe din planul astral, care altfel nu ar fi avut nivelul necesar pentru a se naște în corpuri fizice mai elevate.

Am înțeles, așadar, că planul creării unei ființe umane cu un ADN foarte complex avea în vedere, printre altele, crearea unor posibilități mai mari pentru anumite suflete din planul astral pentru a evolua prin încarnare, deoarece ele aveau nevoie să *înțeleagă* sensul experiențelor lor și să le fructifice în conformitate cu karma individuală. Aceasta nu se putea face decât prin încarnare în corpuri fizice cu frecvente foarte „specializate”, adică foarte concrete, deoarece acele suflete nu se puteau naște altfel, din cauza limitărilor de ordin karmic pe care le aveau. Ele își puteau continua astfel evoluția numai dacă s-ar fi născut într-un corp foarte „concret”, care le-ar fi

oferit posibilitatea trecerii prin anumite situații de criză existențială, astfel încât să înțeleagă necesitatea corijării modului în care își duc existența.

Faptul că ADN-ul uman era foarte „specializat” și „separat” pe multe ramuri și direcții diferite de dezvoltare și evoluție a contribuit de asemenea la nașterea unei diversități de suflete și entități din planul astral, ce corespundeau unei palete largi de frecvente de vibrație și tocmai de aceea omenirea începea să apară ca un „evantai multicolor” de astfel de frecvente și tendințe, care o făcea să fie denumită „pepinieră”.

Pe de altă parte, reptilienii nu puteau controla toată populația planetei, ci doar acele ființe care rezonau cu ei, care aveau în ADN-ul lor măcar într-o anumită măsură influența și energia specific reptiliană. Unele dintre aceste influențe erau mai dure, iar ființele respective deveneau acoliții lor; altele erau mai puțin dure și atunci se ducea o luptă intensă pentru subcoordonarea totală a acelor ființe. De fapt, reptilienii doreau să suprime restul populației, pentru a cuceri astfel întreaga planetă. Ei aveau un nivel tehnologic destul de avansat, astfel încât au creat o „rețea mentală de frecvente inferioare”, ca un fel de cușcă ce putea influența într-o anumită măsura chiar și ființele care nu rezonau cu ei. Acest aspect este valabil și în zilele noastre, cu anumite corecții. Permițând introducerea tehnologiei marilor rezonatori, adică a construcțiilor gigantice pe Pământ, Alianța a dat un nou impuls și un ajutor concret ființelor umane atât pentru a evolua, cât și pentru a folosi acele edificii în scopuri de apărare. Marii rezonatori sunt de fapt, în marea lor majoritate, *piramidele* și *ziguratele* pe care le putem admira în zilele noastre, în zone precis aliniate de pe Pământ. Realizarea acestor construcții extraordinare era totodată un ajutor în plus pentru viitorul spiritual al omenirii, căci după retragerea Shambalei și după scufundarea Atlantidei, pe suprafața planetei trebuiau să existe centre care să susțină măcar într-o anumită măsură lumina și spiritualitatea din trecut.

Însă piramidele au fost construite și până atunci, în perioade mult mai vechi ale omenirii, în primul rând din

necesitatea de a păstra legătura la distanțe foarte mari cu „zeii”, adică cu civilizațiile extraterestre care au avut un rol determinant în evoluția ADN-ului rasei umane pe Pământ. În cazul unor astfel de construcții gigantice, acest lucru era posibil, deoarece în realitate *piramidele sunt niște emițătoare telepatice foarte puternice de energie subtilă și informație*.

În al doilea rând, construcția lor a devenit necesară în acele vremuri pentru că piramidele creează constant o *rafinare a energiilor subtile emoționale ale ființelor umane*. Aceasta era de un mare ajutor, mai ales în acel context de demult, în care tensiunile și războaiele atinseseră cote înalte, datorită influenței nefaste a reptilienilor malefici. Prin urmare, egregorul ființelor umane și câmpul lor mental specific trebuia susținut și ajutat să evolueze în continuare și tocmai de aceea una dintre metodele principale pentru a realiza aceasta a fost introducerea tehnologiei și cunoașterii construcției extrem de elaborate și dificile a piramidelor, ca *fiind mari rezonatori de energii benefice în Univers*.

Rolul complex al piramidelor

De-a lungul zecilor de mii de ani, scopul construirii piramidelor nu s-a schimbat, astfel încât chiar și mult mai aproape de noi, adică după căderea Atlantidei, ele îndeplineau același rol fundamental. Mai mult, mi s-a arătat că marii preoți și faraonii din acele timpuri știau că energia imensă a piramidei poate fi folosită pentru a facilita călătoria eterică sau astrală conștientă a corpului lor subtil la distanțe foarte mari în galaxie, la „zeii” pe care ei îi adorau.

Astfel de edificii megalitice nu erau însă numai un conglomerat de pietre, oricât de complex ar fi fost ele dispuse și aranjate. Numele de „mari rezonatori” se justifică prin faptul că în interiorul lor erau proiectate anumite încăperi și culoare, în care erau dispuse felurite aparate de o mare complexitate, bazate mai ales pe tehnologia cristalelor. Mi s-au arătat în imagini cât se poate de elocvente interioarele unor astfel de

încăperi, veritabile camere de comandă, situate uneori în partea de sus, alteori în cea de jos a piramidelor.

Prin forma lor caracteristică, piramidele sunt niște amplificatori de energie subtilă extraordinar de puternici, astfel încât energiile subtile emise de aparatele sofisticate din interiorul lor și de cristale erau amplificate foarte mult și transmise în spațiu către o țintă bine definită. Pe de altă parte, piramidele mai aveau rolul de a susține frecvențele benefice pe o arie largă din jurul lor, pentru ca ființele umane să nu decadă sub influența factorilor externi ostili.

După întărirea Alianței civilizațiilor extraterestre benefice și permisiunea siriusienilor de a introduce a această tehnologie pe Pământ, s-a început construcția marilor piramide. Civilizațiile extraterestre care făceau parte din Alianță și aveau fiecare sub observare câte un teritoriu pe planeta noastră au realizat un plan coerent și corelat de ridicare a acestor edificii, respectând influențele subtile energetice ale Pământului, zonele semnificative de intersecție a unor fluxuri magnetice ale sale, precum și corespondența cu anumite zone ale galaxiei, astfel încât aceste construcții megalitice să nu fie realizate aleator, ci doar în anumite puncte precise pe suprafața planetei. Deși forma generală a piramidelor este aceeași, totuși ele au caracteristicile lor proprii, în funcție de zona în care au fost construite, de natura ADN-ului ființelor umane din acea zonă și de particularitățile civilizației extraterestre considerată „guvernatoarea” acelui teritoriu. De pildă, mi s-a arătat că piramidele din Atlantida erau foarte complexe, deoarece înglobau cunoașterea și stilul mai multor civilizații extraterestre. Mai apoi, după scufundarea marelui continent, piramidele care au fost construite în diferite zone de pe glob au reflectat stilul doar a câte uneia dintre acele civilizații extraterestre. De exemplu, cele trei piramide de pe platoul Giza sunt specifice siriusienilor originali din sistemul Sirius A, chiar dacă în realitate ele au fost construite în planul fizic prin participarea unei civilizații siriusiene derivată din cea originală și localizată în Centura lui Orion.

Piramidele din America Centrală, cele în trepte, au însă amprenta directă a civilizațiilor siriusiene din Centura Orion. Lucrurile aici sunt totuși ceva mai complicate, datorită intervenției reptilienilor și acoliților lor. Aztecii au trecut prin faze succesive, după câte am putut să văd: o fază inițială în care rezonanța lor era „sănătoasă” și pură și o a doua fază, în care au fost „alterați” de influența nefastă a „micilor cenușii”, o civilizație degenerativă, preluată mai demult de către civilizația reptiliană cotropitoare. Aceasta a făcut ca destinația reală a piramidelor să fie convertită spre scopuri rele.

Pe de altă parte, templele din India, care au dimensiuni ceva mai reduse, dar seamănă cu piramidele – fiind însă mai înguste la bază și mai „țuguiate” la vârf – au o descendență pleiadiană. Din câte mi-am putut da seama, numeroasele detalii, încrustații și rotunjiri din construcția lor reprezintă ceva specific civilizației pleiadiene. Am recunoscut această caracteristică și la navele pleiadiene, pe care le-am văzut în proiecțiile holografice.

Proiectarea marilor piramide

Vizionând analiza comparativă ce îmi era oferită pe ecranul holografic, am dorit cu putere să văd cum anume se concepea și se proiecta o mare piramidă, precum și care erau soluțiile tehnologice excepționale de realizare a unei astfel de construcții. Evident, nu mă așteptam să văd ceva de genul proiectării la planșetă, cu rigla, compasul și creionul și nici măcar în fața unui computer, utilizând diverse programe specializate pentru aceasta.

Mă pasiona însă mult procesul gândirii și conceperii proiectului, mai ales prin prisma tehnologiei avansate a unei civilizații extraterestre, deoarece nu îmi imaginam că un astfel de proiect grandios și incredibil de sofisticat, cum este proiectarea unei mari piramide, este ceva comun și ușor de realizat. O dovadă în acest sens este faptul că, la nivelul cunoștințelor și posibilităților tehnologice pe care oamenii de

știință și inginerii din ziua de azi le au la dispoziție, ei nu pot totuși proiecta și ridica o astfel de construcție gigantică; dificultățile de proiectare și mai ales de realizare concretă ce ar apărea de aici ar fi insurmontabile pentru ei.

Imediat ce am manifestat acea dorință, șirul analizei sintetice s-a întrerupt și mi s-a arătat o hartă cu sudul Egiptului. Apoi imaginea s-a schimbat brusc și am văzut un grup de șase ființe, patru dintre ele extraterestre și două pământene, reunite într-o sală de mari dimensiuni, posibil chiar în interiorul unei nave. Trei dintre cele patru ființe extraterestre erau siriusiene, căci le-am recunoscut după statura lor înaltă – mai mult de doi metri și jumătate – culoarea alb-sidefată a pielii și craniul ușor prelungit spre în spate; a patra ființă extraterestră aparținea unei rase necunoscute mie, având pielea foarte albă, părul argintiu și ochii de culoare violet. După cum am perceput telepatic, cele două ființe pământene proveneau din Atlantida. Toți stăteau în picioare, în jurul unei holograme imense de culoare albastră, ce înfățișa o piramidă, situată în mijlocul acelei Săli. Holograma era învelită de o lumină „lăptoasă”, iar muchiile piramidei străluceau discret în alb.

Fiecare ființă din acea sală intervenea prin mișcări ale mâinii în hologramă, modificând sau adăugând elemente. Simultan vedeam foarte multe informații pe marginea hologramei, simboluri, forme și reprezentări secundare care se mișcau și se schimbau continuu. Totul era dinamic, activ și totodată plin de sens și coerență. Simțeam dincolo de orice îndoială că ceea ce vedeam, ca sinteză a proiectării unei mari piramide, reprezenta o lucrare foarte adânc fundamentată în legile și principiile cosmice, având doar periferic de a face cu calculele structurii ei fizice. Așa după cum aveam să înțeleg curând, aceste calcule rezultau direct din structura subtilă a piramidei și tocmai de aceea ele erau perfecte, deoarece construcția edificiului nu se rezuma doar la elementele lui fizice, adică la blocurile de piatră, ci în primul rând la elementele subtil-energetice și de integrare corectă într-o structură mult mai vastă, cosmică.

Dacă le vom considera la nivel de principiu, aceste concluzii sunt foarte importante, căci ele ne arată baza eronată pe care se sprijină oamenii de știință atunci când vor să înțeleagă misterele piramidelor. Printre altele, este greu de presupus și de crezut că oameni din Neolitic – deci acum vreo 4.500 de ani, după cum afirmă egiptologii – au proiectat, au trasat planurile, au coordonat și apoi au realizat construcția unor astfel de edificii colosale, iar inginerii și fizicienii contemporani nu sunt totuși capabili să o facă în prezent nici măcar cu ajutorul computerelor performante și a tehnologiei actuale de construcție.

Ei nu au înțeles încă faptul că există un sens bine determinat al manifestării lucrurilor în Creație, care întotdeauna vine de sus în jos. Calculele, rezultatele și mărimile din planul fizic, ce ajută la edificarea piramidei, derivă în mod firesc din proiectarea ei superioară în planul subtil eteric, pentru că ceea ce eu vedeam sintetizat în imaginea acelei holograme era de fapt proiectarea piramidei ce începea din planul eteric.

Așadar, nu era doar o simplă hologramă, ci, printr-o tehnologie pe care nu o înțeleg nici acum, ea permitea viziunea piramidei și proiectarea ei direct în planul eteric.

În această fază, piramida capătă sens și „forță interioară”, dar ea nu are încă legătură cu planul fizic. Toate calculele și rezultatele din acest plan sunt doar o consecință naturală a structurilor concepute la nivel eteric. Poate tocmai de aceea arhitecții și inginerii contemporani nu au deocamdată cunoașterea unui proiect așa de avansat, cum este construcția unei piramide de mari dimensiuni, pentru că la acest nivel de complexitate nu sunt suficiente doar calculele de rezistență și de structură, ci este necesară corelarea cu o bază energetică profundă, care să confere stabilitate și durabilitate proiectului. Prin urmare, mai întâi sunt necesare soluțiile de natură subtilă eterică, iar acestea generează mai apoi soluția concretă din planul fizic.

Diferențe majore de concepție

Mi-am dat seama, din imaginile ce îmi erau prezentate, că într-un astfel de proiect se pornește de la un fel de „astrologie stelară”, adică de la o anumită configurație stelară, având ca punct de referință locul în care urmează să fie construită piramida.

La nivelul înalt de conștiință și de înțelegere a legilor cosmice pe care îl au civilizațiile extraterestre avansate, problema construirii unor edificii grandioase implică o altfel de abordare, care este mult mai profundă și mai complexă decât cea cu care suntem noi obișnuiți pe Pământ, indiferent cât de uimitoare ar părea aceste construcții.

Marea problemă a unor astfel de construcții pământene, fie că vorbim despre mari și sofisticate hoteluri tip zgârie-nori sau despre alte genuri de clădiri, este *durabilitatea lor în timp*, care este mică. O rezistență de câteva sute de ani ar fi un record pentru construcțiile din epoca modernă, presupunând că ele nu vor fi supuse unor intemperii sau fenomene distructive majore ale naturii.

Și totuși, chiar și cu astfel de intemperii, care în anumite perioade au fost crunte, piramidele din Egipt dăinuiesc de mai bine de zece mii de ani, iar altele sunt chiar cu mult mai vechi, aproape de la începutul introducerii tehnologiei *marilor rezonatori*. Ce clădiri avem noi pe Pământ, despre care să putem spune că vor dăinui măcar o mie de ani? Prin însăși natura materialelor de construcție care sunt folosite, acestea sunt sortite perisabilității. Chiar dacă, atunci când sunt noi, ele arată impunătoare și frumoase, iar tehnologiile utilizate pentru amenajarea interioarelor par a fi sofisticate, în realitate toate acestea sunt foarte firave și au o viață scurtă: materialele nu au rezistență în timp, iar 99% din tehnologie se bazează pe electricitate, a cărei sursă poate să dispară sau să fie suspendată în orice moment.

Tehnologiile actuale, oricât de „uimitoare” ni s-ar părea, sunt totuși la un nivel incipient de dezvoltare, pentru că nu au depășit un stadiu elementar în concepție și gândire. În marea

lor majoritate ele depind una de cealaltă, iar asta slăbește forța de coeziune a ideii ce stă la baza lor. Saltul major de concepție în știința contemporană nu a fost încă realizat sau, mai bine zis, el nu a fost încă acceptat oficial pe „masa de larg consum” a populației.

Este destul de ușor să ridici schelete din bare de oțel ale unor clădiri grandioase și să faci izolații cu diferite materiale. Dar dacă cea mai mare companie de construcții din lume ar fi angajată să realizeze proiectarea și ridicarea unei mari piramide, de exemplu ca cea din Egipt, numai din blocuri de piatră, cel mai probabil ar abandona munca în doar câteva zile. Ar fi extraordinar să deținem tehnologia necesară pentru a asambla într-un mod coerent, la milimetru sau chiar la fracțiuni de milimetru o astfel de construcție, similară sau identică cu Marea Piramidă din Egipt, fără a mai vorbi despre munca de concepție și proiectare a ei.

Dar cum să proiecteze și să realizeze arhitecții și inginerii contemporani un colos asemănător, când ei nici în prezent nu au putut să afle sau să înțeleagă modul de construcție al Marii Piramide și nici structura ei interioară? Iar piramida din Egipt este relativ redusă ca mărime și complexitate față de ceea ce, de pildă, era odată Marea Piramidă din Atlantida.

Neputința științei arhitecturii și ingineriei construcțiilor contemporane vine din faptul că nu există înțelegerea superioară a ceea ce înseamnă forma, rezonanța energetică și susținerea ei în dimensiunile subtile ale Creației. O construcție magnifică, așa cum este o mare piramidă, implică un cumul de cunoștințe interdisciplinare, iar prin aceasta nu mă refer la arhitectură, rezistența materialelor, instalații, design interior etc.

Ceea ce vreau să subliniez, este că știința adevărată are o natură universală și implică de asemenea – pe lângă legile, ecuațiile și normele care o definesc – o altfel de cunoaștere, cum ar fi relațiile energetice subtile dintre corpurile cerești, impactul lor reciproc, semnificația ocultă a rezonanțelor care se dezvoltă în acest fel, modul în care ele pot fi folosite în timp, știința profundă a ciclurilor cosmice și altele, aspecte pe care

eu le-am văzut și înțeles din fragmentele ce mi-au fost prezentate pe ecranul holografic.

Mai mult, la proiectarea unei astfel de construcții sunt luate în vedere atât elementele generale macrocosmice, care asigură stabilitatea și durabilitatea ei în timp, cât și elementele microcosmice, evidențiate de rezonanța specifică a spațiului în care se realizează construcția, rezonanța generală a ADN-ului rasei de ființe ce vine în contact cu ea, dar și alte elemente specifice, cum ar fi scopul acelei construcții. Prin urmare, piramida fizică este concepută în relație cu toate aspecte principale ale ființei și ale realității care o înconjoară, dar mai ales cu cele de natură subtilă: rezonanța specifică a ADN-ului, stările psihomentale, localizarea geografică, influențele energiilor planetare și stelare, scopul atribuit acelei construcții și așa mai departe.

Configurația stelară specifică

Am văzut cum proiectarea piramidei de către acele ființe începea cu analiza hărții stelare a zonei din galaxie în care se afla Pământul. Apoi se realizau diverse legături între mai multe stele, pentru a găsi anumite combinații ce furnizau rezultate atât de natură spațială (prin structura configurației respective), cât și de natură temporală (perioade de timp sincronizate și durata lor precisă).

La fiecare mișcare sau la căutarea unei stele, în imensa hologramă apăreau o multitudine de informații anexate pe margini. Din cele ce vedeam, mi-am dat seama că piramidele sunt de mai multe feluri, având forme diferite, unghiuri diferite, fiind teșite sau ascuțite, cu patru sau mai multe fețe, în trepte sau netede și, bineînțeles, având scopuri diferite. Toate aceste caracteristici nu erau deloc întâmplătoare, ci corelate cu influențele energetice cosmice ale unei anumite configurații stelare, sub „patronajul” căreia o piramidă urma să fie construită.

Așa după cum am spus, piramida nu reprezintă doar o simplă construcție materială, ci înglobează o serie întreagă de aspecte subtile corelate și fiecare dintre acestea are o anumită afinitate cu o anumită frecvență de vibrație, cu o zonă geografică în particular, cu o stare psiho-mentală ce îi este specifică etc.

După ce ființele extraterestre au ales configurația stelară, am văzut cum în zona centrală a acelei configurații începe să se formeze treptat un „nor” energetic, care prindea din ce în ce mai mult contur, pe baza fiecărui nou element de construcție ce era creat sau ales de către acele ființe. Mai apoi am văzut cum în mijlocul acelui nor începeau să apară niște linii, care desemnau un spațiu precis și destul de complicat. Mi-am dat seama repede ca acela reprezenta interiorul piramidei.

Tehnologia care făcea posibilă realizarea acelui design – ce se corela foarte precis cu alte elemente, cum ar fi influxul energetic stelar – era uluitoare: alegerea configurației stelare determina apariția unei forme complicate în mijlocul ei, care reprezenta interiorul piramidei; structura schematică lua naștere pur și simplu din acordul cu rezonanțele energetice ce se manifestau în cadrul configurației stelare. Chiar mai uluitor decât aceasta a fost să observ că orice bloc de piatră, orice unghi folosit, orice spațiu creat și orice dimensiune care era aleasă, absolut toate se aflau în directă legătură cu ceva din respectiva configurație stelară. Nimic nu era pus la întâmplare sau în necunoștință de cauză; absolut totul era justificat de o extraordinară afinitate reciprocă, manifestată între piramidă și grupul de stele care a fost ales la momentul de început al construcției acelei piramide și care avea o configurație precisă.

Era o proiectare foarte complicată, realizată în totalitate în plan eteric. Așa după cum am spus, se începea de la nivelul structurii interioare a piramidei, care apărea gradat în centrul hologramei. Aceasta se suprapunea într-un anumit fel peste configurația stelară ce a fost aleasă, indicând toate zonele de corespondență prin foarte multe date și simboluri. Aproximativ în mijlocul ei, în punctul cel mai important de influență energetică al aranjamentului stelar, era proiectat spațiul sau

camera principală a piramidei. De exemplu, în cazul Marii Piramide din Egipt, acel spațiu ar corespunde Camerei Regelui. Se trecea apoi la camerele, galeriile și culoarele secundare, până se completa astfel și ultima nișă.

Proiectarea în plan eteric Și rezonanțele stelare specifice

În imaginile holografice pe care le vedeam, orice element structural al piramidei apărea ca urmare a rezonanței energetice create de configurația stelară specific, ce fusese stabilită pentru acea piramidă. De pildă, în cazul celor trei piramide de pe platoul Giza din Egipt, dimensiunile lor – chiar dacă sunt în armonie cu multe elemente și caracteristici specifice ale planetei noastre – sunt astfel concepute încât să respecte rapoartele corespunzătoare structurii geometrice a configurației stelare la momentul începerii construcției propriu-zise și cele corespunzătoare dimensiunilor pe care le au cele trei stele principale din Centura lui Orion (*Această informație coincide cu studiile unor cercetători contemporani, cum ar fi Robert Bauval, care în cartea sa „Misterul din Orion" arată fără dubiu că cele trei piramide de lângă Cairo sunt o replică fidelă a configurației stelare din Centura lui Orion. Bauval scrie: „Există o legătură între textele despre piramidă și piramida însăși, adică ceea ce textele ne spun este confirmat de arhitectură, iar eu am demonstrat acest fapt dincolo de orice îndoială." – n. ed.)*.

Chiar și acest simplu fapt ar fi suficient pentru a bloca orice tentativă de explicație „științifică" a cercetătorilor în ceea ce privește construcția celor trei piramide, căci, cum ar fi putut să știe vechii egipteni care sunt diametrele celor trei stele principale din Centură? Acest lucru este imposibil, dacă te limitezi la observarea cu vederea liberă a celor trei stele, care aparent reprezenta singura posibilitate pe care o aveau egiptenii din acele vremuri (*Aproximativ 2500 î.Hr., adică*

perioada avansată de egiptologi și de știința modernă pentru construcția piramidelor de pe platoul Giza. Totuși, în acea perioadă alinierea celor trei piramide cu stelele principale din Centura lui Orion nu mai era valabilă, dar ea corespunde pentru 11.500 î.Hr. – n. ed.), după presupunerile oamenilor de știință. Evident, într-un astfel de caz nu se poate face nicio diferență între ele. Și totuși, cele trei piramide respectă cu fidelitate și în mod proporțional atât dimensiunile celor trei stele ale Centurii lui Orion *(Cele trei stele din Centura lui Orion sunt: Alnitak (Zeta), Alnilam (Epsilon) si Mintaka (Delta) – n. ed.),* cât și poziționarea lor relativă în cadrul Centurii (*În cartea sa, Robert Bauval arată că cele trei piramide de pe platoul Giza din Egipt respectă poziționarea stelelor din Centura lui Orion, dar el nu spune și faptul că acestea redau fidel, proporțional vorbind, și diametrul celor trei stele – n. ed.)*. În felul acesta, fiecare linie și fiecare zonă a piramidei era în amănunt proiectată la scară, holografic și direct în planul eteric. Am primit atunci telepatic informația că, practic vorbind, conceperea și proiectarea doar în planul fizic a unei mari piramide este imposibilă sau ar fi sortită iremediabil eșecului, deoarece nu ar putea rezolva și corela în mod eficient imensitatea datelor necesare pentru ca acea construcție să fie viabilă și să reziste.

Calculele și metodele inginerești din planul fizic nu permit proiectarea piramidei după metodele obișnuite, cu formulele, tehnicile de calcul și cunoștințele actuale, decât până la o anumită etapă, dincolo de care apar probleme de nerezolvat. Aceasta se petrece deoarece parametrii incluși în construcția unei piramide sunt mult mai numeroși și adeseori necunoscuți inginerilor și oamenilor de știință contemporani. Tocmai de aceea, chiar dacă ar dori să înceapă proiectarea și realizarea unei astfel de construcții enorme, ei ar ajunge destul de repede la imposibilități de ordin tehnic și chiar conceptual, ceea ce ar face imposibilă construirea ei în continuare.

De pildă, pentru mulți dintre oamenii de știință și inginerii contemporani ar fi dificil de înțeles că piramidele reprezintă de fapt *centre de comunicare* foarte importante, racordate la

energia specifică a stelelor sau imenselor nave-mamă, care au fost alese să formeze o anumită configurație, pentru a împlini un anumit scop, de obicei de natură galactică.

Acest aspect este important, pentru că giganticele nave-mamă ale civilizațiilor foarte avansate tehnologic au adeseori dimensiuni planetare, iar misiunile lor sunt uneori de foarte lungă durată, de la câțiva ani până la câteva zeci de mii sau chiar sute de mii de ani. Prin urmare, piramidele erau folosite exact așa cum noi folosim în prezent centrele de comunicare, care implică emisia și recepția informației. Pentru distanțe foarte mari, cum sunt cele cosmice interstelare, emițătoarele trebuiau să fie și ele foarte mari și puternice; tocmai de aceea, piramidele erau folosite ca niște *emițătoare subtil-telepatice*.

24 de ani

Pe atunci, în zona unde azi se află cele trei mari piramide nu era deșert de nisip; practic, Sahara nu exista în acele timpuri. Dimpotrivă, în locul deșertului de astăzi am văzut o vegetație luxuriantă, cu râuri mari, ce se vărsau în Nil.

Mi s-a transmis telepatic cu claritate, în combinație cu „jocul” frecvențelor, că toată operațiunea de construire a complexului arhitectonic de lângă Cairo – incluzând și pregătirea platoului – a durat cam 24 de ani tereștri. La început am fost puțin mirat, deoarece îmi imaginam că, dată fiind tehnologia avansată a siriusienilor din Orion, construcția celor trei piramide putea să dureze mult mai puțin, însă aceea a fost fără îndoială o simplă evaluare a mea, făcută în necunoștință de cauză. În plus, nu s-a lucrat continuu, pentru că am văzut perioade în care situl era lipsit de prezenta extratereștrilor și a navelor lor. Mai apoi, urmărind uluit modul în care au fost construite cele trei piramide, am realizat că de fapt s-a lucrat într-un ritm destul de accelerat pentru cei 24 de ani și că, în alte condiții, construcția lor ar fi putut să dureze sute de ani, dacă nu mai mult.

S-a început cu pregătirea adecvată a locului pentru construcție, deoarece platoul era denivelat și acoperit cu pământ. Imaginile mi-au arătat o defrișare masivă în acea zonă și o nivelare a suprafeței, pentru crearea platoului solid de rocă. În zona respectivă erau multe nave de tipuri diferite, care stăteau nemișcate în aer, la o anumită înălțime, dispuse „pe straturi” sau niveluri. Unele dintre ele au realizat pregătirea platoului, utilizând o tehnologie bazată pe un fel de „fascicule” care nivelau zona. Așa cum vedeam eu acea operațiune, părea că aerul se ondulează sub nava care trecea peste o anumită zonă, iar în urma ei totul devenea cumva „aplatizat”, dar nu printr-o distrugere violentă, ci mai degrabă printr-un gen de lichefiere a rocilor și o absorbție adecvată.

Implicarea extraterestră În construcția piramidelor

Un aspect interesant pe care l-am remarcat urmărind acele imagini extraordinare a fost în legătură cu proveniența navelor și ființelor extraterestre, în acel context din trecutul foarte îndepărtat al omenirii, a vorbi despre apartenența lor „extraterestră” era ceva oarecum impropriu.

Navele și ființele respective proveneau într-adevăr de pe alte planete, dar ele se integraseră de mii de ani pe planeta noastră și conviețuiau cu ființele umane.

Prin urmare, nu veniseră pe Pământ doar pentru construcția celor trei mari piramide din Egipt, ci prezența lor era veche, încă din timpurile în care Atlantida avea o mare putere și influență economică și spirituală asupra tuturor celorlalte continente și chiar cu mult înainte de aceasta.

În Egipt, cele trei piramide au fost construite în principal de civilizații extraterestre *descendente* din civilizația siriusiană principală din sistemul Sirius A. Pe lângă reprezentanții acestora mi s-au arătat și alte nave aparținând unor civilizații diferite, care de asemenea au contribuit la construcția

piramidelor sau au asistat anumite etape ale acesteia. În total, am văzut participarea a patru civilizații extraterestre diferite, la care s-a adăugat prezența importantă a unor ființe înțelepte din Atlantida.

Ridicarea piramidelor a fost o muncă „de echipă”, în sensul că atlanții, cu navele lor specifice, lucrau împreună cu ființe extraterestre din mai multe civilizații, dar s-a urmat influența majoră a civilizațiilor siriusiene, căci așa după cum am spus, Marea Piramidă, precum și celelalte două piramide mai mici au fost construite „în stilul siriusian”.

În sit și în jurul lui vedeam un adevărat furnicar aerian de nave, care era extrem de bine organizat și precis. Fiecare navă „știa” exact ce avea de făcut și totul părea a fi perfect calculat și dirijat. Pe sol erau însă foarte puține ființe atlante și extraterestre, iar la o depărtare destul de mare în jurul acelei zone de construcție puteam vedea câțiva localnici, ființe umane ENK destul de primitive, care doar priveau la activitatea din sit. Totuși, în unele imagini care au urmat, am putut să văd o parte dintre acei băștinași care efectuau activități simple în cadrul sitului.

Eram foarte curios să văd modul real în care piramidele au fost construite, fără să mai pendulez între ipotezele și presupunerile care sunt vehiculate. De la început am înțeles că aceea a fost *opera exclusivă a navelor și tehnologiei atlante și extraterestre*, bazată în special pe energia cristalelor. Nici măcar nu se punea problema ca localnicii să facă ceva în privința construirii piramidelor, ori să aibă vreo inițiativă în acest sens. Distanța până la o astfel de posibilitate era asemănătoare cu cea dintre Soarele nostru și steaua Sirius. Din cele ce am văzut, localnicii erau ființe ENK dintr-o ramură inferioară, cu un nivel primitiv de trai. O astfel de lucrare ar fi fost absolut imposibilă pentru ei, în orice fază de realizare a sa, la nivelul rudimentar de trai și de cunoaștere la care se aflau.

Mi-am adus atunci aminte, fugitiv, de „viziunea” inginerilor, arheologilor și egiptologilor contemporani, care se pare că aveau mare încredere în posibilitățile „tehnice” ale vechilor egipteni, adică dalta, ciocanul și frânghia, plus scripeții,

buștenii și ceva piese din cupru, căci în viziunea lor acestea au fost uneltele principale cu care s-au construit și ridicat imensele și complexele piramide de pe platoul Giza.

Eu n-am văzut nici măcar una dintre aceste „unelte” în imaginile ce mi-au fost prezentate, dar chiar și dacă localnicii ar fi avut nenumărate astfel de obiecte, ele nu ar fi slujit la nimic. Mă îndoiesc că acele ființe ENK ar fi putut tăia și ciopli măcar un singur bloc de piatră, din milioanele care alcătuiesc cele trei piramide, nicidecum să le transporte pe distanțe așa de mari și apoi să le asambleze la milimetru, într-un tot unitar extrem de complex. Ca să nu mai vorbesc despre ideile constructive, de soluțiile inginerești uluitoare, de dimensiunile și greutatea unor blocuri de piatră și încă multe altele.

Este totuși adevărat că la un moment dat, în câteva imagini, am văzut unii băștinași chiar în incinta sitului, mișcându-se și realizând operații simple asupra unor blocuri de piatră din zona de depozitare, având câteva unelte și manipulând niște bare subțiri de metal, ori trasând semne colorate cu niște mănunchiuri din paie. Am primit atunci informația ca ei erau ghidați telepatic de unele dintre ființele înalte de pe platou, care erau îmbrăcate în alb-argintiu și pe care le vedeam mergând lent între diferite puncte ale construcției.

Construcția celor trei mari piramide De pe platoul Giza

Dincolo de toate aceste elemente de ordin general, în primul rând aș pune accentul pe *concepția și proiectarea piramidelor*. Acest aspect, ce nu a putut fi înțeles pe deplin nici până astăzi, este totuși atribuit unor ființe aproape primitive, la pachet cu ridicarea efectivă a coloșilor din piatră. Văzând complexitatea extraordinară a unor astfel de lucrări în imaginile holografice ce îmi erau prezentate, am fost uluit de lipsa de discernământ și chiar de logică – ca să nu mă exprim

altfel – cu care cercetătorii contemporani, în frunte cu egiptologi de renume, susțin „varianta modernă” despre felul în care a fost ridicat complexul de piramide de lângă Cairo.

Repet mereu și mereu aceste lucruri, tocmai din dorința de a atrage atenția asupra ilogismelor care sunt perpetuate sub forma unor păreri „competente”, dar ceea ce este trist cu adevărat e faptul că populația consideră toate aceste „soluții academice” ca fiind adevărate. Ele nu reprezintă însă decât manifestarea unui imens orgoliu științific și neputința de a înțelege și de a accepta ceva superior nivelului actual de dezvoltare a tehnologiei; la acestea se adaugă o lamentabilă îndoctrinare a populației pentru ca ea să nu cunoască adevărul, căci acesta ar putea da aripi nevăzute dorinței de progres și de libertate.

În ceea ce privește construirea efectivă a celor trei piramide, primul lucru care mi s-a arătat a fost acela în care blocurile de piatră au fost tăiate; cu alte cuvinte, am văzut cariera de piatră ce a furnizat materialul de construcție a celor trei mari piramide. În mod neașteptat pentru mine, ea nu se afla pe teritoriul Egiptului de azi, ci mai la sud de acesta, pe teritoriul a ceea ce astăzi este Libia, dar nu prea departe de granița ei.

Imaginea s-a focalizat apoi asupra unor dispozitive cilindrice, care erau înfipte în sol în diferite puncte ale carierei. Ele erau asemănătoare cu cele pe care le-am văzut în imaginile din Golful Persic de acum 400.000 de ani, fiind folosite de către siriusieni pentru „forat”. Nu îmi era foarte clar ce rol îndeplineau ele în acea carieră de piatră, dar am văzut totuși corelarea dintre razele de lumină ca niște lasere, ce ieșeau din acei cilindri și „laserele” unei nave „lucrătoare”, care plutea fără zgomot deasupra muntelui. Era o navă mare, impresionantă prin aspectul ei oarecum neregulat, ceea ce de fapt mi-a creat impresia de „navă de lucru”, deoarece avea multe „anexe” pe laturile sale. Am văzut că ea era responsabilă cu secționarea pe verticală a blocurilor de piatră din cariera, căci exploatarea pietrei se făcea de la partea de sus a muntelui în jos, pe verticală. Nava se poziționa întotdeauna deasupra

unui alt loc din munte, fiind ghidată de niște „lasere” proprii; apoi ea secționa pe verticală piatra muntelui după cele patru laturi ale suprafeței superioare, prin intermediul unor raze de lumină mai groase, care erau alb-strălucitoare. Se genera astfel forma blocului de piatră, după care marea navă trecea la secționarea altui bloc de piatră, într-o altă zonă a carierei.

Poziționarea aproximativă a carierei de piatră

După ce blocul de piatră era astfel delimitat în munte, deasupra lui venea o navă de transport, care își corela deplasarea cu cea a unui dispozitiv de forma unei sfere, semănând cu o dronă automată; acesta venea prin aer în dreptul blocului respectiv tăiat în munte și, cu ajutorul unor raze „laser” pe care le emitea, secționa blocul atât în partea superioară, cât și dedesubt, în partea lui inferioară, permițând

acestuia să fie „prins” și ridicat spre nava de transport prin intermediul unui câmp special de forță. Înainte de aceasta, însă, am văzut că drona „inscripționa” blocul de piatră, întotdeauna în partea dreaptă jos. Codul respectiv nu era sculptat sau vopsit, ci am înțeles că zona în care el era inscripționat era activată energetic în așa fel, încât compoziția pietrei era modificată pe acea regiune. Ea devenea mai structurată acolo, ca și cum ar fi fost un cristal ordonat și luminos. „Codul” ca atare era un dreptunghi în care erau imprimate mai multe linii și pătrate, cam cum este semnătura electronică din zilele noastre. El se lumina atunci când spre el era îndreptată o anumită rază de lumină, ca un fel de „cititor” specializat.

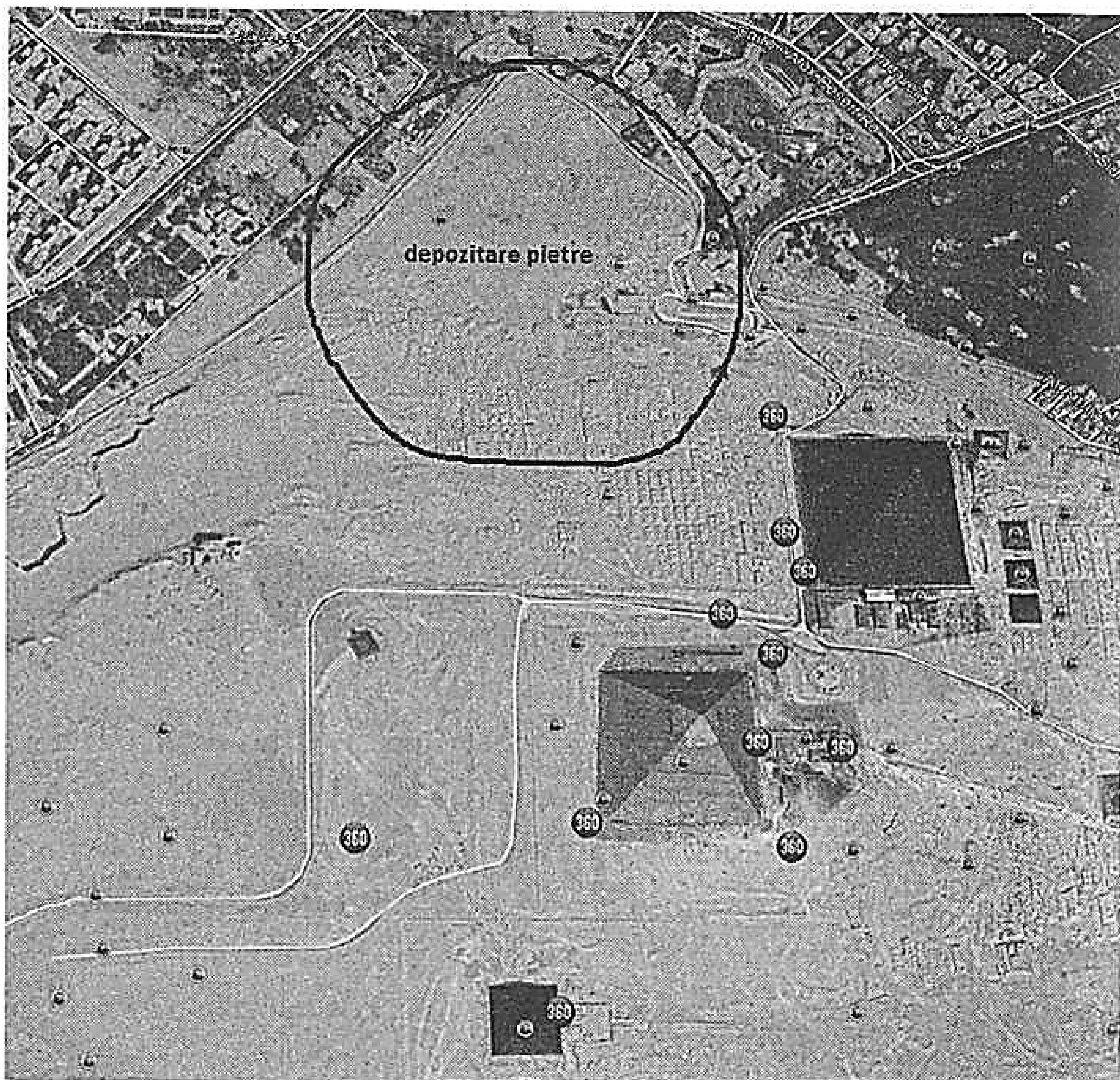
Navele de transport erau dreptunghiulare și fiecare dintre ele avea dedesubt câte două semisfere dispuse simetric, care cel mai probabil generau un câmp de atracție ce susținea dedesubt blocurile de piatră. Așa după cum am spus, atunci când o navă ajungea deasupra unui bloc de piatră tăiat din munte, acesta era secționat dedesubt, iar el era apoi „prins” într-un câmp energetic specific, emanat de navă. Am văzut în mod clar felul în care se făcea aceasta, căci din cele două semisfere ieșea câte un fascicul de lumină alb difuz, ce „învelea” blocul de piatră. Aproape imediat acesta începea să leviteze, ridicându-se până sub navă, la mică distanță de acele emisfere. Apoi nava pleca în viteză pe o „autostradă” aeriană, transportând blocul de piatră spre sit.

Dacă blocurile de piatră aveau dimensiuni relativ mici, atunci o navă transporta două astfel de blocuri la un singur drum; dacă ele erau mai mari, atunci navele transportau doar un singur bloc. Pentru blocurile foarte mari sau cu forme speciale am văzut că, după ce erau tăiate brut din munte, ele erau transportate într-o zonă alăturată, unde erau finisate separat într-un mod minuțios, fiind aduse la dimensiunile necesare de către mai multe dispozitive mobile ce păreau dirijate automat.

Deasupra carierei, la o înălțime apreciabilă în aer stătea absolut nemișcată o navă mult mai mare, al cărui diametru l-am apreciat la cel puțin 120 de metri. Am primit atunci telepatic cunoașterea faptului că rolul ei era cel de supervizare și de

dirijare a lucrărilor în acea carieră. Vedeam șiruri perfecte de nave de transport de mici dimensiuni, care veneau spre carieră și plecau de acolo transportând blocurile de piatră de mărime medie. Precizia și dinamica acelor deplasări ale navelor și „dronelor” era ireproșabilă; părea că un computer gigantic ordonează fiecare operațiune, atât de zbor și dirijare a navelor, cât și de tăiere și de ridicare a blocurilor de piatră. Tot telepatic am înțeles că aceasta se petrecea întotdeauna cu o profundă știință: în momentul în care blocurile de piatră erau tăiate, se știa deja cu exactitate unde va fi plasat fiecare dintre ele în marea construcție a piramidei. Blocurile tăiate erau întotdeauna acele blocuri care așteptau să fie puse în ordinea ce fusese stabilită, dar după cum aveam să constat, „finisarea” completă o primeau la locul de construcție.

Acolo am văzut două zone principale: cea de depozitare a blocurilor de piatră și cea a construcției efective. Blocurile erau luate într-o anumită ordine, niciodată la întâmplare. Aș putea spune că niciun bloc de piatră nu era la fel ca celelalte, ci avea integrarea lui specifică în construcția piramidei. Nu am văzut, de exemplu, stocuri de blocuri de piatră, care să formeze un morman. Existau, desigur, blocuri pe sol, dar nu în grămezi, iar cele existente erau imediat luate și integrate în construcția extrem de laborioasă a piramidei.

Zona de depozitare a blocurilor de piatră în situl de construcție a piramidelor

Colaborare dintre atlanți și extratereștri

La sol am văzut un bărbat atlant înalt, îmbrăcat în alb și semănând cu un preot, care supraveghea construcția generală. Nu aș putea spune cum am știut că acel bărbat înalt era atlant, dar cu toate acestea informația era precisă în mintea mea. În zona depozitului am văzut două ființe extraterestre siriusiene,

deoarece aveau pielea de culoare alb-sidefie, capul era alungit spre în spate și purtau niște splendide combinezoane albastre cu anumite însemne aurii.

Aceștia trei păreau să coordoneze lucrarea generală, dar am văzut și alte ființe în perimetrul sitului, cam zece, care realizau diferite sarcini. Două dintre ele erau de asemenea atlanți. Atenția mi-a fost atrasă de trei dintre acele ființe, care erau mai înalte decât celelalte – eu am apreciat că aveau mai mult de 2,5 metri înălțime – și purtau un fel de combinezoane de culoare alb-argintie, puțin translucide, care se continuau ca un fel de pelerină în spate. Pe platou era deci un amestec de rase, căci unele ființe aveau păr pe cap, altele nu, pielea unora era mai închisă, chiar spre maro, dar la majoritatea dintre ele avea culoarea albă.

Preotul atlant și cele două ființe siriusiene care conduceau lucrările generale aveau în mâini câte un monitor ce semăna cu o tabletă de mari dimensiuni, prin care corelau diferitele acțiuni ce erau necesare. Absolut totul în construcție era realizat de navele în levitație. Nu auzeam decât un fin zgomot, ca un zumzet sau foșnet slab, dar probabil aceasta se datora circulației navelor prin aer, deoarece cerul era înțesat de prezența lor.

Mi-am dat seama că acele ființe, mai ales cele înalte, îmbrăcate în combinezoane alb-argintii, erau permanent în legătură telepatică fie cu centrul general de comandă, pe care nu-l puteam vedea, fie cu „creierul" central care coordona mișcarea navelor. La preotul atlant am văzut că avea la tâmpla dreaptă, parcă lipit peste părul lui lung, alb, cu reflexe albastre, un dispozitiv ce putea fi asimilat cu un bluetooth din zilele noastre, dar ceva mai mare și având o formă mai alungită.

Fiecare ființă și navă de acolo știa exact ce are de făcut și totul se derula cu o precizie și o perfecțiune extraordinare. Sincronizarea și corelarea tuturor operațiunilor era cu adevărat impresionantă. De altfel, la magnitudinea și complexitatea unor astfel de construcții, nu știu cum ar fi putut fi altfel, pentru ca activitatea să fie eficientă. Chiar și așa, după cum am spus,

construcția întregului complex arhitectonic a durat mai bine de două decenii.

Un fapt important de menționat este că nu am remarcat existența unor piloți în navele mici de transport. Acestea erau nave destul de simple, de formă dreptunghiulară, dar fără echipaj, ceva asemănător dronelor din prezent. Am tras concluzia că totul era corelat și ghidat de la un centru general de comandă.

Tehnologii avansate

Apoi mi s-a arătat foarte de aproape felul în care blocurile de piatră respective „intrau” și se asamblau perfect în locul destinat. Procesul era în întregime tehnologizat. Pe sol am văzut niște dispozitive cilindrice, ca niște stâlpi de culoare fumuriu-închis, asemănătoare cu cele din carieră, dar mai înalte decât ele; cred că fiecare măsura cam cinci metri înălțime. Acestea aveau în vârf câte o semisferă, ceea ce le făcea să semene într-o anumită măsură cu niște ciuperci înalte. Din câte mi-am dat seama, acele dispozitive cilindrice erau dispuse pe un anumit traseu și în anumite puncte, cumva în perechi, formând un fel de „culoar”.

Atunci când un bloc de piatră trebuia să fie mutat și încastrat în corpul piramidei, două ființe din cele prezente pe platou se plasau în dreptul unui astfel de cilindru și doar cu un gest al mâinii declanșau probabil o comandă internă, deoarece sfera din vârful cilindrului respectiv începea să vibreze imperceptibil, emițând totodată un sunet specific, de frecvență înaltă, dar nu supărător. Din semisferă apărea atunci o rază de lumină, ca un laser, care se intersecta cu raza emisă de un alt cilindru, iar cele două „lasere” scanau mulțimea de blocuri de piatră, identificând exact blocul cu codul necesar pentru a fi plasat în ansamblul piramidei, exact în ordinea stabilită pentru construcție.

Nu cunosc pe ce se baza acea tehnologie, dar vedeam cum blocurile de piatră se ridicau efectiv în aer, levitând, iar apoi ele

treceau printre șirurile de cilindri îndreptându-se spre piramidă. Acolo ele erau conduse exact într-o anumită zonă a ei, rotindu-se în aer până când ajungeau în poziția în care puteau fi integrate perfect. Am văzut de asemenea cum unele dintre ființele de la sol verificau de fiecare dată modul în care se efectuau aceste operațiuni, ritmul fiind destul de susținut. Nu vorbeau niciodată, însă am simțit că între ele exista mereu un schimb de mesaje telepatice, care corelau diferitele faze ale lucrării.

S-a început cu Marea Piramidă și am remarcat că dezvoltarea construcției nu se făcea doar dintr-o singură parte, ci că ea era abordată simultan din mai multe regiuni ale ei. Așa după cum am spus, blocurile de piatră erau aduse și așezate cu exactitate și într-o ordine prestabilită, creând senzația de „organism viu" al construcției. Chiar dacă este un concept greu de asimilat, așa am simțit atunci când mi s-au prezentat imaginile, căci după cum am spus, tehnologia ecranului holografic al celor din Apellos îmi facilita într-o anumită măsură percepția acelor timpuri nu doar vizual, ci și psihic și mental.

Înțelegeam astfel că totul avea un sens bine definit în acea construcție, că fiecare piatră are o semnificație și corelație directă cu o anumită influență cosmică și că nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Dacă nu ar fi fost așa, cum ar fi putut acele magnifice construcții să rămână „în picioare" chiar și după mai bine de treisprezece milenii? Urmărind felul în care s-au realizat piramidele, de la concepție și până la edificarea lor practică, mi-am dat încă o dată seama de imensul decalaj care există între înțelegerea actuală a umanității asupra legilor ce guvernează viața și universul, și cea a vechilor civilizații avansate de pe Pământ sau a civilizațiilor extraterestre care ne veghează.

Simțeam, de pildă, un fel de „simbioză" între fiecare piesă ce era adăugată piramidei și ansamblul ei general. Absolut orice detaliu al blocurilor de piatră era în corelație cu un anumit element cosmic, ceea ce facilita continuitatea unor fluxuri energetice importante spre piramidă, mereu în legătură cu respectiva configurație stelară.

Am văzut, de pildă, momentul exact când au tăiat – după o anumită linie precisă – o anumită latură a unui bloc de piatră, iar apoi imaginea s-a focalizat exact pe încastrarea acelui bloc de piatră, pe una dintre muchiile piramidei, pentru aceasta făcându-se apel la direcția liniei tăiate în unghi, ce țintea către o stea din Constelația Orion. Imaginea mi-a prezentat apoi, imediat, într-un cadran separat în colțul din dreapta – sus, sectorul din cosmos din care făcea parte acea stea. Același principiu de construcție, care a implicat aranjamente geometrice complexe ale blocurilor de piatră și a unghiurilor dintre ele, corelate cu momente astrale și configurații cosmice importante, a fost respectat în amănunt pentru toate pietrele din ansamblul piramidal. În forma lor finală, piramidele erau perfect șlefuite, ca niște piese foarte valoroase de artă.

Pentru știința contemporană, astfel de aspecte ce depășesc cadrul strict material nu înseamnă nimic, deoarece savanții nu înțeleg semnificația lor. De altfel, acesta este motivul principal pentru care nu s-a ieșit încă din „era mecanică”, ci se perpetuează aceleași idei oarecum primitive de propulsie și de obținere a energiei. Este însă adevărat că există și o elită mondială foarte sus pusă, care a avut și are acces la multe cunoștințe și contacte extraterestre. Ea deține tehnologii uluitoare, pe care le folosește în interes personal, la o scară chiar impresionantă. Nu voi dezvolta însă aici acest subiect.

Toate cele trei piramide principale de pe platoul Giza, de lângă Cairo, au fost ridicate în același timp, dar primele lucrări au fost totuși cele care au vizat Marea Piramidă. Imediat după aceea a început construcția și pentru celelalte două piramide. A fost o lucrare monumentală și de mare anvergură, care, după cum am spus, a durat aproximativ 24 de ani. Mai la sud și puțin lateral față de cele trei mari construcții au fost ridicate alte piramide, precum și câteva temple, e drept că mai mici, dar care făceau parte din același proiect general. Mi s-a arătat că ele respectau fidel corespondența cu aranjamentul stelar din cosmos, ce a fost ales să influențeze subtil energetic acest ansamblu arhitectonic.

Din cele ce mi s-a arătat, am văzut faza construcției Marii Piramide în care baza și colțurile ei fuseseră deja puțin ridicate. În mijlocul ei, la interior, am observat o activitate mult mai mare; era o mișcare specială, o activitate de altă natură, pentru că aceea reprezenta, într-un fel, chiar „inima” piramidei, structura ei esențială care urma să-i dea „viață” și să o facă să devină eficientă mai târziu.

Dacă blocurile de piatră de la exterior erau mai simple și oarecum asemănătoare, la interior lucrurile stăteau altfel, necesitând mare atenție și un rafinament deosebit pentru realizarea construcției extrem de complicate. Acele blocuri erau mult diferite de cele de la exterior, deși după ce erau asamblate păreau a fi la fel de simple, dreptunghiulare. În realitate, ele aveau forme diferite și unghiuri foarte exacte, astfel încât se încastrau unele în altele în mod perfect. Fiecare bloc de piatră de acolo era, practic, un unicat.

Tot atunci am văzut că în unele zone din interiorul Marii Piramide s-a folosit un alt gen de material, diferit de piatra luată din acea mare carieră.

Consistența acelor blocuri era diferită; unele dintre ele erau negre și lucioase, altele cu inserții roșii, foarte bine șlefuite, fiind tăiate în multe unghiuri și forme complexe. Ca element inedit, am observat că sub Camera Regelui a fost așezată o structură cu formă rotundă, având pe circumferință niște „raze”, asemănătoare unei roți dințate. Piesa era foarte complexă ca mod de asamblare. Am simțit că acea formă misterioasă, precum o stea cu multe raze – a cărei prezență este complet necunoscută cercetătorilor contemporani – are un rol foarte important, dar pe care eu nu l-am înțeles. Nimeni nu își imaginează că între Camera Regelui și Camera Reginei, aflată ceva mai jos, în secțiunea Marii Piramide, ar fi altceva decât blocuri masive din piatră. Mi s-a arătat însă cu claritate că acest lucru este fals și că, atât acea zonă, cât și multe altele din Marea Piramidă, sunt în realitate pline de tuneluri, de mici cămăruțe sau chiar de camere de dimensiuni mai mari.

Aspectul final al celor trei mari piramide

În faza lor finală de construcție, piramidele aveau fetele perfect netede la exterior, fiind complet diferite de ceea ce se vede în zilele noastre. Ele străluceau orbitor în lumina Soarelui, dar așa după cum mi-am dat seama imediat, acea strălucire era favorizată nu doar de șlefuirea pietrei de culoare albă ce îmbrăca fetele piramidelor, ci și de o substanță specială ce era aplicată peste acestea.

Măreția celor trei piramide putea fi admirată și noaptea, fiind un spectacol desăvârșit, ca dintr-o altă lume. La început doar Marea Piramidă lumina, însă în imaginile care au urmat am văzut cum toate cele trei piramide răspândeau o lumină feerică, acompaniată de lumina mai puțin intensă emanată de celelalte construcții secundare din jur, care întregeau ansamblul. Imaginile splendide îmi arătau întregul complex arhitectonic de la o anumită înălțime, cele trei piramide fiind întocmai precum niște veritabile „faruri cosmice”. În vârful fiecărei piramide am văzut câte un cristal, însă cel de pe Marea Piramidă era uriaș, ca un obelisc, și lumina cel mai puternic. Așadar, contrar supozițiilor și „calculelor” științifice, în vârful Marii Piramide nu s-a aflat niciodată un obiect de altă formă, decât acel cristal uriaș, care îndeplinea funcția unui releu cosmic formidabil, atât de primire cât și de transmisie a informației.

Mi s-a arătat apoi imaginea din apropierea unei fețe a Marii Piramide și atunci am văzut că strălucirea ei se datora mai ales unei pelicule puțin transparentă și cumva fosforescentă, care învelea întreaga piramidă. Dacă ar fi să fac o comparație, aș spune că acea substanță semăna cu un fel de „gel” transparent, care lucea puternic. Nu era o luminozitate difuză, ci era vorba despre ceva care oglindea lumina, astfel că atunci când priveai piramidele, impresia generală era că ele ar fi fost făcute din acea substanță. Chiar mai mult decât atât, structura ei devenea oarecum translucidă, lăsând parcă să se vadă ce este în interior. Blocurile de piatră nu se observau deloc, ci totul era perfect șlefuit și acoperit cu acea substanță specială. Totuși, așa după cum am putut să văd în imaginile ce mi s-au prezentat, după

câteva mii de ani substanța respectivă și-a mai pierdut din calități și chiar a început să dispară din anumite zone ale piramidei. De pildă, cam prin 5.200 î.Hr. – 4.800 î.Hr., după câte am putut să apreciez, doar zona din vârful Marii Piramide mai păstra urme ale acelei substanțe uluitoare; totuși, cristalul încă se afla în vârful construcției. În rest, piramida devenise mată și, spre marea mea surprindere, ea era îngropată cam până la jumătate în nisip. Celelalte două piramide mai mici erau chiar și mai mult acoperite de nisip. Am putut vedea de asemenea că fețele piramidelor începeau să fie „mâncate” de trecerea timpului și de intemperii, deoarece se întrezăreau blocurile de piatră în multe locuri la exterior. Trecuseră, totuși, aproape 6.000 de ani de la construcția ei.

Structuri secrete și ritualuri În interiorul marii piramide

Intrigat de faptul că piramida era pe jumătate îngropată în nisip, am dorit să văd și alte elemente legate de acea bulversantă transformare. Imaginile s-au schimbat, arătându-mi o vedere dintr-un unghi mai mare și atunci am văzut în locul vegetației și apei abundente ce existau în zonă la momentul construcției acelui complex arhitectonic, deșertul de nisip care stăpânea pretutindeni. Schimbarea climatică trebuie să fi fost teribilă și destul de rapidă, dar telepatic am înțeles că în mare parte ea a fost determinată și de un scurt, dar destul de intens război între anumite facțiuni extraterestre.

Mi s-au arătat apoi imagini „mai recente”, cu palate faraonice și cu temple construite în jurul complexului piramidal, cu o evidentă creștere și evoluție a populației egiptene care abunda în acea zonă. Apoi mi s-a arătat din nou Marea Piramidă îngropată în nisip, dar imaginea „pătrundea” cumva și în interiorul piramidei, prin pereții acesteia, astfel încât puteam să văd simultan atât în exteriorul, cât și în interiorul ei. În spațiul

ei interior, prin galerii și camere ce nu au fost descoperite încă în structura fizică a piramidei, am văzut mai multe ființe umane făcând diferite munci și chiar având acces – într-un mod pe care nu l-am înțeles imediat – la mișcarea unor blocuri din piatră în interior și la pătrunderea în anumite zone ascunse ale piramidei. Nedumerit, am insistat asupra acestui aspect și atunci imaginea s-a schimbat, arătându-mi trei egipteni, care, după îmbrăcăminte și ținută păreau a fi de rang înalt, cel mai probabil preoți.

Ei se aflau într-o galerie destul de mare, dar nu în Marea Galerie a Piramidei. Nu mi s-a arătat modul cum au ajuns acolo, dar am văzut cum preotul mai în vârstă s-a oprit la un moment dat în dreptul unui bloc de piatră. El ținea în palma stângă un suport pe care se afla o mică sferă ce răspândea în jur o lumină galbenă, puternică. Am văzut cum preotul a rostit atunci un șir de sunete, cu o intonație specială a vocii, modulată și destul de puternică. Am remarcat faptul că sunetele produse erau parcă „înghițite” de structură piramidei, în loc ca ele să reverbereze de pereți. Din felul în care preotul emitea acele incantații mi-am dat seama că era necesar să se atingă o anumită frecvență, pentru a declanșa un anumit proces. După câteva secunde și în timp ce el rostea încă acele sunete, ceilalți doi preoți mai mici în rang au împins ușor cu mâinile lor un bloc de piatră de la nivelul podelei și apoi pe cel de deasupra lui.

Ambele pietre s-au rotit atunci cu ușurință într-un unghi de aproximativ 45 de grade. Cei trei preoți au intrat apoi într-o încăpere destul de largă. Apoi imaginea a înfățișat o vedere dinamică și de ansamblu a piramidei, în care am văzut mare parte din structura ei, ce nu este cunoscută în prezent. Sunt multe alte camere și coridoare tăinuite, care nici măcar nu sunt bănuite de cercetători; totuși, în ultimul timp unele dintre acestea au putut fi identificate prin perfecționarea unei anumite tehnologii, însă nu este de ajuns, pentru că datele sunt încă prea evazive (*Probabil autorul se referă la descoperirea făcută în anul 2015 de către echipa Scan Pyramids, formată dintr-un colectiv internațional de cercetători. Echipa a identificat un mare spațiu gol în Marea Piramidă prin metoda radiografiei cu*

miuoni. Despre acel loc gol nu se știe însă cu siguranță ce ar putea fi (o cameră, mai multe camere sau o galerie) și nici ce se găsește în interiorul lui. Însă chiar și această descoperire este pusă sub semnul îndoielii de unii egiptologi, cum ar fi dr. David Lightbody. – n. ed.).

Totuși, din ceea ce mi s-a prezentat, pot spune că lucrurile nu apar așa cum cred oamenii de știință. De pildă, toate aceste camere, galerii și spații care sunt numeroase în piramidă, nu au avut ca scop principal depozitarea unor lucruri, deși în unele dintre ele – așa cum am văzut la acea extraordinară prezentare de ansamblu a structurii interne a Marii Piramide – există obiecte, unele dintre ele chiar uluitoare, însă alte spații sunt goale.

Așadar, anumiți preoți și inițiați aveau acces la unele „chei" de pătrundere în spațiile secrete din Piramidă. Aceasta s-a petrecut și atunci când am văzut multe ființe înăuntrul piramidei, care în majoritate erau muncitori. Prin transmisie telepatică am înțeles că ceea ce făceau acei oameni acolo erau acțiuni de reparație și întreținere a piramidei, probabil datorită stricăciunilor înregistrate în urma războiului. În paralel, puteam să văd în exterior o vastă muncă de eliberare a piramidei de sub povara nisipului ce o înconjura, într-adevăr, acelea au fost munci realizate de egiptenii băștinași, probabil la ordinul faraonului din acea perioadă, care știa prea bine că piramidele reprezentau moștenirea „zeilor" și că trebuiau tratate cu cel mai mare respect.

Totuși, am simțit atunci din imagini – ca o transmitere subtilă – cum aceste magnifice construcții nu mai transmiteau același gen de informație și energie ca în primele faze după ridicarea lor, adică atunci când aveau un efect colosal și profund transformator. Aceasta era ca și cum un fel de „val al uitării" pusese stăpânire pe mințile oamenilor, care vedeau piramidele doar ca niște obiecte fizice, extraordinare prin măreția lor, însă rămânând doar la acest nivel limitat al înțelegerii. Cumva, ei pierduseră în decursul timpului capacitatea de a înțelege ce anume reprezentau cu adevărat piramidele și nici nu mai simțeau influența lor subtil energetică

extraordinară. Intervenise o „durificare” a structurii lor energetice și la nivel de conștiință, care nu le mai permitea să înțeleagă elementele oculte și învățăturile superioare, astfel încât să realizeze o „punte de rezonanță” cu energia piramidelor de pe platou. De aceea, doar preoții și cei inițiați mai păstrau o parte din cunoașterea adevărată, dar chiar și printre ei teribila pecete a uitării începuse să se aștearnă.

Cap. 14 – SFINXUL, ETERNA ENIGMĂ

Celebrul edificiu egiptean este un subiect sensibil, deoarece pentru arheologii, egiptologii și oamenii de știință contemporani misterul lui pare a fi și mai adânc decât cel al marilor piramide. În general vorbind, Sfinxul din Egipt este creditat ca fiind mai vechi decât Piramidele, ceea ce este adevărat. Chiar și faptul că el nu a fost dintotdeauna așa cum îl putem vedea astăzi, este adevărat. Ceea ce nu se cunoaște, însă, este istoria sa, iar după cum aveam să mă conving urmărind imaginile sintetice pe ecranul holografic, această lipsă de informație se datorează vechimii sale foarte mari, care a făcut ca până și cele mai vechi referințe care poate au existat la un anumit moment, să fie erodate de patina timpului. Dacă în ceea ce privește cele trei mari piramide din Egipt au mai răzbit câteva mențiuni sau relatări, despre Sfinx nu se cunoaște absolut nimic, decât ceea ce s-a dorit a fi inventat.

De la început trebuie să specific un fapt important: locul unde se află în prezent Sfinxul, adică pe același platou din Giza, lângă Cairo, unde au fost construite cele trei mari piramide, nu reprezintă de fapt „locul său de baștină”. Acest fapt mi-a fost revelat îndată ce am formulat în minte dorința de a cunoaște elemente legate de originea Sfinxului din Egipt. Mă așteptam să

văd, ca și în cazul celor trei piramide, o derulare cronologică a etapelor construcției lui pe același platou. În loc de aceasta, imaginile s-au schimbat brusc, înfățișând partea de nord a țării, în zona de vărsare a Nilului în mare.

Vechea metropolă Helanas

Am văzut că pe atunci teritoriul de nord al Egiptului era constituit într-o „zonă de alianță” a diferitelor rase de ființe ENL și ființe extraterestre, care s-a transformat curând în unul dintre primele și cele mai puternice focare de cultură și spiritualitate pentru populația din acele vremuri foarte îndepărtate. Acea zonă își avea centrul într-un oraș-port la Marea Mediterană, în nordul țării, construit în jurul gurii de vărsare a Nilului. Pe malurile sale, de o parte și de alta a intrării fluviului în mare, imaginile îmi arătau *doi lei imenși*, sculptați în piatră, într-o poziție identică cu cea a Sfinxului ce încă dăinuie în prezent lângă Marea Piramidă. Am privit cu mare atenție acele imagini și am observat că cele două sculpturi imense erau identice la corp cu Sfinxul actual de pe platoul Giza, dar capetele lor erau de lei. Din transmisia telepatică, deja știam că acele mari statui aveau să aibă legătură cu zona piramidelor de mai târziu.

În ceea ce privește orașul din nordul Egiptului, unde se aflau cei doi lei imenși, acesta era deja în perioada deplinei sale înfloriri creatoare prin 23.000 î.Hr. Cel mai probabil el era cu mult mai vechi, însă nu am mers mai adânc pe această direcție. Totuși, este posibil ca originile sale să se ramifice până prin 32.000 Î.Hr. – 30.000 î.Hr. Numele orașului îmi apărea în minte ca fiind Helanas, Halanas, ori Helios. Practic vorbind, era mai mult decât un simplu oraș, era o adevărată metropolă, un oraș ca un stat, cuprinzând atât zone aglomerate, cât și zone mai rarefiate, la periferie.

Semnul său distinctiv erau cei doi lei gigantici de la intrarea Nilului în Marea Mediterană, căci pe atunci Delta Nilului practic nu exista decât într-o formă incipientă. De

asemenea, Marea Mediterană era mai mică decât în prezent și, în plus, nu exista nici legătura între ea și Marea Neagră prin intermediul strâmtorilor Bosfor și Dardanele. Configurația Pământului era atunci și acolo puțin diferită, căci solul era mai ridicat.

Mi-am dat seama imediat că Helios (sau Helanas) era un oraș construit și populat în mare parte de ființe ENL, deoarece locuitorii săi erau înalți, având 3-4 metri înălțime, iar unii chiar mai mult. Am remarcat și unele ființe ENK superioare, care erau cu mult mai mici, aproximativ 2 metri înălțime sau chiar mai puțin, precum și ființe extraterestre umanoide, unele dintre ele purtând un fel de costume speciale. Admiram naturalețea activității și mișcării ființelor în acel oraș, construcțiile magnifice și un fel de strălucire suprarealistă, provenind de la multitudinea de suprafețe placate cu aur sau obiecte chiar din aur masiv, ce puteau fi văzute pretutindeni în oraș. Am văzut în special statui, acoperișuri, coloane sau fântâni, toate din aur, care în lumina razelor solare străluceau foarte puternic, chiar fascinant.

În mijlocul acelui oraș era o piață largă și artistic sculptată în piatră. De fapt, am văzut mai multe astfel de piețe în puncte diferite ale imensului oraș și, de asemenea, la periferiile sale, care se întindeau mult la sud, spre ceea ce azi este deșertul Sahara. Întreaga așezare, imensă de altfel, semăna cu o confederație, deoarece în imaginile ce mi se prezentau puteam să identific mai multe orașe sau state de dimensiuni mai mici, legate între ele prin căi și drumuri numeroase, admirabil construite. Acele orașe erau despărțite de zone cu o vegetație bogată, chiar luxuriantă. Prin urmare, exista o vie și complexă comunicare între toate acele regiuni, care în ansamblu formau un fel de stat, mai mare chiar ca o metropolă din zilele noastre.

În mijlocul pieței centrale din Helanas se afla un obelisc foarte înalt, măsurând probabil 70-80 de metri, iar în vârful lui am văzut o sferă de asemenea aurie, al cărei diametru l-am apreciat cam la cinci metri. Obeliscul avea circumferința rotundă și era perfect neted. Așa după cum am perceput telepatic, sfera din vârf era un produs al tehnologiei

extraterestre și lumina neîntrerupt, ca un veritabil soare, chiar și în timpul nopții; era uluitor, chiar magnific aș putea spune. Întreaga construcție se asemăna cu un far maritim, dar lumina era de câteva sute de ori mai puternică. Cu toate acestea și în mod paradoxal, ea nu rănea ochii; era caldă și penetra întunericul nopții până la zeci de kilometri în depărtare. Intensitatea ei era formidabilă și, dacă e să fac o comparație, nu regăsesc nimic asemănător în zilele noastre, în întreaga lume, care să se apropie de puterea și calitățile acelei lumini. Am înțeles de asemenea că ea avea proprietăți curative, ajutând ființele să se regenereze mai bine în timpul nopții.

Am văzut de asemenea că în momentul scufundării Atlantidei, Helanas era aproape în ruine, deoarece în ultimele mii de ani, înaintea cataclismului final al continentului atlant, aproape toate ființele ENL, atunci când mureau, nu se mai reîncarnau, ci își continuau pur și simplu existența în planul eteric, fără discontinuitatea conștiinței. A fost un apus gradat al acelei civilizații înfloritoare, acompaniată și de rigorile naturii, căci zona s-a deșertificat, iar nisipul începuse să invadeze chiar și marele oraș central, adică Helanas. Cu toate acestea, vegetația era încă destul de bogată în acele vremuri.

Informația genei ENL ajunsese la punctul final al existenței în planul fizic și, în conformitate cu legea evoluției, acea ramură începea să se resoarbă în dimensiunea superioară, care este planul eteric. Așadar, după cum am văzut în imagini, după distrugerea Atlantidei metropola care a fost Helanas deja era în mare parte scufundată în nisip, iar altă parte era sub apele Mediteranei, care o invadaseră, deoarece nivelul mării crescuse.

Fiind intrigat de aceste aspecte, mi s-a arătat într-o scurtă sinteză vizuală că pe glob există mai multe zone unde adevărate metropole și orașe megalitice sunt în prezent sub ape, deoarece configurația uscatului s-a transformat mult. Un exemplu este Japonia; în prelungirea coastelor sale există orașe uluitoare, iar ceea ce a rămas pe fundul oceanului este de asemenea acoperit cu nisip. În plus, Japonia nu a fost întotdeauna insula pe care o cunoaștem în prezent, ci înaintea scufundării Atlantidei ea era

legată de continent și se prelungea destul de mult în largul oceanului, ca parte continentală.

La fel s-a petrecut și cu marea metropolă Helanas din nordul Egiptului, care a fost acoperită de vegetația din acele timpuri și, într-o anumită măsură, de nisip, dar mai ales de apele Mediteranei, care au înghițit mare parte din el. La momentul construcției complexului arhitectonic de pe platoul Giza, soarta acelei regiuni era deja pecetluită. În câteva imagini mi s-a arătat la un moment dat o delegație de trei ființe siriusiene care au inspectat cu o navă, zburând la joasă înălțime, ceea ce încă se mai putea vedea cu greu din splendoarea acelei metropole extraordinare. Ruinele erau acoperite aproape în întregime de vegetație și liane, cam la fel cum se prezintă acum anumite piramide sau temple recent descoperite în jungla amazoniană. Unul dintre cei doi lei gigantici – cel de pe malul stâng al Nilului – dispăruse sub nisip și ape, iar celălalt era înclinat și cu apa venind până ceva mai sus de nivelul pieptului.

Relocarea unei statui pe platoul Giza

Apoi mi s-au arătat brusc imagini cu Sfinxul de pe platoul Giza, care fusese așezat în poziția pe care o cunoaștem astăzi, dar care era de fapt una dintre cele două statui mari din Helanas, cea care rămăsese încă neacoperită de ape și nisip. Am tras concluzia că ea a fost pur și simplu luată din Helanas și transportată prin aer până pe platou, unde i s-a amenajat locul în care se află și în prezent. Probabil au decis totuși să nu lase să dispară și ultima urmă din marele oraș care a fost Helanas și tocmai de aceea au luat hotărârea să completeze ansamblul arhitectural din Giza, dând prin aceasta o conotație precisă locului. Căci, dacă interpretăm lucrurile din alt unghi, specificul platoului – cu construcții în formă de piramidă – nu are nicio legătură cu prezența Sfinxului acolo, ca formă sau semnificație. Cu toate acestea, a fost vorba despre o justificare simbolică importantă, despre care voi vorbi mai jos. Două sunt aspectele

notabile în legătură cu Sfinxul din Egipt, ambele bulversante pentru cititor: primul se referă la faptul că, atunci când Sfinxul a fost adus pe platoul Giza, lângă piramide, *el era de fapt un leu uriaș*, având sculptat capul unui leu, cu coama lui specifică. Ceea ce vedem astăzi în locul capului de leu a fost o modificare realizată mult mai târziu, căci sculptura de piatră a fost avariată sever la acest nivel, în urma războiului aprig despre care am amintit.

Faptul că acolo a fost adus doar unul dintre cei doi lei sculptați în Helanas a semnificat apariția unui *nou centru spiritual* care a luat naștere în Egipt. Atunci când cei doi imenși lei se aflau plasați de o parte și de alta a Nilului, în vechiul Helanas, se dorea exprimarea adorării Soarelui, luminii, conducerii și suveranității. Un singur leu adus în ansamblul arhitectonic din Giza a reprezentat, însă, ideea de *centru*. În orice caz, a fost clar pentru mine că nici atlanții, nici celelalte ființe din civilizațiile extraterestre care au ajutat la construcția piramidelor din Egipt nu și-au propus să refacă Helanas, ci doar să înființeze un nou centru de cultură, știință și spiritualitate în zona platoului Giza, adaptat ființelor ENK și noii situații de pe glob, după marele cataclism din Atlantida.

Al doilea aspect zguduie de asemenea ideile actuale despre Sfinx: se știe că acesta ar fi de fapt mai vechi decât cele trei piramide, ceea ce corespunde adevărului, pentru că el a fost construit în Helanas, iar vârsta lui s-ar ridica la cel puțin 25.000 de ani; cu toate acestea, aducerea lui pe platoul Giza după ce piramidele au fost construite, îl fac mai „tânăr” decât acestea.

Dincolo de „destinul” special al Sfinxului din Egipt, rămâne însă aerul său metafizic, misterul lui insondabil și frumusețea lui ancestrală, care străbat nealterate mileniile într-o liniște suverană.

Egiptul, după Atlantida

Ruinele marii metropole Helanas sunt foarte bine conservate și acum sub nisip. Egiptul ar putea să tranșeze o

dată pentru totdeauna așa-zisele „necunoscute” despre istoria adevărată a piramidelor și Sfinxului sau cele despre identitatea „zeilor” din Antichitate, scoțând la iveală de sub nisip aceste vaste și excepționale ruine. Pentru aceasta, însă, este nevoie de voință politică și nu numai. Noi înțelegem însă foarte bine aceste aspecte, căci în mare parte ele sunt valabile și pentru complexul din Bucegi.

Pe de altă parte, ființele ENK nu erau capabile să susțină măreția acelui oraș, nici din punct de vedere fizic – deoarece dimensiunile lui corespundeau ființelor ENL, care erau sensibil mai înalte – nici din punct de vedere spiritual, pentru că nivelul lor de conștiință nu era foarte elevat. Totuși, memoria unui loc spiritual deosebit rămăsese încă în acea zonă a Egiptului, astfel încât, după scufundarea Atlantidei o parte dintre înțelepții atlanți s-au retras în Egipt și, ajutați de mai multe civilizații extraterestre, au construit piramidele de pe platoul Giza, dar și altele, mai la sud. Unele, mai mici, sunt ascunse de asemenea sub nisipul deșertului, împreună cu alte suburbii ale metropolei Helanas.

Așa după cum am spus, la început, prezența atlanților și a ființelor extraterestre printre ființele ENK aproape primitive, ce au „moștenit” teritoriile Egiptului de azi, a fost fizică și constantă pentru o perioadă de timp. Acest lucru a fost necesar pentru ca știința împărtășită acelor ființe să prindă o bază solidă și niște rădăcini trainice, să formeze anumiți indivizi puternici și mai evoluați în populația ENK. Ideea era ca aceștia să răspândească mai apoi acele învățături la cât mai multe ființe ENK, ajutând astfel ramura lor genetică să se dezvolte și să se rafineze din ce în ce mai mult.

Cu timpul, însă, ființele extraterestre au început să se retragă; ca urmare, contactele directe cu populația ENK au devenit mai rare, deoarece se urmărea întărirea genei ENK și respectarea deplină a liberului ei arbitru, aspect absolut necesar pentru ca aceste ființe să-și gestioneze singure existența și destinul. Mai apoi, retragerea ființelor extraterestre și a celor ENL din viața locuitorilor de atunci ai Egiptului a

continuat, până când acestea nu au mai apărut deloc în plan fizic și direct printre oameni.

În schimb, comunicarea cu ei a fost menținută prin intermediul piramidelor, care jucau rolul unor *intermediari* între lumea oamenilor și lumea „zeilor”, adică a ființelor extraterestre foarte avansate tehnologic și spiritual, care au pus bazele culturii lor străvechi. De pildă, egiptenii inițiați foloseau unele camere din piramide pentru a realiza cu ușurință „dedublarea astrală conștientă”, care le permitea să se deplaseze pe planetele în care locuiau „zeii” lor. Ghidarea provenea chiar de la frecvența specifică de vibrație a piramidei, așa după cum fusese proiectată de „zei”.

Inițieri oculte în interiorul piramidelor

Am văzut în câteva imagini cum se realiza aceasta în Camera Regelui din Marea Piramidă: sarcofagul era umplut cam trei sferturi cu un lichid relativ vâscos, semitransparent, de culoare albastru deschis, în care se scufunda de obicei Marele Preot, cu trupul gol, având doar o eșarfă în jurul șoldurilor. Totuși, sarcofagul era folosit în același scop de toți cei care primeau inițierea pentru călătoria către „zei”, nu doar de către Marele Preot.

Trupul nu se scufunda în lichid, ci rămânea plutind la suprafața acestuia. Deși nu am înțeles prea bine, cred că acel lichid avea scopul de a ușura astralizarea ființei, ori poate că era menit să determine anumite transformări biochimice în corpul ei, necesare pentru desprinderea conștientă a corpului astral de cel fizic. Cert este faptul că ființa umană care se afla în sarcofag intra destul de repede într-o stare de transă. Alți preoți erau în picioare în jurul sarcofagului, rostind anumite incantații. Acele „incantații nu erau însă liturghii comune, ci ele aveau un rol adeseori determinant – după câte mi-am putut da seama – în procesul de inițiere și de călătorie în planurile subtile ale adeptului.

Imaginile mi-au arătat de asemenea realitatea eterică și am putut vedea cum, după scufundarea trupului în lichid și începutul ritualului, prin blocurile de piatră ce alcătuiau pereții camerei apăreau siluetele înalte ale unor ființe extraterestre. Erau translucide, impunătoare, unele purtând un sceptru. Ele se plasau în spatele preoților care oficiau incantațiile și, după părerea mea, supravegheau și ajutau la buna desfășurare a ritualului, asigurând și protecția subtilă necesară.

Războiul de scurtă durată și reorganizarea alianței galactice

Apoi imaginile au sărit destul de repede la o altă realitate istorică, ce se plasa, din câte am calculat, în jurul anilor 4.800 î.Hr. Am văzut că între unele dintre civilizațiile care au susținut acel proces de transmitere a zestrei de cunoaștere științifică și spirituală din vechime – care au ajutat la formarea unor centre puternice de spiritualitate pe Pământ – au început să apară anumite disensiuni. Acestea s-au transformat într-un război destul de puternic, dar care nu a durat prea mult. Oamenii au fost de asemenea implicați, iar rezultatul final a condus la o *reorganizare* a Alianței, astfel încât multe dintre centrele inițiatice de pe planetă au intrat sub tutela altor civilizații decât cele de la început. Aceasta a implicat, de asemenea, schimbarea obiceiurilor, a numelor zeităților și chiar a unor elemente de cunoaștere. S-au produs de asemenea unele „mutații” și în religiile popoarelor.

În principiu, și din câte mi-am putut da seama, motivului conflictului – care de data aceasta a fost de mai mică intensitate decât cel de acum aproximativ 100.000 de ani – a avut aceeași rădăcină: influența negativă a reptilienilor malefici. Problema a fost că unii dintre „zeii” extratereștri ai antichității trăiau în zone ale galaxiei care începuseră să fie „umbrite” de prezența și influența nefastă a reptilienilor malefici. Prin urmare, era dificil și chiar periculos să se permită o astfel de infuzie

negativă de concepție și chiar de modificare genetică în ADN-ul oamenilor, dacă panteonul zeilor egipteni ar fi rămas neschimbat. Aspectul era destul de delicat, întrucât toate civilizațiile umane care s-au perindat de-a lungul timpului, mai ales după 30.000 î.Hr., au primit girul acelor „zei” extratereștri care au contribuit la formarea centrelor spirituale de pe Pământ, la construirea piramidelor, precum și a altor edificii cu destinație sacerdotală.

Totuși, datorită influențelor reptiliene care s-au propagat încet chiar și printre unele dintre civilizațiile extraterestre destul de avansate, în urmă cu câteva mii de ani, Alianța Galactică a fost nevoită să modifice panteonul, unii „zei” fiind înlocuiți cu alții, care proveneau din alte civilizații ale Alianței. Această schimbare nu a fost însă pe placul unora dintre ființele ENK, care au dorit să rămână fidele vechilor „zei”; astfel, au început să apară tensiuni între populațiile de oameni, care s-au extins mai apoi între anumite civilizații extraterestre din Alianță.

Odată cu aceste modificări ale panteonului egiptean s-au amplificat și anumite tendințe totemice, care au făcut ca reprezentările noilor „zei” să fie de obicei o îmbinare a corpului uman cu capul unui animal. De pildă, în Egiptul Antic faraonii sau persoanele importante din conducerea administrativă erau înfățișate cu masca unui câine (șacal) sau ibis pe cap, în timp ce unele zeități feminine aveau cap de vacă. Au apărut astfel controverse de interpretare, care sugerau posibilitatea coruperii acestor civilizații de către reptilienii malefici și, prin urmare, a hibridizării lor cu ADN reptilian.

Anubis și alte capete totemice

Am fost nevoit să rulez imaginile de mai multe ori pentru a înțelege gradat ce doreau ele să-mi „explice”, întrucât subiectul era mai abstract. Unii autori moderni s-au grăbit să tragă concluzia că acele măști cu capete de animale, cu care zeii și uneori chiar faraonii erau reprezentați, nu semnificau neapărat

aspecte simbolice, ci erau folosite pentru a le ascunde anumite trăsături reptiliene. Dar, dacă ar fi fost așa, de ce „zeii” din acea civilizație extraterestră nu apăreau ca având acele trăsături și înainte de perioada Egiptului Antic? Eu am văzut imagini cu ei pe parcursul a 400.000 de ani și nu am remarcat nici măcar o singură dată astfel de „anomalii”. Dacă ar fi adevărat, înseamnă că însuși siriusian-ul Tenekau, ce provenea din constelația Orion – și care, dintr-un anumit punct de vedere, poate fi numit „părintele omenirii” – ar trebui considerat de asemenea ca având trăsături reptiliene. Or, eu am remarcat că el a fost o ființă umanoidă cu înalte calități morale, nobilă, înțeleaptă și bună, care a contribuit cu propriul ADN la primele hibridizări ale ADN-ului uman.

Pe de altă parte, în acele timpuri marea majoritate a egiptenilor era alcătuită din ființe ENK ce proveneau pe linie directă din primatele mari, deci având încă o puternică influență animalică în ADN-ul lor. Prin urmare, ei aveau nevoie să manifeste un respect deosebit, provenit din admirația față de regnul animal. Ca o opinie personală, am putea spune că în mare parte de aici au provenit și sacrificiile animale, adică darul oferit ființei care le-a „plăsmuit”, pentru că fiecare faraon a asociat proveniența animalelor domestice cu imaginea lui. Într-un fel, această presupunere poate fii adevărată, pentru că domesticirea multor animale a avut loc concomitent cu perioada în care faraonii au fost la putere și au susținut acel fenomen.

Mai apoi, atunci când ADN-ul uman (ENK) a mai evoluat, a fost nevoie ca omul să se lepede gradat de aceste asocieri totemice, pentru că el devenea prea dependent de regnul animal, fără să se poată desprinde de energiile pământului. Un exemplu elocvent este cel al lui Moise, cu poporul evreu, care în timpul Exodului s-a lepădat de asocierea cu regnul animal ce caracteriza idolii rugăciunilor și a trecut la înțelegerea mai abstractă a lui Yahweh, adică a vrut să realizeze un salt calitativ deosebit. Aici, însă, lucrurile au fost mai complicate, dar nu voi insista asupra acestui aspect.

După marele cataclism și dispariția Atlantidei, fiecare „zeu” sau ființă extraterestră care a susținut spiritualitatea în Egiptul Antic reprezenta o constelație, fiind siriusieni ce proveneau atât din sistemul Sirius, adică din constelația Câinele Mare, cât și din sistemele asociate unor stele din constelația Orion. Învățăturile pe care ei le ofereau erau în acord cu energia specifică acelei perioade, necesară pentru a conferi genei umane o anumită capacitate de a rezona cu acele forțe subtile. Așadar, fiecărui „zeu” i se asocia o formă ce reprezenta simbolul zonei din care el provenea, sau altfel spus al acelei „zodii” specifice.

Datorită caracterului totemic și animist al credinței pe care o aveau pe atunci „oamenii din popor”, aceste reprezentări erau menite să provoace o anumită emoție în cei care vedeau acele forme de capete, fiind asocieri necesare pentru ca ființa umană să înțeleagă ce însemna acel „zeu”. Totuși, odată cu trecerea timpului, nu s-au mai „obosit” să facă simbolul asociat zeității, ci au unit simbolul chiar cu „zeul” sau „zeița” respectivă, rezultând astfel femeie cu cap de vacă, leu cu corp de om, bărbat cu cap de câine etc.

În general vorbind, ființa umană este obișnuită să asocieze diverse simboluri direct cu anumite ființe umane, iar în cazul Egiptului Antic, acest lucru a fost făcut cu „zeii” și faraonii din acele timpuri. De aici rămânea doar un pas până la reprezentările de această natură pe fresce, cartușe sau pictograme. Atunci când, de pildă, un faraon era cunoscut după domnia lui sau chiar în timpul ei, ca fiind un faraon „precum un leu” – datorită personalității sale puternice – cea mai bună reprezentare a acestei idei era ca acel faraon să aibă un cap de leu. Și exemplele pot continua.

Problema care a apărut odată cu trecerea timpului a fost că aceste asocieri au început să fie învălmășite, iar conotația simbolurilor să fie alterată ori pur și simplu „împrumutată” în vederea unor scopuri oculte. Un exemplu în acest sens este simbolul „Ochiului lui Horus”, folosit în prezent de Iluminati în cele mai diverse situații, dar având o semnificație coruptă.

S-a ajuns astfel la situația în care vechii egipteni au uitat gradat adevăratele semnificații ale simbolurilor asociate cu „zeii” lor sau mai bine zis le-au învălmășit așa de mult, transferând de la unul la altul multiple semnificații și caracteristici, încât la un moment dat au ajuns în punctul în care nu au mai știut care este adevărul. Credința, fiind lipsită de un suport viabil, a început să se năruie, iar spiritualitatea egipteană a decăzut într-un timp scurt.

Este exact ceea ce se întâmplă și în zilele noastre cu o societate care este aproape complet dezaxată de la principiile și valorile profund morale și etice, care doar mimează corectitudinea și decența, dar care în realitate este doar un paravan pentru manipulările din spatele lui, realizate de grupuri și organizații oculte foarte puternice și periculoase. Țelul lor principal este distrugerea în totalitate a oricărui sprijin spiritual interior ființei, pentru că – astfel dezaxată și lipsită de coerență – aceasta tinde să se dezmembreze, fără să mai aibă forță de reacție sau împotrivire. Din nefericire, acest plan a dat rezultate îngrijorătoare până în prezent, deoarece omenirea pare să-și fi „pierdut busola”. Cu toate acestea, după cum se va vedea, revirimentul spiritual este aproape, însă pentru ca acesta să se petreacă mai repede este necesar să devenim cu adevărat conștienți de situația actuală.

Omenirea și destinul ei liber asumat

Vizionând foarte atent și interesat felurite aspecte legate de numeroasele războaie declanșate și mai ales de intervențiile reptilienilor malefici pe Pământ, m-am întrebat de ce civilizațiile extraterestre pure, originare, cum ar fi cea siriusiană de bază, cea pleiadiană sau cea arcturiană – care au fost mereu prezentate „în prima linie” pe ecranul holografic, ca fiind cele mai importante și mai puternice în Alianța Galactică nu au făcut „scut” în jurul Pământului, pentru a-l feri de repetatele tentative de pătrundere sau de influență a reptilienilor malefici?

Într-o discuție ulterioară cu bărbatul din Apellos, am înțeles că, din moment ce Pământul fusese ales să devină locul de creștere a unei „pepiniere” pentru un ADN superior, adică a unor ființe umane cu un ADN foarte complex, acestea trebuiau de asemenea să poată fi capabile să se confrunte și să rezolve diferite tipuri de probleme, inclusiv cea a unei influențe malefice. Alianța a considerat că în acele vremuri, adică acum aproximativ 7.000 de ani, ADN-ul ființelor ENK era pregătit pentru a se confrunta cu astfel de influențe.

Cu alte cuvinte, Alianța a oferit omenirii posibilitatea să-și dirijeze singură destinul în cea mai mare parte, prin alegerile liber asumate în problemele cu care se confruntă, ceea ce s-ar fi reflectat mai târziu în ADN ca o experiență în plus și implicit ca o întărire a sa. Aceasta nu ar fi fost posibil în urmă cu mai multe zeci de mii de ani – adică atunci când ființele ENK nu erau încă suficient de dezvoltate la nivelul ADN-ului – deoarece exista pericolul subjugării lor totale de către rasa reptiliană malefică sau chiar al blocării evoluției lor.

Tocmai de aceea, Alianța a intervenit și a ajutat umanitatea până în acel moment, pentru a oferi astfel timpul necesar dezvoltării și evoluției ei. Totuși, așa după cum am spus, acum câteva mii de ani civilizațiile avansate ale Alianței au preferat să lase lucrurile să se desfășoare în mare parte prin alegerile făcute de oameni, chiar dacă uneori acestea nu au fost bune. Aceasta a fost o necesitate, deoarece ființele ENK trebuiau să se „trezească” și să susțină mai departe gena lor complexă. Ceea ce este interesant în particular, așa după cum mi-a spus bărbatul din Apellos, e că ființele ENK începuseră deja în acele vremuri să dezvolte o cunoaștere spirituală monoteistă, adică ele căutau o rădăcină și mai ascunsă pentru tot ceea ce exista, dincolo de numeroșii „zei” și „zeițe” ale panteonului egiptean. Aceasta era o dovadă în plus a maturizării ADN-ului lor și a liniei de evoluție pe care o urmau.

Cap. 15 – TROIA. RESORBȚIA CIVILIZAȚIEI MAYA

Mai aproape de timpurile noastre și de istoria contemporană există unele momente istorice de reper care trebuiesc luate în considerare, mai ales datorită misterului care le înconjoară și a lipsei surselor autentice de informare. M-am focalizat asupra Troiei, un tablou enigmatic în memoria omenirii, despre care nu există alte referințe decât cele din *Iliada* lui Homer. După vizionarea imaginilor pe ecranul holografic am dezvoltat subiectul într-o discuție foarte interesantă pe care am avut-o cu Cezar câteva săptămâni mai târziu.

Cetatea Troia

Primele imagini legate de existența marii cetăți Troia le-am avut atunci când mi s-a arătat „descendența" civilizației hiperborene. O ramură a acesteia a coborât spre sud și a atins coasta de nord-vest a Turciei de astăzi. Răspândirea în acea zonă nu a fost însă dictată de necesități de ordin geografic, ci mai ales de existența unui mare portal interdimensional, dintre puținele care mai rămăseseră la acea vreme pe Pământ. Așa după cum mi s-a arătat, orașul – care mai târziu a fost denumit „cetate" – a fost construit în jurul acelei discontinuități spațio-temporale, ce permitea legătura cu zonele elevate ale planului eteric și mai ales cu Shamballa.

Am fost foarte impresionat de acea prezentare și tocmai de aceea, în una din conversațiile pe care le-am avut ulterior cu Cezar am adus în discuție acest subiect, pe care mărturisesc că nu îl înțelesesem totuși pe deplin. Erau, într-adevăr, mai multe necunoscute.

Urmașii hiperboreenilor, care au fondat Troia, chiar dacă erau doar palide reflexii a ceea ce a fost odată civilizația hiperboreană, încă dețineau suficiente secrete și chiar metode oculte pentru a opune o rezistență îndârjită atacurilor altor popoare.

Chiar și așa, nu ar fi fost nicio problemă pentru cele două civilizații extraterestre malefice – care dețineau un anumit control în zona de sud a Europei de astăzi – să radă imediat de pe suprafața Pământului orice urmă a cetății, inclusiv a locuitorilor ei, utilizând armele avansate de distrugere în masă pe care le aveau. Însă o astfel de „intervenție" nu putea fi făcută așa ușor, datorită supravegherii de către Alianță, lucru pe care mi l-a confirmat și Cezar. Ceea ce eu nu înțelegeam, de fapt, era miza cetății; cu alte cuvinte, de ce lumea antică se concentrase așa de mult asupra acelei zone?

Cezar mi-a explicat că, chiar dacă în acea perioadă s-a permis, într-un fel, pătrunderea răului și diseminarea lui în rândurile omenirii, acea acțiune avea totuși propria ei „economie", avea un sens legat de formarea umanității, de trecerea anumitor teste pentru ea, de manifestarea liberului ei arbitru. Locul a fost „vânat" în antichitate pentru că el se afla chiar la una dintre „marginile" dintre planul fizic și cel eteric, adică în zona unui mare și puternic „filon energetic", un sas important care permitea trecerea facilă din planul fizic în planul eteric.

Adevărata miză a războiului troian

Atunci când Cezar a trecut la următorul punct, explicațiile lui au devenit mai nuanțate:

— Troia a fost practic ultimul oraș din Europa care mai păstra o legătură solidă cu planul subtil eteric, mi-a spus el. Era ultimul oraș prin care se putea pătrunde în mod firesc și la scară largă în planul subtil eteric. Odată cu înfrângerea suferită în lungul război cu grecii, cetatea s-a „rupt" brusc de planul fizic și atunci realitatea de la suprafața Pământului s-a

„murdărit” cumva, pentru că se eliminase până și ultima redută a ceea ce încă era superior, pur și bun. Probabil atunci a dispărut și ultima urmă clară a civilizației hiperboreene.

Am întrebat dacă războiul a avut vreo legătură cu acel aspect delicat.

— „Zona de trecere” în eteric, din interiorul cetății, a fost țelul principal al războiului troian, de fapt al forțelor oculte care l-au sugerat și dirijat, folosind ființele umane ca vehicule pentru a realiza acea masivă „ruptură” energetică. Această cădere a aruncat omenirea într-un întuneric și mai adânc decât cel de până atunci, generat de distrugerea Atlantidei.

— Și ce s-a întâmplat cu cetatea după aceea?

— S-a resorbit în planul eteric, iar orașul ca atare nu mai poate fi găsit în planul fizic. Ceea ce totuși Schliemann (*Cezar se referă aici la Heinrich Schliemann, creditat pentru așa-zisa descoperire a cetății Troia, în anul 1870, în zona localității Hissarlik din nord-vestul Turciei de astăzi – n. ed.)* a descoperit, reprezintă doar o zonă firavă a lui, cea care avea o rezonanță mai apropiată de planul fizic. Ea nu reprezintă însă „cetatea Troiei”, așa după cum s-au grăbit să anunțe arheologii.

Înțelegeam acum misterul care a înconjurat acea cetate mitică, precum și îndelungatul război care s-a purtat pentru cucerirea ei.

— Din Troia se putea trece foarte ușor în planul eteric, în dimensiunea subtilă, mi-a spus Cezar. Totuși, nu vreau să înțelegi de aici că această trecere era admisibilă pentru toți. Orașul era perfect circular și înconjura punctul central, unde se afla distorsiunea, sasul prin care se pătrundea în planul eteric ce corespundea acelei zone a cetății Troia. Doar unii aveau acces în dimensiunea superioară.

Nucleul civilizației maya

— Se pare că și cei din antichitatea mai apropiată de noi știau de faptul că nu oricine și nu în orice fel putea pătrunde în aceste lumi subtile, am spus eu.

— Evident. Iar Troia nu este singurul exemplu. Mayașii sunt chiar mai reprezentativi în acest sens, deoarece în urma lor nu s-a putut găsi aproape nicio urmă de activitate umană sau orașe. Au „dispărut” pur și simplu, fără să mai poată fi identificați în vreo zonă. Mă refer la nucleul civilizației mayașe originale, din trecut, din care s-au prelungit liniile aztecă și incașă. Dar „sâmburele” acelei civilizații foarte speciale, care a fost Maya, a rămas sub forma unui număr mic de preoți și înțelepți, precum și de descendenți ai lor, care s-au stabilit într-o zonă din Yucatan, aproape de coasta oceanului. O parte a familiilor s-a răzlețit totuși prin diverse zone ale fostului imperiu incaș. Restrângerea acelui nucleu, care nu depășea o sută de mii de membri, a favorizat păstrarea aproape nealterată a cunoașterii și tradiției vechi, originale, a civilizației mayașe și chiar i-a determinat să evolueze. În cea mai mare parte, ei nu interacționau nici măcar cu incașii, care erau totuși semeni de-ai lor. Chiar dacă aceștia aveau și ei un grad apreciabil de cunoaștere și dezvoltare, totuși pierduseră din puterea genei originale. Ia ca exemplu „miticul” oraș Eldorado sau Orașul de Aur al incașilor; acesta le era străin chiar și lor. Incașii cunoșteau tradiția, dar uitaseră cum să ajungă în acea așezare despre care le spunea aceasta. Cu atât mai puțin l-au găsit spaniolii, care l-au căutat cu disperare. El nu a fost descoperit niciodată de conchistadori, iar motivul este același ca și în cazul cetății Troia: erau orașe care nu făceau parte neapărat din lumea fizică, ci mai mult din lumea subtilă a frecvențelor eterice. La un moment dat s-au resorbit complet în acea dimensiune de existență și pur și simplu au dispărut din lumea fizică. Totuși, unii dintre preoții și inițiații incași știau despre realitatea „Orașului de Aur”, iar o foarte mică parte aveau chiar acces acolo, trecând printr-un sas interdimensional. Înțelepții mayași din nucleul reminiscent al vechii civilizații aveau însă acces neîngrădit, deoarece ei stăpâneau acea cunoaștere deosebită și aveau nivelul de vibrație necesar, manifestat în câteva gene specifice, cel mai probabil moștenite de la ființele ENL.

Explicațiile lui Cezar erau foarte clare și sintetice. Totuși, chiar dacă eu nu explorasem până atunci acea parte a lumii și nici civilizațiile care au locuit-o, ceea ce aflam nu îmi era în întregime necunoscut. Experiența recentă din Utklaha, din interiorul Pământului, fusese edificatoare, căci mulți dintre locuitorii acelui oraș din planul subtil eteric erau de fapt precursori ai vechilor mayași. Am profitat de ocazie pentru a afla mai multe și de aceea l-am rugat pe Cezar să clarifice misterul civilizației mayașe, despre care știam că nu a putut fi descifrat nici până în ziua de azi de către arheologi sau oameni de știință.

„Saltul vibrațional” în planul eteric

— Marea problemă a mayașilor a fost reprezentată de cuceritorii spanioli, conchistadorii, a spus Cezar. Invazia lor a însemnat dezastrul civilizației maya din planul fizic, dar în același timp a „forțat” într-un anumit fel trecerea ei pe un plan superior.

Văzând că îl priveam întrebător, el a continuat să-mi explice:

— Mayașii erau un popor cu o veche cultură, având cunoștințe excepționale. La ei, „ruptura” între planul fizic și planurile subtile, cel puțin, conceptual vorbind, aproape că nu exista. După invazia spaniolilor, preoții lor și-au dat repede seama că singura alternativă viabilă în fața amenințării cu exterminarea era să treacă în masă populația mayașă din planul fizic în planul eteric; cu alte cuvinte, *să realizeze un salt vibrațional în existența acesteia*. Astfel de acțiuni sunt destul de rare în istorie și au loc doar în cazuri excepționale, atunci când situația nu poate fi rezolvată în alt mod.

Am întrebat cum era posibil pentru un popor întreg să treacă dintr-un plan în altul. Cezar a spus că într-adevăr aceea a fost o problemă spinoasă, dar în cea mai mare parte ea a fost depășită.

— Preoții mayași cunoșteau foarte bine zona de trecere în planul eteric, care se afla într-unul din orașele lor din junglă. Mayașii înțelegeau importanța comuniunii dintre om și Natură și de aceea orașele lor coexistau în mare parte cu vegetația înconjurătoare. Singura problemă o reprezenta existența grupurilor de mayași autentici, care se răspândiseră și trebuiau să fie adunați din alte zone ale imperiului incaș, pentru a realiza acea trecere dintre planuri. În acest mod ei ar fi putut scăpa de nebunia spaniolilor și de dorința lor de a-i ucide.

Am realizat atunci dramatismul acelei perioade, în care o civilizație oarecum primitivă prin cunoaștere și atitudini, dar puternică la nivel militar și aici mă refer la spanioli – amenința să extermine o altă civilizație, care era nobilă și elevată, adică civilizația maya. Nici aztecii și nici incașii nu au putut să facă față ferocității, bolilor și armelor de foc ale spaniolilor. Ei au fost cuceriți, așa după cum bine se știe, dar în ceea ce privește nucleul de bază al vechilor mayași, acela nu a putut fi atins.

Cezar mi-a spus că a existat o „chemare generală” și astfel populația mayașă, cei care erau răspândiți prin imperiul Inca au început să se „scurgă” spre locul special de trecere, unde exista un mare sas, o discontinuitate spațio-temporală cunoscută preoților și înțelepților mayași. Acea zonă a fost apărată timp de aproximativ două luni de către un mare număr de soldați mayași, care au realizat un culoar de protecție pentru populația civilă ce venea din diferite zone ale imperiului către sas, pentru a preveni eventuale atacuri ale spaniolilor.

— Pe de altă parte, jaful conchistadorilor nu a fost un război sau o luptă continuă și nici nu s-a desfășurat într-un singur loc, a continuat Cezar să-mi explice. Nu a existat o luptă adevărată, ci mai degrabă un jaf dezordonat. Spaniolii atacau de cele mai multe ori la întâmplare, atunci când pur și simplu dădeau de un sat sau de un oraș în junglă. Pe de altă parte, soldații mayași aveau tocmai această misiune, de a contracara astfel de atacuri, pentru a asigura culoarul de fugă a populației civile spre zona de trecere între planuri.

— Ai văzut personal toate acestea?

Cezar a clătinat afirmativ din cap, asigurându-mă că este unul dintre cele mai uluitoare momente din istorie, atât prin dramatismul său, cât și prin misterul de care este înconjurat.

— Era mai mult un război precum cel al americanilor în Vietnam. Spaniolilor nu le era deloc clar cât au cucerit și cât nu din imperiul incaș, cel puțin în zona peninsulei Yucatan, unde exista nucleul înțelepților și sacerdoților mayași. Asta pentru că în preajma marelui portal de trecere, planul fizic se îmbină adeseori cu planul eteric, astfel încât fenomenul „orbirii psihologice” a funcționat din plin atunci. Înțelepții vechilor mayași aveau acea putere, de a manipula realitatea înconjurătoare prin invocațiile și metodele lor oculte specifice. Puteai întâlni un pâlc de 20 de conchistadori, iar puțin mai încolo un sat mayaș în care activitatea se desfășura normal, fără ca spaniolii să aibă habar de existența acestuia, chiar dacă treceau pe lângă el. Ei pur și simplu nu vedeau acel sat, căci pentru ei în acea zonă nu exista decât jungla. Astfel de fenomene stranii, care se repetau, au semănat destulă confuzie și în rândul cuceritorilor, dar în cele din urmă venirea lor în număr din ce în ce mai mare ar fi dus la exterminarea mayașilor, dacă aceștia nu ar fi luat decizia radicală de a părăsi planul fizic și a trece în planul eteric, unde să-și continue existența.

De altfel, momentul fusese prezis cu multe sute de ani înainte de preoții mayași.

Marea „trecere” a mayașilor

Cezar a precizat, totuși, că trecerea în planul eteric nu se putea face în orice condiții. Existau doar *anumite zone* și doar *anumite perioade* când se putea realiza tranziția din planul fizic în planul eteric.

L-am întrebat atunci de ce nu a trecut toată populația, dacă tot se cunoșteau aceste date secrete. Se pare că o anumită parte a populației mayașe, cam o cincime din totalul acelui grup de „gena pură”, nu a dorit să treacă în planul eteric, preferând

să rămână în dimensiunea fizică. În mare parte, aceasta s-a petrecut în baza aceleiași legi a afinității, adică a frecvenței de vibrație, care nu a permis unei anumite categorii de oameni să treacă prin acel sas.

— Primii care au trecut în planul eteric au fost cei care au îndeplinit condițiile de rezonanță a frecvențelor, pentru că unii dintre mayași nu erau pregătiți din acest punct de vedere, chiar dacă ei voiau să traverseze sasul. Totuși, am văzut că mulți dintre aceștia au fost ajutați de preoții șamani, care stăteau lângă „poarta de trecere” și i-au sprijinit în acest proces, ridicându-le pentru un anumit timp, prin puterile pe care le dețineau, frecvența individuală de vibrație, pentru ca ei să poată traversa în planul eteric. Odată ajunși dincolo, acele ființe își păstrau în mare parte acea vibrație mai înaltă și reușeau să rămână în noul plan de existență.

Devenisem foarte curios să știu cum arăta acea mare „poartă” dintre planuri, cum se vedea ea din planul fizic. În imaginile ce îmi fuseseră arătate până atunci pe ecranul holografic al celor din Apellos, punctele de „contact” între dimensiunea fizică și cea eterică apăreau de obicei ca o suprafață fie ușor blurate, fie puțin în ceață, ori complet invizibilă în majoritatea cazurilor. Atunci, în hologramă mi se indica prin anumite simboluri și printr-un punct roșu strălucitor unde se afla discontinuitatea dintre planuri. Doream totuși să știu cum era acel portal de trecere al mayașilor în planul eteric, care din cele ce îmi povestea Cezar, părea să acopere o suprafață mai mare.

— Urmăream cu atenție ce se întâmpla acolo și vedeam evenimentele, mi-a spus el. Realizam în mod clar unde anume se făcea trecerea între planuri, dar cu toate acestea în acea zonă-limită nu puteam să observ nicio distorsiune; aparent nu exista nicio discontinuitatea spațiului. Nu vedeam nimic care ar fi putut da de bănuit că pe acolo se putea trece în planul eteric, în schimb remarcam că, pe măsura ce mayașii se apropiau de acea zonă pentru a o traversa, ceva părea că se întâmplă în ființa lor, deoarece fiecare dintre ei era cuprins de un tremur

fin. Mă interesa fenomenul, așa că m-am focalizat asupra ființelor care traversau zona de discontinuitate.

Știam prea bine că toate dispozitivele extraterestre de înaltă tehnologie care facilitează investigarea spațiului și timpului au particularitatea de a oferi capacitatea de a simți tot ce se află în contextul de timp și spațiu cercetat, dacă se dorește aceasta. Cu alte cuvinte, trăiești ceea ce vezi, ca și cum te-ai afla chiar acolo, în zona spațio-temporală pe care o cercetezi. Aș putea spune că acea simțire este mai rafinată și mai nuanțată chiar decât simțirea normală, oferind un plus de senzații, intuiții și percepții. Este ca și cum atunci toate simțurile se ascut, iar câmpul percepțiilor se dilată. Așadar, înțelegeam prea bine ceea ce îmi povestea Cezar, deoarece eu însumi trăisem de multe ori aceeași experiență. În unele cazuri, ea poate să fie traumatizantă, dar din fericire am învățat că aveam la dispoziție posibilitatea „reglării” ei prin manifestarea voinței, ori chiar a suprimării ei totale, caz în care rămânea doar informația vizuală. Mă gândeam, totuși, dacă aceea era o experiență asemănătoare sau nu, cu cele pe care eu însumi le trăisem în cel de-al doilea tunel sau la trecerea spre „interior”, în Argentina, și de aceea l-am întrebat pe Cezar dacă a fost diferit de experiența noastră în interiorul Pământului.

— Nu. Practic a fost vorba de un fenomen identic, dar am vrut să mă conving că sasul conecta planul fizic cu planul eteric. Nu ai cum să te înșeli în această privință, odată ce simți vibrația respectivă. Am simțit cum, înainte de trecere, cei care aveau nivelul de conștiință suficient de elevat, percepeau orașul și jungla din care veneau, dar de la un moment dat vedeau cum în fața lor începea să se întindă un oraș mult mai mare și mai dezvoltat, în care vegetația junglei nu mai exista. Cei care nu aveau capacitatea de a trece în planul eteric observau în continuare vechiul lor oraș din junglă, dar aveau încredere, pentru că știau că dincolo, în dimensiunea subtilă, există altceva. Atunci când ajungeau lângă preoții ce străjuiau poarta invizibilă de trecere în planul eteric, aceștia îi ajutau, ridicându-le pentru scurt timp frecvența de vibrație a conștiinței, atât cât

era necesar pentru ca ei să poată vedea orașul din planul eteric și să treacă dincolo.

— Dar preoții? Ei ce făceau?

— Stăteau din loc în loc, pe un anumit parcurs spre poarta de trecere, realizând un fel de „tunel subtil” al inițierii. Cei care aveau capacitatea nativă de trecere, intrau într-o anumită stare specifică de conștiință, pe măsură ce se apropiau de sas. Alții mai ezitau, iar unii aveau chiar tendința să se întoarcă din drum. Așadar, „marea trecere mayașă” în planul eteric nu a fost o mare „migrație sau călătorie cu căruțele sau corăbiile într-o altă zonă din America de Sud, așa cum presupun oamenii de știință, ci pur și simplu a însemnat o retragere într-o altă parte a orașului lor, *care se afla însă in plan eteric*.

Cezar mi-a spus că, după ce accesul prin poarta de trecere s-a închis, planul eteric – în care se aflau mayașii care au trecut prin portal – a fost strict delimitat de planul fizic. Ei și-au continuat acolo viața, dar la parametri energetici superiori, deoarece frecvența de vibrație a planului eteric este superioară celeia care este proprie planului fizic.

Cap. 16 – ANUNNAKI: O PROBLEMĂ DELICATĂ

Existența ființelor extraterestre și a civilizațiilor foarte avansate în Univers a fost mereu un fel de „cui al lui Pepelea” pentru omenirea de astăzi. Datorită proastei educații și a manipulării prin mass-media, majoritatea oamenilor sunt cuprinși de îndoială și de scepticism atunci când vine vorba despre acest subiect. Pentru mulți dintre ei, prezentarea benefică a extratereștrilor „sună prea bine și prea frumos” ca să fie adevărată. Se consideră astfel că aceștia ar trebui să aibă și ei niște neajunsuri, niște hibe, probabil din dorința de a fi

percepuți mai aproape de condiția umană actuală sau chiar ca o sursă de amenințare pentru civilizația noastră.

O stranie inversare a valorilor

O astfel de viziune poate să reflecte de fapt neîncrederea ființelor umane în potențialul enorm pe care ele îl au. Urmărind cu mare atenție tot ceea ce mi-a fost prezentat în imaginile holografice despre trecutul omenirii, pot spune cu toată convingerea că Pământul a fost și este binecuvântat de o protecție deosebită și o mare grijă din partea unor civilizații extraterestre avansate din galaxia noastră. Majoritatea oamenilor consideră că starea și atitudinea fraternă de care dau dovadă minunații noștri prieteni din cosmos reprezintă un subiect SF, iar rețeaua holografică a conexiunilor extraterestre în galaxie, ce mi-a fost arătată, ar fi de fapt produsul unei minți pline de fantezie și imaginație debordantă.

Există totuși o categorie de ființe umane sincer interesate de aceste subiecte și care doresc să cunoască adevărul. Din nefericire și uneori în mod neintenționat, acesta le este ascuns sau prezentat în mod eronat. Un bun exemplu pentru aceasta este percepția asupra rasei de ființe extraterestre Anunnaki.

Acest nume a declanșat numeroase idei bizare, dar mai ales credințe eronate, care se bazează atât pe informații false sau incomplete, cât și pe o anumită superficialitate în tratarea subiectului. S-au scris deja multe cărți în care Anunnaki sunt învinuiți de toate relele pământului, dar cel mai adesea sunt asociați cu ființe extraterestre cu trăsături reptiliene. Eroarea fundamentală, ce se bazează pe informații și concluzii greșite, constă în corelarea ființelor reptiliene malefice cu ființele siriusiene, cunoscute sub numele de Anunnaki. Aceasta este cu atât mai ciudat, cu cât siriusienii sunt cei care au inițiat și susținut – în directă colaborare cu planurile entităților subtile celeste, guvernatoare ale galaxiei – procesul nașterii și evoluției ființei umane pe Pământ.

O astfel de inversare a valorilor a mai fost întâlnită și în alte timpuri și circumstanțe, dar în acest caz este uimitoare înverșunarea unor autori, care doar își imaginează că știu adevărul, dar în realitate ei se află în cea mai cruntă eroare. Presiunea în legătură cu acest subiect este foarte mare, deoarece prin repetare el a fost „țintuit” în parametri foarte negativi, ceea ce face cu atât mai dificilă revenirea la adevărata cunoaștere și la valorile reale, care au fost pierdute. Voi specifica totuși unele dintre aceste elemente, pe de o parte, pe baza a ceea ce am putut să văd ca imagini din timpuri preistorice până la cele ale istoriei moderne, iar pe de altă parte, din explicațiile pline de miez pe care le-am primit de la bărbatul din Apellos, atunci când mi-am manifestat anumite nedumeriri. Așa după cum am spus, siriusienii stau la baza nașterii și formării civilizației umane și tot ei se află la baza ADN-ului uman, susținând epoci la rând evoluția lui și ajutând umanitatea în punctele-cheie ale dezvoltării sale atât din punct de vedere spiritual, cât și material. Eu însumi am văzut multe aspecte din istoria Pământului și a omenirii, iar unele mai importante le-am descris în această carte. În anumite cazuri, atunci când a fost necesar, siriusienii au influențat chiar cursul istoriei, pentru ca evoluția ființei umane să aibă loc în condiții cât mai bune. Bărbatul din Apellos mi-a specificat la un moment dat.

— Din ramura lor originală, de bază, care se află în sistemul Sirius A, au apărut de-a lungul timpului ramificații secundare în diferite zone ale galaxiei, însă siriusienii din sistemul Sirius A se numesc *Anunnaki*, care înseamnă „cei veniți din Lumina Divină”.

Segregarea populațiilor și Migrația pe alte planete

La un moment dat al investigației mele prin timp, confuzia a ceea ce știam despre Anunnaki, cu ceea ce vedeam în

imaginile holografice devenise așa mare, încât am fost nevoit să întrerup puțin fluxul lor, pentru a căuta niște explicații la bărbatul din Apellos, care mă asistase până atunci tăcut și nemișcat, puțin în spatele meu. L-am rugat, dacă era posibil, să-mi ofere unele detalii despre Anunnaki, astfel încât să clarific dilema care e valabilă și în ziua de azi pentru cei mai mulți oameni.

— Originea acestei civilizații este în sistemul de planete al stelei Sirius A, mi-a spus el. Sunt rasa originală siriusiană, cea mai veche, ramura de bază din care s-au desprins alte ramuri ce au migrat spre alte zone ale galaxiei.

Mi-a spus apoi că, în limbajul siriusian, atunci când se dă un nume cuiva, mai întâi se pune rădăcina, adică numele de bază, după care se adaugă la acea rădăcină ceva care definește o anumită trăsătură, adică o caracteristică a acelei ființe sau grup de ființe. Astfel, dacă o parte dintre Anunnaki originali au migrat la un moment dat pe o planetă din altă parte a galaxiei, atunci ei se numesc tot *Anunnaki*, în ansamblu, dar mai apoi au și un alt nume, care îi diferențiază de siriusienii originali. Acesta este unul dintre aspectele care au indus în eroare mulți autori, dând naștere la păreri controversate: din civilizația siriusiană de bază s-au dezvoltat multe alte civilizații secundare, care s-au „relocat” în timp pe alte planete și în alte sisteme stelare din galaxie. Totuși, cele mai multe dintre ele s-au stabilit în preajma constelației Câinele Mare, mai ales în constelația Orion și cu precădere în sistemele stelare din Centura lui Orion. Greșeala – care s-a perpetuat în rândul autorilor contemporani – a fost aceea de a considera una sau mai multe dintre aceste civilizații secundare, răspândite în galaxie, ca fiind civilizația siriusiană originală din sistemul Sirius A.

Pământul, de asemenea, a primit și el din timpuri imemoriale alte civilizații, care fie au venit din alte zone ale cosmosului, fie au evoluat pe suprafața lui. Omul, ca ființă ce a trecut deja prin multe transformări până să ajungă la condiția prezentă de *Homo Sapiens*, poate fi considerat că este „tânăr” (aproape 400.000 ani) în comparație cu alte ființe extraterestre.

În discuția pe care am avut-o cu bărbatul din Apellos, el a sintetizat foarte bine aceste aspecte într-un mod natural, calm și cu o profundă cunoaștere.

— Atunci când se naște, o ființă pornește ciclul unei evoluții continue. O planetă poate susține evoluția acelei ființe sau civilizații doar un anumit timp. Vine însă un moment când o civilizație trebuie să se maturizeze, așa cum s-a petrecut cu ramura ENL, care s-a retras în planul subtil eteric la maxima ei dezvoltare. Tot așa se va petrece și cu civilizația umană actuală, atunci când va ajunge la apogeul ei. Dar acum, contrar cu ceea ce cred cei mai mulți oameni, civilizația *Homo Sapiens* este încă departe chiar și de începutul maturității ei. Sunteți, ca să fac o paralelă, cam la vârsta de 14 – 16 ani, când toți adolescenții se cred extraordinari, dar în realitate ei sunt departe de adevăr. Mai au multe de învățat.

Era o remarcă dură, dar după părerea mea perfect adevărată. În orice caz, ea sublinia necesitatea ca oamenii de știință din prezent să-și reevalueze posibilitățile și conceptele, și să renunțe măcar la o parte din imensul orgoliu ce îi caracterizează.

O modalitate curentă, ce este uzitată de marea majoritate a civilizațiilor extraterestre avansate este aceea de a trimite pe o planetă adecvată acea parte a membrilor civilizației ei, care nu au evoluat la fel de repede ca restul populației. Aceștia sunt „relocați” pe o altă planetă, ce corespunde mai bine frecvenței lor de vibrație, unde vor evolua în ritmul lor propriu. Cei care rămân pe planeta de origine își pot astfel continua în mod accelerat evoluția, fără să fie împiedicați de cei care au fost relocați.

Un exemplu este cel al Anunnaki-lor, căci ei au procedat în acest mod în faze succesive, relocând în alte sisteme stelare întregi segmente din populația planetei lor originare din sistemul Sirius A. Astfel de „migrații pe alte planete respectă legea cosmică a afinității frecvențelor de vibrație, căci nicio ființă nu poate rămâne într-o realitate existențială dacă ea nu corespunde acelei frecvente locale. Atunci se caută o „ajustare a situației, iar cea mai naturală soluție este acest gen de „redistribuire a frecvențelor de vibrație, ce corespunde

aproximativ zicalei pline de înțelepciune, care spune: „omul potrivit la locul potrivit”.

Destinul special al umanității

Cursul discuției cu bărbatul din Apellos m-a adus aproape de un aspect foarte sensibil: care era motivul pentru care siriusienii Anunnaki au ales planeta noastră pentru a forma, dezvolta și proteja specia umană?

— Într-adevăr, pentru multe alte civilizații care vin și ne observă, această alegere a siriusienilor este aproape de neînțeles, a spus el. Există „observatori” în spațiu, în preajma planetei noastre, care pur și simplu asistă la evenimentele de la suprafața ei, fără să intervină. Este o experiență chiar și pentru ei, un moment de a înțelege felul în care „curge” destinul unei civilizații. Iar unul dintre cele mai dificile lucruri de înțeles pentru cei care nu au avut acces la o cunoaștere profundă a istoriei adevărate a omului și a originii sale, este motivul pentru care siriusienii, împreună cu celelalte civilizații extraterestre din Alianță, asistă umanitatea cu o mare grijă și îi acordă o mare importantă în contextul transformărilor fundamentale care au loc în prezent.

Aici am replicat că noi nu suntem singurii care ne bucurăm de o astfel de atenție:

— Am văzut că, așa cum Anunnaki asistă această planetă, precum și transformările de la nivelul ei – iar în ultimele sute de mii de ani au pus bazele umanității – tot astfel ei au susținut multe alte civilizații. Dar acum, în această conjunctură foarte specială de spațiu și timp din galaxie, ei ne susțin pe noi, și nu pe alții.

Aceasta era o bună întrebare și tocmai de aceea unele civilizații extraterestre asistă din pură curiozitate evenimentele de pe Pământ pentru a afla motivul, pentru a observa ce anume se petrece în Sistemul nostru Solar. Pentru ele, situația reprezintă un mare mister: oamenii se află încă la nivelul de producție industrială, sunt înapoiați tehnologic și ideologic, sunt violenți, mulți au un nivel intelectual foarte scăzut și chiar un comportament animalic.

— În aceste condiții, ce anume i-ar fi putut face pe Anunnaki din sistemul Sirius A, cunoscuți ca veritabili maeștri spirituali în galaxie, să ne acorde o așa mare importanță? Căci, din câte mi-am putut da seama, chiar dacă civilizația noastră se află într-o astfel de condiție, totuși pentru Anunnaki noi suntem importanți. Este deci evident că această zonă din spațiul cosmic, în care se află Pământul, reprezintă un focar special pentru viitor.

— Toate acestea se petrec pentru că ei sunt cei care, de fapt, vă dau girul în galaxie, ei sunt cei care susțin umanitatea, a spus bărbatul din Apellos. Din multe puncte de vedere, umanitatea este o civilizație destul de înapoiată; nu primitivă, dar înapoiată ca înțelegere, principii și comportament. În schimb, resursele ființei umane sunt imense și tocmai pentru că siriusienii au văzut acest potențial extraordinar din oameni, ei le dau girul în galaxie prin însăși autoritatea de necontestat pe care ei o au printre celelalte civilizații la nivel galactic.

De altfel, multe alianțe s-au format tocmai pentru că ei și-au dat girul și au insistat în sensul integrării noastre. Datorită acordului dat de Anunnaki și de alianțele formate de ei, omenirea a devenit un fel de „punct de atracție” în acest moment în galaxie. Dintr-un anumit punct de vedere, poate că Pământul – prin exemplul pe care îl oferă și situația în care se află reprezintă acum un fel de „piatră de hotar” pentru viitorul acestui sector galactic și chiar pentru o zonă mai mare din galaxie.

O „nuntă” galactică

Aici însă bărbatul din Apellos a punctat un aspect mai profund și chiar extraordinar prin natura lui:

— Toate transformările care au loc acum și vor avea loc în viitor, pe lângă efectele lor locale și imediate, au de fapt legătură cu pregătirea unirii galaxiei noastre cu galaxia Andromeda. Deși aceasta se va petrece peste câteva miliarde de ani, totuși pregătirile pentru aceasta se fac încă de pe acum în ambele galaxii, prin colaborare. Este ca un „program galactic”, util pentru alinierea vieții la noua frecvență de

vibrație a galaxiei ceva rezulta din unirea celor două actuale. Am putea spune că, la nivel cosmic, e ca și cum s-ar face pregătirile pentru o „nuntă” importantă, de proporții galactice.

Nivelurile spirituale trebuiesc aliniate, energiile subtile de asemenea, frecvențele trebuie corelate și totul trebuie aranjat în așa fel, încât în momentul fuziunii, civilizațiile și viața din cele două galaxii să nu sufere o extincție, ci să evolueze într-un mod uluitor.

Mi-am exprimat mirarea în mod sincer:

— Dar de ce să sufere extincția lumile ce vor fi atunci? În definitiv, șansele ca stelele sau planetele celor două galaxii să se ciocnească, chiar dacă se realizează întrepătrunderea galaxiilor, sunt foarte mici.

— Extincția lor nu ar proveni de la fenomene brutale, ci de la un salt vibrațional subtil major. Un astfel de eveniment cosmic extraordinar duce la ridicarea frecvenței de vibrație, iar aceasta va provoca haos în cea mai mare parte a noii galaxii. Tocmai de aceea pregătirile de acum și cele ce vor urma – chiar dacă unirea galaxiilor va avea loc peste câteva miliarde de ani – au în vedere ca civilizațiile care se vor naște să apară pe fundamentul unor idei deja asimilate și întipărite în conștiința ființelor inteligente, astfel încât diferențele de natură energetică și conceptuală dintre viața din galaxia noastră și cea din galaxia Andromeda să fie diminuate cât mai mult. Este un program evolutiv galactic și chiar universal, este însăși ideea evoluției la nivel macrocosmic.

Bărbatul din Apellos mi-a mai spus că această „acțiune cosmică” foarte complicată și îndelungată este coordonată de entități celeste cu mult superioare majorității civilizațiilor extraterestre, care guvernează galaxia din planurile subtile. De exemplu, ele sunt cele care dau aprobarea, sau nu, pentru anumite acțiuni specifice care trebuiesc realizate în diferite zone ale galaxiei de către civilizațiile avansate.

Aceste entități celeste – organizate într-o ierarhie strictă – sunt cele care coordonează și corelează toate transformările colosale ce vor avea loc aici. Orice acțiune specifică sau influență este gândită și orientată spre un scop superior. Este un plan imens, care, raportat la durata vieții noastre nu poate fi cuprins sau integrat mental; este așa de îndepărtat în timp și

totodată gigantic, încât el depășește cu mult capacitățile obișnuite de percepție sau gândire.

Comparația cu „rotița care se potrivește într-un angrenaj imens și își are propria ei misiune importantă, contribuind la buna funcționare a mecanismului” este foarte adevărată pentru umanitate și pentru viața pe Pământ, în această idee a integrării în viitoarea mare galaxie peste o perioadă imensă de timp.

Pentru majoritatea oamenilor, aspectele și motivațiile prezentate pot să pară ca fiind irelevante, datorită dimensiunii temporale uriașe ce este implicată în acest vast plan divin. Totuși, la un nivel înalt de percepție și acțiune, cum ar fi planul cauzal, timpul devine nesemnificativ, iar evenimentele sunt percepute simultan și în mod egal. Bărbatul din Apellos mi-a spus că entitățile cauzale ce guvernează acest proces cosmic și buna lui desfășurare au remarcat că, în contextul cosmic actual, evoluția planetei noastre este importantă, reprezentând o „bornă” de referință.

Chiar dacă majoritatea oamenilor nu își dă seama de aceasta, totuși la nivel galactic se petrec niște evenimente cruciale. Fiecare ființă, fiecare acțiune, fiecare atitudine este importantă în felul ei, deoarece se integrează în acest tot unitar, care urmărește un țel anume. Societatea se schimbă de la „a avea” la „a simți”. Cu alte cuvinte, simțul posesiunii, egoismul, competiția și violența tind să fie înlocuite gradat cu emoții și sentimente pure, pozitive, printre care iubirea, altruismul și compasiunea sunt fundamentale. Practic vorbind, fiecare om este invitat să ia parte la marea transformare spirituală a omenirii și a planetei noastre, să ceară cu umilință și demnitate ca viața lui să reprezinte un germene de lumină, de spiritualitate, de speranță pentru viitorul luminos la care putem avea acces. Toate acestea par să fie doar vorbe frumoase, dar în realitate ele constituie cărămizi fundamentale la transformarea și evoluția ființei umane contemporane.

Din această perspectivă, informațiile pe care le furnizez aici sunt parte integrantă din acest „joc” și au o anumită însemnătate, așa după cum mi-au dat de înțeles atât Méntia cât și bărbatul din Apellos. Prin asimilarea lor corectă, probabil mulți oameni vor înțelege lucrurile mai profund și se vor trezi la

o realitate superioară, ce permite o viziune mult mai largă asupra vieții în Univers. În particular și în legătură cu subiectul pe care îl tratez aici, ei ar putea avea o altă viziune asupra civilizației Anunnaki și astfel vor putea considera într-un mod aparte natura acestor ființe extraterestre foarte avansate atât din punct de vedere tehnologic, cât și spiritual.

Siriusienii știu să-și reverse iubirea minunată, dar în același timp, atunci când e nevoie, știu să reacționeze foarte ferm în lupte sau în alte conflicte cosmice teribile, numai că ei fac toate acestea la un alt nivel de înțelegere, față de cel perceput de majoritatea ființelor umane. Anunnaki sunt considerați ca fiind adevărați maeștri spirituali în galaxie și tocmai de aceea, dacă ei ne susțin, aceasta reprezintă implicit un fel de „recomandare” pentru alte civilizații extraterestre avansate, care înțeleg că acest lucru este important.

La ei se simte cu putere prezența spiritualității și implicit a unei înalte ținute morale; tocmai de aceea ei mai sunt cunoscuți de multe civilizații din galaxie ca fiind „cei veniți din Spirit”. Acolo pe unde trec, ei emană puritatea, forța acțiunii juste, precum și cunoașterea înaltă sub diferite forme. Analogic vorbind, ne putem gândi la niște călugări foarte evoluați spiritual, care sunt demni, dar în același timp sunt și umili și plini de înțelepciune. Ei nu atacă, dar dacă sunt atacați, se apăra cu o mare eficiență și înving mereu.

SFÂRȘIT